

С А И Р С

ТЕСЛИЈАНИЈА БЕЛА ГОЛУБИЦА

Милешевска 42, Београд
064 / 401 - 78 - 35
milanodluzice@gmail.com

sfairos.org
teslijanija.org
www.milanium.rs
bdenjezamir.org
milandar.org/wordpress

Urednik
Pra Milan od Lužice

Za izdavače
dr Milan Mladenović
Sreten Stojanović

Predgovor
Milan Mladenović od Lužice

Knjigu preporučuju
Boško Tomašević
Predrag Krstić
Jovica Aćin

Tehnički urednik
Milenko Jekić

Grafička obrada skica
arh. Sava Ristić

Prelom i korice
MK GRAF

Tiraž
888 primeraka

Štampa
Štamparija Banjac grafika
Požarevačka 25
Beograd

Katarina Ristić Aglaja

MOJRINA KONTROVERZA

Krilata Boginja u Vremenu pre stvaranja

Predgovor - u pripremi

Milan Mladenović od Lužice

С А И Р С

ТЕСЛИЈАНИЈА БЕЛА ГОЛУБИЦА

Издавачка књижарница Зорана Стојановића

Београд - Сремски Карловци 2014.

Katarina Ristić Aglaja

Vremenski levak

Potisnuće duha zemljinog šara u Podzemlje osuda je majke zvezdanih rojeva na život u progonstvu (njen pad u bezimenost). Tako je svet-pre-vremena ostao na površini pust. Ali ona je od ostatka stare svetlosti zemlje, upijene u sebe, stvorila samostalan slikotvorni mikrosvet: životodavna supstanca stalagnita sazdana beše od astralnih suza nje sâme.

&

Lemurka Maja – propala kroz rupu Vremenâ

Slike u Njenom umu, još nespremne da se od Nje osamostale i projekcijom na Haos oprobaju, prosijavale su minimalnom energejom; plavoljubičastom svetlošću, odsevom Snevačice sâme – čije umno čelo je ispuštalo melem na pukotine-u-tkivu vlastitog snevanja: jedini način opstojavanja aristokratije duha, koja se gnušala učešća u usponu kanibalističke svetlosti.

Vizija Njene prostorne mogućnosti rasla je sve do tačke Njenog buđenja – obrušavanja cele uzdrhtale građevine pojma (o svom postojanju) u Podzemlje: ono koje guta plavu zvezdu s vrha odapete strele praljudske opčinjenosti, i pretvara je u lotos-na-lokvanju vlastite močvare.

Tek tu – u toj čekaonici turobne svejednakosti – Ona je izvršila rašivanje kružne teksture sopstvenih eteroplovnih slika: transfiguraciju latica unutar vlastite krune – usled koje se na jednu od njih ispisala strelica krajnjeg izlaza. Tako ova preobilna čaška Njenog temena najzad otkriva svoju tamnu odvodnu tačku, uski prolaz za putovanje unazad: u razređen eter vlastitog vodokorena.

Jer Ona, projekcijom uveličana do visine kule (od-sopstvenih-slika – s krunom osmatralaštva na vrhu) beše (s Njenim krahom, koji se završava prizemljenjem krune) vraćena na prvobitnu veličinu. Pri tom Joj se sadržaj krune (pehar noćnog ambrozijuma) prosipa po prostranstvu vlastite samoprojekcije – groblju idejnih (pogranično upetljenih) slika.

Tako im Ona daruje jedan svetlosno osamostaljen, profiltrirano zagrobni život, nalik na rastuće grozdove stalagnita. Ona sâma pri tom nestaje u rupi njihovog rojenja – jer upravo oni je sprovode iz neopredeljeno-dav-

nog u izboreno-buduće vreme.

Demonski proboj okrugline blaženog ostrva; oslobođen glisando iz pod-morske pećine, i to kroz koral Jednoroga koji uvis raste. I najzad: izmeštene kule-osmatračnice na krov sveta.

&

Svakome je poznato da se u snovima nikad ne vidi sunce, iako se često dobija utisak mnogo jače svetlosti. Predmeti i tela zrače sami od sebe. Nađoh se u nekom malom parku u kome su se nizali venjaci s belim i crnim grozdovima; ukoliko je gospa koja me je vodila dublje zalazila pod te okićene svodove, senka ukrštenih venjaka menjala je za moje oko svoje oblike i svoju odeću. (...)

Gospa za kojom sam išao izvi svoj viti stas u pokretu od kojeg počeo da se prelivaju nabori njene svilene haljine, tako da je vrt postepeno dobijao njen oblik. S mukom sam se probijao kroz vreže od kupina kao da uhvatim uveličanu senku, senku koja mi je izmicala; ali se sapletoh o jedan porušen zid, u čijem podnožju je ležalo poprsje neke žene. Dok sam ga podizao učini mi se da je to njeno poprsje... Odmah sam poznao njen mili lik, i obazrevši se oko sebe primetih da je vrt dobio izgled groblja. Glasovi su govorili: – Vasiona je u noći!

(Žerar de Nerval: Aurelija)

&

Solipsizam Majčinog Uma

Kada je samotna samostvorena Majka odaslala – iz dubine vlastite zenice – plan uzornog sveta u beskrajni nebo-ocean, Ona nije dobila od njega očekivani odgovor /jer Erot se izgubio u lavirintu noćnih ogledala/. Zato je povukla ovaj plan u dubinu svog Uma, na nivo samopropitujuće Hipoteze; opskrbila ga je minimalnom energejom, dovoljnom za vegetiranje kruga probranih dahova – koji tumače/prevode Njenu središnju tačku što opstoji na samom prevoju koncentričnih prstenova, vidova prikaze sâme Smrti.

(...)

Ružo, koja, tek rođena, naopačke oponašaš sve sporosti smrti.

(Rilke: Ruže)

To Njeno povlačenje dobilo je izgled Trozrake zvezde, Piramide-bez-osnove. Jer ono što je trebalo biti jedna svakome ispunjena sadašnjost-na-Zemlji propalo je u rupu Vremena, te odatle bilo lansirano u prazninu nadaleke budućnosti. Njen hram je ostao ispražnjen u dubinama; ostao je samo Njen amblem uglavljen pod vrh zvezdane tavanice: zlatna vaga koja je za ljude značila: obećanje povratka istog u svetlu razgranatijem od svetla priteklog s ovozemaljskog Sunca.

Rekoh: – Kao Dijana je plava

(...)

ona stiže ne strepeć od Lava da očima rastera noć straha –

Ali, Psiha, dižući prst bleđi reče:

– Tužna, te zvezde se plašim; bleđila se njenog čudno plašim; – Bi u takvom užasu i bedi

da je krila pustila tlem prašnim.

(Edgar Po: Ulaluma)

&

Vremenski Levak

U srcu Atlantide postojao je nesklad između plana primljenog odozgo i materijala crpenog odozdo.

Ravoj primitivnog uma nije mogao da sustigne viziju koja ga je pokrenula, te se zaustavio na pretposlednjem stepeniku hrama – čiju je skalu sâm izgradio. Tada je došlo do prvog pogleda unazad: na zgažena stvorenja duž pređenog puta, koja ne behu shvatila ritam i redosled povorke što se kretala (kao-u-snu) ka vrhu razjašnjenja zvezdane vizije; ona su dopustila da ih sasvim obuzme pohlepa, te su previdela šestarom nebesa prautvrđen raspored.

Tek se tu – preko prizora nasilja – javila svest o rascepu onog gore i ovog

dole; jer ovo dole je praznina samopreispitivanja onog gore, ne i njegov gradivni materijal – koji je (kao fakticitet drevnog vremena) osuđen da se uruši-u-sebe; te i da vaskrsne iz svog ostatka, putem progovora za-
višću povređene okrugline onog gore – koje je najzad shvatilo svoju
samodovoljnost; autonomnost sopstvenog razvoja, što proističe iz dobro
patentiranog vretena, živog kostura slikotvorstva. Ali, na prvom mestu –
iz govornog subjekta, koji je čovek samoprevazilaženja svoje prvobitne
sitiuiranosti na blaženom ostrvu – kroz dar smeha: sâme Baubo.

Otud sledi oslobođenje daha iz tamnosvetlosne čahure, metamorfoza
svilene bube, ili širenje saznanjih horizonata na sve strane.

Novi zakon Atene Palas, koja – Gromom izbačena iz komore Uma – po-
tiskuje zakon evolucije u najdublje podzemlje – da bi tamo ovaj uvećao
svoje dejstvo; te ujedno prerastao u maslinu što grančicom dotiče oblake:
platformu Hiperboreje.

&

*“Šta”, mislio je on, “zar bi bilo moguće da se pod našim nogama pokreće
neki zaseban svet, pun ogromnog života? Da u Zemljinim bezdanima vr-
šljaju nečuvani stvorovi, koje bi unutrašnja vatra mračne utrobe razvijala u
džinovske i duhom silne prilike? Da li bi ovi strašni stranci, isterani prodor-
nom hladnoćom, mogli jednom da se pojave među nama, dok bi se možda u
isto vreme nebeski gosti, žive jezikom obdarene slike sazvežđa, pojavili nad
našim glavama? Da li su ove kosti preostaci njihovog odlaženja ka površini
ili znaci bekstva u dubinu?”*

(Novalis: Hajnrih iz Ofterdingena)

Lemurija – smeštena negde u srednjem Pacifiku – bila je daleko starija od
Atlantide;

posedovala je hram zenice sunca. Odvaljen vrh piramide, ili strela sunča-
ne vizije, sadržavala je u sebi jedinicu mraka; odnosno, njen vrhunac se
/samozaokretno/ napajao na tom izvoru; ptica kondor /sunčana letilica/
je /tokom selidbe/ udahnula maglinu iz ponora ništavosti, i ova je postala
sastavni deo njenog /viševertložnog/ puta.

Stanovnici Lemurije su toliko bili uronjeni u prikazu zenice sunca, da nisu

videli samu okolnost njene pojave; a to je mulj samorazornih duša – koji, strelu ove prvoizronele sveopšte-svetlosne duše, teži da obruši i usisa u dno svih beznana. I hram zenice sunca – nasanen na ušće podzemnih sila – i stanovnici okupljeni oko njega, potonuli su u algama obraslo podokeansko dno. Oni – odveć zaneseni lepotom – nisu vodili računa o potrebi rashlanivanja sunčanog diska, na koga su se upisivali sadržaji noćnosvetlosne kugle prorokovanja, posanene na središnje postolje unutar hrama. Iako je ovaj isti izazivao šumske požare.

Nekolicina preživelih prenela je kristalnu kuglu i njen disk na susedni kontinent, odakle su ovi najzad stigli do Atlantide. Zato, jer su samo Atlantini – iako lišeni predstave o pratvorcu – imali izgranene brojne prstenove okolo mesta za sunčev hram. Tako je donesena kugla najzad izračila sadržaj svoje – diskom prečitane – unutrašnjosti na okolne prstenove; ispisala konstelaciju sunčanih pega, što odgovaraju kako licu majke stvoriteljke tako tačkama zla u ljudskoj prirodi.

*Ostavi dom od kristala, i izrasti,
sa patnjom, niz svod mesečinasti –
usput – kao svici u sicilskoj noći,
i drugim svetovima daj svetlosne moći!
Oglasi sve tajne svojega poslanstva
sazvežnima, sjajnim sred prostranstva,
i budi svakom srcu mena i kob preka,
da zvezde ne klonu pred grehom čoveka!
(Edgar Po: Al Araf)*

Međutim, Atlantidani nisu umeli da iz tog nepokrenutog mozaika izvuku nit posmrtnokajuće svetlosti pramajke, kao što su to činili Lemuri – uronjavajući u dubinu njene vizije o dalekoj budućnosti; odnosno: čineći budućnost i delujućom u sadašnjosti i prelomnom spram prošlosti.

Vekovečni rod, čije je tišteće vreme palo, preterano, u prošlost, i koji pun slučaja nije živio u stvari, nego od svoje budućnosti. - Taj poreknuti slučaj uz pomoć jednog anahronizma, ličnosti, vrhunskog ovaploćenja tog roda, koji oseća u njemu, zahvaljujući besmislu, postojanje Apsolutnog!

(Malarne: Igitur ili Elbenonova ludost)

*Ovu knjigu posvećujem
svojoj pokojnoj majci*

SADRŽAJ:

Mojrina kontroverza - Krilata Boginja u Vremenu pre stvaranja;

autor: Katarina Ristić Aglaja

Prvi deo:

- Prostor čekanja: Neispoljeno je čisto postojanje 17
- Paradoks sinoptičke stvarnosti 23
- Pra-razlika: duša-jezik; kosmos-haosmos 41
- Napredovanje Anankino ka prostoru nepostojanja 62

Drugi deo:

- Smisao falsifikata 97
- Sloboda i predestinacija 120

Treći deo:

- Zaključna Dikeina preodluka 155
- Prolaz ka novoj stvarnosti:
putovanje blizanaca kroza noć. 158

Neitino obzorje - prag novog eona; autor: Katarina Ristić Aglaja

Prvi deo:

- Lik Žalobnice – Horina Kuća Lica 197
- Domen Svečanosti – Lebdeća noćna kupola 200
- Praiskonski Blizanci – Šu i Tefnut 210

Drugi deo:

- Neitino obzorje – prag novog eona 219

Dodatak:

- GEOMETRIJSKI ZAPIS: „Prizmatični pododeljci Ideje” (Malarne) . . . 249

EXTRAITS

Abreger	259
La controverse de Moïre -	
<i>La Déesse ailée aux temps avant la Création</i>	260
Note préliminaire.	261
Extraits	262
Le mal du grand frère	266
Voie de transfiguration de la matière.	268
La délivrance de Cnossos	268
Oiseau visionnaire.	270
Le portrait de Néith.	271

Put od Lemurije ka Hiperboreji; autor: Katarina Ristić Aglaja

Le Cheminement vers 'l Hyperborée: Catherine Ristitch Aglaé

- Apendice 1	345
- Apendice 2	345
- Apendice 3	346
- Apendice 4	347

UVODNI CITATI

Boginja ima što samotno-neme
stoluju, a oko njih ne postoji
nikakav prostor, a još manje vreme;
o njima reč da kaže svak se boji.
Majke se zovu!
(...)

Ka predelu besputnom
i nepristupnom, na molbu okrutnom
i neuslišljivom. Da li ćeš to moći!? –
Tu nema katanaca niti reza,
samoča tebe nosiće i jeza.
Da li štogod znaš o pustošnoj samoći?

Gete: *Faust 2.*

Zastava ravna pokazuje svoj puni grb, –
ali u njenim naborima kakva sveopštost mukla!
(...)
Pokazujući svu sliku, kao igrač karata
koji baca najjaču,
i koji, svojom kretnjom i smeškom nepoznatim,
podseća ni sam ne znam na kakvu sliku
Božice koja menja.

Rilke: *Zastava*

Uzvinula se iz središta sveta
i dizala se pred očima začuđenim –
i dalje se diže uvis, prema večnosti,
kao onaj koji u svojim neumoljivim
rukama drži i nebo i pakao.

G. Hauptman: *Traganje za Kraljicom*

MOJRINA KONTROVERZA
Krilata Boginja u Vremenu pre stvaranja

I DEO

PROSTOR ČEKANJA: Neispoljeno čisto postojanje...

*Teza sledejućeg citata može imati dve dijametralno suprotne konsekvence, od kojih je **samo jedna** (koja upravo čini orijentaciju ove knjige) **do kraja pro-tiveća** glavnom uverenju tradicionalnog hermetizma: – onome po kome sveko-liki napor ljudskog saznanja nikad neće postići premašaj posvećenog znanja.*

„Neispoljeno je čisto postojanje. Mi ne možemo reći da ono **nije**. Iako nije ispoljeno ono **jeste**. ONO je vrelo iz koga sve potiče. ONO je jedina zbilja. ONO je jedina sup-stancija. Samo je ONO postojano, sve drugo je privid i postajanje. Za Neispoljeno jedi-no možemo reći JESTE. ONO je glagol „biti” primenjen na samog sebe. ONO je stanje čistog bivstvovanja bez osobine i istorije. Sve što o njemu možemo reći je da ONO nije ništa što nam je poznato, jer sve što znamo mora biti ispoljeno da bismo ga spoznali, a sama njegova manifestacija dokazuje da se ne radi o neispoljenom. Neispoljeno je velika negacija (sve-ništeće), u isto vreme ONO je beskrajna mogućnost koja se još nije samo-stvorila. ONO se najbolje može zamisliti u slici međuzvezdanog prostora... (...) Neispoljeno je jedino svejedinstvo, manifestacija počinje kada se javi dualitet ... Prvi dualitet jeste „vaciona” i „kretanje” ...” *

„Negativnost implicira bivstvo ili postojanje prirode koju ne možemo shvatiti: ne možemo shvatiti entitet koji jeste i nije; zato moramo zamisliti oblik jednog bića o kome nismo imali nikakvo svesno iskustvo, oblik bića koje prema našim konceptima egzistencije ne postoji, i još, ako bi se tako moglo reći, **postoji prema svojoj sopstvenoj ideji o postojanju.** „** <1>

D. Forčn

U pretpočetku stvaranja stajaše dilema – raskršće Boginje Pra-noći:

Samoizranjajuća ideja postojanja, kao čista adekvatnost usuđivanju jedne bezgranične volje za ispoljenjem na napor samostalnosti u svojoj pojavi, može to sopstveno merilo **ili** postaviti *a priori* za uslov svekolike pojavnosti **ili** vratiti se u Neispoljeno u kome bi sama skrivenost postala modus čistog postojanja.

Da beše odlučeno ono prvo, došlo bi – usled apriornog isključenja **opirućeg momenta** pri čistoj neizvesnosti pridolaznog zbirnog mnoštva *postajućih* pojedinstava – do sveujednog isključenja svega sem sopstvenog eha te ideje. Jer ovaj eho, u pretpočetku, predstavljaše kružno-jedinu odazvanost shodno iskoraku te ideje u samotnost vanuporedive visine sopstvenoga merila; on, dakle, beše usud samotnosti koji joj je pridošao već sa činom njenog *pokušanog* ozbiljenja – *za i na ravni mogućeg*. A nakon jednom učinjenog izbora nenapuštanja trajnoga

utočišta u sopstvenom kružno-ogledalskom ehu, definitivno bi bilo onemogućeno preispitivanje puta ozbiljivosti te ideje, i to upravo na planu nje same kao prvobitne pretpostavke. Ali, ona nepovratno odriče takav svoj izbor; sve stoga jer joj u merilo kružnog određenja spada procepni rizik želje-za-ispoljavanjem ponora jedne beskonačne volje – koja ne prima spoljno ograničavajuću odredbu. A to je **sama neizvesnost**, koja tek treba da se učini saznatljivom u mogućnosti svoje neuslovljene pojave – i time da se prizove u postojanje; i zarad koje, kao **još-sebe-nestvorenoga**, ova prajedina forma manifestacije odriče refleksno uporište svoje stabilnosti; te zarad koje, kao **čekanoga**, ona ista uzdržava svinuće luka svoje prostorne refleksije – sabiranjem u procepno Nigde samo-uzrokovnog loma svoga refleksivnog prstena. I upravo se tu, kao u stanju zbivanja čistog prekida, razotkriva – pod unutrašnje potkopavajućim pritiskom – kristališuća jedinica težišne odsustvenosti svoje pra-tačke; čija bez-informacija (*odbegli kraj primalnog kolebanja*) izranja – beskrajno maloverovatnom putanjom negentropije – na ravan značenjskog uskršavanja u onoj dimenziji sopstvene drugosti, u kojoj bi njena neuslovljena pojava bila ogledalski opažena kao moguća na način saglasja sa sebi nepoznatom paralelom.

Otud ideja o jednom jedinstvenom kriterijumu svekolike pojavnosti, kakav bi prožeo prostor negraničene slobode u pojavljivanju u svakom njegovom aspektu, ne može upravo sebi samoj, kao prvo-izranjajućoj, da izbori prostor samoodredbe – u vidu moći samoodržavajućeg tla pojave – sve dok ne dopusti (rasvetli) mogućnost za ponorno drugačije; odnosno, sve dok ne pruži od sebe osnova za upravo onakvu konceptualizaciju skrivenog joj kriterijuma samostalnosti pri vlastitoj pojavi, kakva bi je već na nivou njene mogućnosti isključivala. I sve dotle dok taj sam svoj akt beskonačne samoreznacije ova prauskrsla ideja hipersinhronijske prostorne celine ne učini vlastitim principom – koji bi bio njeno u-sebi-postojano stanje korenskog lebdenja. Jedino na taj način jeste moguć takav spin povratka u Neispoljeno koji ne bi značio volju za ništavilom, već uzdržanu volju za objavom načina dostignuća stanja čistog postojanja.

Međutim, ukoliko se sve sagleda *iznova*, iz perspektive *pridolaznog zbirnog mnoštva* koje se odazvalo *samoizronelaj ideji*, i time saželo u *himerički (pra-noćni) subjekt*: u pretpočetku stajaše *”skamenjen” vid sveprisutne svesti* – izraz nemogućnosti iznalaženja dovoljnog praznog prostora za pokret (*ma čijeg*) sebe-stvaranja. I ta napeto-statična svest prostorne nemogućnosti pokreta, beše prautemeljenje – u vidu svojevrsnog utopističkog zdanja – posmatralačke distancije pra-subjekta bivstvovanja *kao čekanja*; zapravo, čekanja na njemu samom podsticajni poremećaj sveobuhvatne ravnoteže – uspostavljene posred rezonantnih napetosti (od) dveju sprežno preduklopljenih, zrcalno simetričnih strana, što činjaše „kristalno oko” dah-praznosne svesti; a to je „oko” koje beše

vid samosvesnog „disanja” drevne vasione. Ali, to remećenje kružno-površinske povratno-ogledalske slike-o-sebi drevne vasione, beše **čin njenog samoponištenja**, koji /iz njene tamne poleđine, ili s dna odapinjanja strele njenog pogleda/ oslobađaše potisnutu kontra-težnju: – da se ovo *preosvetljeno mesto*, kao *samoobrušen vrhunac crnosunčane tiranije, izraz dileme predstvaranja*, ili pak *korenske nemogućnosti* jednog razlučilačkog pokreta, preokrene u svoj **noćni protiv-hitac**: – lebdeći zamahno ogledalo-bez-slike; tačnije, da se samofokusira kao mikropomično (polufiksno) mesto destabilizacije jednom već površinski fiksirane, premereno nepomične celine – koja sačinjavaše sveobuhvatno polje (od) saturnski predustanovljene ravnoteže svih svetova. A to je **ono jedino mesto odolevanja entropiji**: – *nad-daljina*, kao učinak nemerljivo napornog izboravanja jednog („*primatno ptičjeg*”) *sopstva* (*up. šuplje-rojevne, neizbrojno okate, pećinski sipke duše sveta*) – istrajavajuće-bespokretnim napredovanjem protiv „opšte struje”.

Ova granično-stečena beskonačno neizvesnosna nadsvest, ili nadnesamerljivost prostora beskonačne mogućnosti fenomenalnog, kada jednom biva fokusirana u mesto izraza same nemogućnosti svoje premere, kao u ćorsokak/hiperubrzanje procesa svog postajanja, svojim „lučnim” potiskom biva drugostepeno/iznova preokrenuta u jednu „doskočnu” /u-sebi-raskoračnu/ refleksiju; – to jest, u simptom konačno dogođenog samopribiranja u *pojam – ponoru opkoračne – razlike*; – tj. simptom sudara, predsagledanog zrcalom stvaranja, a dogođenog između *mere i merenog* – iz koga proishodi jedan prazan (niotkoga još otvoren) skup, *petlja njihovog sadejsta* (dejstva između merno-jediničnog zrna mikrozaobručavanja ponora apsolutne neizvesnosti i samog bezmerja tog istog ponora). Jedini ishod ovog zahvatanja/iskušavanja ništavila bila bi **rasveta one prelomne oblasti što je konstitutivna prvobitno stvaralačkoj mogućnosti, ili, one pruge prosecanja sveobuhvatne (saturnske) ravnoteže na kojoj se upravo prolama (obnavlja) tren (prvog) stvaranja**. A to je ono što je već po-sebi-nadmerno – u vidu pogleda preduviđanja gigantske razmere (od) zanavek sebe-brusećeg zdanja *prelomljene svetlosti*, ili, lavirinta koji pripada *u-sebi-umnoženoj* svesti rizika, a čije je jedino ime apsolutna (svelimitirajuća) drugost. Ali, to je ujedno i delatno događajuća granica bitka, kao elastični omotač njegove nad-sve-sfere – one sfere koja „diše vlastiti vakuum” te „staklasto procvetava”. Stoga, tek kada se pređe ovaj vavilonski zid – oblik samolimitacije primalnog sopstva – dopire se do kriterijuma razlikovanja ili istine postojanja.

Shodno tome, jedna prvobitna volja za prazno-prostornim ispoljenjem, kao uvek iznova uskrsavajuća sopstvenim napornim preobražavanjem iz sveopšte, „gušeće” (inertne) tvari pra-haosa, isto je što i jedan beskrajno-mogućnosni čin samopaliteljstva; i to takav koji je u stanju ogledalske (sinoptičke) jednote sa

onim hermetičkim zrnom sveobuhvatne a neispoljene svesnosti, kome je (kao „zglobno-kristalnom oku”) čista anticipacija njenoga uskrsnuća iz stanja potpunog poništenja sebe, kao pra-sebe-nesvesne volje, jedini zbiljski sadržaj. Otud se ova hermetička nadsvest može uporediti sa primordijalnom tamom kruga sebe-proždiruće svetlosti; dok bi ova beskrajno mogućnosna volja za probojem sopstvene kružno-izvesnosne granice, bila jedna samopaliteljska iskra – postala iz stanja „pred slom” svog svetlosnog prstena; odnosno, iz dvostruko-ogledalski strategiranog procesa urušavanja tame pra-kruga čiste svetlosti – u njegov „svetlo-prodisavajući” prostor sopstvene mu unutrašnje strane kružnosti; a to je sveutroba majčinske noći kosmosa.

* * *

Ništavilo (princip neodređenosti – uslov slobodne volje) reflektuje se isključivo na primalnom zlu – otpadu od sfere nepoznatog bitka; ili, tačnije, ono ispisuje sopstvene daleko-efektivne prikaze upravo na tom otpadu. Jer bitak kao *kugla sveobuhvatnog /svinuto idejni – još nepostali kosmos/* jeste oblik čekanja-na-sebe jednog unutarstvestski ne-odmah-mogućeg, duboko revolucionarnog pojedinstva – *prvog sagledavaoca noćno-nebeske visine (dubine)*. Jer, bitak je ona čahura samoniklo-svetlosnog stvaranja koja tek *prsnućem* obznanjuje *sopstveni – svepotresan – zakon: sveuzajamnost stvaranja*, koja ništi mesto/tren *prvog stvaranja*; – dakle, zakon koji teži da se *sve dalje* /do u sasvim neizvesnu dubinu noći/ *ispisuje!*

Tek tim daleko zaobilaznim putem prisebljenja, ovo stvoriteljsko *ništa* postaje „vidljivo” za dato pojedinstvo: – kao ona sveprisutna mogućnost koja, tek sažimanjem u procep sopstvene ne-izabranosti, ispovrće i njega samog, kao subjekta odabira; – takođe, kao onaj put do vlastite premeravajuće spoznaje, koji bi istovremeno vodio i do *tačke novog – svemu prekidnog – početka*.

Procepno *ništa*, stoga, i ne bi bilo ono što – sred zastoja nekog ciklusa – tek naprosto potvrđuje to kako *ono*, kao bezvremeno, *tu jeste*; nego bi *ono* pre bilo nešto što – u trenutku tvorčevog upada u procep – njega istog nagoni da postane *iznova*: kao onaj koji *ipak* pronalazi, za tu bezvremenost samu, jednu poredbu u ovozemaljskome, – na taj način što **produžava njen odjek do s onu stranu svake podudarnosti!** Jer tek *preko-metafora*, kao *međuprostor tvoračke dileme*, te kao jednom zaključen imperativ trajno-istog odstojanja subjekta tvoraštva spram sveta (– tačnije, njegov kolebajući uporednik, *osa sveta inherentna prajedinom subjektu stvaranja* koji, tek zahvaljujući njoj, stremi **preko-sebe-stvaranju**, odnosno zameni samog sebe jednim *sveprotežnim zakonom* –) jeste ta koja u jednoj *naglo-zaustavljenoj sadašnjosti* jeste. I to samo dotle dok je u stanju svoje apsolutne latencije.

APENDIKS:

<1>

Iako izabiram ove citate Dajen Forčn za početak moje knjige, nipošto ne pristajem na takvo jedno demonstriranje autoriteta na način na koji ona to čini – svođenjem sebe na pukog prenosioca tuđe, gotovo sročene poruke.

Čini se da se ona nije usudila da zadatak prevođenja kodiranih poruka nesvesnog – kao kreativni čin – preuzme na sebe, te da bira smelije asocijacije oko mogućih personifikacija sila (preuzetih, čini se, iz kvantne fizike) od onih koje je to nudila njena (kvazi)ezoterijska znanost.

Shodno mojim saznanjima::

Poruka primljena iz ili preko nesvesnog, personifikovanog ili ne, može dobiti egzaktni izraz samo u formi ispražnjeno-krcate, svedeno geometrijske slike – koju obično prate nizovi jezičkih mikrokonstrukcija, tzv. „skraćeni zapisi” (up. „prostori privremene artikulacije”* /Julija Kristeva) kakvi skoro uvek protivreče ustanovljenim pravilima sintakse te zahtevaju napor dodatnog prilagođavanja.

Jer, kada njih iste treba prevesti na jezik diskurzivne logike, tj. razložiti njihove neprovidne slojeve i sveskupa ih u novom odnosu sagledati, tada oni kao nosioci nesvesne poruke ispoljavaju jednu suštinsku nejanoću, nerazrešenu kontradikciju unutar sebe. I to je ono za samog prenosioca predizračunato polje njegovog sudelovanja, odnosno opredeljivanja između dveju ili više slobodnih valenci „skraćenog zapisa”.

U mom slučaju, takva jedna „poverena” mogućnost opredeljivanja, data unutar onog mog teksta što je neposredno proizišao iz „skraćenog zapisa”, dovela je do bitne izmene u njemu kao predlošku za dalji rad; to jest, do potpunog skretanja od onog što se u njemu kao prvobitnoj (– pretrpano jezičkoj, uslovno manirističkoj – jer je svaki visoko razvijen manir skraćeni izraz poslednje dubine nesvesnog –) verziji pojavilo kao obris glavne teze, ili, put elaboracije njegovog motiva.

Shodno mom uverenju, samo je **romantičarska netransparentnost motiva** ono nepresušno vrelo stvaranja, odnosno variranja njega samog – sve do trena rasvete *prekidne novine*.

Naime, ja sam u do kraja nedefinisiranom prostoru Mojrine „odluke” iznašla njeno ključno mesto: – „preodluku”; nju, takođe, potvrđuje i moj na

stranu odložen jer do kraja neprotumečen *geometrijski zapis* – koga, kao *finalnu uzročnost knjige*, stavljam na sam njen kraj.

Jer: upravo *geometrijski zapis* odgovara *onome* što ja mogu s pravom nazvati primarnim izvorom svojih saznanja, odnosno, tamnom pozadinom svojih napisanih tekstova: *reljefnom zapisu*, ostatku jednog opčinjavajućeg vremena koje se – poslednjim dahom svoga izdisaja – pretočilo u *pejzaž*. A na taj pratekst prirode ja sam upućena upravo snagom svoje izopštenosti iz prezentne društvene stvarnosti.

PARADOKS SINOPTIČKE STVARNOSTI

Ako se jednom sve već zbililo, čemu ponavljanje? Na koji način se unutar sfere neograničene mogućnosti dogodio zaborav, ili zamena *sebe* kao *kružeće* u praznoj potpunosti, sa stanjem napregnutog čekanja na prevagu samo jedne svoje strane: – one što bi sobom iznela dah jedne apsolutno neznane a pri tom sveosvetljavajuće budućnosti?

Imajući u vidu to da svaka samonikla realnost, kao ono čega je jedino merilo samoopstojnost, pa time i realnost-po-sebi neke razlike, pretpostavlja, kao svoj preduslov, neko – na nivou čiste mogućnosti – samorasvetno joj prethodno jedinstvo, odakle fiksnost razlike uzima osnov vlastitom opstojavanju? Ne podvaja li se tu razlika sama od svoje izvorno diskretne biti? I budući da kao fiksnost, i time alternativno isključiva oprečnost svojoj ozakonjenoj mogućnosti pri vlastitoj sinopsiji, jeste već zatečena, **u čemu se tada, pri čistoj sinopsiji, sadrži prarazlog za stvaranje ideje apsolutne razlike** – kao, sa početnim joj impulsom na nivou te sinopsije same, te iz okvira iste, iz Ničega uvek iznova ispostavljajuće? Može li ovo pitanje dobiti svoj odgovor u povratku na *ideju pra-(ni)-jedinog entiteta, neispoljenog kao „čistog” postojanja* – koje, samo usled svoje samodovoljnosti, ili, iz prastanja ne-prisile, te iz sasvim nepoznatog nam motiva, porađa za-sebe-smrtonosnu ideju apsolutne drugosti i razlike? Jer, to bi bio upravo onakav antipod *praroditeljskom biću* koji, budući *zovu njegovog bitka* pritvorno odazvan, sam sebe /povratno/ određuje kao mesto /njegove/ odsutnosti, isključenosti-iz-protoka vremena; – odnosno, kao potporu izopštenih entiteta. A bez te potpore, kao instrumenta projektovanja same te isključenosti na beskraj, ili, drugačije, bez *zrcala* koje bi sklopilo-u-sebe *krzavu lepezu njenih titraja* (jer tek to je modus beskonačnosti *njenog – tek traženog* konteksta), nikad ono empirijsko, ili faktički-slučajnosno *drugo*, ne bi *njoj* (kao sferi plutanja u prastanju neometenosti) u susret pridošlo, te zanegiralo je već u njenoj korenskoj mogućnosti.

Zašto je *ono* to učinilo, zašto bi išta ili iko takvo jedno, ničim od spolja uslovljeno, samoubistvo učinilo? *ono* je to moglo smisljeno učiniti, *ili* ako je već jednom bilo Ništa, *ili* ako je paradoksalna saznatljivost Ničega osnov njegovom postojanju kao Nečega. Jer, u-sebi-paradoksalna realnost slučaja iskrsava upravo iz *procepno zračćeg* smisla jednog *prekidnog ništa* – i to po fiksnoj (– u tezi ne-mešanja sopstvene *leve i desne* strane, pra-zamenjenoj –) razlici. Ali, neće tu *pra-biće* sebe spoznati posredstvom ovog od-sebe-razlikujućeg Ništa /Hermesova zamena zavetne teze/, nego obrnuto: Ništa će, kao ne-entitet, spoznati svoju još-nedosegnutu čistinu samoumirenja posredstvom *ovog pra-bića*, od koga je

i samo omogućeno u svojoj paradoksalno slučajnosnoj pojavi. Tek na taj način će *ovaj ne-entitet* uočiti rub prvobitno stvaralačke mogućnosti – penjuće prostranstvo neizmerja, zaključano unutar *kugle bitka*. Jer upravo ta sila njegovog proključavanja jeste ta koja je sabita u posljednjem/nedostajućem stepeniku *cele spiralne skale* – koja *opkružuje ovaj lebdeći domen*. I to na način potpore demonškom pokušaju sebe-ospoljenja jedne **beskrajno samotne, odbeglo upojedinačene volje!** A to je, paralelno uz pokušaj sazajnog samoustanovljenja nekog *Ja*, i želja tog ne-entiteta za visoko-rizičnim ospoljenjem snage prvobitnog sveta, koji je bio sputan u svom razvoju, *te se sažeo u skupni san – san o događaju premašivanja čak i same granice mogućeg/zamislivog*.

I tako se *bit ničega* najpre pojavljuje kao prestup, ili apsolutno otuđenje od vrela besprostorne samomogućnosti bitka. Ali i kao sila lučnog prekoračivanja *same joj pomisli na njeno konačno ustanovljenje*. A to sve zahvaljujući jednom visoko podsticajnom prividu, javljenom u pretpočetu: prividu beskrajno maloverovatnog susreta, po pretpostavci već dogođenog između dobro-zaokrugljene istine bitka *i* u-njoj-rastućeg zametka ništavosti, kao protiv-ideje njenoj okruglosti; – tačnije, ideje o nečijoj svemu prekidnoj ***i otud neposvojivoj smrti!*** (*up. volji koja se ozbiljuje tek u smrti*). A *ta ideja*, kao još iz prastanja odmetnuta, dalje sanjalački traga za nekom nadnemogućom joj poredbom – još neoslobođenom, u vidu „unakrsno-sudarnog dvo-daha”, iz „tame svetlo-proždirućeg haosa”.

Ali pretnja tog sudara beše, već na simboličkoj ravni njenog praupisa, poništena; – stoga jer je jedino na ravni prasimbola ta smrt *i* bila dogođena – kao predempirijski vid vlastite neminovnosti, ili oblik vakuumske sebe-svesnosti. A tek nakon opoziciono-zrcalne spoznaje *tamnog praizvora*, nastao je *i* njegov prvi odlivak: *uzlebdela svest praznine* (koja se tu paradoksalno susrela sa *praroditeljskim bićem*). I upravo će ona biti planski usisana u mesto dvostruko prelomljene svetlosti; u prostor *tude* joj rasvete – ujedno tad tvoreći *horizont nemogućih susreta*, ili *ideju o simultanosti strana* onog svemu potresajućeg „ili-ili”.

Jer samo će taj *i* takav *antiprorstor*, *mesto ustreptale novine vakuuma*, *moći da baci ukosu svetlost* na onu, u svojoj krajnjoj konekvenciji već predeterminisanu, poslednje-jediničnu meru; – mikro-meru koja omogućava premost, *k suprotnoj strani*, već *i* same pomisli o samobitnom (mirujući dovršenom) postojanju. A tek to bi bila mera onog što nikad nije zatvorivo u sopstveno neposredno prisutvo, te što čini jednu večito poluotvorenu mogućnost – koja dalje sebe potire. Tu se prvi put pojavljuje zahtev za prosvetljenjem „podzemnog otvora sfere”, ili, za unazadno-zračnim probadanjem njenog „podzemno žarećeg oka”. To jest, zahtev za puštanjem u rad njene *pulsirajući donje, sebe-dozidavane granice* – *kapije davno izgnanog jezgra*, što se uvek polukružeci zbiva oko vrela onog „moći zamisliti”, „moći ospoljiti”, „moći samim sobom objektivisati”; saobraziti vlastitu samoniklu, ali unutar neke konstelacije već predviđenu fantaziju, toj istoj

konstelaciji, i tako se „s njom prvi put sresti”; dati sopstveni idejni predložak jednog tek uslovno mogućeg, samoozbiljujućeg, a ipak nama potpuno neuslovljeno zaželjenog sveta. A to znači izvesti jedan nemerljivo-naporni, zamahno „uzvodni” pokret: – **gest beskrajno smelog usuđivanja na osvrtni pogled**. Tek bi to bio onaj zabranjen nam pogled na lančano odmotavajuće, „cvetno-latične” prostore skrivanja beskrajno elastične niti (uporedo: niti prvog „nebo-palitelja”). A ta nit je vođena „otrovnom iglom” s „razboja” sopstveno zrakovnog mikroprostiranja, ili pak onim što pretili da nadraste našu pra-obebeđenu meru odstojanja naspram smrti (*uporedo: prestabilisanu harmoniju; estetičku strategiju*) – a što kao takvo stoji direktno nasuprot neminovnosti našeg susreta sa odlivenim nam likom sopstvene (tu već nadživljene) smrti, kao onim jedinim što je neotuđivo naše.

Stoga, gde bi bilo to – u *pra-snu* još traženo – mesto *nemogućeg* susreta? tj. mesto rođenja ideje o suživotu, razlamajućem antiprostoru, ili blizanačkom odlivku primalnoga sopstva? Da li bi ono moglo biti unutar *obrisa svetlosne kružnice* /„prosečenom krugu vremena”*; *Derida: iz „Dati vreme”*, i to na način uvida u put *nečijeg* – *raspetog* – postajanja? Ili, u vidu putokaza za samo jedan moguć izlaz iz stege tog *krsta* – kroz *prozor* – u čije *tamno okno* beše urezan sledeći, *posmrtno prokrčen put*: smisao većitog ništenja/obnavljanja jedne dotad nepomerljive granice! Jer to beše granica što opkoračuje sam pra-jaz između dve prividno slične strane, od kojih bi – kada bi se mogle sresti – jedna morala otpasti. Dakle:

a) Jaz se pojavljuje najpre kao *udaljavajuća samosvest vakuuma*, ili mesto *promašenog susreta*; tačnije, mesto koje održava pretvorno lepu moć sopstvenog ravnotežnog lebdenja posred ambisa vlastito-rasklopne dvostranosti. I to upravo zabranom, ili opoziciono magnetnim onemogućavanjem onakvog susreta koji bi obelodanio – *od dveju strana izronele slike* – apsolutni rascep: – klicu razaranja što beše usađena još u onoj svupočetnoj zloideji jednote. A ta strateška laž, kao prvo javljena u vidu fiksiranosti jedne večno-pomerajuće distancije (one najudaljenije a pri tom zloćudne nekretnice – Meduze) tu bejaše bezmalo neophodna. Jer, svako neposredno ospoljenje istine (– i to istine kao u-sebi-mnoštvenog, *raskrstnog* vida postajanja-sobom **jedne distancije** koja sobom kida svaku meru –) ostalo bi, svojim *prestupnim* stepenom izračenja, nepodnošljivo za svakog svog mogućeg svedoka.

Upravo iz procepa ovog iluzorno-efektivnog prestabilisanog mira površine, izranja *zamisliteljka prostora jedne onostrane rasvete*, i to u *modusu* njegove *bezgranične drugosti*. (Jer, sama ideja prvobitnoga trona, kao lebeći-ničijeg, ili, uslovno pripadajućeg tek onome koji ga za sebe ne vezuje, te koji ga trajno odr-

žava u njegovom „lebdeći plovidbenom” stanju, uvek se na nivou opšte simboličke raspodele, pri kolektivno nesvesnom, dodeljuje ženskom principu – tačnije, *žalno zaigranim, mačje-ptičjim* kvalitetima svake samodovoljne egzistencije uopšte). A to je upravo ona dimenzija neizvesnosti ka kojoj subjektova moć svekolikog predeterminisanja treba tek da zakorači, da bi za „utrobu vlastitog sna”, ili za „jaje samosvesti vakuuma”, obezbedila **trajno-pokretni** temelj; – „zapetu oprugu” jedne beskonačno transgresivne subjektivnosti – koja se fantazmatikom samodovoljnošću opire svakom ograničavajućem je određenju, pa makar to bilo i određenje *njene* vlastite moći! I tek tu beše ospoljena *projektantkinjina kadrost za zamisao apsolutno različitog, i to iz stanja apsolutne izolacije*; – tj. iz stanja usnulog joj zrenja u vlastitome zrcalu, što odražava tek neotuđivost *njene* sopstvene smrti! Tek bi to bilo isto što i samodovoljni princip rada *jedne slikovito efektivne mašinerije želje* <1> : – princip za subjektivaciju jedne beskrajno sebe-uveličane snage bezličnog snevanja! I *nju* odlikuje statička snaga jednog dugo sakupljanog naboja – za večno-produžnu kretnju sopstvenog „snevanja u mestu”, – tačnije, snaga koja je tu bezmerno uveličana tek usled svoje čiste sputanosti! Jer, ta sputanost je ishod *njenog* susreta sa vlastitom /samoproizvedenom/ zrcalnom slikom /instrumentom svog *opitnog* pada u ništavilo/, kojom se povratno i *ona sama*, kao vrelo beskonačne proizvodnje slika, samofascinira. Na taj način ovo beskonačno nadlično „*mi*”-*jastvo*, što protiv-smisleno preslikava u sebe ambis utopijskog pra-trona, ozbiljuje svoju sanjalačku preogromnost isključivo u sitno-brušenome, usko-prelaznome... I to najpre u vidu *pra-ničije*, tek kroz sumrak *svetskog* magnovenja izranjajuće, *ideje o probijenom obliku postojanja /Titanovog/*. A zatim tek i na način postajanja jednog smelo-upojedinanog, tek na rubu *dalekog obzorja* oglašenog, ali za ovo „*mi*”-*jastvo* i pre toga „oslušljivog”, protiv-htenja: – za /od Titana/ istrgnutim prostorom /podzemnog/ eha, u kakvom se jedinom rađa želja za postajanjem odgođeno-drevnim, nomadskim subjektom.

Taj „novi”/uskršli subjektivitet, iz vakuumskog pritiska sputavanja sopstvene mu pra-želje (– tj. želje za prekoračenjem konstante svog dah-odstojanja – naspram jednog večno-izmicajnog objekta fascinacije: *slike naših noći**), tek ospoljava vlastitu *na-sebi-opitnu odluku*: tačnije, volju za daljim istrajavanjem u radu preobražavalačkog svladavanja, odnosno „drobljenja” svake svoje moguće prepreke ili granice. I taj se neprestani mikroprocesni vid pounutrašnjivanja giganta jedne spoljno-slučajnosne prepreke kreće, unutar samog ovog subjekta pounutranjanja, sve do njegove donje/svetlouviruće granice – na kojoj taj subjekt svoju neposrednu (pred-svesnu) prisutnost konačno i zamenjuje jednom posredovanom (hiperreflektujućom) granicom (zlokobno osamostaljenim odlivkom sopstva); – granicom, koja tek time postaje omčom njegovog usmrćenja. Ali, u isti mah, i prozor njegovog sebe-premašujućeg progledanja, do u dimenziju vla-

stite drugosti; – čistinu susreta sa svojom nepoznatom paralelom. Jer takav susret između prvobitno-Jedinog i odmetnuto-Drugog, moguć je samo na onom mestu gde sve ostalo (kroz **konstantu uzajamnog im, obostrano-željenog odstojanja** – kao uslova same komunikacije među njima) jednom neizbrojivom brzinom iščezava; tj. gde se sve posuvraćuje u međuprostor nebrojenih ogledala: u svetlosni zglob pećinskih dvo-vratnica *majke*:

„I iznenada u ovom tegobnom Nigde,
iznenada neizrecivo mesto,
gde se čista premalenost
neshvatljivo preobraćuje – , preskače
u onu praznu preobilatost.
Gde se račun sa hiljadu mesta
bez brojaka razrešava.”

(*Rilke: Devinske elegije*)

b) Jazu proždiruće svetlosti beše suprotstavljeno mesto prvobitno-željenog stvaranja: *ostrvo* u obliku okrunjene prizme, ili, jedno bezlično-plutajuće *oko* pred-svesnog čekanja na *nemoguć susret* – iz koga bi se, kao *dogadaja praska*, konačno izlučila tama iz nestvorene svetlosti, i to kao jedan pritajeni uljez iz haosa-svetlosne utrobe prvobitnog jajeta; te kao ulomak tuđe-ogledalskog stakla, izlučen iz dubine fluida u-sebi-ogledajućeg sve-sve-oka. Ali, kada bi u trenu tog nepredviđenog događaja, ovo *probodeno oko* izlučilo iz sebe taj **strani element** (*ulomak vrška uljezovog pogleda*), te kada bi otud postalo prozirnim, tj. okom zurenja u sopstvenu prvi put osvešćenu smrt (– koja je smrt ujedno svakoga i nikoga –) ono bi takođe bilo suočeno sa sledećim paradoksom: – mogućnošću postajanja zlokobnim, sveobuhvatnim jer sveusisavajućim „*niko*”-subjektom. I to je upravo onaj vrhovni subjekt, simulakrum, koji bi, vrativši u sebe svo ispoljeno vreme, preostao na tronu prvo-izdvojenog entiteta kao sam i jedini, neometen ali i nesposoban za samoprevazilaženje. Preostao bi tek kao sila puke inertnosti, samoumirena u beznaporno-bezbolnijem rešenju zaborava načina svog postanka – unutar jedne apsolutno zatvorene komore! Tek bi to bio njegov povratak u ukočen mir površine*: – oblik trajnog potisnuća dubine neizbrojnih ključanja, kao *njime samim* postignuto kočenje *skokovitih ritmova* nadolazećih *s druge strane obzorja*.

Stoga, ta iskušavalačka mogućnost se tu ne beše odnosila ni na šta drugo osim na jedan fantomski ovaploćen, poluzbrisani trag prisustva izvesnog (iz *oka* izlučenog) stranog/mrtvog elementa. A to je jedan preostalo nedešifrovani trag, kao *zavodljiva slika* – koja, budući krugom fascinacije već na sebi skamenjena, pridolazi upravo iz onog /u ničim-ometenu-sferu ispostave *zvezdanog lika za-*

misliateljke, prebolno prodirućeg/ *pogleda uljezovog*: to je, dakle, pogled što je pridošao od naspramno posmatralačke pozicije izvesnog „subjekta izvan sebe”* kao *onog nekog* koji je otelotvoravao *zrcalni ćorsokak* unutar dobro-zaokrugljene *istine bitka* – prvobitno-neprave, tek asimetrične, kob-slučajnosne drugosti *slobodnoj Ideji*. I ona sada, kao zarobljena vlastito-zrcalnom samofascinacijom, teži dalje da fascinira i u sebe uvuče svaku slučajno */kockom; ulomkom zrcala/* izmamljenu, pojedinčevu želju – za postajanjem proždirućim jer skamenjeno-slikovnim „*niko*”-subjektom. Ali kako se Zamisliteljka Vaseljene već jednom odrekla takve mogućnosti, ovo iskušenje *Njoj* više ne prilazi direktno, već samo posredstvom *ove slike* što prikazuje nepravi/najkraći put – za nečije osamostaljenje; – i to put koji odgovara načinu (tek *Njome* omogućenog) postanka fluida obnevidelog sve-sve-oka, koje se tu još ne beše odvojilo od *Nje* kao *prvobitnog subjekta*. Na taj način je svo *Njeno* ranije ulaganje u od-sebe-odvojeno postojanje svoga trećeg/intuitivnog oka, *Njoj* neznano prisvojeno od strane ovog (– u sliku zavičajne nekadašnjice, ili, vremena lakog sklapanja sfera, koje uklapaše u sebe čak i ono nesvodivo „ili-ili”, upravo prerušenog –) *Uljeza*. Ali, kako *Njeno* ulaganje ne beše (ni kod samog *oka*, ni kod *Uljeza* koji se „u njega prerušio”) dovelo do *Njome* očekivanog efekta – slike kamenjenja njegovog daha – *Ona* tada beše grčevito povukla taj svoj potez. I nemajući uistinu kuda (usled šoka od propalog joj ulaganja u nepostalo-novu, ne-samopomerenu dimenziju svetlosnog akcenta svojeg prazno-prostornog postajanja), *Ona* beše prinuđena na izvestan neželjeni povratak – u stanje samotničkog prisebljenja; – odnosno, na regresiju u prapočetnu joj nevino-narcastičku poziciju: – *noćni vid samosvesti Prestola što je orošen Njenom prasetlosnom Žalošću*. Dakle, Presto, koji je potekao od *one-koja-čeka* na svoj već gotovo smišljeni, a ujedno i iz-sebe oživljavan kosmos. I *Ona* je tu, kao znalac razloga upražnjenosti Prestola u otkucavajućem Času ponoći, konačno lišena one, *uljezom sopstvenog kosmosa* zlobno joj ulivena, **pra-krivice**. A to beše krivica ulivena joj zbog *Njene* sopstvene superiornosti pred Himerom vlastite zamene sa neživim, ili, tačnije, još sebe-neoživljenim Prestolom /samovoljno odrekle odgovornosti spram nemo-posedujuće svemoći/; – tačnije, pred nepravom drugošću, koja navodno, tek samo zbog *Njenog preogromnog (svetlosno-podrhtavajućeg)* prisustva i ne beše dorazvijena u pravu! I čim joj on uskrati mogućnost za ovo spontano prekomerje žrtvovanja, *Njeno treće/intuitivno oko* poče da se *zlopogledno kreće unazad*, k stanju u-sebi-ozakonjenog sve-sklada – *postajući prvi put ničije (kao suzno-slani cvet)*; – te otpustivši onaj svoj davno zaboravljeni zloduh /zaglavljen u napuklini zrcala njegovog otuđenog lika/ upravo iz svoje najskrivenije komore /u kojoj se sve primljene sliku izvrću/: – odnosno: iz svetlo-zametka najtiše noći.

A to je jedan *zarobljen duh*, što izlazi iz *naprsline* poslednjeg omotača Sfere, sačinjene od prstenova Boginjine beskrajno transgresivne moći (*u krug stešnjije-*

nog) samopotvrđivanja: – *duh od-Nje-otisnutog, iako Njome-smišljenog sveta*: – Dete-Eros hladno-plamene širine pred-raspeto mu pozlaćenih krila. I on je *barka sunca*, ili novoplatonički obožavan bog, vidljiv u *nadmesečevoj* prirodi (*nebu zvezda nekretnica*): – bog koji *misli samog sebe!* Shodno tome bi se o ovo-me moglo reći: „*Vlastita se sloboda subjekta zadobiva na onom objektu koji mu stoji nasuprot kao stalan i slobodan.*”^{*} (Hegel: *Novoplatoničari*).

Tek bi to bio prerast **prolećnog**, dajmonski svetlometnog, afektivno-kosmogonijskog (preplatonskog) Erosa – u **jesenjeg**, umireno-svetlosnog, zamenjujuće-polarnog (platonskog) Erosa. A zatim još i **prerast** Platonovog, **dijalektički saznajnog, tragički-lepog** Erosa (– postalog putem invencije dvojnog načela Afrodite Harmonije, u jednonačelo Fanesa, koji – usled vlastite zaključanosti unutar bleštavo-svetlosne sfere, Orfičkog Jajeta, – još nije upoznao *tamu duha*, i poput Narcisa misli da je *sve* –) u Erosa Plotinovog: – iz-tame-blesnutog, spektralno razuđenog, **odjekom zaceljjujućeg**; – dakle, Erosa **posttragičkog, transcendentno mističnog**. Jer, tek sa Plotinom jedan zadivljen zemaljski posmatrač biva shvaćen kao *okosnica stvaranja lika noćnog neba*, to jest, kao *aktualnost božanskog uma*: – možda upravo zato jer je on **stecište drame**, ili **prvi razlog dileme još ne-samosvesnog božanstva**, – dileme koja se, **usled svoje primalne nerешenosti**, okončava *njegovom* potpunom emanacijom – do u **dušu fizisa**, koja je **ispražnjeno-vremenita ili apsolutno-prostorna**, a koju tek sloboda ubiti-posmatračke delatnosti ljudskog uma *njemu* istom posuvračuje. Jer: „...*bog u svome razvoju ide samo do lepog boga, pretvara se u umetničko delo; međutim, ono što je lepo ostaje konačno po svom obliku koji nije dotle usavršen da odgovara slobodnoj Ideji.*”^{**} (Hegel: *Novoplatoničari*).

Stoga, tek kada ovaj, Zamisliteljkom Vaseljene bezuslovno otpušten, *dah praznosne samosvesti* (– kao dah rasvete/obojenja crnilom preteće pozadine kosmosa, koji nju prevodi u svetlometno preuređen haosmos – vid prosvetljenja niže prirode) *Njoj* predsaglasno napusti obezbeđenu poziciju praukrstno-im-udružene moći, *ona* poče *iznova* da diše u jednom za *Nju* novoootvorenom prostoru: lavirintu sudarnih mikrosvetala, kristalu postignute intersubjektivnosti: *haos-mosu*. I to pojmivši ga prvi put kao ne-samo-svoj/gigantski princip preko-sebe-postanka, već takođe i kao jedno, tek *naspram Nje* postajuće, beskonačno pojedinstveno biće – Duh Etera, *plemenito-metalnim rasejanjem supernove (Nje same?)* spektralno-okrilaćen Um (Eros). Tek to bi bio *Njome konačno* izveden, dvojno-obrtni isklop (*srebro-zlatećom merom jednog svetlouwirućeg bezdna, krst-prosećene*) dimenzije dubine, na preekspoziranu joj kreativno-lažljivu (*trilerski prošaranu*) površinu: – njen prvi srećan susret s površinom, koju najpre ukida, a zatim tek obnavljajuće potvrđuje – u apsolutno različitom svetlu od predašnjeg joj.

A sve dotle je **neznano poreklo** ovog nebeskog šara; jer, u **trokutnu rupu** (što vodi u središte zemlje) odbeglo je zvezdano znanje, te se ono ispisuje još

samo na beli kamen u njenoj dubini: – jer to je znanje koje bi svakog svog slučajnog sagledavaoca učinilo potpuno razdvojenim od spoljnog sveta. I tada postoji (estetička) svest isključivo o tome šta je tu novoispisano, ne i o onom entitetu koji je doneo odluku na sam pokret žrtvenog sebe-ispisivanja. Međutim, u jednom trenutku te vrtoglave radnje, ispisuje se i sam najuži („pritešnjen”) zavoj ovog neznanog pokreta, i tako se postiže jedan *ključni crtež*, i to već na samoj površini: *belini* još nedogođenog susreta onog *iza* i njegove maskirane prikaze. I on, kao tek prevoj celine, već dugo procesualno prisutan, dobija iznenadnu prevagu: postaje **fokus događanja unutar cele slike** – i to najpre kao *pitanje o odsustvu* bilo kakvog događanja u atmosferi ove slike, osim „leta žalnih opiljaka”, doteklih s „fitilja”avnog okršaja /tek putem vrludanja sopstvenog „plama” progovarajućeg/. Dakle, najpre samo jedna impresionistička slika, kao nagoveštaj *poslednjeg raspleta*, pa tek onda *podzemni priliv* snage dramskih usukobljavanja. Jer, već u samoj zastalosti-na-sebi sutonje neodređenosti ove atmosfere, bio je ohlađeno-sadržan krajnje raspletni odsev nadolazeće joj tragičnosti, koju i inače prati svako prvoizronelo pitanje-o-sebi. A zatim tek stupa na scenu i neminovnost rastanka od detinjeg prazavičaja, koji je tu (ne zadugo) prisutan samo kao učinak jedne slike (atmosfera izronela iz njenog procepa). Takođe, i ispitivanje vrednosti jednog virtuelno izvedenog samoizgnanstva – odnosno, *večno-trajna žar lutalaštva*, kao *ishod preživljenih bolova* usled povratka u *nešto sasvim drugo* od onog što bejaše ostavljeno – i uprkos njegovoj faktičkoj nepromenjenosti! A tad tek sledi i ona najveća bitka razlučivanja onog *istinski sopstvenog*, „*samo-sebe-stvarajućeg*”* (H. Broh), od njemu samo prividno sličnih vrednosti preuzetih iz okruženja – koja su ona neizbežna klopka što ipak korisno zaprečava mogućnost da se sva ona, datom pojedincu uistinu bliska, znanja i vrednosti, pasivno interiorizuju: ona moraju biti, iz stanja potpuno-tišinske izolacije pojedinca, uvek iznova i iznova tonski „pogađana”. Tek to bi bilo muzikalno pisanje, kao **izdetaljisana gradnja jednog gigantskog stepeništa, koje pristupa ovom najviše-nedostupnom zdanju** – što je žalno (do granice nevidljivosti) svinuto u sebe; ali koje je u svom iskonskom zahtevu neumitno, nezainteresovano za zaludne penjače, te usled groženja od njih uvek na drugom mestu! Dakle: pusto a večno-plovno stepenište sebe-ne-znajuće moći dohvata jednog davno-zacrtanog zdanja – koje samo usled zapadanja u lavirint sopstvenog bezizlaza zadobiva beskrajno-pojedinstvenu dušu, ili duh večno usavršavajuće gotike (up. „ženstvenost večnu”*/Gete).

* * *

Izvor zla, odnosno, osnov zlotumačenja Boginjinog gesta odricanja od – *njome ironijski ispoivrute* – mogućnosti sveltlašća, beše jedan *Njome* prevremeno

iznuđen, osvrtni pogled čovečanstva na sopstveni *zvezdano-ucrtan* lik. Ali, to beše *zrcalni lik Njene osamostaljene senke, Himere*, u kome ležaše na-sebi-ukotčen, slikovni potencijal rasta ništavila! Jer paradoks rasta ništavila je moguć samo iz osnova jedne nepostalo-žrtvovane, beskrajno pojedinstvene duše (sićušne zvezde, javljene u noći predstvaranja) – tj. iz osnova njenoj-omči-otrgnute iskre drugo-postajanja jednog ljudskim bolovima prožetog makrokosmosa. Ali on, pri tom, nije moguć i iz perspektive sveopšte duše – koja se premoćno odupire ovoj spoljno-svetlosnoj stihiji. I ta varljiva slika rasta ništavila iz bezosetne suštine njega istog, jeste predmetnuta svem pridolaznom bivstvovanju – u vidu testa za određivanje tačne mere nečijeg individualnog zla; tj. mere nečije imunosti u odnosu na moguću zavedenost *dometima sveopšteg duhovnog kanibalizma, u paloj prirodi nekad sveprisutnog daha stvoriteljke* – okamenjujući, ili trajno zapečaćujući svakog onog koji je, usled čiste pohlepe za (neposedovanim) iskrom samodovoljnog života, prevremeno pogleda. Na taj način ta – *iz zasede Njome podmetnuta – slika kušnje*, provocira svo potencijalno zlo da se u svojoj krajnjoj konsekvenciji ispolji, **i time oda**, u svojoj ogoljenoj suštini; koja je, kao samoj sebi nedosledna, inertno samoiscrpiva ili sebe-neutrališuća u sopstvenoj izgubljeno-jezičkoj mogućnosti – da se ospolji kao upravo onakva dominanta poetskog tumačenja stvarnosti, kakva bi savladala *silu nemuštog doziva*, što pridolazi od *Senke prosečno-Sferinih pamćenja Majčinog nedohvatljivog dara*. Jer takav **dar nečijeg posmrtnog rasejanja** vremenom bleđi u senku: „... bludite, samotna senko, s novim besom, i gledate sebe prevremenu s jezom.”* (Malarme: *Irodijada*). Jer, to beše *neponovljiv događaj rasejanja-u-eter jedne nadnaporno obrnute, prepuno-ekranske zbilje pra-simbola, kao u-snu-rođen svod bezmale zaštite jednog drugog – višeg joj sna!* A to je upravo onakav san kakav može da probije svoju granicu, ili, da zaustavi točak večno-prisilnog produžavanja snevanja – koje je ne drugo do pakao prisile na sebe-zaborav inicijelnog subjekta, Snevača. Jer to je zlo zamene Feniksa, kao prvo-uobličene Ideje-o-Palitelju (*zori svetova, usled njene prevremenosti žalno vraćenoj u noć*), sa njime odbačenim Jajetom – višeslojno-noćnim snom prazemlje – mestom „gde nikakav uljez ne može da se zakači”* (Malarme: *Igitur*), ali gde može svojim hitrim („histeričnim”) prolaskom da ostavi *šum*: – omčasto-propleten trag zamene sebe-kao-pridošlog sa Prizivaocem (Feniksom): – izvor primalne zbrke, osnov prvo-postavljenog pitanja:

„Prepoznavala je svoju davnu ličnost koja joj se pojavljivala svake noći, ali najzad, sad *kad ju je svela na stanje tmina*, nakon što joj se pojavila kao senka, bila je slobodna najzad, sigurna u sebe samu i rasterećena svega što joj se činilo stranim. Zaista, šum presta, u svetlosti koja preosta sama i čista.”** /Malarme: *Igitur*/

Dakle, to je upravo onakav pra-san kakav jedini budi u samom sebi svog tvorca, *snevača* – Feniksa – osvetljavajući (zaceljujući) njegov, za spoljašnji svet

zauvek zbrisani, ali unutar sopstvenog mu sna njime iznova i prepoznavani, put: – put negentropijskog ospoljenja bezbroj mu puta ugušivane, ali pod tim nepodnošljivim pritiskom upravo i svenadrastajuće, volje za stvaranjem!

Otud **preudaljena subjektivnost Majke**, beše poput liričarske egzistencije jednog hladno-svetlosnog Skarabeja, „svica u mraku”: – Liričara koji, upravo po prirodi svojeg najunutrašnjijeg (sabitog) jezgra, *zametka onostrane zore*, ili *sveobuhvatno-eteričkog sunca noći*, ne prilagođava sebe svojim bezbrojnim gledaocima (prislušavaocima); nego je upravo on, Liričar, – odnosno, zatamnjeno-jezgrovito mu delo (– u kome kao jedinka, jednim beskrajnim odlivanjem sopstveno-svetlonosnih ljuski, iščezava –) u samom središtu celog policentrički uskovitlanog događanja. /Iz Malarmeovog **Igitura**: „...bočica što sadrži ništavilo koje je moj rod odložio sve do mene (to staro smirujuće sredstvo koje taj rod nije uzeo, jer su ga vekovečni preci jedinog sačuvali od brodoloma)”*/. Zapravo, Liričar je tu u centru svekolikog kruženja oko-svoje-ose sopstvene spektralno-zračne *lepeze snova* – sazdate od svih onih, jednom već prosutih, *zveketnih aspekata noći*, uvek novoizlučivanih s **krajnje-otrgnutog talasa** neke *zvezde-u-kolapsu*. A to je ujedno jedan odužen talas, radi preuobličavanja primalački-stare /ali, po kružnom redosledu bogatećih je ponavljanja, već samoprekoračene/ dimenzije ljudske /prah-zvezdane/ svesti. Otud *ova*, iako kolapsirana, paradoksalno raste *čistim postajanjem-saznatljivom već u samoj mogućnosti njene neuslovljene pojave*: – ali to tek u modusu svoje nedohvatljive drugosti, ili dugotrajne odstoynosti u odnosu na položaj svog tek samo očekivanog saznavaoa: **dakle, ona ostaje nedohvatna čak i onda kada je spoznata!** I ta preudaljena zbilja jednog ispražnjeno-krca-tog subjekta snoviđenja, najpre parališe gledaoce snagom svoje superimpresije, da bi ih tek zatim iskušala u njihovoj spremnosti za sadelatno prisjedinjenje sebi: – ona *auru* svakog svog (paralisanog) gledaoa premešta u sebe, te i goli oblik njegove samospoznaje pridodaje sopstvenom, *dodavajući time prazninu na prazninu* – onoliko puta koliki je i sam broj k sebi pridošlih bića. A to da je svaki mogući gubitak u kosmosu, kao smrt jednog pojedinačnog bića, upravo srazmeran dobitku rasvete njegove tajno-pojedinstvene mere (– koja stoji u podosnovi njegove daleko-buduće situiranosti, pri nekom raskrstno-sveopštem intertekstu –) *znači pre svega to da je svaki mogući dobitak, zapravo dobitak tek samo izvesne praznine/čistine podsećanja na svedogođeno (koje „nije imalo gde da se smesti”*)*. A to bi dalje značilo to da u osnovi takvog u-sebi-kontradiktornog rasta čiste praznine stoji smrt upravo jednog konkretnog (*do ruba vlastite nevidljivosti upojedinačenog*) bića. Tek to je smrt duše inicijelne nacrtu ljudskog kosmosa: – „čiloj apstrakciji”*/*Gete/; barjaku* koji se otrgao *tonućoj lađi* ili *zlounuloj kugli prvobitne zemlje*. I tek ta duša beše protkala, svojom kap-svetlosnom moći oživotvoravanja, veliko-ispražnjen (vakuumski) kaos – iz koga, kao iz jed-

ne šuplje-bezglasne nigdine, tek i nastade ona svemu-uskladištavajuća, preogromno-žalobna duša visoko estetizovanog sveta Majčinog.

Jer, **smrt zverskog svedoka**, dogođena na ravni nadnebeskog simbola, ima svoj odjek u nečijoj zemaljski dogođenoj smrti: – *zaleđenje iskre jednog osvrtnog pogleda – na sopstveno izgubljeno vreme*. A to je *vreme vladavine Khore Lahe-se, u-snu-prvorodene Meračice Pravde* – koja je sama-sobom od-iznutra probila granicu *sna* – na način *snom izlivene kapi*, što prva otpoče sedimentaciju Anankine **tragi-ushitne želje**: – one želje, što poput *harpuna* probada *kuglu bitka*, te *koja mora* (po višoj prisili *sna*) biti iz-sebe-ispunjiva a ujedno i ponikla iz čiste praznine. <2> To je sedimentiran oblik jednog stremljenja koje se ispunjava (unutarstetski više neznanom, ali Stolom Mojri još znajućom) prikazom postčovečanske budućnosti. Tako je *Khora* ovde ne drugo do jedan *samoodmeren Ugao* („zli pogled”) *tihe kristalizacije vulkanski-neobuzdanog htenja Titana* – za *Anankinim preskokom na drugu stranu* (još-nedosanjanog) dah-neizvesnosnog obzorja – što krije prostranstvo k nama još neposuvraćenog, svekolikog obilja budućnosti! Ali to opet ne bi značilo to da praznina može da raste ni iz čega, niti da *Khorina*, *ipak upojedinačena duša* (kao konačno zasvođen plam, oblik mikro-rasvete za-um-preogromne ambis-nigdine) jeste finalno-taladni produkt rasta ništavila – koga pokreće tek samo ništavilo; **nego upravo obrnuto**: – *Jaka Sudajja* kao beskrajno samodovoljna, nultodimenzionalna mogućnost-za-sebe („kristalni jezik *sna* – pred-odjek budućeg zvuka”*/H. Broh) beše ta koja je jednim nadljudskim naporom volje pokrenula rast ništavila; to jest, koja je pokrenula ospoljavanje primalnog zla /„korisnu ludost”* bacanja *Kocke*/ – svojim istupom ka domenu penušanja, ili *razbijeno-zrcalne drugosti-u-pomaku*. A to sve radi toga da bi *ona* najzad otkočila svoju **zvezdano-satnu oprugu, spiralnu osnovu svoje dotad nemoguće pojave-u-vremenu!** <3> Jer takvo *Khorino krzavo iscertavanje* poretka sopstvenog preliminarnog bitisanja, beše nužno upravo za to: – da bi *ona* sebe samu, kao nulto-jediničnu (*ipak-ljudsku*) meru spoznaje (*za-um-strahotnog*) vakuuma, postavila u (*ipak-meran*) procep vasseljene: – koji, **najpre**, sve do u beskraj svekoliko-podarene budućnosti razvija, a **zatim**, do u osvrst na svoje /*najvišim dometom Kocke tek osvetljeno* <4>/ poreklo u bezvremenome /*vakuumskome*/, iznova i svijta samo vreme! Dakle, *Khorina* hiperrealna, ili beskrajno nepoopštiva smrt beše tu *ona njoj još uvek* nenadoknadiiva a istovremeno *njom samom voljno* i podnesena cena: za utkivanje *ljudske mere* spoznaje u pokretno-mozaični plan sopstvenog joj pranekadašnjeg, blaženo iskušavanog pred-snevanja kosmosa.

Tu se postavlja pitanje: kako je Zamisliteljka Vasseljene mogla odgovorno investirati svo svoje pred-znajuće, beskrajno potencijalno postojanje, u sobom

tek zaželjenu pojavu jedne sebi nemoguće-srazmerne drugosti, koja, budući upravo to, jeste za *Nju* već po definiciji apsolutno neizvesna? Odnosno, po čemu se takav gest *Njenog* rizikovanja razlikuje od puke samovolje, tj. od čina bacanja kocke, usled pohlepe za „još većim” (lošom beskonačnošću)? Da li po tome što ovaj izvorno samodovoljni subjekat *moći sebe-prenosa* u sobom zamisaono pred-stvoreni i otud objektivisan svet, zna da je rast privid – jer je svako „plus jedan” zapravo samo inverzija onog „minus jedan”? **Ali je taj privid stvaralački**, jer se fiksiranjem onog „plus jedan” aktivira proces reminiscencije na „minus jedan”, koje se ne može prevesti ni u kakav drugi oblik nego samo ponoviti – iz vlastite nule; aktivira se podsećanje na svet „pre vremena”, koji beše zamenjivao naš još neosvešćen duh bezgraničnog pojedinstva, – jer se tajni praživot našeg sopstva beše njemu, kao svom velikom delu, još pred-svesno /pred-voljno/ žrtvovao. Ali, to što to delo ne bejaše bilo ni od čije strane očitano, i ne beše istinski manjak njega, kao u-sebi-ogledajuće sfere (*drevni lik sveta*: u vidu zaključenog umetničkog dela, koje sebe samo dokida pred prvo-ispoljenom naznakom slučajnosti), već manjak samo onih koji ga, upravo usled njihovog porekla iz nebića/ništavila, tu ne spoznadoše.

*„Ukratko kroz čin gde se radi o slučaju, uvek je slučaj taj koji ispunjava svoju vlastitu Ideju potvrđujući se ili poništavajući. Pred njegovim postojanjem poricanje i potvrđivanje povlače se. On sadrži Besmisao – podrazumeva ga, ali u prikrivenom stanju i sprečava ga da postoji: što omogućuje Beskraju da bude.”**

(**Malarme**: *Igitur ili Elbenonova ludost*)

Dakle, slikovni privid rasta bitka iz njegove naprsline, kao mamac za „pripitomljavanje ništavila”* (Epštejn): – privid zastoja-na-sebi Sferine Harmonije, i to na onom *Njenom ključnom okretu* što jedini odaje najviše (uvis, tanano) odbeglu **vertikalnu** horizontalnog (široko razvojnog) preseka: – potajnu ulogu „mlina” etera, ili, dvojno lice božanski-animalnog, srebro-zlateći „usidrenog” sveta od „pre vremena”. A to je kolaž svetova sklopljen od krhotina ove kristalno-pećinske svedeterminacije. I on najzad postaje jedna serijalna priča – o postanku Svega iz Ničega. Filtar spram vizuelno isprovociranog ospoljenja pri-tajene suštine/porekla nebića/zla. A to je, zapravo, samo ona suština koja je (kao „podzemna” svemu krojeća praslika) *sebi-neznano* bila *obrnuta*, i to kao još *nikom* otkriveno poreklo „čistog” bića?

Otud, **svesredišnje pitanje jeste**: kako da se sazna realno-drugi a da se pri tom ne relativizuje njegova drugost, budući da je razlika sama (njeno postajanje) jedini legitimni apsolut? Kako kreativnim zaboravom saznati drugog konstituisanja samosvesti našeg nultog pojedinstva, a još pri tom, usled tog zaborava, ne izložiti ga, kao čak nama i neimenovanog, polju puke slučajnosti? Da li ja

saznajem svoju drugost, ili svoje konkretno drugo-biće, samo na taj način što ga istovremeno i tvorim, želeći da ono postane u svoj svojoj nadnesamerljivosti i krajnje-izvavanoj različnosti naspram mene – ali ne i stoga što je *ono*, navodno, već *po sebi* predmetnuto meni kao gotov objekt saznanja? (a što ono uistinu jeste tek kao *beli list unutar sklopljene knjige*, ili tačna mera njegovog odsustva pri određenom simboličkom polju konstituisanja moje pod/svesti?) Da li ja to mogu samo zato što, makar potencijalno, i to moje drugo-biće mene na simetričan način tvori? Jer, ko jedini ikada beše *ujedno* iščitavalac i ispisivalac sebe-odgonetajućih (nesvesnih) znakova svog sopstva? – prausnula Majka prirode koja je, željenim rastumačenjem prostirke vlastitih posmrtnih znakova, **zamenila svoje razvojno pojedinstvo sa sopstvenom davno-završenom tvorevinom** – „lebdećom pravdom”, ili „dušom kosmosa”. Jer jedino *ona*, kao *Zbirna majka (Pećinska starica)* beše kadra da „oslabi” sopstveni, ni od koga imenovani, subjekt beskonačnog stvaranja – radi nadaleke pojave Razlučitelja, *svog ne-odmah-moguće-dozivnog saveznika: Feniksa, jedinog-u-času-osvita*; – sustvaraoca, u smislu nagovestitelja nebo-paliteljske mreže svih budućih stvaraoca! Jer tek sa nadaleko odgođenom pojavom takvog svojeg saveznika, *ona* je prvi put zaista mogla /i to kao nemoguć subjekt, što zrači samosvešću šupljine vlastitog lebdeći razdeljenog sopstva/ da *sebe, kroz beskonačnost svog izvanvremenog trajanja, uvek na nov i neponovljiv način kontekstualizuje*; odnosno: da porodi jedan pretanan obrazac sopstvenog tumačenja.

Jer tek samorasejavanjem *ona* se beše preobrazila u *dvostruko-sudarni dah* što iz vlastitog procepa rađa sazvučje dve (– iz *pra-istosti* bespovratno otuđene –) duše: one u *makro* i *mikro* kosmosa. A to je *dvokrilno ogledalo metafore*, ili *ključ (njenog) beskonačno-lančanog prevođenja*, i to prevođenja koje bi se jednom neopažljivoj polubrzinom zauvek kretalo – prolazeći kroz spletove preosetljivo-titravih lepeza (od) novojezičkih skala jedne neizbrojno usitnjene polustepenovanosti! Tek bi to bio beskonačno željeni premost *Zbirne majke* (od istosti sa *Prestolom* beskonačno odbegle *Pravde*) ka *novom sebe-vidstvu* – ozbiljenom iz prvo-bitno neutemeljene joj *vizure oprečnosti*, sad tek oličene u vidu (zrcalnim joj prelomom ispovrnutog) *do-uobličitelja*: – u osamostaljenom dahu *iza slike Njenog* prausnulog sopstva, i to dahu koji samu tu preveliku joj *smrt-u-slici* nastavlja dalje da uobličava/tumači: – u *kćeri (Mojri)*.

Ovo bi, dakle, bio jedan predupisan paradoks – u (pra-ničijoj, pri ideji sputanoj) želji za rasejano-samosvesnim postojanjem:

Da bi Zamisliteljka Vaseljene, kao samožrtveni subjekt beskonačnog stvaranja, posthumno tek rasejan u nevidljivo-razvojnu dušu (ljudskog) mikrokosmosa, te kao kap-plamna šifra nulto-pokretnog napora oživotvoravanja, posta-

la takođe i svoj sopstveni stvaralac (– odmerilac sopstveno zrcalne protiv-ideje, u vidu haosno-postajućeg fluksa svih *putujućih sfera* –) morala je najpre, pred-zacrtanom propašću svog virtuelno ustrojstvenog svesredišta, stvoriti/obasjati prostor nadolaska svog (najpre tek samo obrisnog) sustvaraoca. A to je iz *preseka haosa*, snagom *njene daleko-poredbene*, u veliko-zrcalnu smrt svoga sopstva prelivene, savijutak-slike, upravo *novooživljen duh mrtve stvari* – koji *niotkuda (čudom)* produkuje silu želje za životom /prelet brzo-ispisujućih dahova haosmosa/; to je, stoga, beskrajno savestan duh, kao usnulo-počivajući u još neoživljenoj prirodi zvezdano-biljno-mineralnog, *ženi-kao-biljci**, ili rasklopljeno-nedokučivom vrelu smrt-roditeljke svega.

Dakle: samo na taj način, uopšte, neko delo premašuje svog tvorca: po kristalno sveprozinom te upravo stoga nevidljivom zakonu <5> njihovog sprežnog međudelovanja.

APENDIKSI:

<1>

Na koji način se mogu izmiriti delezovski koncept želeće mašine i romantičarski koncept snovidnog subjekta? Odnosno: šta je to slikovito efektivna mašinerija želje? – *treperava strela vremena*, **Figura Gakuše**, koja sred *pustoši pretpočetka* staje na *sunčev obelisk* i *krikom objavljuje* svoj trudno izborni početak. I ona je – kao pred *ambisom* ljuljajuća **Ideja-Lađa – radeća na pogonu koga stvara bol izopštenika**: tačnije, *bol* koji još umnogostručava *žalno-cirkularnu energeju nje same*, što jedina odoleva *opštoj struji* („odozgo” nametnutoj svrsi) – te koja, preusmeravanjem svoje najvlastitije želje (za odredištem, samopočetkom), postaje strelina **zapeta tetiva**, figurina **iskačuća opruga** – preusmeravajući pri tom **strelu vremena** od ograničenog cilja (jednog pobedničkog sveta – kao objekta) ka neograničenom cilju (vlastitom prekontekstualnom subjektu – vraćenom u noć presabiranja svih svetova, ili, u svečani protokol vlastite misli).

Jer, Haosom prosečena Knjiga svih (uzajamno nesvodivih, daleko odstojnih) noći, jeste posuvraćenost-u-oko (naliv-pero) Gakuše zraka (tinkturnog mlaza) Njene prve prekognicije – i to zraka koji upravo obasjava onaj krajnje-izborni svet/vreme. A to je, zapravo, zabadanje vrška strele ovog zraka/mlaza u zgusnuto-eteričnu supstancu njegovog trajno-pomeranog početka: evakuacija svetlosti rasvete apsolutne budućnosti u antiprostor /noćno zrcalo, zenicu posmatrača, čekaonicu mrtvih/. A taj je zaboden i odvaljen vršak odapete-strele-vremena

ne drugo do **zalomak paralelne stvarnosti**: – **fiksator ključnog ugla/trena** za Gakušin gest Istrgavanja-iz-Knjige *njenog belog, u-noć-svinutog* Lista. I on je – kao najzad tu razavijen – *opoziciono zrcalna svetlina*; i to isključivo u smislu one *vizure oprečnosti*, iz koje *ista knjiga* (kao oko u naliv-peru jednog progresivnog vremena) samu sebe s *čuđenjem* prečitava.

Jer, **preširoki je obim** (prejaka je silina) istine jednog pojedinstva da bi ovo ispisalo svoje postojanje na samo jednu (po jednu) trenutno okrenutu stranicu sveobuhvatne Knjige (velike monade, stola mojri). Naoštreno naliv-pero te istine stoga vrši prorez listova ove već zaključene Knjige, postajući njegovim **novim** – titravim, vanredoslednim – **povezom**. Kada se izgubi u Lavirintu ove „nove”, ispreturano-redosledne Knjige – do te mere da pomete lice njenih korica sa naličjem – tada naliv-pero zaklapa vlastito oko (pred prizorom bezizlaza). Ali, upravo tada ono (– usled precrtanosti jezgrovitih mesta Knjige, odnosno, prosečenosti unutrašnje-potpornog podkruga Stola –) **pruža utočište ovom izgnanom jezgru u oku svog pera**: ovo tada više ne zahteva da (za nov, uskršli rad) bude natočeno, već samo-proizvodi svoj večno-lutalački (žarko-pisalački) život.

<2>

Samoizranjajuća *ideja-o-postojanju (sebe-izvagavajućoj preodluci)* nalazi se na oscilatornom tlu neoslobođenog pritiska: – mestu paradoksalne istovremenosti dve simetrično konkurentne individue; to su najpre **Feniks i Pravda**; a zatim **Nimfa Eho** /duh visoko-rizičnog pokreta odlivanja pra-bića, sveobuhvatnog androgena, Feniksa, u *pokretnu sliku*, radi preskoka njegovog izvorno-konstitutivnog bezdna; ili, pak, volja za zamišlju puta izmeštenja njegove *prepune* unutrašnjosti na *plutajući* ekran-usred-ništavosti, što bi dovelo do razvezivanja njegovog *lomno-zgusnutog* šarenila duž čitavog *žar-prostranstva* predistražene spoljašnjosti/ **i Narcis** /duh samosvesti slušno-spiralne osovine, koja ritmovano obrće Nimfino zrcalo, a takođe i *most njenog prenosa-na-kopno*, što potencijalno postoji i kao sasvim nezavisan entitet/.

<3>

Paradoks toga da je Krilata Boginja Noć – kao subjekt nigdine, konstruktor „brodskog tela” u koga se „zaogrće” Ideja-o-Vremenu (gde je vreme: završno-idejnom krugu odbegla *krivulja svetlosti*) – i sama zapala-u-vreme (kao prvo-upojedinjena duša: – *žalobna kćer*; – *ptica svezanih krila*: – duh sučeljavanja dva suprotna smera vremena), bio bi razrešiv uz sledeću pretpostavku: – da *ona* beše (svesno) na sebe preuzela rizik (apsolutnog) zaborava pra/teksta (ideografa), očitano s (horizontalnog) Preseka (heterogene) Sfere, ili *tajno-gradivnu, animalno zvezdanu meru* svih njenih preklapajuće-uzglobljenih „posuda”. A odmah uz to *ona* je

zaboravila i **pokret sopstvenog spajanja** dva osnovna **protiv-ključa** u **osu** večno-samodovoljnog rada ove u-bezmerje-putujuće **kugle**. Iako je upravo pra-slika tog pokreta predstavljala, iz pra-haosa još kristalisan, **božansko-ljudski venac sa-doživljenosti** – osnov moći držanja na apsolutnom odstojanju njega samog, kao prvobitnog kosmosa. Ali, ona od te vrste Sferine potpore ubrzo postade **oličenje Njenog protiv-hica**. Jer je Sferin **sebe-smenjajući** omotač, kao **pra-vid održanja unutrašnje napetosti**, sebe **od iznutra probio**: – upravo putem Krst-Sferinog prispeća na ono /početno joj, u-krugu-putujuće/ mesto sopstvenog /Kockom izabirajućeg/ **protiv-sebe-obasjanja**, sa koga je Ona trebalo da posuvrati k sebi sledeće: – zrak ponikao iz sopstvenog međuprostora, tj. iz onog zrcalnog joj useka koji obasjava tek jedan daleki /putem „polarno suženog obzorja, „skamenjen”/ ob/lik Njene s/vesti. To je, dakle, mesto sa koga Sferina (u-vis-putujuća) Osovina treba da pogodi **prostor svojih dugo-sumiranih odblesaka**, tj. sjajeva doteklih od **razbijeno-kružne sa-vesti** upravo one Ličnosti-bez-oznaka koja je davno još upraznila svoj Nebo-plovni Presto. Tek odricanjem te Ličnosti od njenog prekomerno bleštavog (sve-brišućeg) Plašta (zbirne) Noći, nastala je **nova impresija** po sadržaju **stare/višeslojne vasseljene**, – ona koja je izazvala urušavanje (dvojno-zmijolikog) kruga nekadašnje prisile na prazna ponavljanja. Jer taj plašt je, kao **usporavajuće sveobličje**, u vidu **dvo-izlazne spirale izgubljenog vremena**, kočilo pokret prisebljenja k samoj sebi Žalne Ptice. A jer samo **ona** učini prvo-zaludan pokušaj samopaliteljstva, i to već pri krilu pred-stvarajuće Noći, desi se i **njen** povratak u plan (vertikalne!) obnove pra/slike – njenim pripajanjem uz „**novo-gotičku fasadu**” istog krila /ponoćne Pećine/.

<4>:

Glavno ludilo (Malarmeom retrospektovanog) roda Elohima beše njegovo uzdanje u **senku senki, povampirenje stanja od „pre” stvaranja**; tj. uzdanje u **sliku (od) u-dalj-uzmaknute Majke**, koja (– **budući klizno-površinska**, nikad nije bila spuštena u vreme –) pogrešno objašnjava smisao nekog, na život zemne prirode razorno-delujućeg, slučaja; te **svekoliku ljudsku patnju, u njenom sirovom stanju, usisava u suženu apsolutnost svojeg anti-prostora**. A kako je svačija patnja jedinstveno neponovljiva, to se ovo prastanje nerazlučenosti, kao još-nekristalisana Ideja-o-beskonačnosti /svetlo-zametak najdublje noći; još-neisklesan Lađin pramac/, razdelilo na pododeljke; na stepenice uspona ka **nebu noći**, koje su sačinjene od „grobnog kamenja tih senki”^{*} (Malarme), – usled čega ta ista senka od stava nepomičnosti postaje put, i to jedan beskrajno zaokretni /prekomorski razuden/ put: – **lepezasto-šireće stepenište, krajnji a pri tom vrludav učinak Bačene Kocke**, mesto gde leteće ribe (izbačene „s dna brodoloma”^{*}) „kroje” arabeske sazvežđa; – tj. gde one prolamaju /nemim zvukom/ kuglu /glavu/ u-sebi-

ogledajuće preodluke /Kipridine/, – odluke-za-odbegom snovidnog plama, od vezanosti za prapaliteljsko ušće /tj. za Njenu čeonu komoru – mesto kristalizacije prvih pojmova/. Rod Elohima je, dakle, još pred-svesno učinio gest odricanja od Nebo-plovnog Prestola („neba nužnosti”) – *srebrno-povezne, zvezdano-prašinate knjige zakona* („knjige naših noći”; */Malarme), – i to kao potstaknut prekratko-trajnom impresijom *lebdeće kugle* („zvezdom naše maglovite nauke”; */Malarme); dok je njegov poslednji izdanak – Igitur (– u biti Narcis –) taj gest samo obelodanio ili objasnio. A on sam se kao subjekt uspostavlja tek kroz rasvetu smisla takvog jednog čina kao što je Bacanje Kocke /Prolom Majčinog Zrcala/, i to na samom pragu mogućnosti nečijeg sebe-imanja; tj. on sazreva tek preko sobom ispijene *kapi otrova*: – cene istrgnuća *prve svetlosti* od one muklo-sveobuhvatne ličnosti vasiona čije je lice (s novom mu rasvetom) ostalo prazno; – okrenuto: – od mnoštvom previruće (o-sebi-neznajuće) tvorevine, *ka ništavilu*.

A cena za to je da Igitur sam, iz podruma (davno zamrle) rodne kuće, ponovi istu radnju: – bacanje uvis *geometrizovane ideje*, ili, od duševnog sadržaja *ispražnjene posude-kocke*; – eksperiment koji bi dokazao da je njen jedini ishod **ćorsokak**: – slom *ideje-o-prečici ka (u biti nepreglednom) nebu noći*. Ali ono što mu pri tom obezbeđuje neophodnu **distancu eksperimentatora**, jeste sprežno-neprekinut pokret jedne Ja-Ti relacije (– sumiran međusoban odstoje svetlosnih polutrenutaka, unutar nesvodive *niske tmina/pokojnika*, i to kao konstanta njihovih uzajamnih trenja –) čija se *linija leta* (privid ptice – kao projekcija celog davno nestalog roda*) *prva* jasno ističe na *senkovitom stepeništu*. I to kao uspon u *dveri (podarenog) vremena*, gde je *trenutak ponoći* (– odluke kolebajućeg klatna, inače zatvorenog u „sobi vremena”**, odakle ovaj traži svoj pravi/dah-prazneći izlaz –) produžen u novu (tek Kockom-koja-gubi, podarenu) beskrajnost.

Tek onda kada je taj **polu-tren, ni snovi ni java**, spreman za konzervaciju, tada je on uistinu **estetički ili odstojan** tren: – onaj što je unutarsvetskom nesusretljivošću ovih dvaju pra-subjekata (u njihovoj preko-simboličkoj Ja-Ti relaciji, koja je „Oni” – krzav let Žalne Ptice) izvankontekstualan, a da je pri tom merno (to jest, u samoj srži vlastite slike) ipak uhvatljiv. Tek tada on postaje **potajni zalag sinoptičke (Senkine) zbilje** – koji ovoj istoj nudi jedini izlaz iz njene paradoksalne situacije:

„Sve je bilo savršeno; bila je čista Noć, i začula je svoje vlastito srce kako kuca. Ipak, ono joj zada jednu zebnju, onu usled viška izvesnosti, onu usled tvrdnje odviše uverene u samu sebe: ona htede da se zagnjuri na svoj način u tmine prema svom jedinom grobu i prokune ideju svog oblika onakvog kakav se ukazao kroz njeno sećanje na nadmoćne duhove određene da objedine sav taj minuli prah. Bila je zbunjena za

trenutak svojom vlastitom simetričnošću; ali, shvatajući kroz odviše veliko bogatstvo svetla, smanjenog nekoć, da je to bekstvo bilo šum ptice čiji joj se produženi let učinio neprekinutim, ona pomisli da bi se sledeći tu svetlost, čim ponovo ostvari vrtoglavicu sličnu onoj prvoj, povratila svojoj onesvešćenosti.,,

(**Malarme:** *Igitur ili Elbenonova ludost*)

<5>

Kada *taj* zakon izroni – iz jezgra tvorčevog dela na njegovu „predmetnu” ili „makroskopsku” površinu – on postaje odraznom slikom paralelnog prostora svog satvorca; – onog prostora u kome, kao *mikrougaonom*, ovog drugog *beskonačno nema*, iako *sve podjednako njega navešćuje*. Sve stoga, jer *taj drugi* teži da bude predobuhvaćen još „za vreme svoje odsutnosti”: – **luk napetosti** (*eonska daljina pred-stvaranja*/ H. Broh*); – **čist prostor**, u kome je jedini događaj **prolom (pra-ničije) odluke na vlastitu (beskonačnu, serijalnu) rasvetu**.

PRA-RAZLIKA: DUŠA-JEZIK; KOSMOS-HAOSMOS

Razlika je razlika tek iz tog osnova što je od strane nekog/nečeg prizvana u sopstveno postojanje, a ne usled toga što bi bila zatečena kao gotov fakt u vremenu. Ona sama postoji isključivo na taj način što je *ipak* zamisliva, odnosno beskonačno latentna. Budući da razlika kao razlika ne može samom sobom da ozbilji uslov vlastite pojave, ona postoji najpre kao *ejdetska slika, lik prostoro-tvorne budućnosti*, koja je jednim *posmatrajućim okom* predobučena – kroz zavoje nadirućih svetova; ili pak postoji kao ono *uvek-skriveno* pri nekoj pojavi – koje je mesto *znajućeg čekanja* na efekat jednog nadaleko odloženog delovanja, što pridolazi od nekog /njoj, kao *ideji*, paralelno razvojnog/ subjekta / neimenovanog posednika tog *oka* – koje zuri u antiprostor i razvija njegovu simetriju: presek *suprotstavljeno-zrcalnih odblesaka*/.

Anankina (*mačje-snovidna*) samodovoljnost beše *njena kadrost* da zamisli jednu apsolutnu različnost, i to iz „nulte tačke” sopstvene samoće; tačnije, **pre** nego što bi se otvorila za preogromnu širinu nadolaska svoje zrcalne drugosti. Jer, ni te mogućnosti *njenog* hiperotvaranja ne bi bilo bez ove svemu pređašnje Ideje /o sopstvenom hrabrosnom sapostojanju sa nečim spram sebe apsolutno različitim/. Ananke, dakle, uopšte „nije morala” da susretne svoju drugost a time ni da se omeđi, već time što „nije morala” ni da stvori *ideju razlike iz stanja apsolutne samoće*, tj. iz stanja u kome je ništa nije moglo uslovljavati na rađanje takve jedne ideje. Jer, paradoksalno, ta *njome* prasamostvorena Ideja beše isto što i *njena* sopstvena nemogućnost, *zid okolo njenog samostvarajućeg sopstva – tuga ograničenja*. Ali – tek unutar tog kružnog zida samoproistekao – višak *njene* nemo-zrakovne sile, postaje za samog sebe uočljiv i premerljiv, tj. *dobija meru svog nulto-procepnog izraza – koja je tačna mera u prasvetlost utkane tame duha, i to radi proširivanja do u bezmerje zvezdano-zveketnog paliteljsta*. I upravo taj beskrajno mogućnosni izraz viška *njene* sile, kao vid najvišeg stvaralačkog stremljenja *njenog* bezdano sebe-poreknutog jastva, beše ono što je grčevito i očajnički stremilo ka napolje, tačnije, ka spoljnoj strani ove spiralno sebe-dozi-davane granice. Ali, taj višak – budući da je prigušen spoljnim pritiskom – beše konačno i preorjentisao samog sebe ka unutrašnjoj strani date granice: ka uteku u dno spirale vremena, tj. ka *bezvremenome kao infinitezimalnome*. A ta bi se donja granica mogla doseći tek kroz upis/ulom jedne merno izrazne pauze, koja bi sobom sveujedno označavala i nov kraj/početak nekog zavojitog toka – i to pri *otcepljeno-bezvremenom jezgru odreklo-sunčanog jastva Anankinog*. Tek odatle /s daljine izmetnutog središta/ taj mikro-ulomak reprodukuje svoju mikro-meru i na sve ostale, periferne delove tog zdanja, kao vezane celine. A to je unutrašnji preobražaj tvrdo sazdanog poretka pravasione, u vazdušasto-belo tkanje koje beskonačno dalje umnožava vlastite detalje; – dvostruka inverzija razlike

između periferije i centra, prekoračenje unutrašnje granice centra, ili *rast ka unutra*; – zaokret ka *dvostrukom unutaranjem bezizlazu*, zarad uzimanja zamaha svojeg, do tad nemogućeg izleta – u pogonsku silu rada jedne, u *formi ne-istog, uvek-isto-želeće mašine*; /delezovski shvaćene?/ mašine koja, upravo onim *uprkos* svog napredovanja protiv opšte struje, postepeno /kroz serije skliznuća/ svladava prepreku za preprekom. Jer, taj pogon uvek izvire iz *za stepen premašene, gornje mere pritiska* – čije je podnošenje moguće tek od strane nekog, u beskonačnom sebe-htenju suzdržanog, subjekta. A to je prvobitni „niko“-subjekt Anankin, kao označitelj prakolektivne želje za klizeći-bezličnim, zbirno-lomljivim ispo-vrtanjem-iz-sebe jednog beskonačno udaljavajućeg individualiteta; ili je to fik-sator želje prakolektiva za premašajem u-njega-prapoloženog zbroja paliteljskih dahova, u vidu na sebi lebdeće rasvete njihovog svemu izmicajnog međupro-stora. Stoga tek pounutrašnjenje apsolutnog limita unutrašnjem radu aktualizacije neke želje, obezbeđuje /za dati subjekt/ samodovoljnu ekonomiju njegove dalje samoprodužujuće želje. *I upravo bi to bio onaj izvorno romantičarski duh: čudo trajanja sanjareve budnosti posred samog sna – ono fantazmatsko što izvi-re iz klaustrofobične čekaonice njegove pred-uzletne volje za buđenjem, smeštene u „lednički“ međuprostor samog sna*; te koje, rušeći silinom svog sakupljenog „hladnog vrenja“ neumoljivi otpor objektnog sveta, konačno i razvezuje samo sebe u lanac pokretnih slika; u prsten sanjarevog zahvata jednog predela koji leži – budući svojom besputnošću skamenjeno-ustalasan – *s onu stranu obzorja*.

„... gde se sastaju veličina i smrt, (...), nastaje stvarnost sklona konvenciji, koja po suverenosti ostavlja najsamovoljniji subjektivizam za sobom, jer u tome ono samoindi-vidualno što je već bilo premašilo jednu tradiciju (dovedenu do vrhunca), prevazilazi još jedanput samo sebe time što ulazi ogromno i avetinjsko u područje mitskog i kolektivnog.” *

(**Tomas Man:** *Doktor Faustus*)

„,„Ono što je Blok svojevremeno osetio kao „krizu humanizma“, kao klijanje „ne-obične surovosti“ i „prvobitne nežnosti“, životinjskih i biljnih formi u čoveku, u naše vreme je dostiglo zrelost, te na mestu ranije individue otkriva mnoštvo samoaktivnih formi bića u njihovom zajedničkom „muzičkom“ pritisku. Isto je, gotovo istim rečima, dokazivao i Mandeljštam: „U njemu /pesniku – M. E./ pevaju ideje, naučni sistemi, državne teorije...” (*Slovo i kultura*). Sve to kretanje lirike izvan granice lirskog ”Ja” otkriva dubinu sasvim drugog, iskonskog, pa prema tome i završnog ogleada, čija se prolazna strukturnost i nadsubjektivnost najviše opisuju religijskim terminima, iako nisu neposredno vezani ni za kakvu religioznu tradiciju. Suština, naravno, nije u temi nego upravo u subjektu iskazivanja, koji se u novoj lirici fiksira izvan granica autorske ličnosti i, istovremeno, u konačnom rezultatu svih procesa razobličavanja i „obezličavanja”, on mora da prihvati svojstva transcendentalne Ličnosti.”**

(**Mihail Epštajn:** *Vera i lik*).

Glorifikovati nemoć – tj. izneti na videlo razlog udaljavanja svemogućeg bića od plutajućeg mesta njegovog nultog samoizranjanja – znači potvrditi *jednu sasvim drugu vrstu njegove moći: onu u uobrazilje*. Dakle, smisliti – putem vraćanja u stanje pra-samoće – takav protiv-hitac njegovoj (pretpostavljenoj) svemoći, koji bi mogao da dobije jednu sopstvenu, od-njega-osamostaljenu tvar (svetlost otrgnutu od „tame svog rođenja”*/H. Broh). Ali, svi oni protiv-hici koji su tu (osim njegovog *eha*) neosamostaljivi, ne mogu da ponove tu njegovu (na virtuelnoj ravni uspostavljenu) svemoć (vakuumom učahuren dar, ostatak hraniteljske tame), a kamoli da dožive njene (na materijalnu ravan protežuće) posledice. Takvi *promašeni hici* jesu *greške* u samopromišljanju ovog pra-bića – koje bivaju, u njegovom umu, ispravljene. Ali se *oni*, kao „usputni” entiteti, ipak materijalizuju, postajući „pege na licu sunčevom”, esencije sveg buduće-pojavnog mraka, ili pak zla izazvanog jednom **u osnovi pozitivnom zavisti** – koja se penje od onog sebe-nestvorenog prema onom sve-stvarajućem. Ličnost virtuelne svemogućnosti mora, stoga, virtuelno umreti da bi se zbiljski rodila – probudila se u jednom daleko širem kontekstu od kruga svojeg prasamozamišljanja, a koji je beskonačno reduplicira! Tek tad se gubi, na nivou svesti pojedinca, potreba za sveobjedinjavajućom vladarskom kapom, i uspostavlja se zakon sinhroniciteta. Jer, svaka tačka beskrajnosti tad sprovodi isti zakon: – sad svi mogu postati transcendentalne Ličnosti!

Svemoguće biće nigdine, daleko-odsutna individua, ili „zvezda-pokretnica koja spaja sfere”* (H. Broh) morala je – usled smernosti srazmerne sopstvenoj bezmernosti – da „šmugne iza nebeskih vratnica”**. Upravo tim gestom preticanja sebe, kao prvo-samonikloga bića, ona izražava ideju *o uzajamnosti stvaranja* – koja je u biti odlagajuća, procesualna.

Božanstvo koje je beskonačno samoodnoseće, i time u dinamici (neizbrojnih) izmena svojih (najpre dvaju) polova za spoljno oko nesagledivo, iscrtava jedno lavirintno polje – koje je pogledom nezahvatljivo, jer je sâm milionito pomnoženo sa sobom, i pre nego što bi pronašlo ikakav svoj uporednik. A taj bi uporednik mogao biti zastojna slika vlastitog procesa, odnosno, ona okosnica njega sâmog kojom je određen prvi (egzemplarni) par sopstvenih (unutrašnjih) suprotnosti – onih koje su u stalnom potiranju! Ali i to samotno ostrvce (kao preduspostavljeno mesto prožimanja daleko-budućih tvorevina) moralo je – po jednoj produženoj, u beskraj projektovanoj liniji samo-volje ovog božanstva – biti *njime samim* žrtvovano (pretvoreno u oblik samoodlaganja, strelu preodluke, ili negaciju istovremenosti tvorevine i tvorca – koju oličava sâm egzemplarni par) da bi ono (u-njemu-opaženo) razvojno mnoštvo vlastitih aspekata bilo spaseno i sačuvano: upravo kao klica koja može da proklija tek sa promenom one (surove) atmosfere koja je vladala (oko ovog božanskog bića) u pretpočetku (njegovog sebe-stvaranja).

Jer, *ono samo* je izraz *otpora* prema svom prvom (virtuelnom) okruženju – stanju odsustva sopstvene opreke, neophodne za preuspostavu vlastite ose; dakle, prema zrcalnoj slici svog (još-ne)-postojanja; dakle, prema svemu onom već-dovršenom, sebe-nestvorenom; – a to je poziv (od strane božanskog bića) na stvaranje, a ne samo (pretpostavno) utemeljenje sebe kao (prvobitnog) stvaraoča.

I budući da su pečati vlastitih *u-pokretu-izlučenih* aspekata onaj jedini odaziv (– preusmeravajući putokazi sveg budućeg stvaranja, odupirući surovosti prvobitnog okruženja; delovi razbijene atmosfere, kao izrazi mikrostabilisanog otpora u pukotinama inertno kotrljajuće gromade nestvorenog –) zarad njih ovo pra-biće briše vlastiti uporednik; meru sebe-znanja, negaciju jednog istovremeno operativnog dvojstva-u-sebi. Jer se ono – povrh toga – u njih iste i rasipa, kao ničim razlomive pečate; mrvli se u *putokaze* sopstvenog praispisanog polja; u *mrtva slova* koja ga čine trajno nerešivim – *prašumom sveznanja*.

Jer, šta je to što postojate kao prvo i prajedino, kao vid svedoživljenosti u prošlosti? – štastvo same odluke, koja **nikad nema svoj subjekt** (lebdeći upražnjen Presto u Noći). I to zato jer se neka odluka može pustiti u delovanje samo ako je izrečena u ime onog koji je odlučio, ne i onih koji (još) to nisu. A Khora Lahesa (prva kćer/faza Anankina, „uski prostor” odlučivanja, mera jedne nepredstavljivo prefinjene gotike sazvežđa), budući da joj „ptičje”-snovidni pogled klizi kroz nepoznate svetove drugih subjekata **i pre** nego što utvrdi vlastitu polaznu tačku zraka samovidilaštva, **ni ne može da izrekne odluku u svoje ime, već samo u ime beskonačnog lavirinta svetova kroz koji prolazi**. Zato *ona*, kao nemogući subjekt apsolutne (ulančano-svetske) odluke, ni ne može ovu pustiti da se o-stvaruje; mora je sakriti duboko, do u okrilje majčinske noći. A nasuprot toga ostaje da počiva iz-izvornog-otpali, ili zaboravom uvremenjen svet.

Jer, postoji **samo jedna** odluka *a priori*, u smislu anticipacije ishoda svih još-ne-donesenih odluka, ali čija je sveoblikujuća slika nedovoljno jasna ili tek kroz maglu osvetljena. Ona – kao stvarna slika svog simbola – štiti opšti pravac odluke, tako što s tačke nemog posmatranja meri intenzitete želja koje je izboruju te postepeno preoblikuju. Da bi se ova anticipacija („mačji” vid u mraku) kristalisala do svojih krajnjih detalja, ona mora (u vidu „niko-subjekta”) izvršiti pad samogašenja – do u beskonačno malu tačku svoga *iz-sveta-isključenog vidilaštva*; a to je pad unazad, do u *haos fluktuirajućih želja*. Svaka želja ponaosob, kao tu još neiskušana u trajnosti svog intenziteta, mogući je konstituent ove opšte a neizrečene odluke – koja je prigušen krik pra-usamljenosti (Lahesine). Ali je *takođe* moguća i kao *njen* protiv-hitac, kao stranputica, i to s visoko sputanim intenzitetom odaziva (toj pra-usamljenosti) – na čijoj se tišini ova sama u svojoj opštosti iskušava.

Povratak ove odluke svom prethodnom stanju, tu biva njome pređesvesno i zakomplikovan, da bi ona – tek sagledavanjem svoje suprotne strane – istrgnula za sebe prostranstvo „noćno-paliteljskog” smisla; zapravo, smisla održavanja sebe u *prostoru napetosti*, ili *stalnom odklonu* naspram provalije besmisla, iz koje jedine i može da se tka *jedno novo*, nežnije svetlosno (dublje-senkovitije) prostranstvo – kao protiv-hitac apriornoj nemogućnosti izvršenja *nje sâme*; tačnije, kao jedna nevidljivo delujuća volja – koja je „noćno” naličje večnog ponavljanja; ujedno, svet u osvitu nečije pojedinačnosti:

„Ona je apstraktna linija, ili linija leta. ... Kretanje, poput devojke kao izbegličkog bića, ne može biti opaženo. ...produžiti linije bega ...eliminirati suvišno ...doseći apsolutnu neopažljivost ...Biti u osvitu sveta. ... Postaje se ceo svet svođenjem na jednu ili više apstraktnih linija koje hoće da se produže i povežu sa drugima, da bi odmah direktno i proizvele neki svet, u kome je taj svet koji postaje. (...)” * / „Trost, misteriozan autor, načinio je portret devojke uz koga je vezao neku vrstu revolucije: ...” ** / **Up. Trost:** „Ona je istovremeno bila u svojoj osetljivoj realnosti, i u idealnom produžavanju svojih linija poput projekcije neke ljudske grupe koja će tek doći.” ***

(*Delez/Gatari: Postajanje intenzivnim, neopažljivim, životinjom*).

Jer, što više nečije kretanje – putem nagomilanih skretnica (po analogiji sa *duhom bega/leta, svetskom Animom*) – klizi u nevidnost, **tim više** načelo povezivanja njegovih malenih linija postaje vidljivo. Jer, sloboda izbora, apstraktno pripisivanja nekom pra-biću, plaća se njegovim apsolutnim izopštenjem / zatvaranjem u panoptikum, koji hvata njegov subjekt u pogled mrtvog objekta – koji ga, na sâmom pokretu preuobličavanja unutar njegovog prvobitno nezabranog konteksta, „kamenj”/. Ali tek to nepodošljivo stanje izolacije ima moć izгона ovog jastva u stanje njegove najviše ekstatičnosti – koje je uopšte moguća samo pri njegovoj neopažljivosti! Jer, tek to stanje izolacije, kao vrhunac zaborava vlastite razvojne linije jednog jastva /i to usled zastoja procesa njegovog preodlučivanja na *vremenskoj skretnici*/, jeste ono što *iznenada* može prerasti u *oblik potpune osvetljenosti* (tog istog zaboravljenog); – u rasvetu sâme situacije kolebanja u njegovom pretpočetu: – u jednačinu lavirinta svih (njime još nezabranjenih) vremenâ. I to ukoliko samo njegov neznani bliznac (dvojniki duše) pronađe (onu najtanju) nit koja vodi do njegove opažljivosti.

Stoga i svet koji nastaje iz takve vrste komunikacije jeste jedan ne toliko novi koliko otkriveni – prosekom skale mogućih svetova izdvojen – svet: **kristalna pod-osnova jednog**, tek beskrajnim naporom tragačeve volje prvo-postavljenog, **pitanja**. Dakle, onaj jedini celoviti svet – u mrtvoj prirodi zaključano prostranstvo svekolike savesti – koji je ostao milenijumima da čeka na sebe, skriven iza velova svojih odbačenih krhotina. Dakle, jezgro Noći što proviruje, kao nepojamna pozadina Dana, iza kolaža previrućih svetova. A to je upravo ono što

što izbija na površinu tek kroz lavirint noćnih ogledala, otkrivajući *tačan ugao*: – zamah prvo-odlučivog ogledala; zaokret tamno-svetlosne strele Lahesine; *nagib ručke* onog vladarskog ogledala koje odražava tek samo maglovito sveopštu odluku-za-bitu; – dok je ono poslednje-odlučivo (tačnije – **preodlučivo**) ogledalo, projektovanja već učinjene (iako tek obrisne) odluke na ništavilo (dno Klotine mreže), i to isključivo zarad krajnje joj kristalizacije, zapravo, instrument novog/uskrskog stvaranja (Lahesin luk, u vidu lire); – instrument onog stvaranja koje je tek tad u jednom apsolutno novom (pozitivnom) smislu nezavršivo; te koje je u svojim varijacijama neponovljivo, i to na način preoblikovanja akcenta *prve svetlosti* – koja, kao i Lahesin pogled, „stoji zakačena na predmetu”. Tako taj instrument postaje jednom srebrno-žičanom, za-Dan-nevidljivom Raskrsnicom, ili jezgrom/pečatom onog vazda traženog preloma koji dovodi do otkrivanja (Atropom završno presečene) pre-pre-odluke: – do beskonačnog udaljavanja-od-sebe onog prajedinog (zlatno-ukotvljenog, životinjolikog) božanstva.

To je, dakle, onaj sasvim nam nepoznati, nemoguće samobitan svet, u svom izgubljenom ključu davno iznedren iz *zemljotresne odluke noći*; odnosno, iz sebe-dokidajućeg duha uobrazilje: – duha Narcisovog koji je, tek kroz *poslednje* ogledalo /**eho** od-žalosti-usahle nimfe, što ovaploćuje *poslednji zov prapredmeta*/, prvi put stupio u svet! I on je tu, upravo kao stanar jednog *eterički zasvođenog pod-sveta* (– *mesta buđenja snevača-u-snu*, što počiva unutar *rosno-svetlonosne školjke-utopije* –) banuo u širinu onog spoljašnjeg.

Jer, kada neko (– poput Narcisa –) umre u intenzitetu svoje nemoguće ljubavi, odnosno, u trenu vlastitog suočavanja sa poslednjom dubinom odsutnosti sebe sâmog, kao subjekta svog /unutarnjeg/ govora /onog koji je uzalud pokušavao da posuvrati k sebi lepezu vlastitog eha/, tada *taj* za tren vidi istinu o razlogu takve svoje propasti (za simboličku ravan); taj neko vidi kako ga Nedosanjani Drugi (Duh Eha) gleda sa jednog sasvim nepoznatog – iz slomljene školjke porekla upravo izmeštenog – mesta, sa koga vlastito *Ja* njemu izgleda kao jedan iz-vatre-izboren oblik – satkan od krhotina tog sagorelog sveta, tu izabranih po načelu opšte razumljivosti (superprovodnosti) jednog, iz izolacije svog enigmatskog postanka upravo odbeglog, *eha*; – *sebe-oduženog eha*, koji je ne drugo do neprestani serijski zaokret u smeru samo-sebe-prevoda – do u oblast zgušnjavanja simpatetičkih titraja, koji *nužno* postoje između *dva simetrična a pri tom preudaljena predmeta, simbola dve umrle osobe*.

To je, dakle, **pokret neočekivanog zaokreta**, što se tek putanjom *dvojno-ukrštene „osmice”* (koju čine dve zmijske *bunilačko-svetlosnih makrozapleta*, smeštenih unutar *noćno-lebdeće školjke-utopije*) pribira u svoju *blago-izvaganu osu* (vrtoglavo u-sebe-uvirući prsten svetlosti/nadsubjektivnosti Anankine) – koja dobija *oblik poluge*, ili, *položaj ručke* lakog aktiviranja daleko-odmetnute *maši-*

nerije želje; – one koja je zamenila izvorni impuls želje, i to na taj način da je učini nesagorivom /jer je ova pogrešno htela *odmah* da dosegne svoj objekat/. A ta je predelikatna mašinerija želje još nenastanjivo energetsko telo jednog jezika-u-nastajanju, koji bi trebao da dà oblik jednom otvoreno-budućem vremenu: – upravo onom koje se još nije pronašlo u svojoj komplementarno prostornoj dimenziji, kakva se nalazi *izvan* beznabojno-skupnog sna. Tu mašineriju, međutim, može pokrenuti samo *demon prekomerne savesti*, odnosno *anđeo prokrijumčarene vesti*: – Eros-Kalisto, zlatokrili lualica, eterični dvojnik sopstva, Personifikacija Anankinog Lika-u-zrcalu, ili *u-mraku-fokusiran lik Njenog prvo-svetlosnog izranjanja*, neophodan radi Njene (načelne) spoznatljivosti (za vreme palog čovečanstva). I to upravo stoga, jer je tu mašineriju sazdala *jedna apsolutno nedodirljiva samožrtva*: – smrt Anankina, dogođena (kao kob sveg predvidilaštva) na ravni Njenog sâmog (praispisujućeg) simbola; tačnije: – jer ju je sazdala sâma ova nedohvatnost majčinskog dara, kao zapreka ispunjenju jednog prakolektivnog stremljenja koje, budući neistrošivo, biva preusmereno. Stoga i ova, Likom Noći planski izazvana, fantazija-među-masama, usled takve svoje bitne nepostvarivosti, prerasta (– kao zaleđeno-odsevna projekcija Anankinog, još sebe-neobrušenog, kosmosa na kaos –) u govor najdubljeg procepa: – „pra-huku sfere”*; *put prevremene uspostavljenosti, na ravni pra-noćne sinopse, sadašnje-ne/mogućeg*.

Paradoks je u tome da ideja o savesti kulminira u probouju cenzure informacija: tako i Narcisovo paradoksalno prisećanje na osobu koju nikad nije sreo, a koja je dotad živela u njegovoj svesti samo kao simbol njegovog (ujedno, svetskog) detinjstva, – kao apstraktan obris jednog lika kroz koga ono najbolje u njegovom detinjstvu (što je ostalo nedosanjano, a što je tek jednim kasnijim događajem postalo otkriveno) može da se (u lirskom delu) ponovi. I to tako da se njegova *tim prekidom* postignuta gustina prospe kroz čitavo prostranstvo budućnosti.

* * *

Ono jedino što može da obezbedi izvesno neposvojivo utočište sanjalačkog subjekta (– njegovu večno-obnovnu distancu naspram *kobi spoljašnjeg udesa*, kakva vazda preti da iskida tanani vez njegovog u-letu-postajućeg pojedinstva –) jeste izvestan prostor u-sebi-podsticajne tišine: – dvojni mir sred zapetog luka ogledanja u sebi jedne samo-iz-sebe ispunjive želje; tačnije, mir koji je saglediv samo iz perspektive sanjarevog drugo-bića, u svetu javljenog „blizanca” – a koji jeste ono jedino obećanje potpuno-smisaonog ispunjenja sanjareve, *sebe još-neznajuće* želje. Jer **mir je tek učinak** pra-vrtloga stvorenog između dve uzajamno maksimalno suprotstavljene želje /dotekle od dva blizanačka pra-bića/, ali ne i njihova u-sebi-složena pretpostavka.

Na nivou ideje-pretpostavke, to je najpre odnos *jastva* sa svojom *o-sebi-stvorenom eteričnom slikom*, ali ne i odnos njega istog sa svojim konkretnim drugo-bićem, u-svetu-nalazećim "blizancem"; – to je najpre odnos *majke* (Nut/Ananke), kao duha usušivanja na **visoko-rizični konstrukt mosta-među-svetovima**, sa *kćeri* (Tefnut/Lahesom), dušom *podvodnog* oblikovanja njegovog *uzdužnog potpornja*, koji bi morao ispoljiti jednu beskrajnu elastičnost. Jer, *kćer* tu vrši *neprestanu prepisivačku preobrazdu žalom-majke-prosutog, dugo-taložnog pod-teksta prirode*, koji je ujedno i *poslednji učinak bola neživih stvari, a koga samo ona u potpunosti oseća* /i gde njen čin doupisivanja toga podteksta u glavni tekst, prethodi datom bolu, tj. proizvodi ga kao svoj finalni uzrok/. I tu je *kćer* od-majke-otpušten duh *uzvodnog* probijanja puta *podzemnom svetu bola*, i to duh koji je tek na vrhuncu svog delovanja usporen /zarad kušnje tu *novoprستي-ghih, savim nepoznatih svetova*; – *ona* je duh put-rasvetnog, predloženo budućeg, nadaleko zaobilaznog delovanja, i to u smeru sve jačeg naglašavanja one razlike koja je konstitutivna *njenom* svetu, jezovito zbivajućem u prevremenosti; upor. svetu koji je u-sebe-zatvoren dvooblik prvodogođenog stvaranja: – *načelo uzajamne nepomešanosti dveju strana zrcala, koje je izronelo u noći pred-stvaranja, a koje rađa blizance duše, primalno-sprežne sustvaraoce*; – **te obratno**: odnos *Kćeri*, kao kap-svetlonosno šireće duše još-sebe-nesaznatog kosmosa, sa *Majkom* – samožrtvenim duhom pred-sveznajućeg haosa. A to je odnos čiji je krajnji produkt haosmos /mikrostabilisan haos u pukotinama kosmosa/.

Jer, **na nivou stvarnog**, pra-razlika beše razlika između dva imenovana, egzemplarno blizanačka bića – *koja, upravo usled svoje prekomerne blizine* (primer Erosa i Kipride, Orfeja i Euridike, Narcisa i Eho...), *ne mogahu jedno drugo da sagledaju*. Dok, **na nivou simboličkog**, pra-razlika beše razlika između *majke/jastva* i *kćeri/sveta*. A tek se na ravni simboličkog, odnosno **na ravni dvostruke apstrakcije** spram plana neposrednog događanja, uvodi mogućnost pristupa za onog **trećeg**: – za izvesnog posmatrača ovog dvostruko u-sebi-sudarnog odnosa; – odnosa *prvosti*, u vidu snovidnog jastva, i *drugosti* u vidu na-sebi-iskušavane zbilje *njegovog* sna o beskonačnim svetovima. I tek taj iz pozadine banuo, neskriveni svedok procesa prelaženja s prve na drugu ravan, i obrnuto, beše upravo Nimfino konkretno drugo-biće: Narcis – koje je, u izvesnom smislu, u sebe preslikavalo odnos između *kćeri/Eha* i *majke/Zova*, još jedan put ga prelomivši u sebi, te ga time još i otvorivši za ono apsolutno nepoznato: za susret sa onim zbiljski drugim sebe samog: – *sa upravo njime, sâmim bogom-narcisom kao potajnim androgenom*. Jer:

Rečna NIMFA EHO – beše pre onoga čega je eho; jer beše još pre boga Narcisa, kao njegov na-sebi-skamenjen (pred-svesni) samo-zov – „pred-odjek budućeg zvuka”* (H. Broh). Ali, da bi i sâm Narcis sobom postao, on najpre – kao tek njen

san o čitavom jednom tragi-ushitnom svetu stalno-proključavajućeg kladenca stvaralaštva – morade početi da lebdećim iskorakom sve više sebe udaljava i razlikuje od lepote tog njome pra-smišljenog sveta: morade obrnuti pogled unazad u vrelo porekla sâme svoje moći da ga – kao još neviđenog – sebi predstavi. A uslov za to da bi on takav obrt mogao doseći, a što je ona unapred znala, bejaše to: – da on nju, kao živo-prisutnog satvorca, pra-zamisliteljku, koja tu stajaše iza svoje u eter projektovane zamisli estetičkog sveta, ne smede u tom istom svetu više ugledati; ne smede primalačkom dimenzijom svesti više za nju znati – jer će je u tom slučaju videti još samo kao spoljašnji svet, i biće iskušan da ga za-sebe-smrtonosno poistoveti sa sobom! Stoga ona isplaka eterički fluid svog trodimenzionalnog tela nazad u reku svoje neizmerne tuge, zaronivši i sakrivši se pod zrcalni štit njene površine; te se otud i odli u zlokobno jednosmerni tok reke što je vodi u pad u krajnju nevidljivost i nemost. Tako ona postade samo sasušen štit jedne prazno-zrcalne površine koja vraćaše Narcisov, od-nje-odaslati zov. Međutim: nagnuo se i video sebe kao odraznu sliku u kojoj beše zahvaćena sva širina njome smišljenog sveta – u čijoj se gromnoj lepoti sred sâme rečne kobi već rastopio. Ali, čim je umro, obnovio je, u dosegloj dubini svoje smrti, uspomenu na iščezlo-viđeno. On prepozna nju kao iza sopstveno-zvučne slike prisutnog tvorca, na kopno je izvede i postade satvorac njoj.

Otud je Narcis bio iskušan da poistoveti sebe sa upravo onom slikom koja je poslednji učinak igre Boginje Eha sa ogledalom prelamanja beskonačnih svetova – tj. da, kao odbleskom oslepljen, poistoveti sebe sa slikom stanja „pre stvaranja”, tj., sa stanjem **pre** Njegovog postanka iz Njenog ogledala! I on ne bi izbegao takvu svoju večnu smrt da njena bliznakinja, Boginja Zova, nije u tom trenu sasvim porekla svoje postojanje, zarad prelaska Njene sopstvene ideje-o-bitisanju u prostor ogledalske drugosti: – u Kuću Eha.

Jer ona, kao sve-majka, može primarno postojati samo u jednom prošireno-dimenzionalnom prostoru nemoguće istovremenosti sebe sa svojom tvorevinom. A u pitanju je upravo onakva tvorevina kakva zahteva Njenu smrt da bi sobom postala (tj. „pozajmila” oblik Njenog postajanja), dok sâm Njen život jeste u-sebi-antagona želja:: – želja za žrtvenim samopremašajnim stvaranjem i večnom kontemplacijom sopstvene tvorevine, u isti mah. Zato je Boginjin paradoksalni modus postojanja isto što i Veliko Neispoljeno, beskonačna latencija, ili „pra-noćno” stanje duha: – duha koji tek čeka na čas početka stvaranja.

Tek bi to bila neugasiva vatra, što obitava u tragičkom promišljanju sveta: To što je Ananke (Jaka Suđaja) svojevолjno sišla s zvezdano-obrtne Utvrde

Noći, značilo je pre svega to: da je Njen Tron (upravo **drugo-voljno spram Nje same**) hteo da raste i preko sopstvenih granica – **izvan svežnja sopstvenih prstenova** /tj. krajnje izvaganog, osmostrukog dometa Lahesom prvo-bačene Kocke/. Tako je nastao *nebeski gigant* koji, u agoniji gubitka vatre svog središta, postaje *kolapsirani starac, umiruće sunce, ili raskriljena nebo-okeanska lađa, udesom lišena ostrvskog blaga*. I upravo je stoga, od svoje Utvrde otrgnuto, krilo Noći (odmetnut Zglob Zrcala, koji jedini još reflektuje „vreme pre stvaranja”) htelo sledeće: da od *podmorski samobitnog* objekta (još nepresečene i stoga nesaznajne *kugle majki*) postane *nadmorski probijajući* subjekt, *duh moreplovca (kljun kugle)*; – onaj duh večite plovidbe koji najzad ponesenom **slikom sopstvene situiranosti** (vrtložne akumulativnosti) biva, zajedno sa svim delovima rasturene Lađe (njene razređene atmosfere), *rasejan* – u praživotno lutajuće metale. Ali sve to samo uz **tuđim mu umom** (*Jake Suđaje*) sačuvanu **smernicu preobrazde**: – od apsoluta-koji-miruje, sabranog u izvesnost bezimenog (šuplje-tišinskog) prostora, do u sâm hučni prolaz njegove (još-sebe-neosveščene) sile. To je (uko-si) prolaz do (piramidalnog) vrha (četvorosložne) mape, *svijutka pesme sirena, koja tek tada postaje obezličeno-nema (pripisana samim sferama)*: – pad mere u vreme koje-se-potire.

A tako je Anankino – odreklo-majčinsko, s trona nebeskog prosuđivanja odbeglo – biće „prvo umrlo”, zarad stvaranja /prve, još nejasne/ slike susreta dvaju /neuporedivih/ suprotnosti, i to u tački /daljinskom preseku/ nemoguće im istovremenosti – zarad stvaranja prve predstave o sazvučju udaljenih sfera. Ali, i ta ideja o prostoru apsolutne prozračnosti, *razrešenom lavirintu umrljih*, ostade u nerazvijenom stanju.

A Lahesino biće „odmah za Majkom umire”, zarad oživljenja i upotpunjenja Njenog Traga; – zarad Njene ideje o *svetu lebdeće simetrije*, učinku sprežnog međudelovanja tvorevine i tvorca; – zarad Njene ideje o samodovoljnosti estetički odstoynog, svetlo-učahurenog sveta – koji krči prolaz za **Majčin bespovratni zaokret**. A Khora Lahesa, prva „kćer/faza” Anankina, doupisuje svoj sopstveni izraz u samo središte majčinski predložene, idejne skice budućeg sveta; – izraz večitog odstoynanja sopstvenog prvouspostavljenog jastva naspram „palog”, više ne-sveživotnog sveta. A to bi sveujedno bila praupisana konstanta odstoynanja i za svakog onog koji je kadar da reši sledeći paradoks, *upisan već u samoj ideji sebe-odlagajuće pravde*: da tvorac umire nedoživljavajući procvat sopstvene tvorevine, odnosno, rascvat vlastite predstave o onoj heterotropnoj sferi elemenata u kome bi takva jedna istovremenost mogla biti moguća! I upravo to beše test za jedinog *nevezanog* svedoka, Narcisa; to što „spev i jezik više ne postoje, ali njihova zajednička duša postoji i dalje – u kristalnom ogledalu sebe same.”* (H. Broh). Jer, samo ono ogledalo u kome se dogodila *sprežna istovremenost dve smrti (majke i kćeri, zova i eha)*, i koje je stoga prslo, jeste ono sveprobojno (*treće*)

oko Narcisovo – koje umesto samih stvari vidi uvek ono što je s obrnute strane predložene površine. A to je jedino ono oko koje u svojoj *mračnoj komori* sadrži *urezni putokaz*, šifru pravilno-ritmovanog izgovaranja *svetlo-znakovne prostirke majčinskog traga*.

Međutim, uz Narcisa, jedinog sagledavaoca *nutrine drevnog simbola* (koju čini onaj, na odrazno-rečnoj površi očitana, visoko-nabojni zaplet *majke i kćeri*) potajno stoji još i izvestan svedok protiv svedoka – *Uljez*; nepotpuno-četvrti element, koji igra ulogu posrednika demonskom sebe-premašaju date ravni, ili, ulogu falsifikatora svih onih konstelacija sačinjenih od sakupljenih delova pr-slog zrcala; tek bi *on* bio patvorac – tvorac pred-kreativne zbrke, što lančano umnožava laž svoje laži. I *on*, budući da je video samo odblesak Lika Noći/Zova u Narcisovom oku, nužno nije mogao sagledati *Nju* u njenoj tajno-smisaonoj razlici spram *sebe* – tj. *nju-zov*, kao *majku sebe same*, koja je istovremeno i svoja vlastita *kćer/eho*. Samim tim *on*, kao *Uljez*, nije mogao videti ni **rad pra-razlike u Njoj sâmoj** – čiji je ishod jedna *dodatna platforma*, mesto za sadelatnost sagledavaoca sa onim Njime bezdano sagledanim. Otud nije ni spoznao beskrajno mogućnosnu sakreativnost u samoj moći Narcisa da *Nju*, kao *više nedozivljivu majku*, opazi. Tako je *on*, pri svom uhođenju, video u Narcisu samo pasivnog svedoka snolikom stvaralaštvu Majke, a samu Nimfu Eho, pak, kao dovršeni, nepromenljivo fiksni identitet. I stoga je, zabadanjem igle uhođenja u tkivo tog nadaleko prostirućeg susaznavanja, došao na pomisao da Narcis bejaše zame-njiv.

A Narcis, usled prevelike blizine (isteklom, od-sebe-odbeglom) izvoru, imaše samo trenutani privid da Eho umire tek za njega, kao konačnu individuu, ne i za ideju o primalno nemogućem joj sapostojanju sa *njime* – kao odmaknuto budućim, *tek postajućim oblikom vaganja* (zvučnog prelamanja) *njenih* neizbrojnih svetova! Tako je Narcis u *njenom* oku/vrelu video (za jedan tren) samo površinsku sliku sebe samog, ne i beskonačne svetove njenog naličja, koji se (gromoglasno) behu tukli za prevlast! I ta je, *njegovim* sudbinskim položajem uslovljena, greška u *njegovom* opažanju omogućila pristup „ulomku stakla”, pridošlom s „zrcalne površi” oka ovog novo-pridošlog svedoka, *Uljeza*; – odnosno, omogućila je pristup onakvoj samocentrično usidrenoj ličnosti zlopokušaja usisavanja sveživotnog kosmosa, kakva bi jedina dovela do rasvete naličja ove (Narcisove, vodoodrazne) slike – sistemom unakrsnih ogledala (upor. suprotstavljenih očnih površina).

I pošto je ostao u strahu od trajnog gubitka svoje *vodeno-odrazne slike* (– *zvučne praslike* što, iz tačke izlaska treće joj dimenzije /dubine/ na klizavo-ledničku /nemu/ površinu, **sama tka** put ka obnavljanju onog što *dvaput ne može biti na-istom-*

mestu zgođeno –), Narcis je otrgao cvet svog eha iz tamne jezerske dubine. I on je premestio – poput oreola – *taj cvet zrakaste svesnosti mrtvih stvari, kakva vladaše u pra-dobu*, na svoju – zlatnom trubom tog cveta – nekrunisanu glavu: – **preobrazio je sâmog sebe u oblik produžetka volje mrtvih stvari!**

I kada Narcis, naraslim mu saosećanjem s vrhuncem Nimfine osame (ili: iznenadnim opažajem njenog skritog prisustva u skamenjenom svetu nekad sveživotnog plamtenja) preuze *cvet (čun njenog povratka u podvodno carstvo)* na *vrh svoje glave*, ovaj isti se iz svoje ubledele, a nekad osunčane srži rasu: „oteče za celo beskonačno mnoštvo želje.”* /Malarne/. I ostade mu, pri tom, tek jedan jasno-plavi krug odseva, svod podsećanja na sasvim već okrunjenu, zlatnu trubu tog cveta – krunu izronelu s dna najdubljeg podzemlja! Tako se *ehom*, proisteklim s rubova spiralnog zvonceta, kakav raste samo usred strmo-zagrađene doline umrlih, produžuje *zov najdaljeg podzemlja*; tj. produžuje se **srebrnasto-svilasta jeza**, dotekla iz stecišta podzemno-rečnih tokova te doline, koja – poput mukline Narcisovog temena – uplitaše uvis sve njegove zlatne izdanke! Naivnost lepo-kobna, što od *uvis rastresenog zlata podzemlja* tvori k-nadzemlju-priklonjeno *zvono*, živo-melodični cvet ponoći!

Tek tim gubitkom Narcis postade neko *sasvim drugi* – spram jednom *iščitanu vlastite zlokobi* iz tamnog jezerskog ogledala; on postade u budućnost sveg mnoštva konačno odmaknut susnevalac svoje, od *vlastite joj zle dvojnice* (himerične zlokobi presahlog rečnog korita) *još nerazdvojene*, Nimfe Eho. Jer, mnoge lažne joj sestre, *utvare prošlosti*, tragahu – sred *praznog rečnog korita* – za svojom izgubljenom ličnošću: Snevačicom što održava neprekinut tok sveopšteg snevanja; onom koja jedina zna za neminovnost bespovratnog rečnog isteka, i „pre” fiksiranja tačke njegovog vrtoglavog početka. **A pri tom je, nad poslednjim rečnim zaostatkom nagnut, Narcis raspolutio** (– od cvetnih izdanaka dvaju sestara nerazmrsivo upleten, ali ka prvoj držanici svemirskog ogledala ipak jasno ugnut –) **prvi svet**: – na zloduh samosvesne Snevačice (purpurnu nimfu, Zov), i dušu onog preudaljeno snevanog (bledu nimfu, Eho): „...kad evo (izmoždene snagom okušano zla da budu dve) splele se Snevačice među drske ruke bele;”/Malarne. Ali to sada samo u jednom **bitno zamenjenom odnosu** – gde tek *prebrojanost* senki njihovih /tj. od te dve/ naizmeničnih suslivanja pruža mogućnost da se bliže odredi ono *budućnosno* mesto *prvo-pokretne Snevačice*. I da se tako u-ideji-sputana delatnost njenog subjekta **ispreseca na mnoge** delatnosti/subjekte; te tako konačno **premosti jaz**: – od onog prajedinog, tek sebe-snujućeg i otud samo-sebe-pokrenutog, ka onom mnoštvenom, još nepokrenutom jer začetom u snu drugog, – ali koje sada, upravo iz stanja korenske ne-promene, preskače do u sâm vrh samosvesne osame (nadošlu čistinu duboko upojedinjenih sanjara). A to je upravo onakva osama koja i sred najljućih vetrova procvetava: – nedostu-

pnost sfere u-sebi-saznavajućih preseka /koji postupno bruse čežnjom-zakovrnut pramac te dižu jedra nebeske Lađe/.

Ali, tako je upravo Hermes bio doveden u iskušenje da zauzme Narcisovo mesto – „maskiran u njega”, da bi na kraju preoteo i Nimfino – „maskiran u nju”; i to *pošto bi je prethodno okovao lažju njene istosti sa majkom, zamrlo-tiranskim (u odnosu na sopstveni prepoznat „niko”-subjekt, ipak zauzdanim) zovom*. Jer kada je Narcis, zbog trenutačne greške u opažanju, pao ispod hladno-jezerskog oklopa, onda je *Uljez Majčinog Stola* –Hermes, samoj Eho potajno ponudio sledeću (unapred neisplativu) pogodbu: – da ona, kao Kćer-posrednica, izbriše Trag Majke (Pratekst Himerinog Zova), i time iznova sedne na već poluuorušen tron, kako bi, navodno, obnovila *umrlo majčinsku moć oživotvoravanja svoje zlo-opredmećene tvorevine*: to je ideja-o-Narcisu, *njenom* nesusretljivom drugobiću; – **istovremeno, ideja o postojanju-izvan-sebe još nerazvijenog oblika sopstvenog prazavičajnog nulto-zaželjenog sveta**, koji se pronalazi, *kao bespokretan*, s onu stranu obzorja: u vidu horizontalno preduspostavljenog, zemljotresno ustalasanog veza: *izraza zemljine najveće dubine*. Međutim, umesto toga što je Hermes očekivao, desi se sledeće: čim je izbrisala Trag Majke, mesto ureznuća toga traga se raskrililo i progutalo je!

Jer, od Eho se tu pohlepno beše zahtevalo da svoju beskonačnost (u-kruguputujuće mesto vlastotog na-zemlji-gradećeg jezika) uloži u nečiju konačnost (u *onog nekog* koji bi zauvek fiksirao mesto njenog nultog postanka, i time ga, u svim njegovim ključnim detaljima, *bitnim zaokretima*, osiromašio) – **umesto da bude obrnuto. To beše Hermesov pokušaj prebrisavanja prvo-pisane poslanice neba**, *sadržane u uzajamno položenom zavetu božanstava na preko-sebe-stvaralaštvo – zavetu na jednaku podelu-među-sobom težine rizika koju nosi kocka*. Ali nakon tog još-u-prastanju iznetog *svetloveza noći*, **samo je Eho zaista nastavila da želi** sledeće: da taj ljuljajući oblik *kockom* ispisane konstelacije, kao jednu *zaklopljenu knjigu*, prespe u dah jedne *istovremeno* najdublje-svinute i površinski-razuđene beskrajnosti; – preinači ga u huku jednog svetlodavno-zinutog prostora, kome je zvezda odbegla-iz-mora jedina vodilja! I upravo se to, u trenu zlog očekivanja Hermesovog, i dogodilo: *Eho beše sebe samu zaplamtela i sagorela na prestono klatećoj stolici, i to zajedno sa odgovarajućom joj stolicom (davno napuštenom školjkom)*, te je tek tim zavlačenjem u neodređenost sutona potpuno i izmakla Hermesovoj zamci, – onoj njenoj omći koja vazda preti ugušenjem njenog sopstveno-svetlosnog izdanka, visoko penjućeg-u-noći! (on nije očekivao da ona ima apsolutno drugačiju formulu postojanja od one u koju je *on* bio spreman da veruje).

A ta i takva formula njenog postojanja je jedina zaštitna maska pred ambisom *drugom smrti*: – zakon prestabilisane (a)-simetrije između duha/tvorca i duše/tvorevine. To znači da kad umire duh-tvorac umire zajedno sa njim i duša njegove tvorevine, ili njegova *energetska mašina* – te se, usled toga, **sama sila njegove proizvodnje ne može nikada prisvojiti**. Jer, duša prvobitne tvorevine, na tački dostignuća krajnje dubine svog iščezavanja (– upravo iz osnova *večno-trajne rezonance*, kakvu stvara sa *tragom prvobitnog tvorca* –), rastvara **zlo sopstvene nepokretnosti**; – ono zlo koje je bilo omogućeno *tvorčevom omaškom, greškom u proceni njegovog oka*, a koja je dovela do *zatrpavanja tvoračkog duha u dno skladištenih stvari*. Pritom je Hermes (posredni, znajući) svedok smrti *svetske duše*, svedok smrti *Kćeri*; dok je Narcis (neposredni, usled prevelike blizine neznajući) svedok smrti *duha-tvorca, Majke*. Jer, *Kćer*, kao **duh osvešćenja nepamćenog vremena, giganta prvo-uobličene tvorevine**, tek kasnije zgusnutog u *rešetku prigušenja njenog plamena*, beše (– upravo u trenutku *druge smrti* –) opazila (u Hermesovom oku *slučajno zadržanu sliku* (te smrti): – sliku dvosmerno sudarne rezonance između *sebe –Kćeri*, duha mikrospojeva svih samoniklih svetova, i procepnice tačke njihovog vrtoglavog porekla –*Majke*. Tako u procesu osveščivanja svoje *ipak rasklopive* suštine – koja to jeste samo u odnosu na *apsolutno nerasklopivu* suštinu smrti – *Kćer* je morala da uvede/ dopusti *element zla*: – *prisustvo krivotvorećeg svedoka, Uljeza*. Jer, tek na ravni opšteg uskrsnuća, ili, podsećanja na stanje *pre zamene teze* (– postale, u vidu položenog *zaveta nebesnika*, okupljenih oko *svečane tišine* prestola, na proboj njegove *prazno-svetlosne ograničenosti – bačenom kockom*), događa se krajnji rasplet *pračvorištne drame* između *majke i kćeri*: – *kćer* postaje jastvo, duh-tvorac, a *majka* (samoizmeštenjem novooživotvorena) *duša* (gigantskog, prevremenog) *sveta*; izraz suviška *Kćerine* sile! Ali, to je sada prvi put situirano, ili „oslabljeno” jastvo tvorca, jer *duša sveta* tu prvi put postaje /u najmanju ruku/ dvopolarna, *blizanački dvodelna*, i time na sasvim jedan nov način beskonačna! /poput čuvene imaginarnice mašine broda, koji može da radi bez nadoknade energije iz spoljašnje sredine/.

Tek tad bi se Narcis mogao dovesti do toga da u oku Nimfe Eho opazi ne samo sopstvenu kameno-uklesanu priliku, već i njeno rečnim talasom još ne-uobličeno naličje, dah slutnje beskonačnih svetova, zimski šar vrtloga svepreuobličjenja. Tek je tako Narcis konačno izneo na videlo i *onu tamnu*, zaista smrtonosnu stranu *zaslepljivo belog ekrana* nebeskog zakona; i to, ekrana koji beše umetnut – poput filtra eterski međurazmenjivih poruka – u sâmo srce *svetskog raskola* – dogođenog usled kolapsa onoga znakovnog sastava kojim se koristio i sam drevni um. I samo ta **obrnuta strana simboličkog polja** – koja objavljuje **nov zakon samopokretne ravnoteže** – jeste ona na kojoj Duh Eha konačno sebe ispisuje: to su *Njena belokosno kresava, prekratkotrajna, u-krugu-preokre-*

nuta slova koja, iako sve šire (odjekom) ispisivana, mogu biti samo jednom (u tački svog preseka) viđena/očitana – da bi zatim mogla biti još samo dubinom nečijeg ne-sećanja obnovljena, kroz projektovanje-u-neizvesnost rada njihovog iznovnog ispisivanja, ili, drugačije, putem daljinom vraćenog poziva za dočitanjem samih sebe u istom (ali – presekom umnoženom) krugu. Stoga, staro-eonski (Hermesovi) zakoni nikad ne mogahu da se protegnu na onu drugu, potajno a-simetričnu polovinu; do u jedan tek naslućivani, nadaleko pripremani, misaono ozbiljen svet: – **haos-mos**. Jer je krajnje poreklo stvarnosti samo jednom, u svojoj pokretnoj (ehom multiplikovanoj) slici, bilo objavljeno – sa daljine, kakva posledično razvezuje svoje tamnosvetlosno čvorište.

Narcis i Eho, stoga, grade zdanje preusmerenja sveg sutonjeg sjaja; oni su kapija odliveno paralelne, samosvesno otplovele vasion: **večno-trajni vid prkosa** naspram *zloduha poslednje prosudbe* – koji dolazi od *senke majčine*, ili s mesta *njenog hladno-zvezdanog proračuna*; dakle, od *senke* koja navodi *pod-pečatom-držane dahove besmrtnika* na pad *unazad*, do u *grotlo porekla*.

„ ... nesagledljiv simbol svih simbola, ... otsjaj jednog, od silne simboličnosti gotovo neizrecivog, gotovo nezapamtljivog, gotovo neobznanljivog blaženstva saznanja, koje svojim zracima pretiče svaki vremenski tok i svaki delić trenutka pretvara u bezvremenost: raskršće svih puteva, do kojeg se ni jednim ne može stići, nepomerljivo večiti, nepomerenom pomereni cilj puta. ”*

(Herman Broh: „Vergilijeva smrt”)

Postoji i jedan naknadni, iz čina duboko-preodlučivog pisanja, podaren život piscu – prepisivaoca polizbrisanog pratećeg prirode. Jer, tek iz mnogostrukih preklapanja slično orijentisanih tekstova, poteklih od različitih – često uzajamno i neupoznatih – pisaca, stvara se prostor konstantnog odstojanja (Lahesin luk-aršin, isplovio s dna poslednje nemosti); onakav prostor koji, poslednje umirenim efektom svih trenja, iznosi jedan posebno znakovni sistem, nemo-uslikovljen jezik interteksta, lišen glasa bilo kog autora. A autor, kao subjekt odlučivanja, zamenjen je u tom slučaju sopstvenim tekstom koji – poput izvesnog fantoma – dobija sasvim nezavisnu volju: tekst koji u prvom stadijumu svog stvaranja do krajnosti potčinjava (energetski usisava) svog autora – da bi se tek na momentu piščevog „zakačinjanja” za neki po dalekoj sličnosti poredbeni mu tekst, dogodilo sledeće: jednom postali prostor saobraćajnog odstojanja bi, ne drugim do silom svoje trajne napetosti, povratio piscu (u vidu izvesne, tačno odmerene *kapi mastila*, tu dotekle zemnom piscu, *u-mestu-okovanom nebo-sagledavaocu* – s *kristalnog zgloba sfera*, ili, s Sferine Krst-osovine, na-Tronu-raza-pete Harmonije) otetu instancu slobodne volje/delanja.

To je drugi, podaren život pisca – *otpadnika a priori*, situiranog u jednom sasvim novom pluralitetu (sinhroniji uzajamno neupoznatih svetova); – jer svi oni daleko-poredbeni tekstovi koje odvaja i spaja ovaj usko-granični prostor, Nebesko Penkalo ili Sferina Krst-osovina /ujedno: polu-vreme – paradoksalno mesto „pre” odluke-za-bit/, na isti način gutaju (poput zloćudne starice, Krone) život svog tvorca. **A zatim ga premeštaju, poput izvesnog zaloga, na ravan zbivanja neiscrpne dinamike ovih (interplanetarnih) susreta: – ravan intoksinirane (trajno opčinjene) komunikacije svetova;** ujedno, daljna visoravan Adrasteje Planinske, u-zahtevu-neumitne /*najmanje ali i najstrašnije*/ Atrope. Jer, to je jedno zadivljeno učestvovanje u novom oblikovanju Sfere, i to učestvovanje podstaknuto subjektivom fascinacijom Njenim međuprostorom, ili sveokolnom zemno-nebeskom lepotom – svojom presnažnom senzacijom više ni za koga okivajućom!

Jer, samo jedna vučje-samotna egzistencija, u vidu trajno-napete komunikacije čoveka sa prirodom, kako živom tako i neživom /poput one u Rilkeovog pastira iz *Španske Trilogije*, u koga „prostor lagano misli za njega”/, može začeti onakvo sebe-pišuće delo koje reciklira život pisca na opisanoj višoj ravni – njegovim upisivanjem u olujni svetlovez sfere.

„Slom apsolutne subjektivnosti jeste put u ovo (prvi put svesno – K. R.) viđenje prirode.”*
(R. Konstantinović)

* * *

Ovakav se desio (nezaceljiv) raskol unutar Anankinog Prestola (jer je ovaj izvlačio – putem moći opčinjavanja – *energeju iz nižih svetova*):

Prsten apsolutne subjektivnosti (Anankine) sačinjavahu tri „pisalačke” faze *od ledničkim joj pogledom prvo-odaslate svetlosti*; – a gde naspram toga žarpticolike joj kćeri/suđaje – tri Mojre (Sirene), jesu (sveujedno) došle iz Nigdine, ili, postale od *triju bezglasno-treptajna pera*, smeštena na *okatom repu strele ka-sebi-zaokretne svetlosti* – upravo one što dolazi od *daleko odsutne im (samo-žrtvom svemu izmakle) Majke*. A upravo je ta *samoj-sebi prosudbena strela (više-ne-Anankina)*, u odnosu na pozadinski mrak vasseljene, jedna **finalno nadošla preko-pravednost**: – ona što izaziva preko-brzinsko prerastanje ovih triju, uzajamno zarobljenih glasova-u-čvorištu (sâmhaj Mojri), u muziku osmočlanotonske razućdenosti. Jer, samorazvojno bogatstvo noćne školjke postaje, od tačke svog otvarajućeg prevršjenja, jedna bezgraničnim grananjem *penjuća dis-harmnija* (muzika preko-brojnih sfera).

Preteća propast trofazno-potpornoj ravnoteži Anankinoy zaobilazi se tek pomoću zamene treće od podokeansko-nebeskih suđaja, Atrope, sa njenom

suvišnom (preko-brojnomo) sestrom, suprotnošću-u-senci, Kronom (senilnom Hekatom) – prvom najavom opadanja *steknuto-sopstvene* svetlosti Mesečeve, koje dovodi do njenog zgušnjavanja i pada u mrtvo-planetarno; tačnije: – tek putem kružno-svetlouvirućeg zrcala bespovratne („smrtne”) samospoznaje Anankine, iz koga *ipak* lomovno proizilazi i Njena ideja-o-uskrsnuću, providno-slojevitim krilima opremljen Eros... prvi put spoznat smisao među-zone... četvrtasto-kameno nadsvode pripitomljavanja jednog, iz bespuća silno nadirućeg, morsko-nebesnog zelenila; ujedno: Velika Kola, kao okvir smisla za večno-ponavljajuće izranjanje jednog zvezdama predvodećeg božanstva, koje sebe na-tronu-sagoreva i poslednjim pogledom zastakljuje svoj prah; ... Jer, jedini je Njegov ostatak: – *ostrvce blaženih*, fiksirano na sutonjem obzorju: – crnocrveno jezgro prasunčevo, koje teži da izbegne (u oku Lahese držano) znanje o sopstvenom klijajućem kapacitetu, čija je cena gašenje i prolazak kroz agoniju prikovanosti Krstom sopstvene Sfere... A pri tom, to *krst-vreteno* nije drugo do *rastavljene makaze*, instrument prekrojavajućeg izmeštenja, koga grade *skupa* Lahesa i Klota, nagnute ka suprotnim stranama, ljuljajući *unakrst* (do u meru bezmerja) njegovo (prah-zvezdano) ležište... Jer tek usporavanje (zastajanje) njihovog rada, koje se dogodilo u rukama Atropinim (upor. Kroninim), dovelo je do one *mere korisnosti* što odgovara *šestaru tišine*: – *spiralnom jednorogu, uzvnutom šiljku*.

A tek jednom dobro smišljenom, „korisnom ludošću”*, od strane prve Mojre (Lahese – koja je usled najveće blizine Stolu Majki, „jedino razumna”** /Gete/, tačnije, *spodobna da rastavi makaze/šestar i otud prereže/baci nit/kocku* –), zapala je, u stare tri, uvek na nov način propletene faze, i jedna polu-faza (zmijski svetlonosna, krijumčarski merkurovska, koja je *broj tri ipo*), – koja ih, u svetlometnoj peni, dotekloj od sobom proizvele kavge svetova, sveskupa iznosi ka nadnemoguće-četvrtoj fazi, koja je podmesečevom svetu *široko nadsvodna*; – dakle, ka fazi što je, usred dajmonskog preletanja/presecanja donjih i gornjih nebesa, *umireno-svetlosna*. Ali, pre nje, isprečava se nešto što je Anankinom Prestolu najoprečnije: zla kob trećeg (onog pre-odlučivog) – ili, onog što je kroz Neptunov rog/prevoj prerano uznoseće, i to ne radi dosezanja nego usisavanja (u stegu nečijeg prstena) čitavog (novozvezdanog) beskraj.

Tako od senke (negativne strane) Atropine nastade Hekata (Krona): ona (kao Leta – u paru naspram Mnemozine, koju predstavlja Lahesa) nema dubinu sećanja, zbog koje bi joj trebalo obnavljanje vremena – već sva jeste ta klizeća površina: vreme bez uporednika – iščašen sadašnji tren, i to onaj koji oličava ne-fleksibilnost Anankine pre-odluke; tačnije: završenost plana stvaranja. Stoga, ona nema krila, kreće se samo po zemlji (svetu fosila); u nje (još) nema širokog pacifističkog duha, i bliska joj je tiranija sveobuhvatne majke, koja se može (paradoksalno) uspostaviti **samo po cenu brisanja imena te iste**. Pečat

majčine nepovratnosti dovodi, kod nje, do neke vrste šoka i amnezije, a zatim autizma i dvoičnosti. Koristeći Atropin zaborav majčinih imena kao i nostalgiju za izgubljenim vremenom *njihove* združene vladavine, Kron se (kao Dovršeni) domogao (već urušenog) Prestola, zarobivši (u vlastiti prsten) *njihov* eho (što se otad produžuje sve do u ovozemaljsko). Jer Kron se – budući „star kao kamen” – jedini mogao odupreti Trojnoj Boginji, tj. odmamljivoj pesmi njenih sfera, i time odrediti mesto podzemnih preseka, vizuru svetlo-uznosećeg beskraj; tačnije, onemogućiti usisanost nižih svetova ne-preispitano-višim. <1>.

A pritom je kob (dajmon) u-osnovi-plemenite Atrope ta što ona ne može da izađe iz zaostatka utopijskog trona („eonske daljine pred-stvaranja”* /H. Broh), i što (još) sprečava da se to njegovo pra-ustanovljeno mesto pomeri, otkači od ušća vezanosti za podzemlje, te da zaplovi u novo otvoreno vreme. Ona je – neznajući to – primila na sebe najkritičniju tačku koja postoji unutar Anankinog Prestola, ali je i usred te iste (uz Lahesinu pomoć – drama između sestara) ostala njome nedotaknuta, istrjavajući za sebe sasvim drugačiju bit.

Proces urušavanja/redefinisanja/izmeštenja Anankinog Prestola, međutim, ide do svog kraja. Jer ovo iskupljenje Atropino stiže prekasno po njega: – on joj, kao slika starog eona, u očima spiralno iščezava. Jer ona (za razliku od Klote) jeste nezamenljiv član velikog prstena – „ona koja se ne može zaobići”: samo ona drži kopču svetova u levoj ruci i desnom otvara njen patent (rimu određenu daljnim sferama).

Mačje/ptičje oko (Nutino/Anankino) kao četvoro-zrakasta kopča snovidnog zaštićenja jednog osmočlano-zvezdanog prstena, onog časa se ugasilo kada je ugledalo malog pauka (prelju trofazno-strujnog kola potrebnog, u vidu *tronožca*, za jedno premoćno samoutemeljenje Anankino: – odveć uslužnu Klotu) u svojoj središnjoj polu-fazi; – jer njena nit je upecala Uljeza (kasnije upoznatog Tota/Hermesa) dovevši nit-razrešilačku Atropu u neposrednu opasnost. Izbacuje se, zatim, po volji Anankinoj, iz prstena Klota (oličenje paukove prirode), a Lahesa, koja tu preostaje kao „jedino razumna”*, isprečava se između Atrope i Hermesa, to jest, stavlja se svojim dobro-naoštrenim aršinom (nit-razrešilačkim pogledom) nasuprot njegovoj nameri da sasvim zatvori *kolo tkanja*, te da spreči Atropu da niti ljudskih sudbina dalje prerezuje makazama, – i to sve samo zato da se ne bi dogodio **Mojrama zaželjen premašaj sudbine!** /jer te niti su sačinjene od dve, *zlatnom kopčom pripojene*, a inače *sasvim mimoizlazeće* osovine/. Uzevši, međutim, makaze od Atrope, Hermes je usporio njima iniciran proces prevazilaženja sudbine – ali je (i ne htejući to) samo umnogostručio snagu njegovog podzemnog rasta – njegovim upetljavanjem u prostore sitnog! Jer time što je preotetim makazama skratio Lahesin aršin (jedinicu tišine), Hermes je samo produžio rast Anankinog Prestola – u onom *podzemno-lavirintnome*, ne-

izbrojivo šupljikavome. Tako je došlo do **prskanja unutrašnje-potpornog prstena**, što je *kopčom* uzglobljen unutar (po ukupnom broju Sirena, osmo-ugaone) Sfere (Krst-vretena Anankinog); ili, drugačije: došlo je do sloma *dno-potporne (izvrnuto-tro-ugaone) granice njenog prvog proročkog sna*, – to jest, granice na kojoj se san „od iznutra” buni protiv sebe, jer je za-pravdu-prekasno ozbiljujući, te pometnjom svojih lako-umreženih površina bezmalo zavodeći, – ali koji, pritom, osvetljava upravo onu šupljinu gde se krije *subjekt novog stvaranja*, a koja huči pokušajima nadogradnje jednog *nadzemnog prostora*. Ali, nakon *vulkanske erupcije izazvane čahurom poslednjeg bezizlaza*, koja sobom izbacuje na površinu i čitav jedan *blaženo usnuli, vodokoreni pod-svet*, pojavila se i neminovnost zemaljskog vladarstva: – tj. vladar oličen u *najdalje izbačenom kamenu podzemnog neba*: – sred-najvećeg-zla zaboravni i stoga ubrzo smenjeni Kron; dakle, ona ipak „korisna ludost”^{*} nebeskog kockarstva.

* * *

Iz najsamotnije vučje pećine – s ohlađenog dna vulkana, vuče izlaznu nit, nađenu pri *vencu ponoćnog rođenja sunčevog*, treća suđaja: Atropa; pogled joj, pritom, vrca varnicama previranja-u-sebi *mnogih putokaza* toga predela, jer on još nije dovršio svoj lik, niti izrekao svoj svemirski subjekt – stoga jer nigde još nije pronađen prostor njegovog do-uobličavanja; i jer mu nedostaje jedna posebna tonska srž od ponoćnim ogledalom srebro-izlivenog, nemom muzikom sveprerastajućeg prostora: tačan (Lahesom odmeren) ugao pokreta visokorizičnog premašivanja sudbine; – mikropomični ugao koji, iz stanja *pometene mogućnosti*, ipak kristališe vodilju /nit povratka ka kružno-izmicajnom poreklu, ili greškom-odmotanom *klupku vremena*/; odnosno, ukazuje /tom novom mu zračnom iglom/ na *levi put*, gravitacionu prisilu svekretanja ka *donjoj granici*, – tunelu bega-od-sebe-same samonikle svetlosti, prolazu za dah skorog iščeznuća onog zrcalno odlivenog lika te svetlosti što se i sam začeo u ideji o nevezano-zvezdanom paliteljstvu. A ta nepoznanica je potpuno bezlična u svojoj sveobuhvatnosti, čak i u muklo-prikrivenom joj procesu sopstvenog pred-samosvesnog izlučivanja (iz napuklog zrcala). I ona, kroz Atropu, konačno govori:

- Jedini vredan izbor jeste onaj koji svojim poslednjim (desno-zaokretnim) hicem vraća na prvu (levim, protiv-težno umirenim, zaokretom tek domišljenu) pretpostavku: – da je **postapokaliptički zaborav ono jedino stanje duha koji je uistinu sa-vesno** (te koje je, pri tom, i u sebi milionito komunicirajuće), – jer **zna smisao svoje negacije, i pre nego što je u-vremenu-susretne** /tu biti znači *postajati levom stazom*^{*}/; odnosno: – da je prostor bezgranične slobode u pojavljivanju, ili, mesto nečijeg uvek-već-samot-

ničkog prisebljenja (stvaranja slike susreta između najvlastitijeg sopstva i njegove ponorne drugosti), zajednički (– granicom putujućih susaznavanja umnožavajući –) za sve ono što tu, jednom neumitnom konstantom dah-odstojanja, sprežno postaje.

- Jedina vredna patnja je ona koja dolazi od sebe-produženog eha primalne narcisoidnosti, – eha koji je ostao *sam da lebdi u prostoru – paklu kružne ne-definisanosti*; te koji je ostao bez pamćenja sopstvenog uzroka – jer se ovaj bespovratno izmestio u svoj davno-kolapsirani efekat; te koji je morao da, bez pomoći ikakve prikaze, kakva bi mu pridošla od spolja, smisli *sopstvenu nadkrajnosnu opreku* – dovoljno protiv-težnu da probije krug ove (nemoćne) podudarnosti.

„(...) čas raspevanosti na mestu sklapanja kruga, kad se jedinstvo svetova zaori u jednom poslednjem odisaju svemira: (..)“ „

(H. Broh: *Vergilijeva smrt*)

APENDIKS:

<1>

Prvobitno se rad Anankinog Vretena odvijao bez greške: – on još ne beše uvlačio („kidnapovao“) odabrane smrtnike u sopstvene sfere. Iako hiperborejski izmaknut spram patnje nižeg sveta, on ne beše okrutan već bezmalo darodavan. Ali tu (jezovito) ne beše nikoga ko njegov dar (zdanje jednog još-neprevagnutog vremena, rođenog-u-snu) mogade da primi. Usled toga je Anankin Presto ostao obavijen **jezom ne-događajnosti**.

Plan stvaranja, u Umu Anankinom, najpre beše plan nesusretljivo-paralelnih, antiprostornih svetova, – još ne i onih ovostranih, iz-Haosa-svetlometno postajućih! Upravo **na osnovu takve prirode majčinog sinopsisa** bila je moguća bespovratna emancipacija stvorenja, tj. njihovo (najpre samo iznimno) usuđivanje na strašnu cenu svog osamostaljivanja – izronjavanja iz dubine praočnog ogledala.

Trojna Boginja (zvezdama predvodeća „vučica“), pre nego da je bila Genezida (milenijumski razvojna – „naga izdižuća iz haosa“*, žalno-posmatralački lik pramesečev – „velika lualica“**) beše Ananke (predživotna harmonija, zbog udaljenosti hladna i neumitna, ali koja je **ipak uklopila**, u stvarnost svoje sinopse, jedan zemaljski par, i postavila ga u središte svojeg trodelnog nit-svetlonosnog stvaranja).

I upravo u ove druge, prva ideja (rođena-u-snu) beše Dete Haosa, Eros-Kalisto; kristal sklapanja udaljenih događanja, koga oblikuje Vihor (Genezidinih) Elemenata; dvojno jaje svetlosti-i-tame, iz koga se (uz krik novog osvita) probija Feniks: pri tom, odlivak Senke njegovog Plamena jeste umirući polu-bog, Kron, koji teži večno da-živi-smrću svoje boginje-majke, sestre-u-senci, Krone.

Ananke, međutim, svladava vlastitu Senku (Hekatu-Kronu – koja je, protivno nebeskom zakonu, privela jednog zemaljskog uljeza, Hermesa, na zvezdano-orošen presto) samopreobrazdom u vlastitu Kćer (suđaju Lahesu – koja s daljnih sfera, radi pomoći smrtnicima u stvaranju državnih zakona, za kratko silazi na Zemlju). I radi nje (Kćeri) ona slama sopstvene pečate, pege na licu jednog *mnogo daljeg sunca* – dakle, sâm logos vlastite (vanzemaljske) vrste! Jer samo on (taj logos) **ispovrće put** Lahesinog (ovozemaljskog) **razvoja-do-sebe** (koji je – kao ekstremno individualan – različit od onoga u Sestre Anankine, Genezide – koja je, kao pra-oblik sveopšte struje, *svako i niko*).

I, stoga: spasenjem, za srušeni presto Anankinog misaonog svesadržiteljstva, jedne – putem obasjavanja slučaja – njega-prevazilazeće svetlosti, ta *majušna zasvođena svetlost* (kćer-suđaja) ima odlučujuću ulogu u obnavljanju (na *dru-goj, pomenoj ravni*) tog istog *ehom rasprostirućeg prestola*. Jer, Majčini lednički vrhunci jesu pečati preobraženog zla – onog zla koje se još nije desilo, ali koje je još **u pretpočetku fiksirano kao nužno**: radi iznalaženja puta beskrajnog zaobilaženja Njene, u-Umu-dovršene, tvorevine – koja je prevaga samo jednog izdvojenog vremena; ili, drugačije, radi izbegnuća Njome predodređenog časa stropoštanja svemirskog skladišta („zvezdane posude sfera”^{**} H. Broh; takođe: zaprege Sunčevih kola) u ambis druge smrti.

Shodno tome, **Kronov gest prokazivanja pesme sirena**, tj. branjenja sebe i ostalih stvorenja što prebivaju u nižim svetovima, od hipnotipčkog zova viših sfera, nije bio – iako je *slučajem* ispao koristan – plemenito motivisan. On beše rezultat projekcije njegove sopstvene kanibalističke naravi na sâm Ananke.

Ja se na ovom mestu pozivam na tezu Roberta Grejvza, po kome su „nakon dolaska osvajača iz centralne Azije” grčki mitovi „bili krivotvoreni, kako bi se opravdale društvene promene”^{*}. Ali to krivotvorstvo, po mom uviđanju, ima i pozitivne učinke; vidi poglavlje: „Smisao falsifikata”.

NAPREDOVANJE ANANKINO KA PROSTORU NEPOSTOJANJA

Krajnja stvarnost jeste učinak protumačenja fenomena zla, odnosno, *kobi slučaja*. „Pravda je rezultat, nadolazak”* (Derida). Nepravda dolazi uvek iz centra zakonodavne moći subjekta – *ma kakav taj centar po svom ustrojstvu bio*.

Na mestu samosvesnog nestanka božanskog entiteta nastao je zakon; zakon je, stoga, veo prepokrićvanja neznanog prarazloga ovog povlaćenja, ili ljuštura one *ličnosti vasion*e koja je bila spremna na *takvu jednu* apsolutno samosvojnu žrtvu, učinjenu tek radi beskonačne potvrde vlastite Ideje... ; – radi paradoksalnog ozakonjenja čitave beskrajnosti, kroz koju se (još) prostire jedna *njome* praneuslovljena želja, *velika fantazija*...

Prvo-izronelo biće, kao *svetlosni izvor*, napreduje *negativnim putem*, kroz uviranje u *mрак vremenske prečice*; – jer ono stremlji ka *predalekom cilju* – obuhvatanju *tame svog rođenja*, te ono samo na taj način izbegava *apsolutno iscrpljivanje* što, i uprkos učinjenoj samožrtvi, svoj dar (tren sebe-znanja /up. „*obris kruga*”*/Derida) udaljava od okruženja (uslova svog postanka).

Ono, stoga (kao Ananke/Dike; up. Kipris/Genezis), nadalje postoji još samo kao *gipko-zaokretna strela snoviđenja*, kao pogled u sopstvenu smrt – up. nemoćnost sopstvenog predstavljanja za drevnu savremenost; – te i kao tim pogledom istim predobuhvaćen apsolutni otklon od sebe same: – vid samoprojeksiije na daleku budućnost. I to sve radi nedokučive ”šale” ustupanja pra-mesta sopstvenog joj označiteljstva svojoj još nesaznatoj suprotnosti, apsolutnom ništavilu. Stoga, ona *još uvek* postoji, ali samo u vidu niti pamćenja prastanja, ili kao svetlost rasvete prostora sopstvenog nepostojanja; odnosno, kao „samosvesna negativnost koja se oseća”, „predmet koji iščezava a da u isto vreme ostaje, i u tom ostajanju ima značenje samosvesti”.* (Hegel).

Princip „živeti upoznavanjem sopstvene smrti”, umesto „nad sobom neproživljenom i time hipergeneralizovanom smrću drugog”, jeste šifra jednog večno-produžnog života. I to ona koja je (– kao pretpripremljen filter za sve one duhove što će se otelotvoriti na zemlji, te kao ekran na kome se i svačija smrt ispisuje –) stupajuća u dejstvo tek na samom rubu opšte katastrofe. Jer nepredviđeni behu, od strane preistorijske savremenosti, „*užas i gnev sveznajuće majke bogova*”* (H. Broh), koji se behu ispoljili pred *nasiljem poništenja važnosti jedne individualne smrti*** (up. Bodrijar), a koji su doveli do gašenja bleštave lepote sa-zvezda te do obustave natpredstavljive *muzike sfera*.

Jer, time što je Ananke žrtvovala oblik svoje ”podzemno” razvojne samosvesti – svet prestabilisane harmonije, *ona* je prekršila i raskrinkala lukavstvo jednog drevno-eonskog zakona, poteklog upravo od Velikog Kanibala: – „Ne

smeš sebe uključiti iz zajednice” /a time ni uskratiti sebe kao hranu primalnom obliku zla, to jest, uskogrudom samodršcu, bogu-zakonodavcu/. Jer samo na takav način korenitog sebe-poništenja *ona* raskrinkavaše suštinsku nesamovoljnost *onoga* koji u *tom* trenutku – *na kome se upravo rasvetlilo svetsko raskršće* – stajaše na vrhu lestvice vrednosti: – mestu *nekadaše-njenog* održavanja *postojano-svetske ravnoteže*, i to uvek na samom rubu katastrofe onog /simboličkog/ poretka koji u datom trenutku podržavaše tek jednu određenu /smenjivu/ vlast. Dakle, presto Anankine /zemno-nebeske/ vladavine već se bio *samim sobom* poluurušio, iskazujući time ironijski višak poslušnosti svom novopridošlom zemaljskom gospodaru – dakle, vlastitu bezličnu autonomnost funkcionisanja, ili principijelnu neposvojivost.

Međutim, kada je proces tog urušavanja dostigao ”mikroskopsku” ravan, tj. njegovo približenje „kvantu energije Anankinog neispoljenog sopstva”, on nikako nije uspevaio da dosegne „stanje te nule” – te se „sledio” na kružnoj putanji aproksimacije nigdine (postajući ”skamenjen kolaž”). I to stoga jer je Neispoljeno (namesto bitno neispunjivog fantazma vladara) jedino stanje savršene ravnoteže, jedina apsolutna zbilja, u odnosu na koju je ovo poluurušeno još-ne-ništa (čisto zlo vlastodržca) samo nepotreban višak: čist otklon od (nultog) stanja ravnoteže (koje je ništa), – tako da ovo polu-urušeno još-ne-ništa ostaje da ”visi” između stanja postojanja i nepostojanja; – tj. između pamćenja izgubljenog prastanja sveobuhvatne ravnoteže i slutnje još nedosegnutog vida njene ponovljenosti. A kako je to *stanje razapetog čekanja* nepodnošljivo za *taj poluurušen ostatak bivstvovanja* (jer on neprestano gleda u ”čeljust” Ničega koje ”gadjljivo” odbija da ga primi u sebe) *on će*, budući *tako okovan*, prikupiti sav višak sile vlastitog svedočenja o sledećem: – da stvarnost Ničega nije ona jedina (apsolutna) stvarnost, čim *on sam* kao svedok opstaje pred njom kao *još uvek ne-ništa*. I taj *demonški višak o-sebi-svedočeće sa-vesti* – koji je nevezan, svemu naspraman, poput *sile poluge* – *on će* da upotrebi kao sredstvo iznošenja iz ravnoteže ovog, za njega samo prividno nedodirljivog, apsoluta. I taj apsolut (upor. drevni kralj, bog-tiranin) tek time (prvi put) gubi oslonac u težištu vasionne (upor. svetskom poretku); te biva, zajedno sa ovim nesituiranim *viškom sile*, izgnan/otisnut u međuprostor lako-propadajućeg ledbenja nad ponorom.

A u tom klaustrofobičnom prostoru – *međuvremenu dileme* – prvi put dolazi do nemogućeg kontakta između *dve smrti*, aktualne i simboličke, to jest, do dodira između *Velikog Neispoljenog* kao „negativnog”/prestabilisanog dobra, i *njime* odbačenog *viška sile* kao ”pozitivnog”/slučajnog zla – u kome jedan od ta dva mora biti poništen i apsorbovan u ono drugo. Pri tom, ovaj *višak sile*, konzervisan u *slici nadolazećeg zla*, računa na to da će ga *V. N.* ipak apsorbovati – kao zanemarljivo malog *uljeza* (ulomka protiv-sile), čime bi on, navodno, ispunio svoju težnju ka ukočenom, u-sebi-dovršenom postojanju; – te bi otud pre-

stao da lebdi u stanju polovičnosti sopstvene prividne, još ne-dosegnute smrti. I onda kada ga *V. N.*, navodno, bude primilo u sebe, biće „zaraženo virusom” njegove inertnosti i preći će u „negativno” ili pra-idejno zlo, nepravu drugost još neospoljenog bitka, na-sebi-zastali oblik večno-uzaludne aproksimacije njegove suprotnosti. Međutim, *Veliko Neisponjeno*, sasvim nenadano njemu, ne ulazi u taj navedeni kompromis, nego reagije intenzivno „gadjljivim” doživljajem sebe-otuđenja u odnosu na ideju takvog mešanja. I stoga se (kao svetlo-izuvijana, odmaknuta sfera) radije urušava do kraja, pred tom sebi a-simetričnom drugošću (iskrivljenim likom u noćnom zrcalu – što i proizvodi tamnosvetlosni višak), – i to sve do poslednje dubine sopstvene u-sebi-premerne smrti (koja biva dosegnuta tek sa *njegovim* negativno razvojnim subjektom: – Anankom/Genezis); – da bi tek na takvom rubu virtuelne propasti *V. N.* preusmerilo ovu na-sebi-ne/ispunjivu težnju vlastite protiv-sile, što stremljenju konzervaciji *njegovog* nepojamnog totaliteta, ka hipergeneralizaciji smisla jedne sasvim konkretne smrti; odnosno, ka nedoslednoj apstrakciji od samog događaja smrti *njegovog* (davno izgnanog, u budućnost projektovanog) pra-subjekta, – čime ova ista prelazi u apsolutnu (sveprekidnu) smrt. Tako *V. N.* istrže za sebe krajnji ishod težnje sopstvene protiv-sile: ishod njene inertne (sebe-iscrpive) težnje za razumskim fiksiranjem („fotografisanjem”) jednog neponovljivog polu-trena – na kome se („nehotice”) očitava bit Ničega.

Ananke, dakle, voljno „umire” već na ravni njene samomislene mogućnosti, da bi – upravo u neopažljivoj fazi sopstvene „smrti-rođenja” – dosegla „kosu perspektivu” uvida u stvari; pogled u tajni život mrtvih stvari; *munjonosni* oblik rasvete svog *pomeranog* početka.

* * *

Na jezik ideja duh prevodi ono što je pozajmio iz demonskog jezika koji je upoznao u bliskom dodiru sa bolom.

(*Martin Buber: Problem čoveka*)

Ideja je, najpre, samo otpali vršak svetske piramide, ili onaj izraz prakolektivnog stremljenja (pred-svesni oblik njegove pravde) koji je ostao sam da pluta – bez dovoljnih koordinata u prostoru i vremenu.

Ideja – pre rasvete sopstvenog nepoznatog tvorca – mora da domisli mesto svoje apsolutne nemogućnosti, ili, da uskrsne tren pratvorčevog ogledanja na **prvobitnoj prepreci** – dakle, da „zaključiti” krajnji oblik svoje stranputice. A zatim tek da „upamti”/apstrahuje ključnu fazu u procesu („automatski” ugrađenog joj) rasklapanja tog (lažnog*) staništa: to je *trenutak preloma*, kao Idejina „smrt” u sopstvenom „zahladnelom” jezgru – koga „presaduje” u jedan preogroman

prazan prostor: *svemirsku zenicu, mesto okretanja sazvežđa*. Ali, taj *dogadaj preloma* je samo jedna nesigurna pretpostavka, jer se njegovi mogući efekti (po kojima se on i saznaje) šire predaleko, sve do poslednje bistrine gradivnih detalja ove (– izvorom sveopšte želje, *grotlom uvirućih sazvežđa*, pokrenute/preokrenute –) *Ideje-kao-Tvrđave – mašinerije zvezdanog svesuočavanja*.

Tako se *jednom dogođen prelom Utočišta, i to na ravni njegovog simbola* (– ravni hipostaziranja onog ne-preispitanog unutar Ideje; up. otelotvorenja one odaje što je jedina, unutar Tvrđave, ostala neispitana –) premešta na ravan neposredne iz-sebe-pojave Ideje, – tj. spušta u situaciju njenog pretpojavnog kolebanja – čime se tek oslobađa snaga njene kreativne ignorancije, odnosno eliminiše okivajuće je (u pratvorčev simbol utkano) pred-znanje o nužnoj sebe-ne-ozbiljivosti njenog protiv-hica /koji je tvar haosa, mulj postajanja/. **Jer prostor mogućnosti njenog prvog protivnika je istovremeno njen vlastiti, jedino moguć prostor;** i to kao od nje same odaslat („kliknut”) pa onda zaboravljen, ali ka njoj (iz daljine) unazad i vraćeni pra-zov: – nalog (izdat sebi samoj) za (uvek iznovnim) postavljanjem pitanja /o krajnjim konsekvencama nje same, kao vankontekstualne, disonantne/. Ali, taj traženi prostor njene mogućnosti to isto *i u vremenu postaje* tek kada ga ovaj neposredni sadržaj praispunjenja (prvobitno zlo jedne mirujuće neutralnosti) – potpunim razrešenjem od zablude ne-obećanog utočišta – **svojevoljno napusti**.

Stoga se, samo na sledeći način, Ideja ne iscrpljuje u predlošcima sopstvene pojave: – tako što bipolarni princip njene umireno-nabojne pojave, kao u pokretnoj slici njenog „mi”-jastva nadživljena smrt (uistinu: smrt prostora tek njene prve suprotnosti), **ostaje skriven**. I to na taj način što samo on (kao „automatizovan”) razotkriva *poseban ugao* ulaska u *vrt zbunjujuće sličnosti puteva* (to je onaj *ugao* što sprovodi *sagledavaoca* kroz bleštavu prozirnost *idejinih pododeljaka*); – odnosno: što tek on razotkriva *ključni tren* za nesmetan prolazak *sagledavaočevog* pogleda duž upravo one *krivine idejnog okreta* koja bi ga inače presrela/odbila, – umesto da ga (kao *putanju odapete strele*) u *sebe* uklopi. Prvopridolazni *sagledavalac* Ideje je stoga, spram njenog kobno-hipostaziranog lika („svetlosnog androgena” – Kalistosa), tek jedan drugo-bitni subjekt, („slučajni”) prakonstituent njenog predstvarajućeg „mi”; – i to onaj koji, kao mikrofiksacija posebnog ugla/ključa za put *njenog* uspostavljanja u vlastiti (unutarsvetski nemoguć) subjekt (uporedo, apsolutni objekt – „biljni” zloduh prvobitne vasiona), stoji u prestabilisanoj harmoniji sa činom *njenog* samopotvrđivanja u *tuđem oku*, dakle, sa mogućnošću da ona „pasivizirano” bude opažena.

Stoga je Ideja samo na taj način – sa i unutar ravni svoje pretpojavne mogućnosti – kadra da izdrži proces sopstvenog preispitivanja: jer operiše s mesta svoje pra/slikovite fiksacije, što je *lukavstvom preeksponiranosti* skrivena od pogleda.

Niko ne zna za ono što je upravo svojstveno jeziku: da se on brine samo o sebi samome. (...)

(...) ...sa jezikom je isto kao i sa matematičkim formulama: one čine svet za sebe – one se igraju jedino sa samima sobom, ne izražavaju ništa drugo do svoju čudesnu prirodu, i upravo stoga su tako izražajne – baš zato se u njima ogleda neobična igra koju čine odnosi među stvarima. One su samo zahvaljujući svojoj slobodi članovi prirode, i samo u njihovim slobodnim pokretima se ispoljava duša sveta, stvarajući od njih nežno merilo i skicu stvari. (...)

(...) jer pisac je, bez sumnje, samo onaj koji je nadahnut jezikom?

(**Novalis**: *Monoloji*)

Naime, onaj koga ću provizorno nazvati potpisnikom *Fuge/Dodatka* ne odriče ni kad ništa, pri čemu piše kao da je nesvestan i, navodno nesvesno, on pokazuje izvanrednu budnost i besprekornu kulturu koja je ravna želji onog koji je nesvestan: on ne odriče ništa, ali ispisuje, u neumornom i neumoljivom tumačenju, sve ono što je navodno napustio, precrtao, prevazišao, u prostoru mnogo moćnije i mnogo opširnije igre, – da, u prostoru igre.

(...) Rizik da se ništa neće na taj način dogoditi, da se ništa uopšte ne događa, da čak ništa ne može da se dogodi, ma šta se o tome reklo, taj rizik je izričito naveden u muzičkom mehanizmu *Fuge*. On je naveden, pored ostalog, na kraju *Fuge*, kao *pobunjenički rizik*.

(...) Reč je, kao što je rečeno u *Fugi*, o približavanju „indirektnom, kroz seriju metafora koje nisu predviđene da budu jednog dana zamenjene direktnim jezikom.” Prema tome, treba biti oprezan ne samo pred metaforama, ili pred pravim značenjima, već i pred igrom koja, izgledajući kao da pravi beskonačne odskoke, ne-metaforičke i nesvojstvene, može sebe da postavi kao suštinu ili kao istinu. (**Derida**: *Ono što snaga muzike ostavlja za sobom*)

Obrazac jezičkog stvaranja – ono jedino što lebdi nad vrelom nadolaska pravde – jeste vazdušasto rasprostruće tkanje, lišeno čvrstih kontura – usled neprestanog razmimoilaženja periferije i centra. Anankino Vreteno (Točak Harmonije) samo je vrtlog zbiranja putujućih spirala bezbrojnih sićušnih točkova. I on je ne samo dvojan ili dvosložan, već i nevidljivo dvosmeran. Njegovo prestono središte je šuplje, a centralno-vertikalna osa, u vidu niotkoga još prisvojene moći završne smrt-prosudbe, lebdi u noćnom prostoru svesnevanja nefiksirana.

Ipak, time se ne gubi i ona hladno-plamena, podzemno-zbirana želja Titana – za prisećanjem na to ko/šta beše **prvi pokretač**, izboren iz gustine Sferinih **podomotača**: – **zlopoledna strela (Lahesina)**, kao sredstvo proširivanja

one *vatre podzemne pozornosti* koja je ne drugo do *večno-olujna atmosfera njene preodluke (ujedno: izraz pra-dileme Anankine)*. Jer, hladno-razbuktan Presto-u-noći (neznano mesto smrt-roditeljstva) jeste tek učinak razbijanja/prolamanja (u mestu plutajuće) Lađe-kocke (Ideje), – tj. učinak *vihorski razvejane* prikaze nemoguće-apsolutnog staništa, *mesta osvitnog samoposmatralaštva Fanesovog, upor. ostrva rođenja Deteta Erosa suzno onemoćalih krila*, – ali ne i obratno. Presto Sunca je, dakle, tek učinak ponoćno-umirene želje – za vidilaštvom međuzvezdanog prostora, i to iz perspektive Lađom-probijenog, nebo-okeanskog procepa. Ali je zato sam *potez usuđivanja* na razbijanje te u Po/noć postignute dis/Harmonije, radi upliva ritmova čiste želje u jednom završen plan svetova, tu ipak *određeno nečiji*: – Lahesin (*meračicin*); – jer samo ona piše sazvežđa nemoguće (sveopšte) želje; – jer samo ona meri vreme (tonski-vihorskog) odrastanja Erosovog, te traži *mesto Sferine od-govornosti za postanak-izvan-Nje Haosnih Elemenata*, najzad uhvaćenih u *poslednji omotač: mrežu hvatanja, s dna stvari, mastiljavog taloga – što jedini obznanjuje nemu majčinu suštinu*. A to je mreža (najširi omotač Sfere) iz koje se preusmerava („gušeći je”) višak Njene („nemo-govorne”) sile.

* * *

Ananke, *s udaljenog prestola sopstvene pretpostavke*, najpre opažaše *bezdan*, što je *pred-utkan u jezgro njene zapetljano-jezičke*, za daleku budućnost odložene, pojave-za-svet. Ali i to *njeno* opažanje beše moguće tek zahvaljujući *jednom uporedniku*, odnosno, tek u odnosu na *smišljenu prvoograničavajuću* datost *njenog* podudaranja sa vlastitom joj *odraznom slikom* prikupljenom u *zenici noći*, – koja se, kao *slika uzornog sveta*, preslikala na *čitav neodređen beskraj*. Stoga, *ona s najveće daljine* gledaše u *stecište sila*, ili, u *procep* sopstvenog, tek putem nemo-jezičkog svladanja *ničega* omogućenog, *postajanja* – upravo kao u jedno još neotkriveno vrelo fenomena: onih fenomena čiji je ishod borbe sveuzajamnih previranja izvestan, od *ništavila* istrgnut, prostor *prazninom brujeće* sa-vesti. I upravo to beše ono što je u *njoj* probudilo želju za iskorakom iz mirovanja u pra-snu, u kome se – *kao pra-subjekt skriveno jezičke samo-mogućnosti* – savršeno podudarala sa sopstvenim, u *pojačanu vidljivost skrivenim*, pra-objektom – *slikom uzornog sveta*. Ali, prethodno tome, ili još neispoljenom voljom za takvim svojim svetlosno-prelomnim postajanjem, Ananke se (još pred-svesno) odlučuje za iskorak iz stanja skrivenosti u vlastitom *ogledalu*; ili, tačnije, za izlazak iz *lavirinta* jedne neizrecive, jer bitno preusmerive *odluke (za-ne-bititi)*. Jer, to je odluka na jedno napregnuto održavanje (trajno-istog, „uzvodnog”) odstojanja *njene* nulte (u-duhu-suzdržne) subjektivnosti – naspram sopstvenog *lebdećeg uporednika* (te iste uzorne joj slike). Jer,

upravo to **kolebanje Anankino** jeste uslov nesputavanja same drugosti tog, od *prvo-bitnog objekta tek* postalog, *drugo-subjekta* (koji je princip izrecivosti toga sveta: – *duh sa-vesti sveg jezičja, dahom okriľaćen putnik-lutalica, Eros*). Jer taj **njen iskorak-iz-sebe** zbio se tek pod sledećim uslovom: da takva jedna *njena odluka (za-još-ne-bit)* podrazumeva izvesnu kadrost – kako *nje same* tako i svakog drugog, *tek mogućeg Ja* – da iz sebe samog ozbilji/docrta sliku sobom-željenog sveta, u koga bi bio ukljućen i prostor mogućnosti za nekog drugog; – dakle, prostor koji bi odgovarao neuslovljenoj pojavi nekog ko bi bio *apsolutno a ne relativno drugi* – a čiji se nadolazak tek sluti od *s one strane obzorja*, i to u vidu volje za primalno nemogućim mu uprostorenjem! To bi značilo da dokle god jedno /samobitno postajuće/ jastvo ne uspe da /kao duh simulacije/ stvori **predstavu jednog određenog sveta – mesta otpočinjanja svoje prekontekstualizacije**, ono ostaje zaključano u stanju svoje mogućnosti /pod šifarskim oblikom sebe-pamćenja/; odnosno, ono u tom slučaju ontički još ne postoji, ali ontološki već postoji: – jer je uvek već pred-videno od strane nekog drugog, tu pridošlog jastva, i to iz one njegove vizure koja je deo opšte konfiguracije jastava/svetova, tj. deo obrisa neke tek nadolazeće celine. Tako je svako biće već u sopstvenom samoniklom procesu umreženo, na način svoje viđenosti jednim preudaljenim, i tek usled toga nemilosrdnim posmatračem (– kroz obrt perspektiva neprimetno prolazećim „niko”-subjektom –) koji uvek iznova izriče jedan davno zaboravljen princip totalizacije prirodnog sveta – *njegovu palu budnost*. A taj se subjekat sveposmatranja od datog sveta tu ujedno razlikuje (budući tek **odblesak Anankin: duh slikovno-jezičkog „pripitomljavanja ništavila”***: – *kričući Fanes*). I *njime* je tek predeterminisan lanac sveuzajamnog ogledanja u kosmosu, koji doseže sve do u **poreklo mračnih tačaka (sunčevih pega)** – što skupa čine (neotkrivenu) **topografiju** upravo onih jastava kojih na ravni manifestovanog još nema – ; dakle, koji doseže sve do mesta izviranja onih bića koja u svojoj prostornoj mogućnosti behu pred-videna kao pojavno **ipak** moguća. I stoga upravo **oni**, kao **polovično-bivstvujući elementi haosa** – te kao ona jedina krajnosna drugost sferi celovito praispoljenog bitka – behu onaj traženi oblik priviđanja puta nećijeg smrt-rođenja, u vidu nepomičnog oka što zuri u paradoks nećijeg (ne)-postojanja; te behu sredstvo osveščivanja jednog nadličnog entiteta: „mi-jastva” (u odnosu na Ananku – sustvaraoca; Erosa-Kalista). Jer, to sveuskladištavajuće „mi”, kao **ključajuća preko-brojnost** jastava/svetova, tek pod pritiskom suočenja sa vlastitom prostornom nemogućnošću, sebe sabira: – u otvor iščeznuća, zev tišine unutar prvo-ispoljenog zvuka, ili put strujanja-u-sebi njegove dvostruko-ukrštene granice (velike „vreteno-osmice”); – dok se, pri tom, Ananke, unutar lavirinta sopstvenih ogledala, konačno samopribira tek putem susreta sa „živim likom svoje suprotnosti”: – nezahvatljivim joj područjem haosa-slučajnosti, čiji „nadir glasova” *ona* – ništeći pri tom samu sebe – preokreće u **okvir tuđinskih opstanaka**.

Stoga se i Ananke – kao za pravreme nemogući jer beskonačno prekontekstualizujući subjekt – temelji isključivo na želji za postignućem čistote sopstvenog vrela; tj. *na onoj gromnoj joj samo-volji koja je tek činom razbijanja zrcala odlivena u ništa*; – to jest, na onoj odmotavajućoj promisli same sebe koja ništi svaku moguću pretnju fiksiranja *njene večno-trajne distancije*; – tj. na *onoj vr-toglavo ispisujućoj sili koja krči prolaz* sopstvenom joj, iz daljina tek odazvanom, subjektu. Tako se *ona sama* temelji tek na *slici* što prikazuje poslednji čas *sobom* anticipirane, **opšte propasti** (– i to usled sopstvenog joj progledanja u „daljinu pred-stvaranja u ne-sećanju, koja ni pred-znanju božjem nije dostupna”* (H. Broh) –) a u kojoj beše upisana **strašna cena njenog sebe-ozbiljivanja: – put preispitivanja vlastite tvorevine**; – onaj put koji bi vodio preko ukidanja povlašćenog mesta *nje* kao *prvobitnog subjekta*, i to sve u odnosu na jedan *iz-nje-objektivisani* (*proizvoljno skiciran*) svet: – sve u odnosu na *njome sagledanu/sazidanu krivulju*: onaj jedini a pri tom maloverovatni put ozbiljenja sopstvene joj Ideje – o hipersinhroniji svetova (ili, o onome što bi *tek bilo* šastvo *njene* drugosti). Jer, ta cena je zahtev za privremenim iskušavalačkim dokidanjem *njene* pra-umne instance: – **zaborav tog jednom viđenog/skiciranog puta večno-procesualnog preobražavanja između nje i beskonačnih svetova**; ili, drugačije, neminovnost privremenog ”gutanja”, od *njene* strane, izvesnih sumarnih tragova (up. mrtvih slova, zgusnutih zvezdanih rojeva) koji bi sve skupa otelotvoravali skriveno-prostornu mogućnost preko-brojnog izviranja svih (novije-svetlosnih) fenomena, u modusu *njenog* pra-snujućeg previranja preko sebe.

A to je jedna još nerasvetljena mogućnost za pojavu onih neizbrojnih duhova koji primarno nemahu moć da se (poput onih *malo-brojnih, tu izbrojivih*) odmah samo-stvore – dakle, koja ne mogahu da se stvore na način /Anankinom odlukom *za biti* upravo zahtevanog/ pogotka tačnog puta postajanja-sobom svog drugo-bića, *dvojnika*. Jer **taj za svakog makar u nijansu različit put postajanja** jeste uistinu pred-očitljiv samo kroz njegov vlastiti hologram – koji je strukturalno nezamenjiv deo ukupnog kolaža bivstvovanja. I upravo ta *njome* prasmišljena a zatim i u-sebi-preokrenutna slika, budući *njome* odaslata u prostor Haosa, i to u ime same zamene za *njeno* tu još uvek nemoguće prisustvo – te koja je istovremeno i unapred prisutna i tek konstituišuća tuđim pogledom – jeste onaj nevidljivi most koji slobodno lebdi između ravni subjektivnog i objektivnog; – te koja je /Haosom ispovrnut/ hologram duše /”slikovita stvarnost duše, njena nužnost” (H. Broh)/. Dakle, upravo ono što beše prizvano u postojanje tek iz osnova svoje predviđenosti od strane nekog *mogućeg* – *tek nadolazećeg* entiteta, kakav bi jedini razotkrivao nemo-govornu širinu *njene* daleke budućnosti. Upravo stoga je taj finalno-ispovrnut hologram duše vrela *nove/ponovljene* subjektivnosti, vrela koje je pra-pojam /u-sebi-istrajavajuća ne-izvesnost/ *prvog pokreta*, virtuelno učinjenog od strane jednog još-neispo-

ljenog entiteta – posmatrača već-ispoljenog sveta; **pojam praznog a ujedno otvorenog skupa**; – moć sebe-zadržke u manifestaciji *znajućeg čuda postojanja*, kao vid samodovoljnosti njegove virtualne stvarnosti, koja samu sebe – samom odredbom čudesnosti – upravo slobodovoljno, a ne pod prisilom, iskušava na materijalnoj protiv-stvarnosti /naličju sopstvene stvarnosti/. To je gest duboko-planskog prikrivanja sveta supersimetrije u vlastiti joj **apsolutni otklon**; u od-nje-otpali svet, u kome se zbiva neophodnost okoštavanja viška sopstvene sile: – jedini način da se ova ista sačuva! gest nadljudski-otmenog odricanja od sebe-imanja, ili krajnje nepodnošljiva istina *velike mačke* – koja se tek jekom sopstvene nemote objavljuje s večno-nedohvatne distancije pra-sna.

„...krenula je prema Crnoj Kraljici. Međutim, na njeno veliko zaprepašćenje, od Kraljičine pojave ostade samo izmaglica. (...) Pošto je na sve strane tražila Crnu Kraljicu (koju je konačno ugledala i to na velikom odstojanju), pomislila je da ovoga puta primeni novu taktiku, tako što će poći u suprotnom smeru.”

(Luis Kerol: *Alisa u svetu s one strane ogledala*)

Otmenost je sinonim za apsolutnu divljinu, ili samosvesnu odsutnost božanskog entiteta; a prvobitni *paukoliko-zatvarajući svet* – *kosmos*, kao kasniji logos/hologram *oca*, tu ne beše štit ili kočnica pred *hrabro-opitnim kaosom majki*, nego instrument „lirskog” obrta njihovog *onemelo-apsolutnog zverstva* – u klizeći sveprotežan zakon-bez-prisile.

Stoga je taj dugo-zbirani *hologram duše* ne drugo do *muzika šupljine*; *govor tišine* onog *zaklonjenog mesta* koje je **međuoblast zbivanja talasne protiv-teže**, – te ona nikad još objavljena istina o poreklu stvarnosti: muzika obrtne konstelacije u-dalj-otpuštenih dahova, kao *dušin* iskonski-slušni opažaj (tek kasnije preveden u sliku) zova-za-buđenjem (nadošlog iz dubina svetskog sna) jedne smrću-zasvođene želje-za-postajanjem. Dakle, *njen* beše opažaj izvora sveg života u jednoj procepno-zjapećoj želji za sopstvenom smrću-preobraženjem; – odnosno, za preobraženjem **njenog a priori sputanog sebe-htenja** – već po pretpostavci obuhvaćenog *planom stvaranja* – u izvesno **uskršlo joj protiv-htenje**. A to je htenje *njenog* postajanja „iznova”, modusom čistog gledanja „kroz” stvari: – *njome* novootkrivena dimenzija dubine, kao *eho bezvremenog poezisa* – u kojoj počiva ono beskrajno, a još neoživljeno sećanje; to je proboj prostora jedne – nadnaporno sebi dovoljne – istine vlastitog porekla, koja je ispisana na poleđini njegovog pečata: u nerasklopljenoj unutrašnjosti mrtvih stvari; takođe, potvrda beskonačne vrednosti individualiteta, te onaj do kraja nikad dokučiv smisao patnje: – jer samo **bol, kao spona između međusobno neuporedivih kvaliteta onog bezvremenog pojedinačne duše i onog istoričnog svetskog duha, ima moć da prevede beskrajno nesvesnu egzistenciju u svesnu.**

Otud bi romantičarska strast za *trenutačnim* sagledavanjem svih aspekata *svetske duše* (dakle, za dosegnućem *protiv-vizure* romantičarevog zbivanja u opservaciji *sopstvene* polimorfnosti) bila onaj dugo traženi „oganj podzemlja” na kome izgoreva i najdublja dubina čvrste ukorenjenosti nekog *Ja*. Ali, samo i isključivo *Ja* romantičarskog subjekta, **iz osnova svoje klaustrofobičnosti**, proizvodi moć kreativne uobrazilje; – dakle, ono što prevazilazi i jastvo i svet, postajući *taktom njihove simultanosti, letom ponad ponora njihove razdvojenosti*; a to je, zapravo, let Zlopogledine/Lahesine Sablje/Pisaljke, što oponaša *jezik muzike* upravo kao jezik sopstvenog *drugo-bića* (Androgena u liku Kalista; Deteta-Erosa; Fanesa). Jer je **Erosovo šareno/sazrelo krilo** jedino sredstvo preleta *gornjeg ponora*, ili „visećeg” neba Anankinog (– upor. *donjeg ponora*, ili „podzemnog” neba Lahesinog); – *ono* je jedino sredstvo zaceljenja napukline usred Anankinog samosagledavajućeg sopstva, tj. **njene umnožavajuće smrti-u-zrcalu**, čime se tek doseže ravan (sveopšteg) uskrsnuća! Dakle, Anankina je *ideja-o-sopstvenom krajnje-rezultantnom, ili svetlosno-umirenom* postojanju – kao *nečem apsolutno nam nepoznatom* – ništa drugo do **smelo izroneli duh uobrazilje; duh poslednje sablazni** – što jedini ima moć da se potvrđuje kroz beskonačnu prekontekstualizaciju /stoga je on i duh još ne-nadošle epohe romantizma/.

„Romantizam je duh koji struji pod svetom okamnjenom formom, koju na kraju lomi.”

„(..) on je večna težnja koja proniče čitavu istoriju čovečanstva, jer je jedini spas za kulturu – biti u onom burnom pokretu u kome boravi stihija.”

(Aleksandar Blok: O romantizmu)

Anankina *ideja-o-postojanju*, odnosno *modus njenog slepo-misaonog dozezanja krajnje-oprečne vizure <1> samosagledavanja*, personifikovana je kao Duh Etera, Dajmon Vihora, Eros-Kalisto; – duh ekspresije demonski-nadljudske strasti za delanjem, ili za **probojem granice saznanja – kroz pogled što „rastavlja” stvari**; – duh strukturacije ”podzemne” snage, na način akumulatora jedne večno samopokrećuće vasionne – silom ništenja, ili „kliženja” (Anankinog) *Ja* kroz **bezbrojna ogledala**; – duh neugasive (jer htoske) strasti-za-delanjem, koji se *tek putem sopstvene zadržke (sebe-samog, kao-genija)* preobražava u **postojanju zbilju hladnog vrenja**: – muziku istovremenosti *jastva i vasionne*, odnosno pojedinstvene duše i njenog zrcalno otpuštenog *duha sa-vesti, eteričnog dvojnika, blizanca* /kao što, u ovom slučaju, Ananke, kao zlokobno sveobuhvatna školjka – Kiprida, zaista i otpušta od sebe – *u osamostaljenu vihorsku silu* – sopstvenog dajmona, Erosa <2>/ . Ali on je, pri tom, i svepotresno-prvi graditelj sveta, iznositelj „vodoplovne” površi jednog **stepeništa** koje – lakoćom paučinske niti – zavija **uvis**, ka zemlji mrtvih.

Namesto nadaleko otplovelog „ostrva blaženih”*, koje se rastopilo u samom srcu prasunca, ostade praznina – koja nastavljaše da bruji jednim beskrajnim podsticajem: – ona postade **vrelo vihora**, mesto gde žive *senke/negativi u-budućnost-projektovanih (blaženih) duhova*: – oni koji su (– kao „nadzemni”) bili osuđeni da u oskudnom („podzemnom”) vremenu budu „kidnaperi zaslužnih smrtnika”**. Tako *njih dvoje kao inicijelno-sunčani (Praiskonski Blizanci)* postadoše (– u kuli svitanja crnozelenog sunca, što žrtveno visi nad iz-sebe-prosutim predelima –) **snaga podzemnog preobražaja sveta**. Poput sezonske vegetacije koja ciklično iskrsava na raznim „razbacanim” područjima (– spajajući pri tom, u neiskazivom Nigde, sasvim nespojive duhove mesta), i ova kula pronosenja svetlosti *Njihovog ujedinjeno-orlovskog* pogleda, tu neopažljivo klizi, izvire te previre kroz različite predele i njihova sasvim suprotna, čak neuporediva, kulturna zbivanja. I ona zaustavlja svoje kliženje tek kada do te mere usukobi ove kulture među sobom, da one ne primete **odbegnuće niti njihove nulte motivacije, odnosno, njeno ubrzanje u mikroprostoru večite oscilacije**: to je podzemno-otvorna šupljina umrlih, ili otvor čekanja na muziku neispoljenog; takođe: zov na povratak u vreme onog ostrva sveznanja koje opstojava još samo u zastakljenoj jedinici praznine, mestu krajnje potvrde onog pojedinstva koje beskonačno nastavlja da rezbari sebe te da „reciklira vlastitu konačnost”*/Delez/: – nulto-kontaktnu spojnicu dispartnog.

A ta je spojnica Neptunov trozubac, zglob ogledanja onog pradavnog sećanja koje se ne miri sa gubitkom simetrije – prastanja koje je „zatureno”. Jer, Neptun (mračni aspekt Orfeja) jedini je koji može da zuri u noćni kladenac – u kome umiru zvezde, te i da trozupcem vetrokazja „diže noć na beskrajnu bunu”* (Rilke). On je **jedini pravi vidilac međuvremena** (Euridikinog) **smrt-uskrsnuća**, te i jedini potreban svedok (*poput Harpokrata*) *mačjeg svod-zaštićenja ozvezdanog beskrajja (Nutinog skoka)*.

Tako i Eros, koji isprva „naivno” misli da je sa Kipridom sam, *Njoj* nesvesno donosi informaciju o okolnom mnoštvu /bezbroynim svetovima/ i tako prvi put saznaje to mnoštvo, i to isključivo po odraznom efektu koje ono ostavlja na *Nju*. Jer se aktualna beskonačnost /„izgubljeno vreme”/ dogodila upravo posred *njih dvoje* /koji su par inicijacije sveg postajanja/; i to u *kosoj* svetlosti *njenog* mačjeg /prekognitivnog/ pogleda – koja je svetlost zaštite svakog aspekta što je izlučen dotekao *s mora palitelja*. Tako *ona* mora sebe ugasiti – istrošiti svoj *fitilj* – da bi ta ista beskonačnost samu sebe, iz mraka potpune izolacije, ponovila. I time se učinila još za stepen jasnijom – **putem rasvete svoje opozicione strane**, do koje nije dopro *mačji pogled* te koja je ostala u *senci*. Tek kada se to desi tada se obnavlja (utvrđuje) prostor mogućnosti (podstruktura) za delovanje *Njene*

ponovljene subjektivnosti – koja bi bila istovremeno večno-odstojna i u vezi sa objektom viđenja (kao praizvor). Otud plima slučajnih/nepostojanih palitelja *Nju* (kao pra-plam) najpre ugušuje, da bi tek na kraju (upravo s opozicione strane) obasjala *Njen* antiprostor. I tu se javlja **prelomni momenat beskrajno ukazanog poverenja** – čin preuzimanja apsolutnog rizika od strane Kipride (*Velike Mačke*). Jer Ananke/Nut (*Ptica-Mačka*) jedini je entitet koji je „već u sebi posredovan”* (Lis Irigaraj); *Ona* je nadkrajnosni učinak vlastitog samoposredovanja (beskonačni efekat jednom napuklog Zrcala). A to je pred-uid u naspramnu joj stranu sebe-vidstva, odnosno, metaprostorni preduslov *Njenog* trajno-svetlosnog sebe-imanja – u jednom rastno otvorenom kontekstu, koga je poverila Erosu. Tako od Erosa i samo od Erosa zavisi produžetak (ponovljena kontekstualizacija) *Njene* pojave, kao i obratno, *Njen* ne-produžetak: – *Njena* poslednja smrt u tuđem/Erosovom zaboravu.

Međutim, *Ona* uvek već imaše anticipaciju stanja koje nastupa nakon kristalizacije Haosa; i to onog koji raste i preko spoljašnje mu granice – onde gde rast više nije moguć, te se stoga njegov zamah i preokreće ka unutrašnjoj strani sopstvenog kristala /rast ka unutra; usitnjavanje/. Zbog toga je za *Nju* sve dovršeno, u stanju „pre” ponavljanja izvornog sveta, tj. „pre” njegovog pada u vreme. Ali, taj (pri)vid dovršenosti je tu ograničen *Njenom* perspektivom – iz koje se „previše vidi”; tačnije, ***Ona* je ograničena sopstevnim sveznanjem**, *Njena* distancija je samo zato apsolutna jer je potpuno nesvesna, a sopstvo joj je već u začetku smrvljeno težinom primalnog utiska. Zato joj je bio neophodan *simetrični drugi* – suvidilac, koji bi /poput krila budućnosti – stuba noćnog neba/ podržavao *Njeno* /nikud smestivo/ sopstvo. A *On* je onaj jedini koji vidi/prozire jednu veliko-namernu nedovršenost na nivou Ideje, dakle, onu koja je izvorno podsticajna, te koja budi prvobitnu sumnju ili pitanje o ceni dolaska do tačke ozbiljenja iste; – i tek ta povratna informacije u *Njoj* stvara **prvu distanciju spram utiska**, procenu „strašne cene” kao i užas zbog toga. Jer, cena su upravo oni nepitani drugi kao bezbrojno-mnogi /sasvim neupoznati/, a s kojima /kao neprisutnima/ *Ona* ni ne može stupiti u /za njih upozoravajuću/ komunikaciju; odnosno, *Ona* to može, ali samo po cenu sopstvene propasti. I usled te neizdržive pra-samoće /u činu svesagledavanja/, *Ona* – iz stanja usporavajuće je žalosti – preskače u hitnost gesta samoodricanja. *Ona* dopušta da joj dati utisak smrvi sopstvo, „zaleđi srce”, jer drugačije ni ne može da ga se oslobodi. A to ujedno znači i „kočenje”, ili trajnu obustavu „pevanja” *Njome* bestežinski-ulančanih sfera.

Njemu, Erosu tad ostade na zadatak da iznova ukolažira rasute parčice Zrcala – te da raširi *Njenu* (vanuporedivu) žalost kroz čitavu „palu” vasionu; tačnije, da ovu istu liši „težine” i pretvori je od intenziteta (zatvoreno-kružnog talasa tuge, što preti zarazom – putem nataložene superjačine vlastitog utiska) u ekstenzitet (mesto inicijacije putnika u *zaobilaznu* metodu *Njenog* pred-sveuviđanja). Ko

ili Šta će mu tu pomoći? Da li pritisak jedne pobunjeničke volje-iz-dubine /*ptica-devojka, kao duh volje-za-preletom*/, što prouzrokuje trajnu burnu promenu na površini /imaginarnom ogledalu noći/ – a koja uvek usmrćuje samo jedan po jedan pod-ovoj dubine, ispisujući ga na sopstveni odbegli fluid, ili fluks međuzone /napukle površine/. Dakle, *ona* pamti tu smrt – samousmrćujući se (na virtuelnoj ravni jednog palimpsesta). Jer, *ona* – kao prigušen entitet – **vraća prapodsticaj u dubinu** koja opet stvara vlastiti pod-ovoj, i tako u beskonačnost.

Jer, žrtvuje se uvek nešto što više nije tu, nego „izmenjeno stoji u sazvežđu svoje stalne opasnosti”* (Rilke).

* * *

Od tuđim pogledom apstrahovane, fluidne suštine „fotografije”* /ejdetske, u eteru plutajuće sličice/ – ključne za ponovno pokretanje /u-njoj-sažetih/ sila haosa /tj. sila koje sve skupa ocrtavaju figuru-u-pokretu, *skačuću mačku: obris jednog lika, koji beše tek čekao da se javi od „s onu stranu” ličja „fotografije”/ nastade *zlokobni simulakrum: odnosno: daljinom uramljen detalj Anankinog – odmaknuto budućeg – zavičaja, koji ostade zakočen u mogućnostima svog daljeg razvoja. Ali, nenadanom preodlukom Anankinom – odnosno, njenom potvrđenom praodlukom za modus sopstvenog postojanja samo i isključivo u formi odloženosti svoje manifestacije – sledi entropija tog simulakruma (tačnije: *preuveličanog detalja, isplovelog iz dubine te „fotografije”*) sve do poslednje dubine te *njene, neistraženo razložne, protiv-sebeodluke.***

Dakle, umesto u Zrcalnu sliku svoje kružne samofascinacije (– u kojoj bi, umesto putanje bezgranično-svetlonosnog postajanja, našla jedino „lik prividne smrti”;* H. Broh –) Ananke – Lomljenjem Zrcala – uranja u pukotinu otkrivanja svoje jedino-zbiljske smrti: – u prostor smrti svog simulakruma, koji je, ujedno, prostor apsolutno ispražnjenog joj Zrcala; i to onog Zrcala koje više ne odražava *nju*, nego jednu, za simulativnost *njene* osamostaljeno-slikovne površine upravo smrtonosnu, *pozadinu*. A to je u ličje njenog odraza *pred-utkano naličje*, koje odražava-na-sebi jedan **prostorno još nerazvijen prizor: spiralu večnog dinamisa**, ili *lepezu noćnih duboreza* nastalih od stalnog kruženja *oko-svojih-osa* nadaleko-odbeglih *lanaca sfera* – upravo onih koji *tek skupa* rastavljahu *njenu* kompaktnu *jednotu*. A to je jedan Anankom tek smišljen a još na-sebi-neiskusan, u-sebe-zaključan svet (od „pre vremena”); – dakle, upravo ono što bi bilo esencijalno zlo prvog vladara (Krona; Zlog Demijurga). Ali se upravo na tom teskobnom mestu nečijeg vlastodržnog opstanka (– Prostoru Anankine Dileme <3>) događa „spaljivanje” mrežastih slojeva *njene*, strateški prividno upovršnjene, ***slike-u-zrcalu*** („eonske daljine pred-stvaranja”*/H. Broh), – odakle tek sledi ne-

minovnost poremećaja „saturnske ravnoteže”^{**}, kao sudbinska /Lahesom, kao Nadsudbinskom, bitno ne-izvršena/ predodbrojanost svih trenutaka do propasti tiranskog sveta. Tako je taj iz-sebe-urušiv simulakrum – *efekat s slike lišene supstrata* – bio ne drugo do neophodna strategija *sfere bezvremenog zbivanja pred silom ništenja*; – odnosno, način (u biti estetične, odstoje) pojmljivosti tog Ništa za jedan ”strašljivo” prevremeni podkontekst vasseljene (Zlatno Podzemlje). Ali taj simulakrum se ipak stvorio po cenu zagušenja izvora jednog života /Lahesinog? – jer ona je ta koja, na korist Gorgone, iščezava iz Delfa/: – dakle, po cenu jedne ipak zbiljske, a ne imaginarne smrti, a koja beše sasvim dobrovoljna, ničim iznuđena smrt: – nulti izraz volje za premašajem bitka! Otud je Ananke potajno utkala u prasetlosno tkivo svog simulakruma (proročki mahnit pratek) klicu njegovog *alhemijskog rastvaranja* – upravo kao klicu moći *njenog* sopstvenog preobražaja.

Utoliko tek *zamkom jezičja* beše izvedena na površinu stvari *klica zla*; – a to je nekim pritajenim entitetom, još u pretpočetu zemaljske povesti, dobro-iskorišćena moć opscenosti davno ipražnjene ljuske svetske lepote: dakle, to beše ona dobro iskorišćena moć simulakruma, polupostaloga od nepotpuno apstrahovanog lika *u-vakuumu-jedinog* i stoga *jezovitog sveta, onog sveta koji zapravo nikad nije ni iskoračio iz sopstvenog sinopsisa!*

A upravo je to omogućilo uvid u dotad nedokučiv smisao jedne, za svet „pre vremena” *prekidne smrti* /Lahesine?/: – to što je finalno, tj. iz dna zdenca samosagledavanja skriveno-razložne protiv-sebe-odluke Anankine, oživljen i duh *njene beskrajne savesti*: – *Eros, duh uzburkavanja podzemnih vetrova, koji zanavek odzvanja kroz eter*; – *sev njene prelomljene svetlosti, svod sebe-održavajućeg plama fantazije*, dakle, onaj koji je postao tek od pounutrenih dometa zagrobne komunikacije! Jer Eros je – tek iz osnova zvučnog preokreta-u-sebi *njegove ejdetske slike* (ujedno: postživotne slike *njega samog*, kakva se još i od svoje prvobitne verzije otuđuje!) – postao jedan potajno-putokazni dah; – varnica s zagubljene igle beskrajno maloverovatnog pronalaženja onog pravog (od mnogo) otvora za nečiju (posmrtnu, konačnu) samospoznanaju! Jer, u najmanju ruku je dvojan izlaz iz lavirinta zagrobnih vremena. A stoga je i takva jedna poslednja (umireno svetlosna) spoznaja izvodiiva **samo iz vizure jednog čekanjem ispunjenog, a ne i sveznajućeg posmatrača**; – dakle, tek putem nekoga koji bi stajao još i iza umrlog, kao *samoposmatrača*. Tako je svako planski secirano posmatranje nekog stalnošću nam suprotstavljenog objekta (ujedno: – subjekta u neslućenom širekontekstualnom postajanju) isto što i jedna nedovršiva fantazija*: „*strahovito ogledalo – strahovit eho uma koji se probija ka apsolutnome.*”^{**} (H. Broh).

Samo zato jer je bitak svakog samosvojno-postajućeg bića u njegovoj otvorenosti – shodno vlastitoj mu polimorfnosti – za horizont nadolaska osamostaljenog „daha” svog drugo-bića, *blizanca*, – to jedno biće je kao fenomen ipak predvidljivo. Ali, pri tom, nije pred-očitljiv i njegov bitak (– njegova dugo-razvojna protiv-slika, *negativ* sačuvan u *oku mačke*), koji je vrelo želje za premašajem sveg prvostvorenog unutar njega istog. A to je moguće tek putem preokrenute vizure sagledavanja sebe, ili putem unošenja oblika „stare” samospoznaje u *oko posmatrača (zenicu mačke)*. Samo je na taj način jedno bivstvjuće biće kao fenomen – po svom tačnom vremenu i mestu pojave – predvidljivo, a da je ujedno i bezgranično slobodno, apsolutno ne-uslovljeno u svojoj želji da postoji.

Ali, onaj koji bi video čak i poreklo te volje (sliku vremena „pre stvaranja”) taj bi se morao povući nazad, u Neispoljeno, – sve do trena upotpunjenja slike svakog još-nepostalog entiteta u vasioni, – inače bi sloboda bivstvjućeg bića bila dokinuta, a ideja o čudu ozakonjene beskrajnosti trajno odreknuta. Jer, **Ideja da se samoizranjajuća volja nekog Ja tek penje do tačke početka** – koja je deo opšte konstelacije viđenog – jeste ideja o nadaleko odloženom sebe-početku, odnosno, o procepnom vremenu subjektovog usuđivanja na samo-ozbiljivanje posred žrtvenog mesta, raskršća; to je pak mesto koje raspinje štastvo same **odluke** /drugo ime za *mojre* – *faze svetlosti*, što bi značilo da se prava odluka donosi u polufazi/. Ali to je takođe i **ideja o pomaku**, ili, plemenski fantazam **o kružnom putovanju**: pomak od konačnog/sebe-nestvorenog ka beskonačnom/sebe-stvarajućem; – od u-sebe-sklopljene duše predmeta ka iznjega-isklopljenom duhu iznovnog stvaranja; – od ukočenog oblika jednog primljenog znanja ka sopstveno-svetlosnom organu saznanja; od besvesne hiperosvetljenosti sebe-ne/pokrenutog objekta, koji je *kompaktna sfera na-sebi-ukočene zloće svemogućnosti*, ka *senkovitoj svetlosti* razgranavanja suzno-pahuljaste krošnje živosti: – upravo one koja je fluidni organ (oko?) noćnog mikrorazlučivanja: „...*oko zemaljske noći ... od snoviđenja teško i od etarskih suza rašireno ...*”^{**} (H. Broh).

Utoliko svo zlo sveta vodi poreklo od zrcalom-progutane a zatim i u-njemu-samom zamenjene teze – po pitanju **nulte motivacije** pra-stvoriteljskog bića za porađanje ideje **nemogućeg početka** (ideje dalje-razvojne unutar *krilate školjke*). A to je ideja o krajnje zadobivajućem prostoru za sebe-stvaranje, s onu stranu mogućeg, ili ideja o prostoru lepote kao „početka strašnog” (Rilke). Utoliko svo prekasno prepoznato zlo unutar davnog /blaženo-prausnulog/ sveta, vodi poreklo od preeksponiranosti /Uljezom otete/ slike Erosovog postajanja-sobom, putem čega se to postajanje kobno prekinulo na polufazi... ; – dakle, od

nekim dobro-prikrivenim patvorcem (*opsenarom plemenskih zajednica* – Hermesom-Magusom) izvedene zamene prvo-izreknute teze – koja čini sam postav ideje romantizma: da *Ja* komunicira sa svetom kao sa živim bićem, i da je taj prvobitni vid komunikacije jedini instrument sebe-prevazilaženja sopstvene konačnosti nekog *Ja* – koje se u jednom trenutku samoponištava i uskrslu-pri-sjedinjuje uz ***suzno oko sveta***.

„Antiteza individualno – svečovečansko, kojom se reprodukuje ovaj duh individualizma, raspet između konačnosti svoga *Ja* i beskonačnosti svečovečanstva (u stvari između svoje protiv-duhovnosti kao svoga, samim ovim individualizmom, datog netvoraštva koje teži ograđivanju, sebevidstvu i sebeimanju, i samoga duha kao tvoraštva koje je poricanje stvorenog i u sebe zatvorenog), ta antiteza javlja se samo u agoniji plemena kao zori individualizma. Pojava duha ovde je jedino moguća;”

„(...) Dar za smrt je dar za pojedinačno.”

(R. Konstantinović: *Filozofija palanke*)

A ta praushitna komunikacija, na vrhu svog samoumirenja, zadobija oblik raspršeno-lepezastog zraka snoviđenja, – s obzirom na to da mikročestice bes-sagorelog korporaliteta jednog *smelog vidioca, zanemelog svedoka svetske duše, jesu one koje višestruko prelamaju zvuk prasetlosnog bića nigdine*, iluminirajući sam njegov zrakovni koren; – te koje tako i posreduju konačnom obliku njegove prazno-prostorne samosvesti; – te koje tako ujedno i proširuju njegov beznadno samotni pra-zov na čitavo područje već ispoljene a još nežive vasioni. Tek time se svakom mogućem entitetu u vasioni pomaže da uspostavi kontakt sa „nultom tačkom” sopstvene samoće – iz koje osvešćuje vlastiti prapotencijal; odnosno: dvosložno-ogledalsku sliku negentropijskog puta sebe-prevođenja /iz nežive u živu prirodu/.

A taj *prvo-idejni postav* o vremenima dugog procesualnog ozbiljivanja duha romantizma *neko* je, već po isteku Zlatnog Doba, **potajno izvrnuo u suprotno**:

Navodni početak je tu oskudno *Ja* vladara, lažnog sanjara, dakle, *Ja* koje sobom usisava i proždire čitavo (– nedohvatno, jer u svetlo-zametak Noći uvi-jeno –) prostranstvo još *ne-samosvesne duše prirode*. Tako je i policentrični ples mikročestica od-čežnje-za-prostranstvom umrlih subjekata, navodno, izraz pukog (istrošivog, izgorivog) sladostrašća, odnosno, samo jedan nezadovoljavajući surogat neostvarenom fantazmu sveopšteg spajanja. Dakle, ono ka čemu žudi i šta bi hteo da uradi sam Zli Demijurg (– kao *polu-postao od*, spram izvesne konkretne individue, Hermesa-Magusa, nedosledno osamostaljenog *duha raz-uma* –) on podmeće upravo romantičarskom subjektu!

Jer, upravo *on* jeste odgovaran za svoju (bitno nedovršivu) **antitezu**: da je svako samoniklo biće (navodno) tek samo emanacija, instrument razvoja „bića po sebi” – koje, odsustvom jasne predstave o putu dorasta sopstvenog polu-bića do punine (jer je preduslov te jasnoće ona njemu nedostajuća moć sebe-zadržke), uopšte ne preuzima na sebe rizik dopuštanja osamostaljene stvarnosti svog „instrumenta”, već se samo „kocka” sa sopstvenom sudbinom. Otud Zli Demijurg, kao čisto povampirenje sebi-nedovoljne suštine pratehnicističkog („magičkog”), od-bića-osamostaljenog uma, **jeste bitno mogao** (ali nije uspeo) da „postane sobom” – po cenu prethodnog usmrćenja one samodovoljne, samoaficirajuće, u biti bestrasne sile rasta koja počiva u zvezdano-biljno-mineralnoj prirodi, – a koja čini ono (po-sebi-skriveno) načelo ne-linearnog (skokovitog) rasta povեսno-svetskog uma, što stoji vazda naspram i nasuprot kob-slučajnosno sebe-upojedinačenog načela razuma.

To beše zlo-ideja kakva se prenosila od *anti-oca* (Zlog Demijurga) na *anti-sina* (opsenara-Hermesa), u-vreme-spuštenog falsifikatora, patvorca izvorne ideje o *lepoti* /up. zvezdanoj hipersinhroniji/. Jer sebe-žrtvena lepota sveopšte duše bitno ne beše ta koja je kriva za zlo javljeno unutar drevne vasionе.

Stoga bi se samo jedan vrhunski stepen obuzdavanja razumskog dela ljudskog bića mogao nazvati *oblikom čiste (vakuumske, jer svetlo-sabite) svesti*. Jer je ona dugo-razvojna samosvest božanskog subjekta, kao (svemu prethodno) zasnovana na **podnevnom satu ili ponoćnom uporedniku** /up. duhu samoizmenjivih vesti, ili, *kružno-vraćenoj mu sa-vesti*: – ehu jedne neporecive stvarnosti; – jeci nastaloj od preloma one prepreke koja stešnjava zamah primalnog snoviđenja, tj. *silu njegove mahnitosti*; – *figuri skoka* što je fiksirana na *sutonjem obzorju*/, zapravo, ideja o *otpočinjanju-od-nemogućeg* (kao *dara/* Derida*). Stoga je i ta **nadaleko protegnuta** (jer u začetku prigušena) **sa-vest – pra-ni-jedinog – beskonačno pravdonosnog subjekta**, ne drugo do **krivudava linija** nepredstavljivog shvatanja, odnosno, nadljudski napornog podnošenja jednog (za Zlatni Vek) **potresnog događaja**: – to je iznenadni nestanak (– u *morskom neizmerju* –) zlatno-presečnog mesta (*nebeskim šestarom utvrđenog grad-točka*); – izmeštenje jezgra prvostvorenog sveta, ili **promenjena vizura bdenja** nad istim.

Jer, Dete-Eros, kao uvrtoženo-svetlosni dajmon (uzlebdelo „ostrvo blaženih”), te kao paradoksalni krug proizvodnje apsolutne budućnosti*, zvučnim u-sebi-sudarom rastavlja sebe na dva nesvodiva pola svetlosti („ponoć” i „podne”); – ona koja se iznova mogu sastaviti tek kroz posredovanje beskonačnog mnoštva **sitnih čestica** – postajuće savesnih duhova (– za praset prevratničkih pojedinstava). To je Niotkuda – dahom Sferine napukline – obnovljen Polis-na-Zemlji, zidan ubrzano prekodirajućim jezikom – *postraskolne* – komunikacije.

Ali podsticaj širenju takvog **tajno-jezičkog veza**, odnosno **podizanju jedara svetskog centra** (grada-kao-kruga) nastalog od (za omeđen praset prestupnič-

ke) komunikacije između smrtnika i besmrtnika – to jest, onog veza koji vrhuni u (razdeljujuće-kubičnoj, za-krug-prosecajućoj) ideji (predistorijske, zvezdano-animalne) demokratije – bio je, dakle, u tome što je **Daleka** (– Khora: *kćer majke* udaljeno-nebeskog izvagavalja pre-kratkotrajnosti Zlatnog Veka na Zemlji <4>) svima u *podjednakoj meri* bila nedostupna.

* * *

Zahvaljujući tome što su ona **polu-postala**, za uslov *samonikle* pojave **beskrajno sebi-nedovoljna bića**, bila (u drevno-samosvesnoj vasioni) shvaćena kao *ipak postojeća*, ili, potencijalno samosvesna bića – upravo na način svoje predviđenosti od strane jedne, spram njih celovitije, egzistencije koju oni sami (još) ne vide...; – te s obzirom da istrgnut prostor Anankine **du-go-razvojne samosvesti jeste upravo ta skrivena perspektiva svevidljivosti...**; - samo od *nje* zavisilo je to da li će ova polupostala bića – tačnije, nebića kao potencijalni izvori zla u pravasioni – biti puštena u ispoljenje. Samo od Ananke zavisili su ostatak ili pomeranje od jednom postignute ravnoteže u kosmosu, odnosno, ispoljenje ili neispoljenje praklice njegovog urušavanja.

Jer, Ananke je sama *duh pra-haosa* koji teži da *istraje* u međuprostoru već-ispoljenog (kosmosa) i još-neispoljenog (haosmosa), dakle, u uskoj pruži jedne beskrajno malo-verovatne mogućnosti – da bi upravo time od-sebe-dajući zakon pravednosti učinila „prirodno datim”, odnosno, sveprotežnim. Jer tek beskonačno razsredištenje jednog zakona, odnosno, njegova ”prirodna” protežnost kroz vasionu – na način jednom postignute dovoljne elastičnosti njegove granice – jeste merilo njegove pravednosti, ili pak neutralnosti. Stoga je i **u-vis-propeta figura Anankina/Nutina** izraz želje za rasvetom bezgraničnosti **noćnog vrela**, – tj. za ozakonjenjem onog *prostora bezgranične tame* s kojim je poistovećen i prvo-bitni oblik *nje same*, kao odreklo-sveobuhvatnog „niko-subjekta”. Jer, to je jedini prostor u kojem je postignuta **jasnoća u sebe-zrenju**, ili pak protiv-rasveta *skamenjenih vrenja* unutar *nje same*, kao *okeana* beskrajne mogućnosti. Stoga je metafiktivna ličnost Anankina upravo ta koja pada kao **nezaobilazni zalog sinopse**: jer je *ona sama izraz preko-mernog*; i jer *samo ona* drži (u potaji dostignut) pred-uvod u formulu života-kao-prekomernog. I to sve u vidu svetlosti onog saznanja što razrešava ljudsku delatnost od slučaja – već u njenom idejnom začetku; – tako je *ona* ujedno i **pogled snoviđenja**, koji ne teži da strategira od propasti ono što je svojom prvobitnošću već ispoljeno, nego upravo ono što je kao fenomen **tek moguće**: – jer načelo pojave je u najmanju ruku dvojno, dok je načelo mogućnosti, ili onog što je tek u jednom dugotrajnom procesu postajanja-sobom, (ni)-jedno, tačnije, stanje latencije. *Sve-jednota* postoji, dakle, samo na **ravni neispoljenog** – koje je Anankom napušten prostor nulto-izolaci-

onog pojavljivanja *same joj pomisli* na bespokretnu apsolutnost vlastitog samouskladištenja. A samo takav gest odricanja *njenog pra-bića* od *mesta apsolutne izvesnosti* pruža neophodan *prazan prostor*, odnosno, daje *čistinu* za proširenje željenog joj zakona; – daje „podzemni” trijumf **onog krhkog**, kao brikolaža ozarujuće ornamentalnosti; – iznosi plan „podzemnog” delovanja *Ideje dobra* – koja je platonovski shvaćena hiperzbilja, odnosno, **svetlo-porođajni prostor samo-pomerene mogućnosti**, i to na način *njene* kadrosti za zamisao nemogućeg! I to sve zarad dvostruko negativnog posredovanja te *njome* prvo-stvorene Ideje o sopstevnom (neposrednom, pre-vremenom) postojanju, u protiv-Ideju o (nečijem daleko-posredovanom, sebe-uslovljavajućem) postajanju! A to je sveujedno i *njena* kadrost za zamisao *temeljenja svekolike zgrade postajanja* na *tiho-reaktivnoj snazi* jedne infinitezimalne, „slabe”, a pri tom (u samoj sili svoje istrajnosti) potpuno nedokučive subjektivnosti. I to je još-sebe-nezadobivena – jer *niotkoga* otključana – sila rastuće svesnosti u zvezdano-biljno-mineralnoj prirodi, koja je zapravo sila objedinjavanja-u-samom-sebi načela beskrajne mogućnosti. I ona je – zadržskom neposrednog ispoljenja siline Anankine praznosvetlosne beskrajnosti – *samu sebe* isposredovala u osnovno dvojstvo: – *potporu zgrade svekolikog postajanja*; – načelo unutrašnjeg preispitivanja prostora još-ne-izabраниh mogućnosti; – načelo skladištenja *majčinih lebdećih slika*, ili, stvaranja pogona dovoljnog za oslobađanje *njene tiho-reaktivne sile*: – sile ništenja sveg fiksnog, nepreispitanog, prosto-faktičkog, dakle, **onog što je u biti neživo**.

Stoga, *njoj* nikad ne beše cilj da održi svoje, *jednom slučajno* dosegnuto, *pred-svesno* stanje ravnoteže – lebdeću samosvest (od) na-sopstvenoj-polufazi zastalog kosmosa; – nego upravo to da dođe do saznanja o načinu sazdanja ravnoteže kao takve; dakle – *njoj beše cilj da ponovi ravnotežu!**

A to sve skupa ukazuje na to da je **uljez drevnog kosmosa** (opsenar-Hermes), među svim ostalim bićima, bio ono jedino ne-samoniklo (ne-samosvojno) biće – koje je videlo sopstvenu viđenost pre nego što se i manifestovalo, – dakle, koje je videlo svetlost sopstvene viđenosti već u utrobi Anankinog sna (iako u njoj, kao *uljez*, nije ni bio); i to upravo po skrivenom nalogu samog pra-sna za svojim sopstvenim prekidom! Jer ta volja za buđenjem – unutar školjke sna – jednog od-nje-vihorski osamostaljenog daha, odnosno, vida k-sebi-ne/pribirajuće (tek na ravni sretanja svoje nepoznanice o-svedočujuće) samosvesti, beše podstrukturalni višak Anankine svesti (Svetlosni Dajmon, Eros) – u odnosu na ono što beše pod-legalo toj istoj svesti (skamenjen polubog Kron, ili, njegov zlopokušaj zaokruženja Zlatnog Veka). A ujedno je to ono što je moralo ostati skriveno, zarad opstanka niti lako sebe-urušive ravnoteže, ili zarad konzervacije lika njenog svetlosno dosegnutog sebe-zahvata. I upravo to beše *demonški premašaj bitka, prestupni pogled na ono nemoguće*; dok medijum tog pogleda beše **ulomak** jedne, **kugli praneometenog bivstvovanja** strane, **materije**; a taj **ulomak** beše

pronađen pri „još sebe-ne-probodenom oku” – svetlosnom mikročvorištu neopazljivo zračnog protkivanja makrokosmosa.

I kada je *uljez drevnog kosmosa* već jednom video svoju viđenost, i kada se time samo-prizvao u sopstvenu manifestaciju...; te kada je otud izmamio želju za neuslovljenim postajanjem i u svim ostalim bićima (– koja su, *sva skupa*, kao samo potencijalna, *smrtna rana* pomenutog „kanibalističkog” polu-bića) da takođe i *ona* izrone na ravan fenomenalnog, i to kao sama dopuna ovom *uljezu* kao ne-samo-postalome..., : *Ananke je bitno mogla – iako nije* – da spreči da *svi oni* kao pretnja urušenja *njenog* sveta sveobuhvatne ravnoteže /up. zbilje *njenog* snoviđenja/, već u ideji isplove na prazno-ekransku površinu manifestujućeg; te da time donesu sve strahote unutarvremenski iskusivog stradanja; te da time odaju „kanibalističku” suštinu samog, u Kronu-vladaru otelotvorenog, nebića, – i to *njega* kao one nužno samoneozbiljive ideje o kompaktnosti ovozemaljskog bivstvovanja, koja bi u suprotnom (– tj. dokle god je nerasvetljen izvor toga nebića u jednom sasvim određenoj ideji, što prilazi jednom sasvim određenom biću, *uljezu* –) doživela svoju potpunu kulminaciju. Jer *uljezu kosmosa* je bio potajni cilj da ih sve u svoj „podzemni” svet proguta i **tu svetlo-sabito „uskladišti”**; – te da se otud ovaploti kao *ram ne-izvagane rezultante bezbrojnih postajanja*; – *trokut svemirskih bura*, ili onaj prelazni oblik koji se nikad ne izvodi iz svoje ukočene ravnoteže; – te i da se otud ovaploti putem usisavanja svega „nadzemnog” u *crnu kutiju* (mesto u biti simulirajuće apsolutizacije estetičkog) – dakle, upravo nerešenim paradoksom *nje same!*

Otud se svo javljeno zlo u svetu savlađuje tako što se u svojoj idejnoj praksi uvek iznova pušta u omogućenje: – kao sudbinski naređen prestup, što uskrsava značenje jedne čiste (tek s širekontekstualne platforme opažljive) nemogućnosti; – kao predzacrtan put nečijeg beskrajnog zaobilaženja, ili „smrtnog postajanja”* (Delez). A to je u ovom slučaju nemogućnost daljeg Anankinog opstanka na *simboličkoj ravni*, koja je zastali oblik (*njenog*) *samo-sebe-prevazilaženja*, **oblik samo jednom zbilog ozbiljivanja-do-kraja zakona** (– *svepotresne* –) **ravnoteže**. Jer, ta ravan je nevidljivo (sećanjem nezabeleživo) opstojala nad nečim naspram sebe apsolutno a ne relativno različitim – a što je (kao neopazljivo maleno) bilo *u težište gibanja pravasiona utkano*: a to je sve, u jednom trenutku, moralo dovesti do poremećaja i rušenja te celokupne ravni.

Jer, upravo taj u-sve-utkan mikro-vid sebe-posmatranja celine pravasiona (jer: on je tanano-zračni vid Lahese, Zlopogleđe; ujedno prvi aspekt *trofazne* ili *Jake Suđaje*) jeste ono što je proizvelo **demoniski višak sa-vesti**, u odnosu na ono *već-ispoljeno*; – tj. ono što je proizvelo *Zrcalni Prolom*, kao preduslov subjektivacije vasiona u /upravo tro-ugaoni, mikroparcelisani/ oblik /Anankine?/ samo-svesti. I to beše onaj utihlo-nekadašnji, Zrcalom **preusmeren** zrak/znak – što jedini probuđivaše dah beskrajno sebe-sagledavajuće žalosti iz *usnule duše*. Za-

pravo: to beše Erosov zloduh prosudbe o štastvu odmaknuto-krajnje stvarnosti: – *srp-mesečev zrak/znak (ono treće unutar trozubca)* – kao sredstvo probuđivanja rezonantno-svetlonosnog duha nigdine iz njegovog beskrajno stešnjenog pra-bića: – *iz davno zamrle duše prirode*. Tek bi to bio vid prelomno-svetlosne utrotelovljenosti *trofazne/jake suđaje*.

„...to saznanje nije bilo u njemu: ono je iskristalisano dolazilo iz nevidljivog kristala sklopa – kristala sna. Saznaj u li tako geniji...”*

(Herman Broh)

- 1) Tronožac kao **ponoru-opkoračni stepenik: <5>** – minimalno a konstantno odstojanje proročkog subjekta spram htonske, u biti nedohvatne oblasti njegovog tumačenja; to je zaključano-svestan prapredmet koji, kada susretne svog davno izgnanog tvorca (koji više ne zna da to jeste), iz sebe isklapa (belosvetlosnu) širinu svekolike budućnosti.
- 2) Trofazna potpora završno-odbeglom omotaču sfera jeste zaključna procesu unutrašnjih preklapanja, a njen je krajnji produkt trenja samoupaljena prajedina zvezda. Ali, otud, budući da se ona zbiva na jednom „gušćem” je **raskršću**, sledi neminovnost njene zamene sa vlastitim, od sadržaja poslednje joj refleksije ispražnjenim, kristalom: – dva simultana, suprotno orijentisana entiteta se /poput onog što je predobuhvaćeno svemirskim ogledalom/ u-letu-sudaraju, i time daju tačan vektor sile sopstvenih nevezanih paliteljstava: uvis putujući šiljak vasiona. Ali ona se tu oba zamenjuju vlastitim samoprojektovanim slikama – što staju *pod svod zvezde*. Jer ta zvezda se, kao *iz daljine dozvana*, uvećava do tačke kolapsa /koji je odvodi u nutrinu njenog prizmatičnog vrška, trougla/. A zatim konačno na scenu stupa **obrnuto trougao** (kao iz neodređenog „gornjeg” ponora ispovertnut, i to po osnovu iz-njega-izronele „štap-vertikale”, osovine zrcalnog udvajanja-u-sebi onog prenapetog, najužeg prstena Sfere); – dakle, pod-trougao koji ostaje da „visi” upisan unutar glavnog/uspravnog trougla, i to kao **vid razrešenja njegove ponorne dileme, koja mu stoji u osnovici**. A upravo je taj *samoneprozirni vid* jedna, samoniklom duhu svetlosti preusmeravajuća, *prvo-ispoljena senka*, javljena u vidu neophodne energetske doze za zamah njegovog poslednje-ovojitog štitslepila – koji je izraz *njene* odbojnosti spram tuđinske joj preko-rasvete vlastitog nemoguće zaboravljenog pra-pa-izvora; – tačnije, ona tu biva javljena u vidu podslojevito joj izvaganog pogotka jedne ključne faze/ugla (od) bezbroj puta prelomljenog zraka – što dolazi iz *donjeg ponora*; odnosno, od beskrajno neželjenog joj *pogleda uljeza*. To je, dakle, jedan hipersinhronijski sklop, kao *kočnica energeje*.

3) **Dijahronijski sklop sfera i elemanata („velika osmica”)** – kao **mesto sofisticiranja/lirizovanja energeje**. *Neutralno-vakuumska još-uvek-statička energeja* (budući da je u senci svog prekomernog znanja o budućem joj putu, i to znanja koje joj „curi” iz kutije sopstvenog svetlosnog skladištenja, te uvek iznova postaje-sobom tek preko svog *onostrano ispovrnutog poverioca*) jeste najpre tamna komora izleta kričuće ptice (Feniksa), prvog zov-palitelja, a tek zatim i kutak /dah-plamnog/ zbrajanja stečenih joj znanja o makroučinku svih mikrotrenja; – gde taj krajnje-saznati zbroj zamenjuje prisutnost tog *makro*, to jest, nadoknađuje odsustvo dovoljnog prostora za njega, kao inače već odmaknutog u senku. Sve je sažeto u tom **daljinski uramljenom raskršću** – neutrali poslednje smrt-prosudbe /„otvoreno je ono Nigde smeha gde zvezde plove na dnu voda,” (H. Broh)**/; Jer, Harmonija jeste **preduspostavljeni poredak unutar čekaonice pokojnika**: – prostor akumulacione napetosti svih *grobnih senki/tmina*, ili silazno-inverzne *lestvice duša*. Dakle, jedna **neotkrivana lepota** kao **apsolutni sudac** – što samotno-budna stoji **iza opčinjavajuće prasliske** koja je tek jedan instrument suđenja, ne i njegov dugo-procesualni efekat, ne i demonski premašaj bitka! Sebe-dokidajući simulakrum – dakle, neisto-ista *pra-pra-unuka starice*, najjstrajnjiji svetlo-izdanak Lavirinta Sestara (Stola Majki), a ne više Sijamska Sestra, nepravo osamostaljena senka prve samonikle svetlosti – koja prepokriva, do stupnja njegovog neprepoznavanja, Idejin samobitan Čorsokak; – **dakle, ne više samo prazan simbol jednog samožrtvenog entiteta plus njegova tuga u doupisano-trougaonoj osnovi, nego takođe i njegova lebdeći-gradivna prekometafora: sila njegovog lučnog sebe-premašaja**; – dakle, pred-uid tog entiteta u poslednje-sumarni ishod sopstvene akumulaciono „jezerske” sputanosti, kao strategija pred neminovnom zlokobi, tu nastupajućom usled zarubljenosti piramidalne Ideje u Kocku. Konačno zadobiven **fluks polja**, kao **obratnik zova prvobitne ptice sluteći udomiteljskom joj eh**; odnosno: *pred-odbegli jezičak srebro-zlateće kopče (od) u-mestu-putujućih sfera* – onaj koji proizvodi Vihor Elemenata, slutnju **krajnje odredbe**. Jer: „...kome je dato da se vrati domu svome taj se vraća u stvoreni svet, gde iza nepostojanih granica početka i kraja naslućuje krajnju odredbu;”*** (H. Broh). Jer, tim *produženim ehom* konačno je **razbijen krug (oslabljen grč) vremena** – odakle tek sledi *kosi („mačji”) pogled, strela* sopstveno dajućeg smisla za u-bitipretvornu lepotu tragičkog. Ili, drugačije: – tek tim *posuvraćenim ehom* probuđeno je *oko motrenja* svih predznaka za strašni svršetak *sveta saturnske lepote*, nedotaknuto počivajućeg unutar *zatvorenog kruga* („petlje”) *stare* (zlatne jer „nadzemno” uticajne) *elite*. A za njim tek sledi ono *dvosmerno-sudarno vreme*, kao *sebe-izboravajući anti-*

prostor za novu (srebrnu jer „podzemnu”, duboko prestruktuiranu) *elitu*, odnosno – čistina za post-zrenje cele pra-eonske tragedije.

Ali, iz perspektive „palog” sveta biva sve iznova, na sledeći način, sagledano:

- 1) Pred-vremena hijerarhija duša, što je učinak post-vremene Ideje, – zbiva se po merilu zbrajanja nulto-idejnih (u Zrcalo Stvaranja sebe-odlivenih) kadrosti za napor jednog bezgraničnog postajanja, – koje, budući već takvo, ne mogaše ostati zatvoreno u (platonsko) prvo-načelo jednote, već prelaziše u (platonsko) drugo-načelo: – nedređenu dvojину (**između malog**, još ne-pridošlog u svoje o-stvarenje, i **velikog**, svemu preduslovnog jer samoaficirajućeg). I tek je to drugo-načelo (*up. tajnovito lice gornje-odstojnog neba*) ono koje podržava *osovinu, konstantno odstojanje, ili večno-trajnu silu napetosti* – između vlastitom samodovoljnošću zaigranih *ideja* i za njih ne-slučajno prijemčive *tvari*. Međutim, cela ova hijerarhija pada u zaborav, usled *samozaraze – preko ne-slučajnog ujeda vlastitog repa – svetlosne zmije njenog ispisivanja*; upravo *one* što oličava *kolektivnu volju-za-izmakom ”krugu vremena”* (Idejinom Ćorsokaku): – to je zaraza Sveobuhvatne Zmije (Zmaja) onim sopstvenim otrovom (vlastitom jarkom svetlošću), koji parališe volju-za-odbegom (u noćnu dubinu) u svakog nebeskog palitelja, – usled čega se kobno posuvraćuje, te i lomi *njome jednom izborena* smernica vremena! **kolaps divovske zvezde (pronošen kroz plavu maglinu – kao vid samoizdaha vatreno-jezičkog prekomerja)** u neutronska, „ne-više-govornu” zvezdu, koja samu sebe dalje urušava do tačke infinitezimalnosti.
- 2) Prevremena, **izvrnuta-po-sebi hijerarhija**, izborena po kriterijumu čistote/samobitnosti bića, ili nezavedenosti onom slikom koja je dovela do pada jedne zvezde – s neba bezvremenosti, u zemnu jarugu duhovnog kanibalizma. Dakle *mesto sažimanja* (ili: u detalju slike obelodanjeno prostranstvo naličja) – gde se prvi put pojavljuje *obrnut smer* vremena; odnosno, sledeći paradoks /što je pred-upisan već u samoj Ideji-o-vremenu/: da se ono *stameno-odstojno* pojavljuje, pri fiksnoj lestvici vrednosti, „kasnije” u odnosu na ono *lakomo-podvodivo* – čime se relativizuje smisao, ili pomera predzacrtan *pravac vremena*, odnosno, zaustavlja pokret jednog *munjevito-odmotavajućeg* klupka /koje jedino sobom izbora *poslednju pravdu*/, i dobija se *sinhrona slika*: – ona što odaje *crne mrlje* u vlastitoj brikolažnoj, višestruko-smernoj procesualnosti, tj. pri svom dah-skokovitom izvaganju jedne sveizlazne pre/odluke-za-novo/početakom! A upravo se ta teško izborena odluka (praslukovito) umiruje

na sebi samoj, stoga da bi odmah bila i prinesena (muklo-besprostor-nom) *ništa ništi*. Otud tek ona (– kroz znajuću topologiju *crnih rupa*, i to pri njoj samoj kao *uskrslu-beloj* –) biva preobražena u *iznos polja* jedne drugačije-elite komunikacije; tačnije, prvi put postaje ona traženo-dvo/izlazna nit vremena, ili *pronađeno (post)-vreme samo*.

- 3) **Novi kriterijum elitnosti** koji se ispoljava kao **etika finalne ravnoteže**, ili odloženo dopisan zahtev Neumitne – za /s palo-zemaljske ravni postignutim/ vidstvom *preudaljene naseobine otmenih: mesta „gde nema vremena”*. Jer Zlatni vek – budući da je *dvaput* na Zemlji moguć – beše u prastanju sebe-odreknut! **Novo herojstvo**: – ne više samo kao nečija rana smrt, radi skamenjeno-daljinske potvrde zemne lepote, nego kao preko-volje-pojedinca preoduzen zemaljski život, ali u umetničkom delu! Ali je ova novoobrazovana /„ptičje-snovidna”/ elita ciljno dokidajuća, jer njome „podzemno” upravlja *dobro-profiltriran pra-eon, svet odabrano-mrtvih*, čiju strategiju isključivo *oni sami, odabrano-živi*, sprovode – kroz unošenje mreže savremeno-kulturnih preloma (uporedo: topologije sunčevih mrlja) u *vrelo ništenja*. I to *ne-sasvim-ništa* – kao *vodo-odrazni ekran preprozirja* – jeste onaj teško sagledljiv/očitljiv **prapredmet**, jer na njemu se uvek nešto briše upravo stoga da bi na *istome mestu* nešto *drugo* (– kao dugotrajnije) uskrslu. Jer ova *nova elita*, putem donošenja *obrasca estetike* (formule jednog širedimenzionalnog života, osvedočene svetom *odabrano-mrtvih*), biva upravo onom manjinom koja treba da koriguje većinu. I upravo zarad toga bi ova ista morala, na svom živom primeru, da prikaže sledeće: – kako se tek u razređenom vazduhu posmrtnog odbega-od-masa, prvi put sastaju Eros/Vihor i Kiprida/Utočište (– čak i drevna zemlja beše preuska za njih! –) te kako *srebrnom trakom* vlastitih *preleta* izgrađuju *strehu međuzone* (– prostor bezgranične igre – s materjalom jednog *ipak savladanog slučaja*, gde konačno procvetava **za-zemlju-uznosni kristal tišine** –), odnosno, onaj jedan jedini **prekrhki svet**, koji samo usled svoje *kratkotrajno sevnute* samosvesti prestaje da strepi od mogućih najezda. I to je ona apsolutno nova, ili krajnje-prevagnuta vizura: nov način čitanja istorije.

Postoji, međutim, kao uglavljena u tro-fazu /Anankinu/, jedna rana u srcu pre-odluke /Mojrine/, kojoj je bit da ne zaraste: – ona, naprotiv, raste neprestanim urušavanjima nadzemnih joj slojeva u nju samu. Jer, ona je *oblik neminovne zbrke* koja vlada u kolažnom procesu izlučivanja *nadaleke smer-nice vremena* – oblik njegove poslednje stranputice. Jer, ona je vid poslednjeg izvitoperenja slagalice onih znakova koji upućuju na redosled vlastito-zace-ljujućeg samosklapanja, a što sve dovodi do napukline u biću tragaoca (onog

koji traga za njenom nekadašnjom celinom) te do u izvesnom smislu za njega prekasnog rasvetljenja. A rasvetljen tu biva tek samo put otplovelosti u eterski zaborav prve (samožrtvene) zvezde: – put koji se zbio tek radi toga da bi auru slobodne samosmišljenosti ova ista preduklopila u /pra-ničiji/ plan svetova, od kojih se **samo jedan uistinu tiče nje same** /i to kao podsticaj za *promisao nesvodive razlike*/; – to je onaj koji joj je dovoljan za izgradnju *rama zaključne opreke*, jedino-srazmerne *sili njenog snoviđenja*, ili pak za „podizanje vlastite suprotnosti u visinu”* (Muzil). Ta rana je, dakle, mesto prinude na jedan **odista uski izbor**. Jer smrtno tu strada svaki onaj koji – budući ređi – krene za njenim tragom, a ostaje napuklo-živ svaki onaj koji – iako brojniji – to ne učini. Šuplje-odzvanjajuće su stoga njene hladnim vrenjem mineralizovane vratnice, nalik na čeljusti zmaja – umirućeg usled viška ščepane raskoši. Međutim, ta raskoš se usled svoje neprobranosti osipa. I tu isključivo **Dajmon Anankine Zamke**, posmrtno nadkriľjujući Eros, što zbraja u jedinstveno akcentnu nisku („strujnu osmicu”) likove i trenutke svih raznih (od strane Lahese „promerenih”) smrti, dovodi do poslednje sedimentacije „lebdeću” (zemno-nebesku) tvorevinu; dovodi do razavijanja **pokretnog stepeništa** (onog čiji iznenada **odvaljen vrh** – rogom izliveno **srebrno ostrvce** – odaje **amblem Titana**, večno usavršavajući **ljudski lik**). I tek tu on stvara posmrtnu čistinu, zasvođenu koronom ove žrtvene zvezde, tek sada uzdignute u najviši princip: – u onaj zakon po kome je sve dozvoljeno tek ukoliko samobitno, odnosno, smelo-usamljenički postaje.

* * *

Uvek-već-demonska (preko-vrednosna) Ideja dobra, beše krajnje-izlučen zrak iz srca primalnog sve-usukobljenja: – zrak koji je tek *tim prelomom zastao-na-sebi*, i to u vidu *trougla* što *izvrnućem* odgovara Anankinom **liku-u-zrcalu**: – duhu još neispoljene /nesusretljivo paralelne/ vasseljene. Pošto je jednom opazila jedinstvo /vanuporedivost/ svoje nestvorene, ali pri tom i u-sebi-beskrajne mogućnosti (koja imaše pomenutu strašnu cenu samoaktualizacije), Ananke više nije mogla da ostane u stanju svoje latencije, vanuporedivosti, estetičnosti. Jer, zbilja *same sinopse* je *na-sebi-zastala s-vest o (još-ne)-mogućnosti* za njeno, *dovoljnom joj širinom situirano*, postojanje; – a čiji se sam prazakon (imperativ estetičnosti) ni ne beše odnosio na ovostrani, usnulo-predmetni pra-svet, već na jednu tek nadolazeću oblast, zahvaćenu pogledom iz prestupne perspektive jednog (– za sve ono još neuslikovljeno upravo ubistvenog –) panoptikumama. Jer ta je zbilja „*jedinstvo nepamćenog sećanja na jedno zastajanje gde se dovršava ono što se ne može dovršiti, spojeno u stvaralačku čežnju krajnje pra-usamljenosti...*”* (H. Broh).

Otud Ananke zaista i ne beše mogla da se odluči na to da zauvek ostane u okivajućoj je simetriji sa svojim sebi-prauslovnim protiv-hicem – za koga se pokazalo da joj nije jednako srazmeran. Ali, isto tako nije mogla da se odluči ni za to da *odmah* objavi sopstveno merilo sebe-razlikovanja od pukog nebića, te da time – po cenu u-sebe-progutane mogućnosti za svo još neospoljeno zlo unutar drevne vasiona, odnosno, putem „gutanja” puta jednog nadnemogućeg ostvarenja tog zla – tu ipak doraste do prostora svoje (još-ne-samosvesne) mogućnosti. Jer takva bi prerano saznata mogućnost – usled hipergeneralizacije značenja „prirodnog sveteženja” ka *Ideji dobra* /koja onda prelazi u nametnuto nužnu svrhu svih bića/ – prešla u apsolutno, sebe-ostvareno zlo: – večno-statični bol polubića – usled nemogućnosti njegovog povratka u Ništa. Zato se Ananke odlučila za **put „negativnog dobra”, put napredovanja ka prostoru njenog nepostojanja**; a to je put *duševno-alhemijskog* rastvaranja sopstvenog subjekta izvorno-izrekle „presude” od-sebe-otuđivanja – sve do u palu stvarnost eshatološki zloshvaćene *Ideje dobra*. To je, dakle, **put njeno-ironijskog privođenja te pra-zlo-ideje** (– ideje o tiranski kompaktnoj, kvaziestetičkoj jer lišenoj „gotičkih” detalja državi; takozvanom raju na zemlji) do **krajnje čistine** njenog sebe-poništanja; – to jest, do čistine dosegnute tek na momentu stečenosti uvida, od strane drevno-prisutnog *javnog mnjenja*, u korenitu nemogućnost vraćanja Anankine, već jednom usložnjene koncepcije života (tj. ideje o onakvom vidu postojanja koje, budući prazno/”čisto”, napušta sebe i prelazi u hipersinhronicitet postojanja), u Ništa – koje ju je tek vlastitom **protiv-težom** omogućilo u *njenom* bitno nesputanom **razvoju-do-sebe**. Tako tu najzad biva otkriveno *oko zemaljske noći*: – nemo-zračna čistina (od) na-sebi-umirene svetlosti saznanja, kao takva dostignuta tek putem Anankom bačene rasvete: – na nemogućnost povratka cilja praznakovne refleksije u njen (pomeren) početak; tačnije: – na nemogućnost zatvaranja kruga između ideje i zbilje, ponora želje i njenog uzletnog efekta. A tako je i *ništeće ništa*, kao **filtrirajuće krilo noći**, zapravo, ono traženo mesto rođenja *Ideje o dobru* – up. onom samodovoljnom postojanju koje se vazda prelijeva preko sopstvene granice! Jer samo ona ideja koja – kao *krst nigdine* – napreduje ka svom početku, jeste *beskonačno pravdonosna* ili *sebe-ozbiljiva ideja (o-postojanju)*.

Izvor zla, odnosno zlotumačenja Anankinog gesta odricanja od prinisene joj mogućnosti samovlašća bio bi *njen*, na vrhuncu sopstvenog joj rasta kolapsiran, **lik uvrtložene sa-vesti** (odnosno, *lik na sebi gibajuće ne-odlučenosti*) – usled čije se loše beskonačnosti i *njen* visoko-apstraktan, sred nigdine samopromišljanja situiran subjekt, izmestio u sopstveni antiprstor: – **zrcalo**; tj. onde gde se njegova jednom pala svesnost večno-trajnim modusom obnavlja: – kao postestetički izvagana odluka *za-(još-ne)-biti*, ili, kao ona **preodluka** koja ovo

zrcalo nemoguće mu istosti-sa-sobom **višestruko prolama**. Ali to samo zato da bi se iznova /„nemo-moćnim jedinstvom”;*Broh/ samoporekla; – obrušila se s svog („munjevitog”) vrha u sledeće/susedno mikrozrcalo, i time („postolujno”) osvetlila vlastiti put: – **postupak dostignuća stanja samosvesno umirenog postojanja**. Jer, ideja o na-sebi-kolapsirajućoj supersimetriji, od giganta svedenoj na stanje latencije, stoga se (na makro-planu) maskira u asimetriju, radi slobodnog (od primalne jeze već u startu razrešenog) doziva svoje onostrane drugosti – iz sasvim neodređenih prostranstava.

Poreklo zla, otud, ne bi bilo u počinjenoj grešci božanskog subjekta, nego u *njegovoj* primalnoj nesvesnosti sebe kao *prevremenog, dalekovidog subjekta*, – gde on to vlastito zlo/nedostatak prevazilazi tek kroz rastuću mu želju-za-potvrdom nesvodive razlike, kakvu uočava između sebe samog (kao nigdinskog) i krajnjeg (negde ipak lociranog) produkta sopstvenog snevanja. Otud bi poreklo zla bilo u samoj njegovoj (pra-smrtonosnoj) identifikaciji sa vlastitom lebdeći dugo-razvojnom Idejom – o organizmično-„dišućoj” celini sveta – kojoj *umirući* predaje duh večnog preispitivanja! A u tom „novoprodicalom” duhu – koji je duh osamostaljenog bića tvorevine – konačno bi, u sasvim drugom akcentu svetlosti, bio obnovljen i sam njegov tvorac – i stoga povraćen u značenju uskrsnuća; ili, u uskrsnuću svoga, za prvo-bitni kontekst svoje pojave, nemogućeg značenja.

APENDIKSI:

<1>

Ananke/Dike kao vrhovni, ili ironijski sebe-promašujući označitelj (*Nebeska Pisljka*), željaše uistinu samo onakvog *suigrača*, protiv-sebe-označitelja, kakav nikad ne bi bio zainteresovan za sam ishod proliferalne igre/borbe među prisutnim označiteljima, već isključivo za proces kristalizacije pravila sveg beskrajnog saoznačiteljstva. Zapravo: za mehanizam uspostave ravnoteže koja je „sistem progresivnih kompenzacija”* (Pijaže), *na makro-planu*; te ujedno, za zakonitost onog praneuslovljenog, krajnje zasebnog, te nepredvidljivo varijabilnog iz-sebe-postajanja, *na mikro-planu*, – koje vazda pretili da podrije ravnotežu makro-ravni.

Jer, transubjektivni duh ovaplotnje krilatosti haosmosa /odnosno: *mojra* kao duh mikrostabilisanog haosa u pukotinama kosmosa/ sastoji se od „iluminativnog otpada”, tj. krhotina prisutnog kosmosa – koji ne ugrožava ravnotežu makro-ravni, ali zato prodire /svojim neizbrojnim zračnim prelomima/ u „mole-

kulske kristale”; te koji, proizvedeći u njima onu nemerljivo slabu *silu negentropije*, podstiče i onaj u-bitni-neopažljiv prelazak – *od organskog ka živom*. Jer tek i isključivo na ovom „zvezdano-čelijskom” otpadu gradi se poredba ogromnosti iščezlom pra-kosmosu /estetičkoj zbilji pra-simbola/. Zapravo, tek iz „tečne magline” obavijanja prostora njegovog iščeznuća probija se subjektiv pogled napredovanja ka percepciji sićušnog, odnosno, ka takvom mikroosvetljenju stvari koje ih opet vraća u noć/dubinu njihovog postanka. To je pogled osvetljenja „sna u snu” kao opet dela nekog još užeg „sna u snu”, itd. To je, stoga, onaj odista brzi, ali ne i nepripremljen prodor virtualne („teleskopske”) u aktualnu („mikroskopsku”) zbilju, dogodiv tek „unutar svetlosnog zgloba” nečijeg /prekognitivnog/ pogleda. Dakle, Ananke kao prajedini duh usuđivanja na ideju /plodotvorne/ večnosti samog ponavljanja, odnosno, na novu – „zgromljujuću” – estetiku perceptivne moći koja /skokovito/ raste u diferenciji detalja.

Taj proces diferencijacije, međutim, nikada ne ide u pravcu materjalne beskonačnosti, jer /ritmovano/ zastaje na trenucima izračenja boje /iz najskrivenije nutrine/ nekog predmeta, i to na način jednog /za taj trenutak/ fiksiranog ugla što odgovara njegovom apstraktnom izrazu /„geometrijskom mestu „vanestetičke” kulture””; Epštejn o Kabakovu*/

„Za mene je predmet od sekundarnog značaja; ja želim da otkrijem šta leži između mene i predmeta.”** (Klod Mone)

A belina s Pisateljke neba noći – jeste ona koja unosi poluprovidni fluid u jedinstveni bojevni sev predmeta, i čini ga „podvodno” konzervisanim – upravo posred njegove najviše usplahirenosti! Ali i spremnim za obnovu unutrašnjeg pokreta, čak i na najmanji spoljašnji dah (ili, na sipkost suza Neme Posmatračice).

<2>

U Zamku-koji-se-okreće („Ker Sidiju”*/Robert Grejvz/; Lađi-Olupini) zarobljen je Vetar Severa (duh Lutalice), i on umno-prašinstim dodirima svojih (izlomljenih) krila, preobražava *njegove duhove* (one koji su takoće zarobljeni unutar Olupine, tj. njenih „staklenih grobnica”, „prebivališta najboljih”**, ali koji se pri tom redovno „provetravaju” izletom na, od strane Kipride napušten, Kipar) u graditelje zdanja dodatog (– poput *belo-noćne kupole* –) na najvišu (polarnu) visoravan. A to je zdanje **prirodnog sebe-podizanja, iz dubine vraćajućeg vremena** – zarad prvi put mimo-sna-mogućeg, **svečanog** kruženja **povorke**, sazdane od *životinjoliko otmenih*.

Tek je Eros-Vihor (Vetar Polarne Krune) taj koji vraća *duhovnoj aristokrati*ji (rasemenjenom jezgru *pra-samonikle svetlosti, rasutoj cvetnoj srži*) njeno, vrhom-

Majčinog-snoviđenja (odvaljenim pramcem Lađe Sredozemlja; uznetim polarnim trouglom, *vrhom poslednje osame*) zaplenjeno/spašeno, Vreme.

„Pošto je stvarnost previše trnovita za moj snažni karakter – nađoh se ipak kod svoje Gospođe, ja, velika sivoplava ptica što se zaleće na vence na tavanici i vuče krila u večernjoj tmuni.”

(Rembo: „*Bottom*”)

&

Odvaljen pramac Lađe (kljun Ptice) kopira u sebe njen *veliko-brodolomni usek* (njenom putu *pre-odlučujući prevoj*), – upravo poput one *uvis putujuće strele izdaha* koja zna/sadrži *tren svoga zastajanja*, ili, *ugao praštajućeg naginjavanja*.

Jer, ova vlastitim slomom preobražena, u-nebo-uzneta Lađa-Olupina jeste upravo ona „mašina koja pokreće goleme sile zahvaljujući malim, ponovljenim podsticajima”^{***}/Delez/. Ona je mašina *razmenjivanja rukopisa celog sveta*, dakle, jedna *dubinski dekonstruisana mašina*, koju pokreću *periferni*, „ohlađeni” podsticaji (*ejdetske sličice*, kao fluksevi njenog gašenja). Ali i ti podsticaji postaju sve jasniji – sve više ističući na pokretnom ekranu njenog preseka – ocrtavajući, najzad, *figuru skoka*, i to, svakako, onog skoka koji je učinjen radi *dohvata bačene kocke (povraćaja prvobitne mogućnosti)*.

Jer, samo Ukleti Lađar (up. vrhovni označitelj, izmešten identitet Kipridin) može da (– *kao bezgranično sam* –) *prebrodi usek* koji je upisan u *praobluku majčine samosvesti* (– *u slici zalelujanog predela, kaleidoskopskoj knjizi života, monadi kao-žigu-posvećenih*). A svi ostali (iz-njega-razvijeni) subjekti pisanja mogu (putem koncentracije na istu sliku) tek da prate taj (pra-ničiji, ili razuđeno-svačiji) put, – put povratka do *doline njegove smrti* (uslova rođenja njih samih). To je, dakle, upravo onaj *usek u biću stvoriteljke* koji razdvaja živu od nežive prirode, i omogućava refleksiju prve putem druge.

Tek su u *figuri skoka* ujedinjeni apstraktni i povesni princip svetskog duha.

<3>

Ananke je prizor (noćnog neba) koga treba (pre)urediti da bi se poklopio sa Idejom, i time otrgnuo Hronosu – *geometrizovao se*, postao Horom.

<4>

Anankom (strahotnom Dikom) beše unapred određen tren kidanja svih prvouspostavljenih veza, unutar blaženog snevanja prakosmosa, što je dovelo do „podzemnog” urušenja čitave „na vodi” postavljene zgrade mnogovrtložnih ili zvezdano-maglenih postajanja. A tek zatim je *ona* napravila opit svog udvostručenja u *sopstvenu kćer (ali, onu nepravonaslednu – Galateju), oblik otelotvorenja pale joj prve hipoteze, dušu osuđenu da luta*, – čega je cena potpuni zaborav tog prastanja, od koga se sama (na ravni svoje prve hipoteze) nije razlikovala; čega je, takođe, cena ugušenje kap-plamnog joj duha sopstvene, nadnaporno jednom zadobivene, samosvesti: – to jest, svesti o tačnoj meri Njenog odstojanja naspram opštoj težnji povratka u *Nju samu*; – tj. o iz-sebe-ozbiljujućom zakonu *skokovitog postajanja*, koji jedini oslobađa *beskrajno slabu silu života iz stihije pretpočetka*. (To beše doba *zlatne vladavine* istinski smenjjuće je, *pravonasledne kćeri*, *Astreje*, koja u nevezanom stanju kruži između neba i zemlje, te koja je jedina primila na sebe višak *Majčine*, tek posmrtno sebe-saznavajuće sile. Jer, *Energeja Meduze* jeste ne drugo do svest o jednoj mnogo široj vizuri, ili ona dugo razvojna samosvest *Boginje Majke* – kao svest o *Njenom izmeštenom*, *pomereno-svetlosnom*, *prazno-prostornom* postojanju). Jer, tek preko *Galateje*, *Astreje* izvlači *sopstvenu istinu od Hermesa* – tj. ona **u ime potrage za istinom-o-imenima svoje majke** podmeće (– za određen rok –) *Galateju Hermesu* (upor. *Kiklopu*, takođe oslonjenom na *treće oko – oko podzemaljsko*), koji tu istinu taji i *ptvori*: – upravo na taj način što prikazuje *svemajku kao od-sveta-okrenutu*, ali *za njega i njegovu „elitu mraka”* korisnu; kao (navodno) *ne-napetu* i *ne-uvis-propinjuću*, nemoguće umirenu u izvesnosti vlastite još-ne-samosvesne, ničim potresene unutrašnjosti; – upravo na taj način što (svojom omčom – *petljom stešnjenja podzemnih izvora*) zatvara odvod kapljanja *Majčine hladno-svetlosne Energeje*, koja stremi da bude preneti *kćeri*, *maloj drhtavoj* (na meteor sunčeve, *planski skrite* pobune svedenoj) *zvezdi (kapi Majčine individualije, ili suzi* koja stvara biljno-svetlosni mozaik, *lavirint pokojnika*). Ali *Hermes* pri tom – da *Majčin rezervoar Energeje* ne bi pukao – otvara drugi (sijamski) odvod – za napajanje one *nepravne kćeri*. A pri tom jedino *Sijamska Sestra (Metida)* zna pravilno da raspoluti (sraslo) *Stablo Svetlosti* (osnovu budućeg kalemljenja). Jer upravo to stablo jeste ono što podržava ciljno-neiscrpnu dinamiku nesvesnog: – dakle, jedna do-krajnosti-napeta sprega između **dva suprotna smeru vremena**: – raskršće između puta unazad, do u plemensku zajednicu, i onog koje se penje do društva zasnovanog na slobodi individualije; – *rampa kosmosa*, na kojoj se čeka na *iskorak* iz jednog mučnog (u sopstvenoj razdirućoj protivrečnosti konačno dokidajućeg) sna. A *Hermes* to čini stoga jer želi *Astreju* da zaustavi u daljem njenom preko-sebe-stvaralaštvu, to jest, da je trajno veže za jedan ograničen svet (*Atlantidu/*

Tiranidu). Jer, jedini zapis o Pećinskoj Starici (– Kipridi, Carici Zverinja) jeste to *dugo-kalemljeno drvo sapatništva* – koje je odvodi, bez mogućnosti povratka, iz *školjke blaženih* (sa Kipra/Krita/Tere). Tako se Majka i po „treći put” rađa kao od-sebe-otuđen subjekt u svetu, i to u svetu koji je inficiran idejom jedno-osnovne vlasti, sastojane od bespreispitujuće hijerarhije nemoćno-moćnih, odnosno polu-zlih bogova. I upravo u tom novom svetu staro-vlastodržni ključar, Tot-Hermes, nju samu zagovaraše da se vrati nazad u svoju do-kraja-neosvešćenu i time krajnjim zaboravom neprofiltriranu prošlost, kako bi time, navodno, sprečila svo potencijalno zlo da se u nadolazećem vremenu ispolji. *Ali, „stanje čistog zla” pri tome u ideji potičaše upravo od „pale” prvo-mogućnosti Majčinog izabiranja ponuđenog joj samovlašća – koju Ona, kao samo jednom joj ponuđenu od strane iskušavalačkog duha nigdine, beše jednom zbiljski nepovratno odrekla.* A tu je odbačenu prvomogućnost (povampirenje savršene simetrije – pakla apsolutnog nedogađanja, koji je bio viđen pri jednom *moreuzu*) sam Hermes (usled kočenja-na-sebi Himerine, do-kraja-neizgovorene Reči – u vidu *zabrane prvog pitanja*) želeo zanavek sa Majkom da podeli; te i da prisvoji njen *Ureus (plameni jezičak)*, kao onaj stvaralački suvišak sile koji smenjuje (u pravo vreme) ovozemaljskog vladara, a koji je sadržan u *trenu proloma Njene odluke* (koja tad prelazi u *preodluku*), – odustajući sasvim od tražene drugo-mogućnosti iskoraka na *prag obnove eona*, radi moguće sopstvene procene upravo onog rizika što je utkan u podsticaj svakom stvaralaštvu – a čiji je čist potencijal, **kao gigantski praoblik Njene prazninom brujeće samosvesti**, *on sam sažeo u nezatvoriv krug simbola (pri sopstvenom predkolektivnom sećanju): to je Hermesov pad iz nadsvesne /nadograđujući-prazne/ u podsvesnu /urušavajuće-prepunu/ komoru – odaju prikriivanja-u-sebi zmaja, gutača vremena.*

<5>

Šiljak vasiona (crveni krug u belom trouglu; istaknuta Jedinica) je postao od **tronošca** (belog kruga u crvenom trouglu; utaknute Nule); i to onog što je postavljen ponad bezdna, tj. nad pukotinom između gornje i donje hemisfere, *zlatnog oblutka*. Na taj način je *dati tronožac* umetnut u *kuglu sveobuhvatnog*, radi spajajućeg razdvajanja neba i zemlje, – *uvis šiljeći je!*

Jer, tek Ideja o premašaju (prvo)-stvorene Celine uvodi u nju (kao piramidalnu) belinu (hučnu šupljinu) – Nulu upisanu u sam tronožac; čistinu preuspostave božanskog subjektiviteta, odnosno, putanje noćno-paliteljskog sveviđenja.

Volja za ospoljenjem mitske šupljine jeste ta koja je indikovala unutar-svet-sko zlo.

Kugla sveobuhvatnog je – budući ispunjena pritiskom, ili, nedokučivom stranosti – već sama po sebi **demoniski premašaj**; san o sebi samoj, *s onu stranu* vlastite prvostvorene granice; polarno-svetlosna prikaza prve, same i samoizdvojene zvezde, što se kruni u *drugu beskrajnost...* ; ona što jedina zrači „strašnim dostojanstvom udaljeno-prvobitne nevinosti”.* (H. Broh).

Time što je – skritošću kljuna – omogućila pojavu/vladavinu svog Odlivka/Senke, kugla je zaprečena u mogućnostima daljeg tkalački prodisavajućeg širenja /susretanja drugih kugli/. Ali se zato preokrenula u **unutrašnje prostranstvo**, da bi – akcentovanjem svoje unutrašnje-potporne razlike, prve polarizovane krajnosti – učvrstila merilo/svetilo same ove *sobom prvo-hitnute* protivnosti – **kao nadkrajnosne**; dakle, projektovala je svoju kresavu nesvodivo-unutrašnju razliku na spoljašnje joj crnilo, u kome se jedan njen kraj utopio **a drugi nije**. Ovaj drugi je postao polarna zvezda: ona što svetli onkraj ponora.

Tren svetlo-prelomnog „ili-ili”: razrešenje Sopstva od Zlog Dvojnika, kroz dugo odlagan susret sa njime.

II DEO

SMISAO FALSIFIKATA

Falsifikat bi, u slikovito-slovnom pratektstu, bio sagledavaoček *hitni odabir* upravo onog „manje bitnog” ideografa koji, budući značenjski izolovan, zauzima tok *njegovog daljeg lančanja*, – tok na koga svi drugi ideografi, poput sakupljeno-razasutih listova Knjige, obrisno ukazuju. Tek kada bi neko *iznova* rešio ovaj tanano tekstualni grafik (up. božansko-animalni Lavirint; serijalnu Fotografiju*), i to na način da novoizneto rešenje ne odgovara više kolektivnom pamćenju njegove prethodnice, moglo bi se govoriti o *artističkom falsifikatu*.

„Kraj” knjige je „početak” pisanja. (...) Utoliko što je Hegel u isto vreme i „poslednji” filozof knjige i „prvi” mislilac pisanja, u njegovom Sistemu (nužno) postoji pukotina. Ovaj rasep raskida apsolutno zaključenje i subvertira represivni totalitet. (...) deridijansko pisanje ukazuje na dekonstruktivnu a/teologiju s onu stranu dekonstrukcije teologije. (...) „Novo” ne može, mada mora, biti upisano u reči „starog”.

(M. Č. Tejlor: *Pisanje Boga*)

Vremena (nepoznatih svetova) ima najmanje koliko i bivstvujućih bića, pa ipak je izvorno vreme/svet *jedan*. Kako? Da li tek na način **himeričkog** (praJedinog) subjekta koji je postojao „pre” razbijanja *svetskog ogledala*? Ili je taj paradoks moguće razrešiti i na sledeći način: pod pretpostavkom da je pred-uvod jednog *lebdeći samo-uspostavljenog subjekta* u buduće, prazno a otvoreno vreme (tačnije: – vreme u kome se svojstvo čiste neizvesnosti preobražava u *dodatnu dimenziju prostora – razuđenu gustinu noćno-nebeske pozadine* –), doveo do toga da taj subjekt isti, u procesu vlastitog samoreflektovanja (hipertekstualnog proširivanja), bude i sam najednom zaustavljen? A zatim – putem svrnute *strele* svog projektovanja u *nepoznat* prostor – zaključan u sebe; i to kao u onaj *snop razilazno-budućih oblića* (up. *zvezdanu konturu*) koji „ugušuje” čak i svog uobličitelja (Drugog; Razlučitelja): – upravo onog koji ga je jedini i predodredio kao putokaznu sliku *svog daljeg* (konstantnog a *preko-brojnog*) zbivanja.

Tek na osnovu tog *ne-prekidnog* zastajanja, sam svetlosni pra/zapis (prizor novog-i-starog, duboko-ponoćnog neba) prelazi u jedno beskrajno zamršeno polje: – paradoksalni vid svog postvarenja; – *petlju oslobađanja jednom zamrle svetlosti*; – **živo-zazidanu azbuku reljefa**, sazdanu od *sveže-ureznih tragova onih svetlosnih struna predela* što teže da se periodično sele, od jednog do drugog podneblja, usled čega one „već za mladosti umiru”. A taj se ritmički samozaustavljan pra/zapis, međutim, obrušava na svojoj poslednjoj pregradi: – tački osvrtnog zaokreta ka neistraženoj dubini sopstvenog, uvek već *iznova mogućeg*, pretumačenja. Otud i nema beskonačno linearnog vremena kakvo bi nadživelo

smrt pra-bića („mačke“-svevidioca) – kao što nema ni beskonačno kontinualnog teksta zakonika, koji bi zbrisao mesto rođenja želje za sveopšte-uskrslim postajanjem (kroz „novo“ pisanje), a što inicira od subjekta nezavisan (tek skupo rezultujući) *dah zakonika*.

Time je sam pra/zapis kadar da se u svakoj svojoj tački (podjednako intenzivno) priseća na nepravdu učinjenu *vrhovnom pisatelju* – odnosno, *duši (još sebe-neobežličene, noćno-nebeske) pisaljke*. Jer, u pitanju je to da je neko pra-biće sebe-vidstva, u odmaknutoj dimenziji vlastite budućnosti (– biće koje ipak nije našlo smrt u sopstvenom ogledalu, uspevši da ga svojim poslednjim dahom „prelomi“ te izmetne se u njegovo *prazno susedstvo* –) bilo uskraćeno za krajnosni efekat sebe-vidstva. Jer, pri tom je to *njime istrgnuto* krilo ogledala, *kao vid drugog povratka njegovog u poslednje pri-sebljenje, osa vaseljenske poluge* (up. „konstanta odgovornosti“*/Bahtin), – koja najpre posuvraća sve-isto u formi neistog; – pa tek zatim i njega samog, kao jedinog vidioca toga o čemu je tu i reč, a iz čega on sam bejaše isključen. **I ono na taj put svog daleko-zaobilaznog prisebljenja pristaje ne zarad onih još neupoznatih, iz svog zrcala moguće ispovrnutih; ne zarad neposrednog izručenja sadržaja ovakve jedne žrtve samog sebe (kao pra-bića) neodređenom (tek čekanom) mnoštvu, nego upravo zarad sprečavanja toga da taj mahnito mu izleteli dar odmah i stigne daro-vanima!** odnosno, zarad toga da ovaj isti stigne najpre *samo jednom*, prizmom „mačjeg“ snoviđenja /još u pred-vremenu/ odabranom /njemu-a/simetričnom/ Drugom: – dakle, onome koji je, u odnosu na završni pokret *njegovog* samozrcaljenja, spram *njega istog* trajno-osamostaljena paralela; – dakle, onome koji *jedini* može da uspostavi, u vlastitom *na-tronu-poljuljanom umu, glorifikaciju ponora neizvesnosti, princip nesvodive drugosti koji mora da se skriva, da bi to bio;* – dakle, onome koji *jedini* može da uspostavi jedno pomično, u-sebi-reflektujuće među-tlo – za *duboko skrovit* susret sebe-kao-Drugog sa onim pra-Odsutnim, koji ga je takvim jedini i imenovao/anticipirao, i time sebe povratno odredio kao *Ja-u-Drugosti*. I tek to bi bilo ono svemu premostno tlo /„skela za umrle“, hiperborejski uzlebdelo „ostrvo blaženih“/, „uzglobljeno“ usred *ambisa dvostrukog vremena* /iz koga niču neizbrojni svetovi/ – a koje, kao jedinstvena dolinska školjka /Utopija/, „razvija vreme u bezvremenost“* (H. Broh). Zapravo, tek usled takvog jednog zaprečavanja odaziva „novih“ duša na *eho* ovom *prajedinom*, zamrlo-samoniklom *biću* /majke Muza, Mnemozine; Nimfe Eho/, ovaj Drugi /Orfej; Narcis/ biva /kao predobuhvaćen snom Pećinske Starice/ sapet raskršćem dva suprotno usmerena vremena. Jer upravo taj **čin njegovog udaljavanja u dvodelnu samoću**, kao **drevno-estetičko strategiranje prve još nerazvijene tvorevine** /tj. smrt-zasvođenje *sveta podmesečevog* – otpalog, bez mogućnosti povratka, iz središta bezimeno-majčinske Sfere/, pogrešno tad beše protumačena kao *njegova* egoističnost, odnosno kao *druga, za-svet-nepremostiva* smrt:

Ali (...) gost svog mutnog plašta, poče da se menja
u čednog heroja posmrtnog čekanja.
(**Malarme**: *Posmrtna beseda*)

A odatle je i Nimfino, na *eho* svedeno, biće, budući već gotovo *usahlo* (hibernisano na ravni Ideje: upravo kao zalag proširivanja/„okićenja” teksta noćno-sunčanog zakonika), bilo zamenjeno svojim *zakrivljenim* odbleskom, iskrom s *ulomka* nebo-ogledala; svodom Večernjače, „pozno-prolećnim melanholičnim bdenjem Venere”^{* (Anica Rebac)}, – *tragičkom himerom*, onom što je „bleda od brige” nad usnulo-svetskom tvorevinom. Jer jedini pojavni oblik *u-bit*-bezimenog apsoluta – prolaz za dah *otrgnuto-samosvesne* novine – bio bi /pod „podzemnim” pritiskom uznet/ luk mesečevog srpa, koji dolazi upravo iz dubine neistraženog vremena (/Vulkana), i to kao instrument *saturnalijskog* prevrata, – a koji jedini, za razliku od zatvorenog svoda Večernjačinog, razvezuje *muziku preudaljenog jastva* (same Eho) iz palo-ovozemaljskog predela.

Postoji, međutim, u *prelomljenom jezgru pra-noćnog sna /odnosno: u osovinom-prosečenom srcu Sfere/*, jedno **mesto apsolutne komunikacije** /*crna rupa prvo-kolapsirane, ili samožrtvovane zvezde: – mesto čekanja zraka velike nepoznanice/; – mesto preuspostave jezičkih zakona, ili prestabilisanog načina umreženja svake nebeske pojave uopšte; – izvesno (u samoj „tečnosti” života) prokradeno pismo, kao vulkanskim okom podzemaljskim* anticipiran efekt polutrenutnih ospoljavanja *mirne unutrašnjosti* Sunčeve, efekat koji vrhuni u spoznaji onog praznog prostora („Ona je Eho, ... „rašljarski štap” za mesto (Ort) smisla, ...” /Derida: *Politike prijateljstva*) koji je *zvučno sabit u kristalu ugašene zvezde*. I to pismo je, kao duboko skrovito, paradoksalno izbacivano do u sam vrh turbulencije jednog svaki put drugačijeg – *slučajnog* susreta (između dvaju opoziciono-zrcalnih, ali pritom a/simetrično izdetajlsanih sazvežđa – „Blizanaca”) – strategiranog upravo ovim izvorno estetičnim ne-odnosom.

„Označavajući odsutnost i razdvajanje, slovo živi kao aforizam. ... Postoji neka animalnost slova – koja poprima oblik želje, njenog nespokojstva i usamljenosti.”^{** (Derida: *Bela mitologija*).}

Jer tek Preko-metafora*, kao **imperativ odstojanja**, izražava nužnost uzajamnog isključivanja bitka (kao u-sebi-omeđenog) i ništavila (kao *ničim moguće* omeđivog) što /svetlonosno, posttragički/ rezultuje bačenošću pojedinačnog bića u ništavilo. I to najpre kao /unutarsferični, estetički/ čuvar granice među bivstvujućim fenomenima; te zatim i kao /iz harmonije sfera tek proizašli/ **prelomni zrak**, tj. znak ne-mogućnosti da se nešto dozove u postojanje i mimo preliminarog

prolaska kroz test slepo-misaonog pogađanja u biti tuđinske, ali pretpojavno („ukoso”) tu već ipak osvetljene teritorije – od strane nekog neznano-susednog, zrcalno odlivenog entiteta („dvojnika/blizanca”). A taj je **sveispitni znak** (up. urez krajnjeg dometa prvo-bačene Kocke; **pečat dolebdeo iz nigdine**, i to sve do sunčano-ponoćnog trona koji je upravo Lahesu, od svih Mojri, imenovao kao kadru za pružanje precizno-merne, nužne doze „prosejanja” svetlosti) ograničen perspektivom svoje prve viđenosti, koja unapred fiksira domet čak i njegovog vlastitog sebe-vidstva; – to jest, koja njegovu (božansko-animalnu) egzistenciju zaustavlja u daljem radu njene pred-samosvesne (povesno-svetske) želje.

*Kristalna osovina sfera, kao podzemno-izboravajuća, kružno-krstasta u svom poprečnom preseku strela, **inicijator beskonačnosti same** – ili, obnavljajućeg tkanja posebnog poetskog izraza za svako međuzvezdano sklopljeno prijateljstvo – nastala je usred raskola svetskog sna; tačnije, usled stečene refleksije o sebi njihovog nemoguće-ustrajnog u-krugu-putujućeg zajedništva, – koje otad traži za sebe **jedan apsolutno nov, mnogo prostranije osvetljen, svečaniji prostor**/. Ona je, dakle, nastala disperzijom Sfere, kao *vid prskanja prstenovima-odveć-stešnjenog bogatstva nebo-paliteljskih dahova!* I ona za svoju vršno-težišnu tačku ima sjajnu zelenu zvezdu penušaste među-zone uzajamno zamenjivih smerova noći-dana; a ta je zona ujedno praoblik strategijske komunikacije: drevni vid odbrane *u-biti-estetične ideje granice* – između (makar) dva zvezdana subjekta / ili, u ovom slučaju: krivudave teritorije nečijeg tek postajućeg pojedinstva/.*

A paralelno tome pak stoji: **jedan do kraja ne-prozirni kristal u-snu-bdijućeg pod-sna**, kao *zvezda-pokretnica koja beži iza prestono-noćnih vratnica** / ujedno, svetlo-zametak ponoći, u vidu *nemog a žmigavog posmatrača, „okate biljke”** (H. Broh); one, koja tek svojim rizomskim rastom zadobiva vasijsku razmeru – kroz pomeren akcenat svoje mikrosvetlosne osovine/. To je, dakle, mikrojedinični kristal „nove”/ubrzane komunikacije, ili polutrenutni vid zame-na jedne *uvek iste, estetički-odstojne* teritorije – od tu dugo zbiranih, **duboko zapletnih protiv-htenja Majki**; – odnosno: – to je u-snu-prvorođena Ideja o *putu komunicirajuće granice*, i to Ideja koja je *s onu stranu kule svog samozačeca* nužno još dalje pretumačivana: – prevedena iz usuda sopstvene zebnje, kao prve samoupaljene zvezde, u preduslov za /iz volje beskonačnog samoudaljavanja jednog Ja, proisteklo joj/ prerastanje – u *veliku (ničeansku) zvezdu*.

Ona je, dakle, *nadmerno vertikalna (istanjujući uvis putujuća) Ideja o apsolutnosti (još ne-samosvesne) novine*, i to one što se i uprkos jednoj „osrednjoj”, *horizontalno-mernoj* (sred usaglašeno ritmovanih sfera tačno-zaustavljanoj)

žudnji *palog sveta* /jer: iz Sferinog jezgra zauvek otpada svet podmesečev/, probila – kao sam demoniski premašaj – iz neosvetljenog zaleđa međuzvezdanog prostora.

Otud tek slede:

- 1) *Slika starog noćnog neba* (privid sinhronijskog kosmosa): – zlom okončano *Zlatno Doba*, gde je (pri njegovom kraju) vladala jedna odviše zatvorena elita: – ona što je skrivala dijahroniju „dahova” nebeskih tela – i to kao sam zakon vlastite smenjivosti; i koja je jela one „manje” (a u stvari, samo one *dalje, nadolazeće*) svetove. **To je, dakle, slika prvobitnog poretka ne samih duša, ne onakvih kakve su se one same međusobno preduklopile, nego njihovih skokovito-izlaznih, nadaleko produženih pokreta:** – to jest, njihovih **nadkrajnosnih učinaka** „lansiranih” (po želji Neptuna) s dna one mreže što je postala tek putem sumiranja svih njihovih plameno-stihijskih interakcija, – a što je, *uporedo, učinak Vrtoglavice nečijeg na-Prestolu-polju-ljanog Uma*, – to jest, pokreta lansiranih s dna one, *mastilom suza obojene, zvezdane mreže/zenice Gorgonine/Neitine*, koja ih sveskupa prevodi u trajno oslobođenje: upravo na taj način što ih izmešta na horizont izgradnje sveopšte neoplovne zaigranosti! Ali, to se zbiva tek na onoj krajnje-visinskoj tački zamrzavanja, – *Atlasovoj planini ukosog podupiranja Sfere*, – gde dolazi do konačnog pribiranja-k-sebi (žalnog sedimentiranja) *strele „mačjeg” magnovenja*, te do otrgnuća od sledeće /„mačjoj” ne-ozbiljnosti tu zlo pripisivane/ kobi: da je **kockom pod-dubine** sveg svetskog beznađa, jednom **bačenom-u-vis** (iz bunarske duplje Neptunove, mesta zrcaljenja staro-nebeske neodlučnosti) predodređen svaki **dalji slučaj** sebe-oblikovanja (još ne-samosvesne, i upravo zato *zašiljene*) **visine po/noći**. Dakle, u pitanju je bila neophodnost otrgnuća sveg *novijeg* čovečanstva od zlosretnog naloga **više instance**, iza koga **ne stoji (više) niko**, pa ni **pomahnitala sablast**, dakle, *od naloga za traženjem jednog jedinog jezika sveznanja, naloga koji uistinu nije nikad ni bio Majčin!* Jer ona – Gorgona, jeste umrla usled toga što je preotela, od *Vratara rečno-podzemnog ušća*, ono **nikome dato** pravo-na-pogled – na *sebe-zaključeno prostranstvo budućnosti*; – upravo stoga da bi na samu sebe preuzela, i u **posmrtnom stanju zaostavštine svog pisma tek savladala, rizik premašajnog stvaranja!** Dakle, neophodno je bilo otrgnuće čovečanstva od *nje-kao-sveznajuće*, okato zaostale u repu *zvezde-pisaljke*, dakle, od *nje* koja je umrla usled nepodnošenja **zlog prizora:** – **odsustva prostora za dalje pisanje!** Stoga je slika *starog noćnog neba* samo ona slika koja je na Zemlji, još u početku formiranja Njene površine, bila nepravo protumačena – upravo po volji *njenog sopstvenog, planski-odmerenog sebe-skrivanja*.

2) A nasuprot njoj samoj kao pra/slici: **Slika novog noćnog neba** (*post-vihorskog haosmosa*) – kao *drugačije osunčana*, staro-eonska ideja o „sazvuku slobodnih bića”* (Helderlin); – konačno uspostavljena **hipersinhronija svetova**, gde je svaki pojedini *palitelj* unapred obavešten o ključnim zaokretima svog putujući-zračnog eha/signala, i to samo zarad njegove uvek još dalje i dalje podsticajnosti – za one *preko-brojne, nepoznate!* „Eliminirati sve što je pušto, mrtvo i površno”** (Delez) – to je cilj ove druge, **otrgle evolucije** /postale od poluvremene disolucije svesvođenja na stanje utopijsko/. Jer ono što je *u biti beživotno* tek treba da se, putem *lukavstva uma*, navede na dovršenje volje za vlastitim propadanjem – i da se tako konačno unese u *silu ništenja*, te otud oslobodi jedan **dodatni** prostor: – **ev-topiju**: lančano odmotavajuću *volju-za-voljom* beskonačnog prekontekstualizovanja jednog *Ja*.

Umesto praeonske hijerarhije „nižeg” i „višeg”, koja je kanibalistički težila da ukine ovu sebi konstitutivnu *pra-razliku*, sad istupa princip jedne nove – zaista nesvodive – **razlike-u-ukrstu**: to je ništavilu premostna (*na svom putu* fragmentisana) Ideja: – Preko-metafora kao ishod rasvete prvog razloga za nastanak jaza unutar sebi-dovoljne kugle bitka. Jer to je jedan uistinu nepremostiv raskorak: – između *onog preudaljeno samoživog*, koje taktički gaji iluziju sopstvene popustljivosti (up. *zle tolerancije*), i *onog „lepljivo” beživotnog* – koje se tek pri samom kraju nekog ciklusa, naselim reagovanjem na trik ove prve, **nužno odaje**, i tako prelazi u „glineni” materijal novog početka (eona).

Širok ponor nošen kroz maglena tkanja
gnevnim vetrom reči što kazao nije,
nebitak tom palom Čoveku od prije:
„Sećanje s vidika, šta je, o ti, do Tle?”
urla taj san; a glas čiji sjaj mre dotle,
prostor za igračku ima krik: „Svet ne zna!”

(**Malarme**: *Posmrtna beseda*)

* * *

Pitanje arbitrarnosti prvog pokreta jeste pitanje o tome: da li je on uopšte moguć pri sferi zvezdane hipersinhronije? Odnosno, postoji li ikakva **topologija pra/motiva**? Da, ukoliko je svedena na čvorište postupnog uvećanja snage sopstvenih ritmova, putem kojih se svud neprimetno širi – kao bela patuljasta zvezda („suzna pahulja”).

Ono što bi imalo moć da se samim-sobom pokrene (*prolomi*), u prestabilisanoj (*osmočlanoj*) sferi *prestola*, a da pri tom još ostane neprimetno (poput

nemog zvuka – koji je prokradeni *deveti član*), te da ne poremeti sveopštu (*kontrapunktsku*) ravnotežu, moralo bi u svom vlastitom poretku sadržavati izvesnu minisimetriju: klicu buduće-sveprotežne supersimetrije. /Jer: „„Šta to može biti beskrajno mala tačka smisla?“” (**Benjamin**) ...učiniti da u prevodiočev sopstveni jezik pređe *način* na koji gleda original.“” (**Derida**)/. Dakle, minisimetrija kao izvesno pred-znanje o /daljinom smanjenom/ smislu preuspostave opšte /tek aproksimativne/ simetrije; zapravo one simetrije što je prema oblasti *izvan-granice* uvek podjednako („*bespristrasno*“) distancirana – „obrubljujući je“. Dakle, reč je o smislu koji periodično koči i iznova pokreće svaki svoj subsystem.

To je, dakle, onaj nemoguće-prajedini, sprežni pokret Jastva i njegove Senke, dakle Jastva ne-pomirenog sa Daljinom – iz koje, umesto slike-njega-samog („okate barke“ odaslate-u-Noć), ono dobija vlastitu olupinu, predodređenu „za let samoobnavljanja kroz igru zvezdane prašine“. Ili je to pokret sadejstva između Snevača i poslednjeg efekta njegovog sna; sna koji, iako veći od njega – tj. kako od Snevača tako i od *a priori* mu umrežene pro-iz-volje – njega tu ne dokida; nego ga, po jednoj nepoznatoj (daljinskoj) logici situira u sopstveni (već bezbrojno razlomljen, raz-vakumiran) su-prostor – plutajuću protiv-sliku svoje **osnovno presečne** („znajuće“) pra/slike, **istrgnute*** (poput sveže ispisanog lista) iz njegove knjiške kompaktnosti: – dvosmerno funkcionišuća *kopča osmočlanog prstena Anankinog*. I ta **kopča** – kao nemo-glasovna, sred obrtnog toka zakočena, kristalna osovina Sfere – što je ujedno instrument muzikalnog suđenja *pravonasledne kćeri Anankine, Lahese, preko-okeanske* ptice „sa okom zvezde što se žalobno kruni u sopstveno-svetlosni rep“, – jeste tu onaj beskrajno diskretni (odmereno svetlosni) upliv volje velikog ne-entiteta (duha posmrtno budućnosti) u podzemni rad već smrznutog brikolaža („naš žrtvovalački i pepelni zamak, teški grob bez lepe ptice,“** /Malarme), složenog od krhotina s *ognja* jedne *neponovljive* prošlosti – koja je upravo htela to: **da se ne ponovi** – sve dok se ne obelodani zločin počinjen nad *sagledavaocem* njene ispražnjeno vremenite, odnosno, prazno-prostorne mogućnosti.

* * *

„Nema metafore koja ne bi morala biti izražena opet samo metaforom – nalazi li se neposrednost na početku ili na kraju niza metafora?“* (**H. Broh: Raspad vrednosti**)

„I evo druge metafore, metafore koja se više ne tiče beskrajnog pravolinijskog pro-tezanja nego uvećavanja pripajanjem, prema isprekidanim redovima fragmenata.“** (**Derida: Kule Vavilonske**)

Pratekst kao pokretni mozaik tragova Anankinog iščeznuća, u međuprostorima svojih još-neprotumačenih, hologramskih „sličica“ (mikrosistema ozna-

čitelja) sadržavaše i krhotine „sličica” – ostatak ključne „sličice” koja je u sebi sadržavala inicijelnu šifru, ili, tajno-redoslednu kombinaciju: dakle, ono što bi iznelo na videlo vrelo previranja samih „sličica”, kao i prarazlog /prazvučni motiv/ postanka njihove zaigrano-klizave konstelacije. Jer, svaka krhotina raspadnute ključne „sličice” stvara na samoj sebi iznijansiran problesak cele te „sličice”, onda kada lebdi i komeša se u roju sa svim ostalim neizbrojivim krhotinama iste: to je bezbrojno ključanje uzvodne spirale praznačenja, kao sve-ništećeg „podzemnog” smisla same nonsens-poruke. A kako je efekat tog ključanja ono što je *po-sebi-najvidljivije*, odnosno ono što je istureno u prvi plan procepno-ekranske beline brikolaža, predstavljajući se kao samo slučajno ispisan ili sasvim improvizovana poruka, ono i dalje ostaje nevidljivo, tj. *skriveno u svoju prekomernu vidljivost*. Dakle, zbrisano polje teksta kao lažni ili sebe-nedosegli početak rada tumačeovog. Jer, pritom, smisao ove beznačenjske poruke jeste refleksija izvora same moći pisateljstva/označiteljstva, čiji se jednom ispisan efekat uvek pokazuje kao različit od svog porekla (upor. *vrela* koje traži igiturovsku *ludost bacanja kocke*). Tako ta ista poruka postaje punosmislena samo kada se iščitava „skokovito unazad”, tj. polu-kosim, „ironijskim”, obratno-ritmovanim smerom, – odnosno, onda kada se sa vrhunca protiv-zrcalno zadobivene samosvesti iščezlog joj Praoznačitelja /Ananke-Dike/, **surva unazad** do u poreklo volje za njegovom samoniklom pojavom.

* * *

Volja za postajanjem-sobom jednog pojedinstvenog bića može se ispoljiti isključivo u domenu onog što je (prividno) indeterminisno, – i to tako što pre „pogotka” mesta i trena sopstvene samonikle pojave, ono „pogađa” prostorno-vremenski kontekst sopstvenog apsolutno neizvesnog drugo-bića, *blizanca*. Samo ono biće koje je kadro da *samim sobom* iznese takvu predstavu jeste biće koje postaje sopstvenim kosmosom – i to u čistoj otvorenosti vlastite prepunine za susret sa svakim novopostalim entitetom, tačnije, u modusu sopstvene preduklopljenosti u zajednički kosmotekstualni osnov rasta „beskrajno složene katedrale pojma”^{*} (Niče) – koja je kaos-mos. Pritom, iako u ovome postoji izvestan obrazac samo-postajanja i preko-sebe-stvaranja, kao i struktura odnošenja *većeg* spram *manjeg*, tj. dela spram celine, ipak ne postoji nešto kao hijerarhija *nižeg* i *višeg* u kojoj bi manje/deo bilo na bilo koji način podređeno većem/celini, nego upravo obratno: **samo onakva struktura u kojoj se glorifikuje ono manje, tačnije, u kojoj se odvija rast celine kroza manje/deo: – rast „prema unutra”, ili „podzemno” podržavanje trajno-istog odstojanja dela spram celine – kao osnov oblikovanja njegovog nezavisnog podkonteksta**. Otud nije postojala razlika između *dobra* i *zla* u mikrorealnom haosmosu (*jezičju pomorske majke*). I to sve stoga jer

je svako samopostajuće *biće* bilo tek samo drugačije aspektovana slika *bitka* – bez mogućnosti iskoraka u prostor *njegove* slike (up. u anti-prostor ozbiljavanja *prazne skupnosti*); – u prostor onog nepoznatog kao *strahotnog*.

Međutim, bića su se (jedna u odnosu na druga, ne u odnosu na neku višu instancu) pojavljivala „pre” i „posle”, odnosno, u jednom sasvim određenom redosledu; – onom koji nije opazljiv iz vizure *već-postalog*, nego isključivo *još-nepostalog*; – koje (budući sabito do u stanje nemog sagledavanja apsolutne nemogućnosti svoje uspostave, u kontekstu širem od u-krugu-putujuće utvrde sopstva) traži jednu beskrajno maloverovatnu putanju svog ospoljenja. **Jer paradoks je u tome da su se upravo ona bića koja su pokazivala najviši stepen kadrosti za napor postajanja – ili, za izdržavanje napeto-statičkog stanja nulto-saznajnog obasjanja prostora sopstvene drugosti – poslednja izranjala na ravan sopstvene ubeleženosti; dok su upravo one volje-za-postajanjem koje behu bez ove pred-refleksivne suzdržke, među prvima izranjale u dato umreženje – ali bez moći da bez oslanjanja na one druge, već ispoljene, samim-sobom postajuće, održe to jednom postignuto stanje čiste „uzvodnosti”.** Jer to nipošto nije značilo to da je želja za postojanjem kod ovih „zakasnelih” bila manja, nego **upravo obrnuto**: – kod onih prvih, odsustvo moći suzdržke ili pak refleksivne distancije u odnosu na „zov s visina” (poziv s platforme budućnosti – za pridolaženjem svih bića na ravan beskonačnog postajanja, *radi ustalasavanja zemaljskog horizonta*) beše sebe-neozbiljiva težnja samog nebića da dosegne stanje *unesenosti u Ništa* – kako bi, navodno, u njemu iznašlo svoj *početak*; dok, nasuprot tome, moć suzdržke beše izraz retroaktivno stečene distancije jednog pojedinstvenog bića u odnosu na zbirno ishodištnu nad-distanciju bezdano-u-sebi-sagledavajuće kugle bitka, koja na njega imaše magnetno-privlačno dejstvo /jer sam bitak je tek prazan skup pojedinačno otpuštenih *dahova slutnji* – dakle, ono apsolutno nepoznato/. A kada bi „čisto” biće odmah ispoljilo moć pogađanja prostora sopstvenog sapostojanja sa svojom nepoznatom paralelom, i time – putem razbijanja pra-sa-zvuka na „zov” i „eho” – uporedo prizvalo u postojanje i sebe i svoju željenu drugost/paralelu, ono bi tada i obavezalo tu svoju drugost na ispoljenje u datom kontekstu! i time bi je sputalo u zračno-korenitom pokušaju *samo-sebe-stvaranja* – jer ta drugost donosi sliku jednog *moogućeg a neuvrštenog sveta* <1>. Zapravo, time bi „čisto” biće uputilo svoje protiv-biće na mesto *preuranjenog* ozbiljivanja njegove protiv-ideje, umesto na ono još nenađeno mesto i vreme – gde se jedino i zbiva sva kušnja. A time bi to drugo-biće palo iz stanja opčinjenosti mogućim/budućim, u stanje hipnotisanosti pred-metnim, *tu-prisutnim*. Tačnije, time bi se to još neviđeno mesto-i-vreme već u izračenu svojeg nemogućeg smisla zagušilo – izgonilo u (Hermesovom omčom zahvaćenu, a onda i „zaključanu”) prazninu, što pronosi „staklasti dah davnine”.

Otud imamo paradoks da se u prvobitno-simboličkoj lestvici božanskih pojedinštava ono više prikazuje kao niže, i obratno, niže kao više. I to zato jer se odstojanje „čistog” bića, spram mogućnosti njegovog zauzimanja mesta na vrhu pra-date lestvice vrednosti, od strane nebića tumači kao *gest slabosti*. Iz tog osnova nebiće lažju (– pra-slikom koja je nasilno izvedena iz pra-konteksta, i to upravo u trenutku „estetičkog” zastajanja nečijeg dahsvetlonosnog postajanja –) prelazi u biće. Zapravo, ispražnjena mesta unutar strukture saobraćanja samopostajućih bića tu bivaju popunjena tek polupostalim ne/bićem /prividno ne/uvremenjenim – subjektom svemoći/, – odnosno, bivaju hibernisana posred nedovršenog procesa svojih postajanja-bivstvujućima, prelazeći u hijerahiju moći/zla. Jer nemo-zračna mesta u *strukтури jedno-drugo-postajanja*, što neopažljivo plutahu sred mikroprostornog haosa – mesta na koja su pridolazila bića u svetlu rasvete sopstvene neotuđive pojedinštvenosti – zadržavala su samo utopističke pečate pogotka ono-stranog mesta mogućnosti njihovog drugo-bića; to jest, zadržavala su samo tragove trajnog iščezavanja datih bića, kroz zrcalno prelomljenu svetlost njihovog dvostruko-interaktivnog pogotka: – pogotka mesta tek čekane im pojave vlastitom biću srazmernog, a/simetričnog Drugog – koji je zapravo pogodak u vazduhu, od strane jednog Jastva, upravo onog objekta-u-letu koji je i njemu samom krenuo u susret, *zarad obostranog im ništenja*. A to izračenje nemog smisla iz razlomljenog pečata nadnesusretljivosti dveju paralela (kao takvo dogođeno u prostoru zrcala, koji je bez „stvarnih” koordinata), predstavljalo je upravo onu **traženu nepoznaniću** što je kao nultodimenzionalna zbilja bila izražena već u dvodimenzionalnoj zbilji: neprotumačena metaforička slika polutrenutne odsutnosti jednog jastva, kao implikacija na zlo zamene jednog dugo-razvojnog entiteta njegovom u ono-stranome datom protiv-slikom, što *u vidu dvojnog ključa njegovog samopretumačivanja* neusmereno pluta u beskrajnom eteru; – dok je, **s druge strane**, ono ničim posredovano, prosto prisustvo nebića /kao polu-postalog entiteta koji ukočeno lebdi na granici bitka i ništavila/ bilo tek jednodimenzionalna u-sebe-zatvorena zbilja, polu-izražena u trodimenzionalnoj slici, i time već nasilno otuđena od svoje „čutljive” suštine. Tako je nebiće zauzimalo više prostora sopstvenog upisivanja, na brikolažnom ekranu drevnog kosmosa, nego biće – koje se čitavom svojom prikrivenom multidimenzionalnošću ispisivalo na drugoj, još neosvetljenoj strani toga ekrana – sa 80% učešća; /na eksponiranoj strani, pak, biće se ispisivalo samo sa 20%, dajući nameran privid male verovatnoće sopstvenog postojanja – koje je tu svedeno na mikrorealni haosmos). Tek izvrnuto-posuvraćena slika ove hijerarhije „prividno ukradene moći bića”, davala je sliku puta za mogući iskorak iz njenog odmamljivog polu-sna, kao *potajne more*.

Ali, ko je tu bio *inicijator zla*, odnosno prvi zlo-tumač gesta odricanja pra-bića od mogućnosti trajnog vezivanja-za-sebe njegove **protiv-slike**, kao jedinog nosača fluidne predstave o sopstvenome drugo-biću /*dvojniku duše*, koji jedini baca svetlost rasvete na *dušino napušteno stanište*, a koga *njena* protiv-slika – nosilac *dovršenog* znanja o *odstojnoj* meri među staništima – uslovljava u daljem razvoju, te ovaj **bez nje-kao-otpuštene nikad ne doseže do samosvesti!** / ? Ko je to bio, s obzirom da bit zla /ili: zlo jednog dovršenog bitka/ ne potiče iz Ničega, nego upravo iz Anankom pred-metnute Ideje o anti-bitku /koja je iz *sferine napukline* prvo-izronela *sila ništenja*/ ? Dakle, tek iz onoga što bi sapripadalo uz sam bitak (*kuglu sveobuhvatnog*) – upravo kao prostor njegove još-nezadobivene samosvesti (*kuglin lutajući šiljak*)? Jer, Ananke, kao odsutni subjekt *tek zadobivajućeg* oblika jedne beskrajno ne/prozirne samosvesti, *uporedo* je uz ideju bitka stvorila i ideju anti-bitka (tj. ideju o *svetlosno-prelomljenom*, duboko perspektivnom zrcalu – instrumentu *sveiznovnog* stvaranja), ali tako da **ovu drugu** nije ni pustila u ozbiljenje – odbacivši je već na ravni svoje samopreispitane mogućnosti. Jer, to *anti* se pojavilo tek kao *otpali suvišak dvokruga u-sebi-sudarne svetlosti*, nepravda drugost samosagledavajućem bitku; dakle, kao himera; te kao pala ideja o dovršenoj mudrosti *Neispoljenog Oca*, koji bi mogao postati ispoljen tek u ulozi *Poslednjeg Suca*, – ne saučestvujući pritom u drami zemaljskih zbivanja; – te kao pala ideja o onakvom svejedinstvenom zdanju (– višesmernog –) postajanja, koje bi se gradilo nad tuđom iznuđenom žrtvom, tj. na temelju gesta (navodne) plemenitosti jedne samocentrično usidrene ličnosti kosmosa, *Sina-posrednika*, – koji se zapravo samo po neumoljivoj naredbi, ne i po ličnoj slobodi, tu (nasilno) prineo na žrtvu. A da bi se zakoni prirode/nužnosti i ljudstva/slobode uopšte ujedinili u srebrno-vrludavoj tački zlatnog preseka, beše neophodno potpuno obezličene zakona kao takvog; njegovo stupanje u dejstvo „iz samog sebe” – u modusu apsolutnog pounutrenja u sebe vasseljenskog iskustva sopstvene ograničenosti. Jer, čim iza zakona prirode ili morala stupi određena ličnost, ovaj prelazi u sopstvenu suprotnost (– razlog nestajanja Anankinog sa *sobom smišljenog prestola*, koji tad postaje *krilatim drugo-bićem* njenog sopstvenog uma: – svetlosnim androgenom, Kalistom). Tek razrešavanjem sebe od svakog mogućeg gospodara, jednom postali moralni imperativ vrši regresiju do stanja apsolutne relativnosti, u kome konačno rasklapa težište svoje samopomerljive ravnoteže: – neutralu apsolutnog ali beskrajno fleksibilnog – sveprotežnog (a ne više lokalnog) zakona pravednosti! Dakle, „*lahor i more u izrekama našim i u rađanju zakona naših*”*/*Sen-Džon Pers*/, umesto razumom fiksirane tačke tek samo aproksimativnog pogađanja jezgra nekog – „noćno”-prodisavajućeg – zakona. Ali to još uvek ne isključuje rad tumača nekog zakona, jer on staje *ispred* a ne *iza* nekog zakona. A i to biva samo utoliko što sam zakon smenjuje njegovog u-vremenu-egzistirajućeg tumača, ne i obrnuto:

Zakon i vreme,
rođeni odelito,
potirući se uzajamno i rađajući se uvek iznova,
ogledajući se uzajamno i samo tako sagledivi,
nizovi slika i protiv-slika
obuhvatajući vreme, obuhvatajući pra-sliku,
nikad ne shvatajući nijedno potpuno pa ipak
postajući sve bezvremenije i bezvremenije,
dok se u poslednjem odjeku njihovog sazvučja,
dok se u jednom poslednjem simbolu
simbol smrti ne spoji sa simbolom života,
slikovita stvarnost duše,
njeno prebivalište, njeno bezvremeno *sada* i stoga
u njoj ostvareni zakon,
njena nužnost.

(Herman Broh: *Vergilijeva smrt*)

* * *

Samosvest *a priori* nemogućeg (prajedinog) subjekta (moći sebe-vidstva u apsolutnoj budućnosti) jeste vid pred-suočenja sa vlastitim bezizlazom Proročice (Žar-Ptice) – koja samu sebe tek u krajnjoj osami izgnanstva spoznaje / dakle, samosvest kao nešto što je osuđeno da se večito razvija kroz lavirint višesmernog vremena/. A taj tok Njene svesti se na kraju **ipak uprostoruje** postajući (ne-sećanjem ponovljeni jer višesmerjem razuđeni) *zapis* (niotkoga do li pogledom Proročice pređenog) *puta*.

Tek taj multiprostorni zapis – *geometrijsko mesto, prizma putujuće sfere* – kome se žrtvuje *svo* Proročicino (odbrojano) vreme, poslednji je učinak (*za-broj-raskolnog*) računa Njenog *nebeskog vretena*; onaj koji (*kao beskonačno ozvezdavajući*) jedini može da određuje ritam udaljenih sazvežđa: stoga jer meri (preduviđa) zaštoje neophodne za njihov nedosanjano skupni, nebo-pisalački proces.

Time se, međutim, u potpunosti izokreće i relativizuje staro-eonska hijerarhija nebo-paliteljskih dahova: jer Anankom (*sveobuhvatnom pticom*) dati ritmovi sfera, tek su serijali poziva na zbirnu (u-sebi-suprotstavljenu) samobitnost svesredišnjeg razlučiteljskog plamena; /jer ti ritmovi su najpre samo *Njen prevremeni izum*, zlatokrilo Dete, Eros-kao-Fanes, koji je Olujni omotač bezvremene Sfere/; dok su, pritom, njihovi zastoji ne drugo do smelo najavljavani odazivi nadalekih sazvežđa na Anankin nemušti zov (tj. na polu-obrt *Njenog vretena* oko svoje *tišinske* ose; up. „merilo visine je dubina klanjanja”*/Cvetajeva); dakle, upravo onakvi odazivi koji – u odnosu na zvezdani predračun Nje same, kao

kroz-more-zla isplovele Žar-Ptice – mogu biti ujedno i *ispod-brojni* (*prosvetljeno manjinski*) i *preko-brojni* (*neprosvetljeno većinski*). A upravo tamo gde su se pojavljivali oni *preko-brojni* stvarahu se **zvezdana čvorišta**, koja se uzajamnim gušenjima /usled ne-pristigle im pomoći *s vatre sveg razlučiteljstva*/ samoeliminisaše – do u *mesto opšteg usisavanja*. A to je mesto gde behu najpre svi zajedno usisani a potom i selektivno vraćani /u svoju drugačije akcentualnu zabeleženost/ novoprimljenim pečatom vlastitog porekla /koje je u *draguljnom oku* samožrtvene Žar-Ptice/. Zato u obnovljenom pra/zapisu ostajahu samo *ispod-brojni* – ali, kao nenadano obogaćeni za beskonačno im otkrivajuće prisustvo u-sebe-preobraženih *preko-brojnih*. I to sve **zarad potrebe skraćanja**, u vlastitom beskrajno sa-sobom-nepomirenom umu, puta Boginje Tkanja do Njene zvezdano-kolopletne krune /up. do oblika beskonačno joj kružne samosvesti/.

Ali se sve to zbiva samo virtuelno, na nivou Anankinog strateškog predračuna, koji nema nikakve veze sa trenutnim stanjem u-bitu-skokovitog razvoja Razlučitelja (*kričuće guske osvita*). Jer ovaj Drugi (za razliku od Ananke, kao pred-vremene) sve vreme podržavaše plamove onih „svetlo-učvorištenih” – tako da ovi tinjajući bacahu tamno svetlo (tačnije, ono skriveno ključno značenje iza *mrtvih slova*) na vlastite upetljano-granične ulaze/izlaze. I to tako da bit njihovih saodnosa postade grabež usled fascinacije slikom puta-do-samoaktualizacije /iz zagubljene tačke samopočetka/ jednog daleko-budućeg entiteta: duha finalne uzročnosti; i to slikom kojom bi – kao nepravo prisvojenom – bio skraćen put ne samo do njegove već i do bilo čije samoaktualizacije! A to je jedan unapred izgubljen grabež, dogođen usled toga jer ovi ne-elitni duhovi/plamovi više ne razlikovahu (usled prejake im opčinjenosti) virtuelnu (majčinu) od aktualne (kćerine) zbilje; tj. zamenjivahu prvu za drugu (iako ona to uistinu kratko-trajno i beše, kao zbilja same sinopse, ali budući kao takva direktno dostupna samo za one elitne duhove/plamove koji imahu moć „nultog prisećanja”); – dakle, sve stoga jer se ova prva (tajno-razložno) predstavila da je (odmah za sve) aktualna, da bi izmamila u vidljivost stepen njihove (za *sebe samu* beskrajno neželjene) zavisnosti spram *sebe*; – tj. da bi na taj način *sebe* unapred od toga distancirala, izbegla kontinuelno-vremenski put svoje samospoznaje (koji bi nužno bio kanibalistički) te postigla **diskontinuelni put** – koji sumarni učinak Njenog jednom (u snu) postignutog samosaznanja (praćen, zatim, Njenom virtuelnom katastrofom) čini pristupačnim na jedan sasvim drugačiji način /od onog staro-hijerarhijskog koji je određivao kao mesto apsolutnog znanja, – a s kojeg ona voljom samorasejavanja prerastaše u-većiti-put u nepoznato, put unazadnog otelotvorenja vlastite joj jednom odrekle imenovanosti/.

Pravovremeno žrtvovanje jednog lokalno-apsolutnog znanja, od strane virtuelno pra-samostvorenog entiteta, izbrisalo je razliku već u startnoj moguć-

nosti njegovog postojanja-sobom: – razliku između njega samog i himeričkim (praznim jer bitno neustupivim) Prestolom sapripadne mu elite duhova, s jedne strane; i onih duhova obeleženih mrljom pomame za „tuđim blagom” (ili, za postajanjem „subjektom-izvan-sebe”*) koji je sablast s slike samožrtvovanog iščezlog), s druge strane. Ali namesto svega toga sad isplivava razlika između tog virtuelno pra-samostvorenog entiteta i njegovog za-krug-svejedinstva preširokog znanja – koje zahteva *jedan dodatni* prostor, za pojavu Razlučitelja (*trećeg*, od Žar-Ptice davno osamostaljenog, više punktualnog nego sanjarskog** *sve-sve-oka*). I to onog Razlučitelja (Gakuše) koji, sred vreve (Njome predskazanih) svetova, jedini može da prepozna zrak ponikao iz praznine /up. *svetle komore*, prednje-čeoone šupljine Njenog uma/. A to je onaj zrak/mlaz koji poput udara zvona najavljuje mesto/zdanje jednog (dotad nemogućeg) susreta: između Proročice i Razlučitelja; mesto u kome se nigdinski pra-subjekt (žalno u sebe svinut pogled Proročice) susreće (u samom trenutku svog nestanka) sa vlastitim prakonstitutivnim objektom (tamnom okular-komorom sopstvenog oka) – koga *prvog* prevodi u sobom budno sanjani, za pravreme nemoguć subjekt: – u daljem zastakljeno oko Žar-Ptice; – u *svetlu komoru* – **mesto preuspostave zvezdane hipersinhronije**; – u saznavaoaca jednog mnogo šireg konteksta zvezdanog susretanja u kome se, iako ustreptalo-prepunom, **nikad ništa ne sudara**.

„...tekst čutljivog univerzuma ... koji podseća na najodlučniji, najočigledniji i najneprocenjiviji uspeh ljudi, na ispunjenje njihovih predviđanja, – ... i koji gnječi tog zver-skog svedoka, tog oštroumnog posmatrača, u nekorisnosti tog trijumfa...” *

(Valeri, u razgovoru sa Malarmeom)

Jer Žar-Ptica (zlopogledna Mojra) jeste ta koja *pod pravilnim* (s dna Vulkanu svetlo-odbijenim) *uglom* – sve do u neslućene visine, gde joj se žrtvuje jasnovidost – baca užarenu Kocku; meteorski kamen iz dubine oka nekad-sveznajuće Majke Titana. Ta jasnovidost joj se, međutim, vraća – onda kada uspe da (apsolutno) uprostori svoju (bolno pokušanu) *misao o beskonačnosti*: jedini način da ta (u biti žalopevna) beskonačnost (što se osipa u ornament) bude (shodno najvišoj žudnji Mojrinjoj) tačno opažena/premerena a da pritom (kao ne-zaustavljiva) ne bude dokinuta. Dakle, bol – rez u tkivu nekad sveživotnog *jezikoslovlja majki* – kao glavni instrument dostizanja više jasnosti.

* * *

«Sve fotografije sveta sačinjavale su Lavirint. Znao sam da u središtu tog Lavirinta neću naći ništa drugo do tu jedinu fotografiju, izvršavajući Ničeovu reč: „Čovek lavirita ne traži nikad istinu, nego samo svoju Arijadnu.” Fotografija iz Zimske bašte

bila je moja Arijadna, ne time što bi mi pomogla da otkrijem nešto skriveno (čudovište ili blago), već zato što bi mi ona kazala od čega je sačinjena ta nit koja me vuče prema Fotografiji. (...)

...ali moja patnja dolazi iz *onog ko je ona bila*; ... Mogao sam reći, kao prustovski Narator na smrt njegove bake: „Nije mi bilo stalo samo da patim, nego i da poštujem osobenost svoje patnje”; jer je ta osobenost bila odraz onog što je u njoj bilo potpuno nesvodivo, a baš zato izgubljeno jednom zauvek.»

(Rolan Bart: *Svetla komora*)

Hipersvetlo ličje mačje-očnog ekrana haosa (plus tamna zenica posred svetlometnog nebo-okeana bitisanja), jeste ono izvan svega plutajuće mesto: izraz nemogućnosti simultanog doziva nadaleko predviđenih stvari u njihovo sinhrono prisustvo; dakle, jedno povlašćeno mesto (kristalna piramida sna) gde se „prozirnost spuštala u prozirnost, a da je pritom ipak zadržavala sopstvenu bit,”* (H. Broh); dakle, jedno sasvim posebno mesto koje je podržavano *raskrstno-nebeskom osom* (zvezdom sipko-ornamentalnog sebe-pamćenja), kao **polugom pretumačivanja** tiho urezne poruke ništavila. Jer, njena je postojana ravnoteža tek efekat „negativnog dobra”, ili one **pozadinske oblasti sveg „noćnog” vidilaštva koja je novoispisana „okatom pisaljkom”** – i to onom što „mačje” obasjava prostor krajnje konsekvencije *levog puta* samorefleksije Mojrinog (stamenog, jer trofaznog) *Ja*. A to je ono što je – budući da u sebi nosi dinamiku kaleidoskopa – nepodložno prvostepenoj apstrakciji (izmičuće trodimenzionalnoj stvarnosti); ali je uz to vremenom podložno onakvoj hipergeneralizaciji pri kojoj se gubi svetlost („mačjeg”) mikrorazlikovanja „prostornih pregrada” unutar same te *sobom stvorene slike*, to jest, *tačan zbroj* svih „grobno”** (Malarme) naslaganih senki/tmina, koje su ovaplotnja prostranstva „od iza” viđenog bića/stvari; te se gubi razlika između samog tog bića i njegove okom zadržane slike (*protiv-slike*, kao *zračnog utiska*) – dakle, slike koja nastavlja dalje da slobodno lebdi i zrcali se u Ničemu, koje je i samo pred-metnuto iz nekog prvo-bitnog jer samo-voljno iščezlog *Ja* (Anankinog). Jer, to je upravo Jastvenost prvorodne Ideje (*zamisliteljka multiverzuma, projektantkinja svetova*), koja teži da zadobije svest o svim Idejinim pododeljcima*, /up. „tamnim čoškovima” unutar *Njenog* sopstvenog lika; up. Sferinim savijucima, iz kojih je sazdana/istrgnuta *Njena bit*/, te i time da od zaključano-sveobuhvatnog pra/objekta postane razučeno-svetujući post/subjekt: – **anonoimni duh uzvodnih pokreta**; – dok je **bezdano naličje ekrana** (tamna očna komora), koje sadrži tačke buduće-pojavnog zla /tj. one koje čine topografiju još neoslobođenih svetlosnih reakcija na zlo, ili tzv. *mrtvih slova zakonika* – učinaka *Lete*/, zapravo, **vrelo pojave tumača**: onog koji ne meri ono ispisano na datom mu ekranu, nego samo onaj **lepezasto-složen ugao** odgovaranja *za-obrt-neophodnom raskoraku* ličja i naličja; te koji suočava uzrok/ličje sa

njenom daleko-efektivnom posledicom/naličjem. Jer, naliče tog (*nepoznatom rukom – usred haosa – postavljenog*) ekrana, jeste potez „mačjeg” urezivanja one tačno predodređene mreže stresova kroz koju (još uvek nepokretan) duh nigdine (mrtve prirode) želi/mora proći da bi tek zadobio svest „o samom sebi”, – i to „sebi” kao onom upravo nemogućem, za subjekt saznanja isklizavajućem! Ono je jedna *dodatna, latentno-prestupna dimenzija prostora koja usisava u sebe svo prošlo i sadašnje vreme – da bi ih skupa izmetnula u nad-daleku budućnost!* ono je čvorni praoblik „pozitivnog zla” – kao jedna **duboko povučena ličnost**: – *lice iza vela, okrenuto k severoistočnom nebu, što na vrhu ledničke planine (kristalu ugašene zvezde) drži razboj razmršenja preloma prvo-odaslate svetlosti*, i to one kakva beše uopšte odaslata radi večno sebe-osvedočujuće smrti *nje same* kao Sirijusa (/Meduze); – *te upredo tome*, radi darivanja/recikliranja jednog apsolutno novog duha vremena, kao *krajnje odrednice* za nečije buduće-zemaljsko rođenje /u ovom slučaju upravo *onog* koji je prvobitnom greškom pao u *duh mrtve prirode, oko podzemaljsko*, te se stoga u pravremenima nije nikad zbiljski ni otelotvorio – samo je bio „eterom najavljivan” kroz brojne žalobne pesme/. Stoga, ta bezdana sveunutrašnjost „mačjeg oka” imaše štastvo kakvo je podložno percipiranju samo svojih odblesaka, i koja – ukoliko se na silu („od spolja”) osvetli – daje tek samo aproksimativnu sliku kretanja nekog sobom i dalje skritog entiteta.

„Fotografija upućuje ne na predmet, nego na vreme.”* /Rolan Bart: *Svetla Komora*

Samosvestan zloduh biljke, kao spiralno isploveo iz *svetlosno-izuvijane sfere*, tačnije, *bestrasnog kvaliteta uma*, jeste posledica *prebolnog žrtvovanja apsolutne subjektivnosti (rendgenskog pogleda Mnemozininog)*; posledica *zamiranja glasa podvodno-sveobuhvatne biljke-kao-svetiljke* – Nimfe Eho. A on je – kroz previruće mnoštvo sprežnih sapostajanja – konačno javljen Postajući Bog, ili „cvetno” uskršli Narcis, dakle, onaj čiji je vrhunski izum osuda čovečanstva na muziku večno-nedostižnog cilja lutalaštva. I to isključivo radi mogućnosti beskrajnog doispisivanja lika svake novopostale individue na „ravnodušnom” Mešečevom zrcalu. Jer samo takav jedan duh kao što je Narcisov, ima „biljno” čulo osetljivosti na tuđu granicu; te stoga nikada neće pristati da proguta pojavno mnoštvo da bi se uspostavio kao bog-naspram-sveta, kao apsolut-tiranin: – *iscrpitelj majčinog vrela*. Umesto da završi u nekom homogenom „objektu” (uvek isto-žalopevnom snu – o svetu-kao-fluidu, koji na kraju prelazi u apstraktnu krivulju jedne dugo razvojne, raskrstno-svetske samosvesti, te koji se – kao „u-snu-san” <2> – završava bezmalo gorkim *nalogom-za-buđenjem*), ova polukružna sila androgenije „cvetno” uskrsavajućeg Narcisa ne posuvraća se tada u svoje vrelo /opojnu čašku lirizma samog/; ona se, nasuprot tome, razuđuje u Lepezu predložaka o tome **šta bi bila stvarnost njene prepreke**.

„Bezizlazno stvarna Jedinost – to je ono čega sam Ja deo da bih bio Ja.” /M. Bahtin: *Ka filozofiji postupka*/

U-sebi-izmenjiva Dike-Adikeja (koja je, poput Narcisa, *odbeglo samosvestan zloduh biljke*) tu neprestano vraća, u početno joj stanje, svoj izvrnutim ogledalom stalno obezličavan lik – sliku neposvojivosti prirodne sile! Ali *ona* time ipak ne uskraćuje nulti izbor svom potencijalnom drugo-biću, što otelotvoruje sam zakon rasta i stvaranja: Dajmonu Erosu; kao ni svem onom još-nepojavljenome: – bezbrojnom mnoštvu sapostajućih pojedinstava. Jer, *ona*, usled osvrtnog pogleda u *utrobu bezdane joj mogućnosti*, tek samo predeterminisaše krajnju zbirnu konsekvenciju od tuđih, nulto-izolaciono učinjenih samoizbora. A nulti izbor iz stanja pra-samoće onog jednog bića koje je upravo podmetnutom greškom (to jest, zavedenošću efektom s *belog ekrana-usred-zakonika*) pridošlo kao prvo, najviše biće, bilo bi upravo potajno opredelenje za anti-bitak (nesamerljiv omotač *olujne sfere*) umesto za bitak (*njenu* neizmerno zrcaleću nutrinu). Zapravo, to bi bilo onakvo biće koje bi (upravo suprotno od Narcisa) težilo da zarobi ukupan potencijal sopstvenog drugo-bića, premda nije kadro ni da prepozna njegovu sliku/otisak među slikama/otiscima ostalih bića; te koje bi otud nužno težilo da prisvoji sliku (otisak) putanje negentropijskog rasta sveg života kroz prostor i vreme: tajnu „fotografiju” prelaženja bitka u ništavilo, i obratno ništavila u bitak, – da bi na kraju i dobilo tu sliku /prolaznog/ života umesto samog života /kao-prolaza/, ne/zarobivog u ram iste slike; te da bi na kraju i „upalo” u tu sliku koja bi ga raspela sopstvenim prelomom! **Dakle, tek bi to bio onaj traženi inicijator zla** – čuvar „fotografije” prakolektivne, odnosno, *ne-vlastite* mu uspomene.

I **taj neko** je našao smrt u *raskrstno-svetskom ogledalu* samo usled toga što je ono, umesto slike ustoličenja *njega* samog – *njemu* nenadano – odrazilo *bezbrojne (za-njega-smenjujuće)* svetove. I kada ga je to ogledalo svojim *ramom* najzad razapelo, postao je: ulomkom stakla njegovog preloma, trn u oku okretanja *svetova* – te brodolomna rana posred proročki sklopljene barke *njihovog* ujedinjeno-srčanog otkucavanja. Ali, u tom ogledalu *on* je postao i „kob nadrealnog – hiperrealna snaga ulomka nove realnosti”^{*} (T. Kragujević), tačnije, pogonom za dogradnju jedne poslednje nedostajuće stepenice – za prelazak na ravan svetlosnog sazrenja, u vidu dno-doseglog stadijuma ***u-bitu-pojedinstvenog umiranja***. Jer, samo iz straha od same mogućnosti viđenosti (od strane drevnog sveta) slike svoje „prve/male” smrti, *on* je (– s obzirom na to da ono što u jednom svetu nije viđeno za njega još ne postoji –) nju smesta potajno za sebe i prigrabio; **te je preeksponirao njeno tamno naličje, sakrivši njeno svetleće ličje u operaciju čiste zamene sa naličjem** – i neznajući tad da je ona instrument

svkolikog stvaranja! /odnosno: da je „nosilac impulsa izvornog sveta” (Delez)/.** A to što *on*, u prvom trenu, nije opazio sebe kao urezanog u pokretnu pra/sliku (sinopsis stvaranja), uopšte ne beše značilo da ga tu nije bilo. Jer ta slika je veći-to-pokretna, i ono što se nije javilo na njenoj površini u jednom trenutku moglo se još uvek pojaviti *pre* ili *kasnije*. Jer – upravo obratno *njemu* – sva celovita, **sobom-postajuća** bića, sopstveno odsustvo u **noćno-lavirintnom ogledalu** (*prasilici* *nebo-paliteljske kušnje*) tu ne beše nimalo uznemiravalo. Naprotiv: kobno je bilo zameniti *noćno-ispovrnutu* sliku svog drugo-bića sa samim sobom (čega je kontra-primer upravo smrt Narcisa, koji je – sasvim nesvestan sebe – počinio dijametralno suprotnu vrstu zamene). Jer pred-uvид jednog bića u beskrajnost sopstvenog konteksta uistinu samo povećava a ne smanjuje pokretljivost njegove *tek-sebe-saznavajuće* volje. I taj pred-uvид beše „uzglobljen” u Točak Harmonije – pogon podržavanja (*startno nevidljive*) snage nedodirljivosti jednog (*pod-pečatom-skrivenog*) individualiteta.

Ali zašto se upravo *taj* *neko* a ne neko drugi *prvi* *zaveo* „slikom kušnje”? Očigledno ne po nekoj tajnoredoslednoj hijerarhiji „višeg” i „nižeg”; te stoga jedino po intenzitetu same bezlično-prausađene želje za probojem granice saznanja – želje koja je u *njemu* našla sam svoj protivhitac, ili pak medijum. Ali zašto bi i onda upravo *on*, a ne neko drugi, bio najpogodniji medijum (dijalektički negativna sila <3>) aktualizacije žudnje samog bića (koje upravo tvori ideju nebića) za dosegnućem onog oslobađajućeg *ništa ništi*? Da li zato jer je samo *on*, kao *beziplazna jedinstvo prvo-bitnog entiteta* (čorsokak sile bezgraničnog postajanja) poželeo da zarobi sveukupan (po Anankinom nalogu viđen) potencijal rasta onog *noćno-ispisujućeg*, tačnije, svu množinu aspekata *dobro-zavelovljenog bitka* (kao „*nebeske jedrilice*”) – što ni jedno drugo, poput *njega* polu-postalo, biće nije moglo sebi (u njegovoj potpunoj veličanstvenosti) ni predstaviti a kamoli poželeti? Ali, i u tom slučaju, zašto bi Ananke upravo *njemu*, a ne nekom drugom biću, dopustila da to vidi, budući da svojom nesposobnošću za samopostanak nije ni ulivao poverenje, predstavljajući *Njen* nedovršen protiv-hitac; – da li je to samo bačena kocka od strane jedne više nužnosti, ili je to onaj drugi, sustvara-laćki slučaj što je vazda u igri sa pred-sveznajućom nužnošću? Nije li *on* izabran zato što je Ananke i svim drugim bivstvujućim bićima podjednako isto sebe prikazala, ali tako da svi *to isto*, usled njegovog prekomernog blještavila, nisu čak ni videli, a tek da su nazirali; – a jedino intenzitet nečije želje za opažajem nadpredstavljive veličine Anankinog Prestola kao „obezglavljeno-lebdeće pravde” tu bejaše onaj odlučiv faktor. Ali, šta tu uistinu određivaše taj intenzitet? Da li sam objekat fascinacije ili jedna „čista”, potpuno apstraktna sloboda duha (odnosno, čisto licemerje)? Dakle, eventualno, samo Anankina praizvagana odluka da stvori dovoljno paradoksalnu situaciju kakva bi mogla da istestira snagu usu-

divanja nekoga pojedinca za primanje na sebe jednog intenzivno nepodnošljivog bremena slobode; situaciju kakva bi (već u pretpočetu, ili „pre” odluke za otvaranje prema *apsolutnom riziku*) mogla „na vreme” da pred-omogući – za svakog istu i za svakog različitu – „protiv-otrovnu” formulu: – *eliksir svetlo-sno-dotekao iz tamne komore Njenog (dah-prosuditeljskog) odsustva*, tačno doziran (kao „detalj-detonator”*/Bart) za preobraženje primarno-postaloga efekta datog stresa, – dakle, upravo onog efekta (u vidu „male zvezde na oknu teksta ili fotografije”*/Bart) koji je ne drugo do grčevito izmeštenje stresnog pojedinca u vlastitu „prejako uokvirenu” („živo nepokretnu” /Bart) sliku. Taj je, međutim, eliksir upravo ona jeza koja obuzima pojedinca *pred ponorom vlastite odluke*.

Samo stoga: *dokaz o postojanju nedokučivog štastva Anankinog odsutnog Ja* („niko-subjekta”), kao *jedan empirijski produžen* dokaz samokritike čistog uma – odnosno, uma koji jedini do-upisuje u sebe čitav proces saznavanja sopstvene /mikro-delatne/ granice – bio bi sledeće: onaj neko koji se kao *uljez drevnog kosmosa* prvi „pomamio” na moć pukog razuma (– moć apstrahovanja skrivena „podsuštine” prirode, ili, „duha slobode” što beše uspavan u estetičkom prasetu –), svojom voljom je – upravo raz-umno – odustao od te moći kada se jednom suočio /susreo/ sa njenom unutrašnjom /donjom/ granicom. (tačnije: sa mikrovizurom svog progledanja u sopstvenu „drugu” smrt, koja je tu upravno jednaka još-ne-dočekanoj smrti jednog prividno „najnaivnijeg fantazma”*/Delez/ – o večno-nesaznajnom „biću po sebi”). Iako mu upravo ta izvorno opscena moć, ne i neka druga, od-nje-postala, sasvim legitimno (– tj. uz Anankinu konstantnu odgovornost, i beskrajno napetu svest o riziku –) beše ponuđena kao jedna prvo-bitna mogućnost (da izabere zlo).

Otud Uljezova (Hermesova) Fotografija neponovljivog *treptaja zbilje sinopse* (– *up. trenu zaoštrene-svesti-Anankine o beskrajnosti Tvorevine, konačno stečene na Krst-vretenu prosecanja svih Njenih pod-sfera – jedinom mestu osveščivanja Snevača-unutar-sna* (up. podsticanja njegove volje „da se u znanju sna stekne novo znanje”*/H. Broh) –) beše onaj *za-pravreme-nedozvoljen snimak*: – snimak od, na vrhuncu uobličanja obrušene, *kule snoviđenja* – koja je putem „podmorskog klobuka” samu sebe ispisala „na glatkoj površi”; – to beše onaj *samo jednom uhvaćen, uzdužni presek* Sfere (Točka disHarmonije), i to sred Njene fluktuirajuće polubrzine blago-nepримetnog uzdizanja od tla: – tren zastajanja-na-sebi organizmične kompozicije svih nemo-zvučnih sfera, *kao jedini ikad zazvučali izraz beskonačnog u okvirima konačnog!* Jer, estetička strategija pred večnom smrti tu jeste: upravo ono što se na Fotografiji Pratrenutka vidi kao slučajna dvoznačnost /„ni afekat, ni akcija”*/Delez/, „zgrčena” polufaza, a što zavodi na *odstupajuću* (ne i pogrešnu – jer *original je nepovratno izgubljen**** /Delez) interpretaciju.

„Fotografija” vraća „u zaljublenu i prestrašenu svest samo pismo Vremena: u pravom smislu revulzivan pokret koji obrće tok stvari, a koji bih ... nazvao fotografska ekstaza.”*

(Rolan Bart: *Svetla Komora*)

Jer upravo taj ulomak strane realnosti, slučajem zapao u ogledalce „zglobno-očnog” preseka sfera – kao Uljezov raz-umni pogled kidanja svejedinstvene im atmosfere – tu beše supstitit za zlatnom merom izgublenu beskrajnost onog nad-sa-merljivog (zrcalom srebro-ispovrnutog, mesečevog). Stoga, jer je jedino **taj pogled** pretekao **najdalje obzorje** i rastočio **njegov okvir**, te ostvario onaj (za pravreme) **nedozvoljen snimak**: – negativ Podzemnog Fluksa, ili Sferinog Sja-ja-u-odlaženju. Stoga, jer je jedino **pogled uljeza taj** koji nije mogao u **fiksni okvirima** (sklopljenim koricama Knjige) drugačije da se situira nego preko **poteza njegovog preko-voljnog** (rukom Lahese ustrajno vođenog) **do-upisivanja**, – dakle, poteza koji **beskonačno** ranjava (Anankom) jednom skrojen nacrt univerzuma! Jer, upravo bi odsustvo **smrtne rane** u **mapi sveta**, – i to **rane izazvane trn-ulomnom klicom Anankinog dorasta-do-sebe**, tačnije, klicom što se zabola u samo (svetlom-prelamajuće) srce Sferine (serijalne) Fotografije (tvoreći njenu **kristalnu osu**; ožiljak/* Bart), – značilo isto što i njen večno-ukočen status; pakao apsolutnog nedogađanja; ugušenje i trajno potisnuće onog što se nalazi „iza od iza” površine (dakle, ne samo iza ličja već i iza naličja) – a što se inače zanavek na njenom ekranu samoispisuje: čistom „klizavošću”, pomerljivošću njegove višeslojne podstrukture.

Stoga je samo na taj način saznanje *drugosti drugog*, kao apsolutne nepoznanice tek postalo moguće: time što je ono nesaznajno (*praodсутno u tekstu*) postalo *svoj vlastiti tumač/subjekt* – sustvaralac uslova svoje saznatosti (*životodavne napisanosti*).

„Niko ne zna ništa o smislu koje čitanje daje delu, kao što ne zna ni o označenome, možda zato što se taj smisao, budući da je želja, smešta s onu stranu jezičkog koda. (...) Čitati znači želeti delo, ...” /Rolan Bart: *Književnost, mitologija, semiologija/*

APENDIKSI:

<1>

Želja pra-ideje za potvrdom svoje jedino-mogućnosti **nesamerljivo ojačava u vakuumu** – u kome ona trudno iščekuje vlastitu opreku; ta opreka jesu uvrloženo-mrežaste tablice, pod koje se privodi trag njene samoizronele pojave.

Moraju se polomiti tablice (srušiti lestvice) jer ove pripadaju *ravni uskrsnuća*; *sferi nesaznajnog*, za koju je potrebna – *herojska* – spremnost na skok. A dokle god se one – kroz pokretne zavoje – daju sopstvenom iščitavanju, sam subjekt iščitivanja ne može izvršiti (*pravovremeni*) skok; tj. ne može ispuniti tablice, jer ne može ući u oblast apsolutnog rizika iz koje se one same ispisuju: sopstveno znanje o iščitavanome ga sprečava u tome.

Iz tog vrtoglavog iščitavanja *odmaknute sfere* dotekla je i predstava o *nužnoj dobroti* te iste, i to onoj koja nagoni zemnog sagledavaoca na – u svom prazlogu ne-preispitanu – delatnost: odluku na – *preuranjen* – skok. Ali, prava njegova delatnost može da izvire tek iz sloma prisutne lestvice vrednosti, ili, beline njegovih olujno-raskrzanih velova.

Teza o zlu nebesnika:

Postoje neki od duhova koji čine nadnebesku elitu, a koji uopšte nemaju samobitno postojanje – te koji čine mrtva slova tablica. I oni usisavaju pojavno mnoštvo, sakupljeno-oko-prestola, kao jednu nepreglednu mlečnu prašinu. Na taj način postade plodonosna glina (klupko mrtvih reči) iz koje proključava nov (širesmisleni, vanprestoni) život.

Postoje i oni koji takvu samobitnost imaju, ali koji čine tek manjinu-unutar-manjine: podskup date elite, ili ključajući kapacitet vakuuma, skrit **ispod samih mrtvih slova**. A svi ostali duhovi – kovitlavo mnoštvo čestica – čine prelazne oblike između ova dva slučaja.

„(...) Jer nebesnici
nisu sve kadri. Naime, sežu
smrtnici pre do ponora. Dakle, s njima se
preokreće odjek. Dugo je
vreme, ali se zbiva
istinitost.”

(**Helderlin:** »MNEMOZINA – fragment druge verzije«)

<2>

Odluka donesena u snu hoće sebe da sagleda sa svoje suprotne strane. Stoga *momenat buđenja* biva vraćen u san, i to onda kada se, na svom „odmaknutom” obzorju, *ipak* susretne sa tačkom susnevača.

Negativno dijalektičko zlo jeste zlo one forme koja se sasvim odvojila od svog sadržaja (prelazeći u mrtvi omotač, „kutiju” – suprotnost Ideje). To je hegelovska **suprotnost** koja bi trebala da se na kraju povesti izmiri sa duhom (Idejom), iako se sa *njom* ni ne susreće: jer se „kameni” na pokretu *njenog* oponiranja – i ne dovršavajući taj pokret (čemu Adorno, u razvijanju svoje negativne dijalektike, upravo teži). I to zato jer se ne može (tek prvostepenom negacijom) oponirati ono još-nepostojeće: **samosvesna negativnost** duha ili Veliko Neispoljeno, kao jedino okrilje Ideje. Sledeća zamena teze: ne postoji /bar ne na ravni ispoljenog, u-vremenu-dostižnog/ nikakvo *po sebi* i *za sebe* Ideje; odnosno, *ono* postoji – ali tek kao mogućnost – na ravni apsolutne latencije. Jer, ta je pred-data mogućnost *sabit dodatni* prostor nastao izlivanjem-iz-zrcala, u vidu *naddaleke* poredbe, one noćno-skrite svetlosti Ideje, ne i *njena* neposredna emanacija. Ona je prostor čujnosti *neme muzike* koji se, *s neba zvezda nekretnica*, poput „oblaka prozračnosti” katkad „spušta na zemlju”* (Muzil). Jer, ko *nju* jednom čuje taj na svet dalje gleda *kao kroz staklenu pregradu*: to je Eurinoma, Lotalica, hladnosuzni pra-lik Mesečev, što teži da daljinom svojeg povišenog sećanja iskupi ono nekad-dogođeno, *veliku nekadašnjicu* – koja je ne drugo do /do najveće oštine nemo-zvučnih detalja/ doraden sebe-opažaj Ideje. I upravo je to samo-opažanje onog entiteta koji „još nema svoj prostor”, dakle, onog koji je još u utrobi snevanja vlastitog lika – „s njegove suprotne strane”. A to je upravo ona strana koja ga zrcalno budi i izgoni napolje – da postane muzika! Dakle, muzika kao jezik posredovanja *višeg* i *nižeg* sveta /*up. nad-mesečevog* i *pod-mesečevog*/, ili ono **ekhartovski shvaćeno ne-ništa muzikalno topološko** identiteta **čovekovog**. To je ono „maglom” obavijeno, svetlo-nosno *postajuće* čovekovog saznanja – priziv gnevnog palitelja u Noći, što samim sobom porađa prazvuk (Bemeov bog).

Jer, Ideja ne može unapred da zna gde su joj granice (*čvorovi stresova* – kao koordinate plutanja u nekom nemoguće-praznom prostoru –) koje bi je samu pustile u o-stvarenje, ili, u **beskonačno samosvesni oblik tajne**. Tražena je ravan sebe-sagledanja Ideje isto što i *ravan uskrsnuća*, upor. *ciljna uzročnost*. Jer, Idejom (gromnom impresijom) podstaknuto *mišljenje mišljenja*, kao *zrcalna samoafekcija nje same*, budući preintenzivna i time unapred osuđena da se prekine, proizvodi unutar sebe jednu tačno doziranu mini-afekciju – kosougaonu *sliku-impuls (nosioca impresije izvornog sveta** /Delez)*, i to zarad oslobođenosti one pred-date joj afekcije kroz akt sve-preuobličenja determinisanog.

&

„Sadržaj je *suviše veliki* za svoju formu... ili bolje, sami sadržaji imaju formu, ali ta forma je prekrivena, podvostručena ili zamenjena jednim prostim sadržateljem, omo- tačem ili kutijom, čija je uloga da potisne formalne odnose.”

„Ali, postajanje tajne ne prisiljava je da se ograniči na prikriivanje svoje forme u nekom prostom sadržatelju, ili da je zameni za sadržatelja. Sada tajna kao tajna mora da zadobije svoju vlastitu formu. Tajna se uzdiže od konačnog sadržaja do beskonačne forme tajne. Umesto da bude povezana sa čitavom igrom relativnih opažaja i reakcija, tajna ovde doseže apsolutnu neopažljivost. Kreće se od sadržaja koji je dobro određen, lokalizovan, i pripada prošlosti, do opšte *a priori* forme nečega što se dogodilo i što se ne može lokalizovati.”

„ (...) Ono što je važno je da percepcija tajne mora biti sama tajna; ... ”**

(Delez/Gatari: *Postajanje intenzivnim, neopažljivim, životinjom*).

SLOBODA I PREDESTINACIJA

„A možda me je San opčinio i time što se tako strašno igra s Vremenom. Zar nisam često vidio u jednoj noći, u jednoj minuti jedne noći, veoma davna vremena, prognana u one goleme daljine u kojima ne možemo više ništa raspoznati od osjećaja koji su nas ovdje obuzimali, kako svom snagom nasrću na nas zasljepljujući nas svojom svijetlošću, kao da su divovski avioni mjesto blijedih zvijezda, kao što smo mislili, kako nam pokazuju sve ono što su za nas sadržavali, uzbuđujući nas, potresajući nas, obasjavajući nas svojim neposrednim susjedstvom – a koja su se ponovo vratila, kad smo se probudili, u onu daljinu koju su nekim čudom prešla, dok nas nisu uvjerila, **uostalom sasvim krivo***, da su jedan od načina kako da ponovo nađemo >izgubljeno vrijeme<“?

(**Prust:** *Pronađeno vrijeme*)

Prvobitni ili noćno dijabolični vid uspostavljanja horizonta beše hermetički zapečaćena, dvosložna mera subjektovog odstojanja – naspram onog predmeta svesaznanja koji usisava njega-kao-saznavaoca; *čistina prvog stvaranja*, koja se – *paradoksalno* – nalazila između slike pamćenja izvornog sveta, kao *pra-objekta*, i nepamćenog izvora moći njenog individualnog prikazivanja, kao *pra-subjekta*. Dakle, zaključano-tačna mera sebe-znajućeg odsustva *drugog*, kao onog stvaraoca „koji još uvek čeka na sebe”, te neprobuđeno zuri u sopstvenu primalnu ne/mogućnost. I to stoga jer ova – kao **iščezli prostor** (izgubljeno vreme) – ne beše još niotkoga očitana/rastumačena; iako je u beskrajno složenu mrežu heterotropnog preseka, već na nivou formiranja njenog jezgra, pra-upisana. Nju čine:

PRVOBITNA INSTANCA, IZ-PODZEMLJA-OTRGLI FLUID: „*ostrvo uzneseno u oblaku*”, nedosanjano mesto pra-sa-delatnosti subjekta – izvorno-konstitutivnog opažača ili nereceptivnog saznavaoa; – to je mesto **indeterminisanog** zbivanja, pri dnu spiralne školjke pračovečanstva, vid njegovog posmrtno-suženog daha; mesto na prekretnici jednog noćno-otvorenog skupa koji diše svemirski vakuum – i to putem istrgnute svetlosti dalekih sazvežđa. A ta se noćna „rampa” pri tom pokreće iz čistog otpora spram tiranski-svetlonosnog kruga dokinuća čak i sopstvene šupljine – *za doček pronađenog vremena*. Jer, to bi bio dah potajnog pulsiranja želje /unutar pračoveka/ za prekoračenjem svih *zvezdano mu sazdatih* granica saznanja, kao zapravo želja za istupom na prag *iz-sebe-razvezujućeg obzorja-bez-vremena*, što upravo opstoji nad *uzvodnom* silom „pumpe” – koja izaziva jedan nepodnošljiv unutrašnji pritisak. Tek to bi bio onaj izvorno-refleksni grč straha, što postoji i u *novog* saznavaoa: – jeza pred mogućnošću gubitka prestabilisane mere odstojanja (utkane u podstrukturu sopstvene mu saznavno

tragalačke otvorenosti) u odnosu na prag neizvesnosti, koju donosi susret sa njegovom duboko-zaželenom oprekom: – *apsolutnom nepoznanicom* koja je, paradoksalno, isto što i samome saznavaoču predodređujuća paralela.

Učinak toga je prestabilisana, napeto-statička svest o srebro-zlatećem (raspetom) broju izvesnog disharmonijskog poretka koegzistiranja svih mikro-mera (od) zasebnih dah-odstojanja: – vid proboja-iz-sebe pečata jedne samozastvarajuće svesti, ili, tačnije, rastuća sila otpora naspram onog tamnosvetlosnog kruga koji teži da sve posuvrati u svoju početnu tačku. Učinak toga je šuplja tačka (od) u-sebe-svinutog zraka prisećenja (na pravremena) koja bi, u takvom zrcalnom susretu sa duplikatom, bila međutrenutno već poništena i odlivena u taj isti duplikat, zaboravom otuđena od mesta svog rođenja – da bi, na vrhuncu tog samootklona, bila kadra da se priseti i onog što još nikad nije bilo dogođeno: nikad i nigde osim kao želja ili zamisao načina kako da se ono sâmo – uprkos tome što se nalazi na *pragu mogućeg* – **ipak dogodi u vremenu**: kao nulto-izražajna sila beskonačnog samousložnjavanja – koja, poput podzemno žiličavog korenja buduće-izronelog stabla, što drži znanje o bezbroju povezivanja sve rastne životnosti, sa nevidnom postepenošću (sebi samoj) krči put.

Jer, *drvo znanja*, kao *obrnuta rast* zalomljenog vrha piramide, te kao rasveta bezmalo iskarikirane pozicije moći, ujedno je obrnuta *strela vremena*, u vidu *zvezde-repatice* – što /dvostrukim obrtom oko ose/ odapinje samu sebe /u unazadno prostranstvo, bezvremenost/ – raspršujući sopstveni polifoni rep, što drži u sebi bezdanu zenicu samoizdvojenog jedinog joj trećeg oka, u bezbrojno mnoštvo zasebno-svetlucajućih očiju: nova ili *neuređena muzika*, *rođena iz ekscenog ubrzanja točka prestabilisane skladnosti*; nova ili aktualna beskonačnost koja se – jer do u beskonačnost umnožava varijable drevnog svitka – **nikad do kraja ne podudara sa mapom predeterminisanog, iako ponavlja njen predskazan rezultat**; i to kao onaj dugo-čekani događaj nadolaska dotad nikad /u svojoj beskonačno-granatoj celini/ ispoljene „munje” – kakva dolazi jedino iz „veliko-temenog pera pravde” /– Majet/. *Gnev skrivenog božanstva*, zbivajući kao *provala*:

„...kada Bog njima nametne i suprotstavi svoje *ime*, ... on ih predodređuje za prevođenje, on ih podvrgava zakonu nužnog i nemogućeg prevođenja; udarcem svog prevodljivo-neprevodljivog ličnog imena on daje univerzalni razlog (koji više neće biti podređen carstvu nekog posebnog naroda) ali time istovremeno ograničava samu univerzalnost: zabranjena transparentnost, nemoguća jednoznačnost.”

(Derida: *Kule Vavilonske – Vavilonki obrti*)

Pozitivni učinak zaborava mape prestabilisane harmonije je dosegnuta bistrina unutar *stvaralačkog slepila*, kristalisanost *principa neodređenosti* kao *prozora druge beskrajsnosti*, onaj na kraju ipak premerljiv potencijal što nužno

sledi u (samo jedan, od bezbrojno mogućih) ishod događanja, i to ishod koji je samo po višoj nuždi neodređen, jer je rezervisan za delovanje čoveka. Utopijski predizračunat ishod interakcija između utvrđenih linija konsekvencija iz (jednom nulto-samoizolaciono učinjenog) izbora duše u stanju „pre stvaranja”; dakle, izbora koji nije donet u otvoreno-ukrštajnom kontinuumu prostor-vreme, ali koji, kao jednom dogođen/zapečaćen, nastavlja da deluje kroz vreme. Jer to prastanje upravo zbrisanošću mesta svog uspostavljenja, nastavlja da pronosi *nit pamćenja* – i to onog koje dolazi od njime *samo jednom* dosegnutog dome-*na duha prvog tvoraštva*; od sebe-ne/stvorenog entiteta (*Velikog Neispoljenog*) – koji, kao beskrajno usamljena ideja, prvi pokušaj prekoraka granice sna, sebe nije mogao kontekstualizovati u prostor opšte-sanjane mogućnosti, a još („svo-jevremeno”) ne beše ni mogao zakoračiti u sferu ozakonjene beskrajnosti. I ta bi se **krajnje-izvagana, svemu udaljavajuća** sfera – kao oblik u-snu-nađenog nad-nemogućeg preseka svih nebeskih pod-sfera – sastojala od mreže hiperkontakata s jednim davno izgubljenim mestom/vremenom: – *apsolutnim objektom* sebi dovoljne moći preobražaja u *sopstveni subjekt* (*Boginju noći predstvaranja*).

PODMORSKI ZAKOVANA SUPSTANCA – kao stanje jednog beskrajno-izmicajnog, večno-odmetničkog, ono-stranog **postajanja-u-fluidu lunarne svetlosti**, i to u paradoksalnom modusu opaženosti tog fluida okom neke još sebe-nesvesne, nemo svedočeće svesti; ona nikad-do-kraja zakočena /u-sebi-kolebajuća/o-zbiljnost Utopije: – ono što je tačno razvrstano, **predeterminisano**, zatvoreno u auru svog prekomernog sjaja, kao modus sebe-zaborava, usnulosti u sopstvenom beskrajno mogućnosnom ali i neispoljivom izobilju. Ono deluje kao test nečije pojedinačne savesti, kao prelazno-dodirni dah slutnje, vesnik nadolaska plime jedne nadaleko otisnute stvarnosti ljubavnog sebe-nezaborava – tj. nezaborava sopstvenog utopističkog porekla iz /više nenalazive/ *pećine stolovanja majki*.

Degeneracija prvobitne kognitivne paradigme (up. deformacija optike koja je hvatala *smernicu daljine*): – Hermesova zamena teze o *svetom broju* svih nesvodivo-pojedinačnih *dah-odstojanja*, koji biva – hipergeneralizacijom – za svakog svog mogućeg saznavaoa poništen, vraćen u nevidnost. Jer, to je ukočen oblik laži o tome da se tačka ozbiljavanja susreta dveju disparatnih paralela (– tačka budućeg preseka kao srce „umirenog” točka harmonije, „cilj svih puteva u beskonačnom ponoru sna”* (H. Broh), te u bezvremenome mikrodomenu skriveno original-težište makro-kosmičke ravnoteže, u vidu naličja prvo-idejne, tek virtuelne ravnoteže –) može apstrahovanjem „presaditi” u makrodomen, polje unutarsvetskog događanja, i time fiksirati kao podmet za razumsku analizu. Jer to je ne-kreativnom lažju Tot-Hermesa ukraden (– zapravo, dvounakrsnom zamenom

smerova krajnje-izlaznog ključa *globusne mape dobra-i-zla*, konzervisan –) tren samopokretljivosti etera. I tu biva nevidljiv/neispoljen lik-original vidljivog/ispoljenog naličja-kopije, pobrkan sa svojom kopijom, kao i kopija sa njime kao originalom. A onaj prikazivajući lik (po-sebi-nevidljivog) izvora života, kao sam iznos neopažljivih brzina neizbrojnih izmena u zavelovljenom mikroprostoru, postaje jedan umrtvljen duh medijalnosti, ili sebe-urušavajući most, sačinjen od Erosovih iskrzanih krila; zaključan i postvaren dija-logos kao simulakrum – nasilno uspavan, a zatim sablasno oživljen duh majčinskog jezika; – dajmon rasvete patosa jednog daleko-budućeg uskrsnuća:

OBRNO-ZVEZDANA INSTANCA novog **(pred)-kreativnog** opažača: – onog kome je već po pretpostavci, ili, bez ikakvog zahteva za prolaskom kroz mnogoslojevne velove Dikeine kušnje, predat ključ da ukrade, **te prevremeno pusti u dejstvo svekolikog determinisanja samu predeterminantu**, zaključan *sveti broj* – koji omčom svoje završne nule guši, umrtvljuje, te *koči mogućnost jedne podsticajne rezultante, pre nego što se ova i rodi*; to je prevremen povratak/osvrt na stanje „pre” stvaranja kosmosa, kao zlo njegovog kočenja u slici vlastite predviđenosti. Tek je to ono pozitivno, *hiperbolično pretpripremljeno zlo*, u vidu omče ugušenja primalnog znanja; to je, ujedno, zapečaćena granica sveg ljudskog saznanja – koju teži da apsolutizuje jedino razum-tiranin kao opresor, *uljez indiskretnog pogleda*; to je zlo samozatvaranja u samoizvesnost kružne unutrašnjosti *njegovog* prvo-izdvojenog oka-kamere. A to je, ujedno, od iznutra smrvljeno, pod pritiskom naprslo, najtvrđe „jezgro oraha” – koje zarobljava životvornu kap etera; – dakle, jezgro koje inercijskim ubrzanjem procesa samoraspađa dovodi do krajnje čistine uskrsnuća ovu zlousnulu kap-zvezdicu izvorno-paliteljske svetlosti. To je ona *jedina, prvim stvaralačkim zamahom Kataklotine Preslice preduklopljena, pozitivna uloga* Hermesove zamene teze – o **konstantnosti pomaka (razmaka)** uspostavljenog između varijabilno-samoispisujućih sila rastavljeno-sastavljenih, *ljubavnih paralela u utopističkom mikroprostoru*: – prostoru zbivanja prekomernosti sjaja jedne čiste latencije! A te su dve *zlatno-presečne, sveinicijelne* paralele, u vidu zastalo-sudarnog i u-sebi-udvojenog daha; one su izraz **najdublje-skrivene želje masa** – za osvajanjem prostora lebdeće bezgraničnosti, kroz koji bi se prostrla preogromnost svih njihovih interakcija! traka večno-produžnog pulsiranja *nulto-stvaralačkog duha bezbroja*.

Iz podmorske pećine ostrva VIHORSKI UZNESENA SUPSTANCA, kao *ono više-ne-opažljivo*, u svome bespokretnom stanju rastočeno i tek stoga **indeterminisano**; – *ono što je nerazdvojivo od sile sopstvenih velova, zaslepljivih sumarnih sjajeva*. Jer, tek kroz te velove bezbrojnog sebe-usmrćivanja ono sâmo sobom (– u svojoj beskrajno-svetlosnoj samoći –) narasta. Jer čim mu taj veo razvla-

stitosti beše /Hermesovim indiskretnim pogledom/ preotet, *ono* se grčom svog iskonski nesavladivog straha svelo na **vrpcu stešnjenja** – vezivanja u čvornu tačku kondenzacije čestica čistog mraka; – u ono što je sa sobom tvrdo-identično (zaboden klin u srcu praispoljenog kosmosa). Dakle: – *svelo se na vlastito infinitezimalno postojanje*: na međutrenutno ispovrnutu sliku samo jedne od bezbrojnih faza mikroživotnog procesa; tj. na ukočen oblik sopstvenog falsifikata: sliku zavodjenja na lanac beskrajnih zamena teze o samoj sebi (kao potajno fluidnoj), postavši najzad „more-lutalica uhvaćeno u zamku svoje stranputice”^{*} (Sen-Džon Pers). Tako se *ono* svelo na „ukletu” egzistenciju onog što je zaključano pod šifrom svog traženo-pravog ključa; tačnije, na egzistenciju onoga što se sasvim iznenada našlo u jednom opoziciono-spojnom mikroprostoru: – mestu čekanja na svog sasvim neizvesnog oslobodioca, svekoliko priručnog mu znanja razrešenog tumača, kadrog za diskretno-taktilni vid smelo sebe-iniciranog lutalice, izgubljenog u besprostranstvu poslednjeg mraka; kadrog za ulazak u pred-snevani rizik svoga otvaranja za proživljavanje *bezmernog bola beznađa* – kao cene uplova u *sferu stvaralačkog slepila*. Ali čak i takav dugo čekani oslobodilac, kao najpre svoj samooslobodilac – sam „ukleti” večno-plovac, ne bi mogao da otključa/pročita ono što je tim slojevnim urezom tek polurečeno – o mogućem krajnje apokaliptičkom ishodu unutarstetskog zla, kao od strane iskonskih sila taktički dopuštenom. **Zapravo, čak ni takav jednom dočekani nulto-stvaralački čitalac ne bi mogao da iščita ono čega u zbirno-šifarskom tragu (više) nema**: – onu nemerljivo nit-lavirintnu, sitno-razgranatu putanju neusmerenotkajućeg, i stoga sasvim slučajno prispelog kljuna indigo-pisalačke plovibde – do svog zapečaćeno-krajnjeg odredišta: *svica u srcu ponoći*. Jer ta beskrajno vrludava nit hiperosetnog „vida mačke”, što izvire s pramca „morsko-nebeske” plovibde (i to kao „na krmi zakovana zvezda” ili „ruža zaslužnjena u svetiljku”^{*}) jeste upravo jedno u brikolažno-šifarskom tragu plovibde **bespovratno zbrisano mesto**: upravo ono što beše nekadašnje živo srce tog prazapisa, a što je sada usmrćeno svojom preranom viđenošću, ili razornim uplivom razumskog pogleda, i to kroz lančano-kidajuće velove svog odsevnog belila! Jer ta belina, u polju jednom prevedenog značenja, jeste zračenje tek jednog lokalnog smisla trenutno nastale čistine – u vidu nezaustavljivo-šireće rupe svih mikroprelaznih poništavanja, učinjenih od strane onih već stabilisanih tačaka, kakve već dugo drže neoslobođen potencijal tajno-značenjskih čvorova.

Otud ta neuhvatljiva rupa u kolažu šifarskih tragova (tačna mera/ugao jednog sebe-znajućeg odsustva; prozor progledanja u iz-sveta-izgnani predznak sveopšte smrti), ne predstavlja manjak, već upravo višak (privremeno potisnut učinak) **dvostruko sadelatnog rada pisanja-i-čitanja** – koji je rad dvosmernounakrsne sprege podsticanja jednog beskrajnog procesa reminiscencije. Dakle, rezultat tumačenja poluzbrisane mape drevno-ureznih, *crnih (mrtvih) slova*,

bila bi hladno-eterska nad-sve-aura jednog pra-prognano-potisnutog smisla – za paradoksalno već učinjeno stvaranje (intertekstualno upisivanje) *zlokobno-zračnog* podteksta, i to u vidu *belo-slovne* objave *crno-pozadinske* nigdine. Jer, on je tek nezahatljivom dubinom nečije volje tu ispisivan – iz okvira kompaktne sfere svog duboko-samoneizvesnog uravnotežavanja – na zvezdanim terazijama. I ta *nad-sve-aura*, koja zbiraše u zaklon najdaljeg odstojanja sve odseve dogorevajućih zvezda, javljenih najpre u vidu svetlo-slovnih tragova, jeste mehur lučenja jedne morski-hladno-plamene, skamenjeno putokazne kapi: „eliksirske suze” dotekle iz „kosog mačjeg oka” – što zaceljuje *hiljadu-latičnu krunu (od krikom tamne noći iskidanih velova)*. A to su velovi koji behu izatkavani od strane čiste zlokobi *njenog* nektara, držanog unutar sitno-igličavih strelica zlopogledne joj moći tuđeg oslepljivanja. A kada se tako zaceli tkivo jednog nezavršivo mikrodomenskog procesa, ono se /na svom vršnom luku/ iznova /nepojamno-voljno/ briše – da bi se obnovilo /i to kao gigantski uveličano/ kroz spojna ogledala, prikrivena unutar oka njegovog oslepljeno-ljubavnog rastumača. I to je njegova nadaleka reminiscentna potvrda istog, *već viđenog*, u vidu postignutog ponavljanja, iz čistog samoproboja uzdržano-napete mu volje, onog čemu ni trag traga nije ostao u sećanju, ni kolektivnom ni pojedinačnom, **te koje se, paradoksalno, zaista i prvi put dogodilo kao potpuno novo stvaranje** – iz *ništećeg ništa*. Zapamćena je, dakle, samo obala krajnje stvarnosti; ne i beskrajno vrludava, nit-zvezdana staza <1> prelaska preko nebo-okeanskog ambisa, kakva bezmalo mami svakog zatečenog putnika – na pad vrtoglavog mu pristapanja uz lažno blaženstvo zaborava. A to je opasnost putnikovog nestajanja u svetlosnoj stihiji: – vid apsolutne izgubljenosti *moreplovca* unutar kružnog nebo-okeana sveopšteg besvesja.

* * *

Pra-šum <2> kao u-tami-čekani sudar dveju nesusretljivih paralela (opažaća i opaženog), te kao u-sebi-skriveni početak života (*beg ptice*), jeste ono što je odmah zatim zatvoreno u panoptikumu, zazidano u kuli mnogoglasja – a što se na samom kraju sveti, tako što /svojom domamljivom „zamkom unutar zamke” – u koju je i samô prividno uhvaćeno/ guta svog tiranskog posmatrača! I otud, putem svoje udvostručene snage /što dolazi iz naglo-razvezane petlje uzajamno mu svezanih krila/ **provaljuje kulu**; – loša beskonačnost provalne stihije proždiruće svetlosti, koja ne baždari prostor svog prolaska nego vihorski preokreće te falsifikuje pečate svih zatečenih makrokonstelacija; – prividna lakoća u kretnji njenih slučajnih efekata, tj. sloboda kao večna aproksimacija sebe same – kao uistinu trudno-stvaralačke; vrtlog uzaludnog izmicanja tački samopočetka, progutano-izgubljeno vreme, pakao razuma: predkreativna laž o

nepokretnom bivstvu slobode; hiperapstrakcija slike jednog bitno nedovršivog, mikrodomenskog procesa: tiranski zaobručena, iako još neispunjena ipak već ispražnjena slika jedne daleko snevane slobode: laž o sâmoj prirodi slobodne volje, koja je primarno nemoguća, ali i svemu uprkos izboravajuća, obratno procesna, te mnogostruko zapleteno samopreobražavalačka – **a nije apriorna datost, čak ni kao neodređen potencijal!** Jer, upravo ta laž o navodnoj neskokovitosti razvojne linije slobodnog duha, beše ona Tot-Hermesom podmetnuta zamka (– ogoljeno lice primalnog sveta, postalo usled izbrisanosti njenih podslojeva –) u kojoj ležaše pravi uzrok, odnosno, uslov mogućnosti sveg pojavnog zla. To beše Tot-Hermesovo lukavstvo isključenja delatne uloge subjekta (kao nulto-graditeljskog opažaća sveta) iz živog nanosa prasupstance (kristala rastućih susaznavanja) u koga ovaj beše praupisan. I to tako što se (navodno) gotovo-data sloboda ljudske volje idealizuje, estetizacijski kvaziapsolutizuje, te čini samo simbolički prisutnom; – dakle: nad onim pra-(ne)-opaženim (– up. nad šumom slomljenih krila, u vidu neosvešćenog i time još nerođenog duha stvaralačke slobode –) stvara se *maglena koprena*, u vidu laži o postojanju *bića po sebi*. A to je ona velika zlonamerna laž Tot-Hermesova – o prirodi onog pra-(ne)-opaženog: – da je ono (navodno) ne-predeterminisana, igri slučaja predata, slepo-haosna materija, ne-sebe-stvaralačka, ne-samouobličiva – te da se može u potpunosti zahvatiti razumom kome (navodno) tek samo pasivno podleže. Falsifikatna slika vremenâ od „pre stvaranja”, koja polovično odslikava vrtloge razmena na vrhu dugo neodrživog stanja turbulencije – *lažući o njemu da je ono stanje trajno-uporištne stabilnosti!* To je zlo nemoći ljubavnog pamćenja jednom samo zbile, jasne vizije puta sebe-ozbiljivanja sna o onome nikad dogođenom niti pomišljenom: – iščeznuće moći prepoznavanja izvornog smisla/podsticaja suzdržke vlastitog pogleda od slike ukolažiranih vremenâ. Jer, takva je moć sopstvenog sudelovanja u tuđoj posmatralačkoj nemoći svojstvo plemenitosti samo otmeno udaljenih. A otud tek sledi onaj strahoviti grč gušenja u sebi razumskog znanja, uhvaćenog u zamku nepropustljivosti svoje, usled same joj neelastičnosti zapletene, spoljne granice: lančano sebe-proizvedea anksioznost razuma, već pred samom mogućnošću njegovog dodira sa nadstvarnosnim, od koga teži da se ogradi već na ravni svoje sâme mogućnosti: – njegova vlastita strategija urušavanja. Stoga, glavni kvalitet čistog sebe-ogoljenog raz-uma (– zajedno sa njegovim *preokrenuto-apsolutnim sistemom vrednosti*, ili sebe-zakočenim krstočkom obrtanja *prelivno-varničavih plašt-konstelacija moralnih zakona* –) jeste upravo paradoksalna uspešnost strategije njegovog kvaziherojskog samoobrušavanja – dakle, **uspešnost njegovog simbolički izvedenog samoubistva na tački vrhunca svoje moći!**

Dakle, onda kada je opresija nadličnog razuma /fantomskog dvojnika sopstva/ najveća, upravo tada ono potisnuto /podstvarnosno/ provaljuje u njega

– da bi istriglo te povratilo sebi jedno mesto /za vlastito novovremeno delovanje unutar predutvrđenog simboličkog polja/. To je ono jedno mesto koje beše uzeto od njega, od strane otelovljenog ne-bića čistog raz-uma kao „velikog kanibala” – koji „jede vreme”; – tj. od strane onog koji ždere samu prautočistnu distanciju jedne slikotvorno-samodovoljne subjektivnosti, i to onu koja je večno delatna u otporu/otklonu naspram objektnog sveta. Jer, delatnost subjekta-u-vremenu, kao izraz pamćenja nepovratno izgubljenog prastanja neuslovljene slobode (stanja još uvek postojećeg na nivou polutrena), jeste **u-pokretu-pogađajuća re/interpretacija zvučne slike pra/opaženog**. Jer, ta moć ljubavnog podsećanja, kao vid izvornog pred-metanja *Ništećeg Ništa iz Ja*, jeste upravo dodatni upis u sliku predstvaranja onih indeterminisanih 20% /u okviru predeterminisanih 80%/; – tj. moć nultograditeljstva u vidu prekognitivnog ili „mačjeg” pogleda. Skrivanjem, putem „vela zaslepljive beline”, postojanja 20% zbrisanog /intertekstualnog/ polja unutar mape predeterminisanog, skriven je 20%-tni obim rupe /procesualnog/ razotkrivanja beskonačne crne pozadine – koja pruža mogućnost za artistički ne/prividnu pojavu novih, zapravo tek samo ponovljenih/uskršlih, belo-svetlosnih znakova – učinaka nulto-početne delatnosti jednog beskonačno samodovoljnog subjektiviteta.

Ali pri tom, nije takav jedan subjekt onaj koji se prikriva u svog „zlog dvojnika” (masku bezlične komunikacije), radi održavanja stanja bespokretnosti, vavnremenosti; nego je sam taj njegov dvojnik-simulakrum (– privatno-znakovni jezik subjekta, koji se ovde privremeno odriče –) ono što se tu od njega (do u poslednju dubinu nesvesnog) skriva: – i to kao subjektu izvorno pred-metnuta slika *o sebi* (kao daleko budućem, za-sobom-zaostajućem). I to samo stoga da bi taj subjekt uopšte i **načinio prvi pokret – žrtvovanjem pra/slike kolektivnog na-sebi-obustavljenog pokreta** – i time stupio u proces svog postajanja.

„Prebacuje li se esej u relativizam i odsutnost sadržaja jer ne priznaje nikakvo stajalište koje je izvan njega, u igri je upravo predočba o istini kao nečem „gotovome”, kao hijerarhiji pojmova predočba koju je Hegel razorio, jer nije volio stajalište; u tome se esej susreće sa svojim ekstremom, filozofijom apsolutnog znanja. Esej bi htio izliječiti misao od njezine proizvoljnosti, time što tu proizvoljnost vlastitim postupkom reflektira umjesto da je maskira kao neposrednost.”

„...najunutrašnjiji je zakon forme eseja otpadništvo.”

(Adorno: *Esej o esejju*)

„Iskrenost u službi mržnje na genija: ...”*

„Ova besmislica: da se iskrenošću (koja je iskrenost postojećeg) može reći *nepostojeći* subjekt govora, počiva na uverenju netvoračke pojedinačnosti da subjekt nije *stvaranje* subjekta, već da je on *dat pre svoga znanja o samom sebi*, i da se on samo od sebe skriva.”**

(R. Konstantinović: *Filozofija palanke*)

Tek na taj način bila bi iskušana kadrost jednog pojedinca za pogled u *unazadno prostranstvo bezvremenosti*, tj. za osvrt u *stanje* u kome vladaše *bezgranična sloboda samozamišljanja*: – putem potvrde moći tvoraštva njegove nulte imaginativnosti, kojoj prethodi zabrana tog istog osvrtnog pogleda – na mapu prestabilisane (dis)-harmonije (svih) pojedinih (ne-sopstvenih) učinaka. Dakle, početak *stvaranja* koji bi bio ujedno i nultodimenzionalan (– kao potajno-budući, i to u modusu nečijeg iznenadnog prisećanja na sveobuhvatno-pećinsku pra/sliku, kristal rastuće subjektivnosti –) i multidimenzionalan (– kao jezički profilirana svetlost potvrde upravo onog viška smisla koji nastavlja da dalje „plovi” – u svim komorama intersubjektivnog). Jer, tek *obnovom nomadskog subjekta*, kakav bi otkrino kapiju nove stvarnosti, lančano/pred-svesno bi se pokrenuli i svi drugi – kao neizborno mnogi.

Stoga, jedini trajno održiv, „nov” ili iznova probuđen, dotad neprimetan iako sve vreme u senci prisutan, kognitivni obrazac čovečanstva (– što čuva iskonsku meru odstojanja romantičarskog subjekta naspram palog sveta –) bila bi **jedna „klizava” struktura dvounakrstne pred-metnosti dve dijametralno suprotstavljene, konkurentske slike/zamisli – o tome šta bi bila krajnja zbilja**. Dakle, struktura što bi u središtu vlastite izgradnje imala, upravo kao jedinu konstantu samoorijentacije, meru sebe-zadržke u proceni mesta svog samopočetka. I otud ta u nju središnje umetnuta mikro-mera praznine u njoj deluje skriveno – kao *sila pogona* ili *rebusna zamena teze* o samoizranjajućoj Ideji Postojanja: – **ono što briše središnje, a upetljava periferne konstelacije tragova, stvarajući petlju zadržke u samosaznavanju apsolutnog početka**; tačnije, jednu sebe-produžujuću silu dugotrajnog, uzajamnošću udvostručeno-raskrstnog, rastavljaljačko-sastavljaljačkog usložnjavanja drevno-svetskog sna – sna o sopstvenom joj prekoraku praga ka lančano-otvarajućim vizurama svetova! Jer taj je *čvor sveta*, zapravo, pretpripremljen filter za svekoliko zlo palo-uvremenjenog sveta, koji dalje tek stvara uslov podsećanja na ono pred-viđeno a nikad dogođeno; – na ono što je ostalo suzdržano, u svom željenom ispoljenju, u dubini očne komore njegovog predviđioca. Jer, on je instrument kušnje svakog subjekta za spremnost na prekorak sopstvene *ograničene ideje o spoljašnjem svetu*, i to upravo iz okvira ne-vlastitog mu sna. Jer taj **nadudaljeni, skupni san je tu jedino mesto izviranja želje daljeg snevanja**; tačnije, ono „nekad” moguće mesto što je bilo najpre ponoru-premostna, intersubjektivna zbilja, bezlično-zbirni događaj preseka svih pojedinačnih snova – da bi tek svojom reduplikacijom u jednog određenog, iz skupnog sna prvo-iskoračenog subjekta, postalo intrasubjektivna zbilja: – ono daleko-buduće, nezavršivo postajuće; jedan, snagom nečijeg sadoživljavanja /u modusu prislušavanja/ pounutren prostor daljine: – *mesto porađanja ideje o budućnosti*. Jer ono je ono uvek-izmicajno mesto pulsiranja raskršća, unutar *idejne školjke (Utopije)*, koje biva dozvoljivo samo preobraža-

valačkim odstojanjem snovidnog subjekta – odnosno, onom odmereno prekomernom, beskrajno elastičnom granicom nastavljanja njegovog u-bitu-tragalačkog sanjanja. I tek to bi bila *ozbiljenost-na-sebi ideje kruga (školjke izgubljenog vremena) čiji je jedini dar prosečenost sopstvenom kvadraturom*, – kao jedino moguće rešenje *paradoksa-unutar-želje za (svetlo-ozakonjenom) beskrajnošću* – dakle, *dinamička utopija* kakva biva ozbiljena samo iz i na nivou sanjarevog samoniklo-slikotvornog delovanja, i to u sprežnom mu otporu naspram mrtvila spoljno-suprotstavljenog sveta. A to je sprega jednog preduzetnog ubrzanja, na način nemog proširivanja mreže nulto-odsustvene dah-informacije – one koja pruža visoko-poletne podsticaje svakom pokušaju *lutalaštva*, ispoljenom tek u vidu moći *sanjarevog neusporenog delanja u mestu*.

Nova kognitivna paradigma (kao princip *Vihorskog Levka*) bi, zaključno, bila: ta razgranatija, ujedno nova i stara, metodologija ponovljenog dolaska do onog prevremeno determinisanog, ali na ravni sinopsije već ozbiljenog, učinka odloženo romantičarskog pra-pa-subjekta (*Mukle Starice*) – a to je *put svetlosti (stepenište lebdećeg ne-prijema u Zavojitu Sferu)* koji tek treba, po za-Njome-za-ostalim šifarskim tragovima, iznova (za jedno *novo*, jednosmerno-produženo vreme) otključati. To je ono bezsupstancijalno jezičje majčinskog počela: *mačji vid put-obasjanja* beskonačne procesualnosti nekog pojedinstva: – dija-logosno počelo iz-sebe-tumačenja (prevođenja) svakog iz dnevnog konteksta (*širine svetskog podneva*) ispalog pod-teksta (*žalnog savijutka ponoći*), iz koga tek biva porođen onaj uistinu nov, procepno još nezazvučali, spram (ne)-dovršenog zapisa željom-premašajni, *svet kao umetničko delo*.

„Ona je uvek nova, tuđe-zvučna jer joj smisao nije poništen već potisnut, ali tako što zah-teva svoje dešifrovanje: nema jezičke muzike koja oslobađa od imperativa jezičkog smisla. Zvuk koji živi od svog potisnutog (muklog) smisla jeste mukli zvuk, a smisao je dubinski potisnutošću svojom; to jemči *kruženje*, ponovo, u samoj materiji jezika.” * /R. Konstantinović.

Distanca prvobitnog Snevača: – načelo bespovratnog razlaza, ili, nepomešanosti dveju paralela: – strategiran hod dvounakrstnog opkoračenja vrela beskonačne (**praničije**) mogućnosti – jeste transparentno-parna dimenzija, ekspresija nulte dimenzije /kao pridolazeća od šuplje-nigdinskog pra-bića, subjekta-upostajanju/ u dvo-dimenziji /dno-zaboravnoj površini neke palimpsestske slike/; te lebdeći temelj moći preko-udaljavanja ništeći-stvaralačkog, tačnije, za stari mu odbačen kontekst zaista tek novo-postalog subjekta. To je stamen jedne rastući samopokretne ravnoteže, sebe-ništeće i sebi-reverzibilne – u trenutku zlopokušaja razumskog apstrahovanja *biti njenog težišta*: – jer ono bi ga odvelo iz njegovog procepno-stanišnog mikroprostora u makrodomen fiksno premerljivog. Ali on je i „trajna kružna ravnoteža oko otvorene granice”* (H. Broh): – povratna sprega onemogućavanja toga da pojedinac zapadne u istost sa-sobom-ne/stvo-

renom pra/slikom; *dakle*, jedna *prestabilisana skladnost* (– *odstojnost*, *nevidljivost*) *svakog novog sveta-u-postajanju*, *potekla od bezimenog tvorca ravnoteže* – duha kristalisane praznine, izronelog iz petlje svetlo-prolamajućih sudara; – dakle, onog duha koji iz *njenog* svetlouvirućeg procepa raste uvis: – sve do u *pernato-hiljadu-očnu krunu Majeti/Pravde*.

„Razlaz je nepopravljiv; sve su mi stvari daleko, jedino što me za njih vezuje jeste sposobnost gledanja. (...) Uskoro ćemo usmeriti kljun ka nečemu što nijedna obala ne opasuje, i, pod opremom silnih jedara, naše će napredovanje kroz sredu srede čudovišne večnosti biti obeleženo jedino *pozicionim svetlima*.”

(**Pol Klodel:** *Zemlja viđena s mora*)

Međutim, one snom predeterminisane, ali ujedno i samim sobom /nevezano, recipročno/ predmetnute, duševno-blizanačke paralele, postajahu u mikroprostoru samozatvarajuće mekote jedne školjke – naspram stihije makrovasionskog sveta (= treće/neprobudeno oko Ra-Atumovo u kome, kao u *školjki izgnane sadašnjice*, počiva primordijalni par Šu i Tefnut – i to namesto nedosanjane tajne stvoriteljkinog imena). I one behu ono što se (samoobnavljajućim ništenjem) periodično ukrštalo u beskraj – uranjajući na toj tački (trenu poništavanja) u vrelo neprovidne mogućnosti, iz koga im i izviraše vlastito-odredbena **pra-razlika**: – **ona jedina ideja koja je bila ozbiljena na nivou sebe same, kao bezsupstancijalne!** I čista skrivenost bi zaista i ostala jedini modus njenog postojanja, da se na tom prausnulom mestu nije dogodio jedan upad: ulomak pogleda Vaseljen-skog Uljeza, Tota-kao-Magusa. Jer taj, tu jedini dotekao, tuđe-uplivni pogled beše konzervisao u kolektivnom sećanju svoj polutrenutno stečen uvid u sam višak/učinak rada datog ushitno-turbulentnog mikropolja – unutar predživotno-harmonijskog ustrojstva ljubavne im dah-građevine, satkane od paučinskih niti *konstantne mere odstojanja* njihovog magnetski lako-obrtnog, spojnog luka blizanaštva. Jer to je *mesečev srp od-mora-uzetih, a zatim kristalisanih suza*, što sobom lako podržava nadodstojanje dvojno-zračne *zvezde severa*. A sam taj višak sile unutar blizanačkog mikroprostora /jer je ovaj, tek stoga što je sabit, postigao jedan preko-granični cilj: – Presto Severnjače/, kao tek samo jednom /dublje-noćnom, ne-vodoodraznom/ stranom svog zračenja uhvaćen u *omči Totovoj* /onoj što steže a zatim konzervirše nebom uvek novo-pisane koordinate neospoljene svemogućnosti mora/, jeste ono što pod šifrom sveg oživotvoravanja beše /zarad opšte kušnje/ zapečaćeno; dok lako vođena nit ushitno-blizanačkog zapetljavanja u *lavirint-nad-morem*, koji je i doveo do *srpom* pomognutog uspona na *nebo* (Koralni Presto, u vidu Severnjačom ispisanih putokaza *nove noćne plovidbe*), ne beše zapečaćena, **već trajno izbrisana**: sve donde dok neko, kao oslepljen od te prejake svetlosti, a voljan da istrajno traži, konačno ne prepozna i u svojoj

moći slepe potvrde ponovi celu tu zbrisanu putanju. A pri tom, iako je prepoznajući kao već dogođenu /svetlosno-porođenu/, on nju ujedno i obogaćuje – jer pogledom slepog predviđenja razućuje ne-prepoznatu obalu jednog detinjstva /koje se nikad nije dogodilo/ u bezbroj vazdušastih obala i sprudova; te otud prvi put budi/reaktualizuje tamniju stranu (naličje) jednog davno-zapečaćenog ostvarenja-u-snu, koje još uvek plovi pod plavetnim zvonom sveopšte sanjarije; – to je prausnula zemlja (ostrvo) blizanački-duševnog mraka, u vidu hiperpreglednosti svih mnogo-naslaganih velova simboličkog. Jer tek **ta tamnija strana** slike jednog *daleko-izgnanog vremena* jeste ono što, takođe, u svojim bezbrojnim detaljima, nije dovršeno na ravni čiste sinopsije – jer beše samo aproksimativno uobličeno, u krugu jedne sebe-poništavajuće apstrakcije, koja zarobljavaše sebe samu u svoju globalnu sliku, te koja otud beše kadra da sasvim zbrise svoje jedinstveno-reljefne, nemo-plutajuće slike. I to zato jer je moralo da kao naličje oponaša svoje (prvostepenom, ne-istrajalom) apstrakcijom deformisano ličje, i time bude uskraćeno za izraz (večitog) usloznavanja sitnog u sebi: za artistsku ekspresiju. <3>

Luk postaje Lira: – „samô čekanje je već prirast bogatstva”* /H. Broh/; – *ponor napetosti* sred luka jednog nebo-paliteljskog pogleda – kao „znajućeg tereta senki” – sebe samog prevladava tako što vlastitu *konstantu odstojanja (lebdeći imperativ odgovornosti)* preslikava u *gornji* (bestežinski, ili, u odnosu na težinu pamćenja nebo-paliteljske mreže, *izmaknut*) *ponor*, i to onoliko puta koliki je i sam broj opterećujućih ga tmina (*senki*, u vidu uzajamnim-trenjem-predupljenih, *kamenih cvetova neba*); – upravo onih što ga nekada i činjaše *donjim*. Ishod je lavirintno stepenište ili hodnik svemirskih ogledala konzervisan unutar jedinstveno-zrakovne prizme (odrubljeni vršak piramide: „kristalni snop sna”**/H. Broh); tačnije, upravo ono što čuva vektor zračne strele, radi njenog razrešenja od prvo-paliteljske tačke ušća. Jer, u tome je kob neboplovca: jednom pređeni put postaje deo tela onog entiteta koji ga prelazi, *njegov šireći ovoj* – i to upravo tako da ta **dodatna svetlost njegove samosvesti postaje jedan nikome poznati put.**

Kao što Luk postaje Lira (Sistrum) – tako i Nut, od gipko-povijenog položaja ozvezdanog joj tela, što podrhtava *usled zebnje* jednog *podsvodnog sunca* (koje je ujedno sjaj planinskog jezerceta što lebdi nad temenom Šuove, u *noćno nebo* obreknute, glave), napreduje do u **stanje na-sebi-zaustavljenog skoka uvis**. Jer, zemlja je uistinu ne interesovaše, odnosno, *ona* se stopalima odupiraše od nje upravo zato da bi probudila *podzemnu svest* (– *oko*, u vidu podzemno-ograđenog izvora –) što izletaše *okrilacena* – te koja dugo postajaše *zagrobnim oblikom* Tefnutine prosudbe. Jer, tek **tim skokom** *Ona* zadobiva svoj poslednji lik: – nov zvezdani obris, dat u vidu **muzičkim instrumentom krunisane krave**

– one koja *unazadnim putem pronosi Sunce kroz Noć*: upravo stoga da bi ovo zadobilo *jednu drugu, bogatiju haljinu*. Tako je zvezdano prostrta gospa Nut ne drugo do oblik istrajavanja Ra-Atumovog na putu njegovog pred-svesnog abdiciranja od Prestola – koji se tek kao ispražnjen obrušuje u *tačku zbiranih ponoći; zimski-procvalu suzu Tefnutinu; kap-plameni vršak nadaleko zakovane strele Neitine*: – *jedino odredište uskrsnuća*.

* * *

Stvarnost jeste još nedogodan ishod protumačenja (božanskom subjektu pripisanog) gesta dopuštenja surovo-efektnog, ekscesno-slučajnosnog, golo-inertnog obrtanja točka sudbine – dakle, gesta dopuštanja jednog ničim moguće opravdanog ovozemaljskog stradanja. Stoga, ona krajnja „izgubljeno-vremena” stvarnost, ili dimenzija čiste budućnosti/neizvesnosti, tu bi bila predsadržana u prošlosti – u vidu izvesnog poziva za /prokreativno „lažljivom”/ verom čoveka u /ev-topijsko/ postojanje nekog srazmerno moguće-iskupljujućeg rešenja ove, spram svih drugih neuporedivo mračnije, enigme. A to je vera u smislu pobunjeničkog odricanja čovekovog od /upravo tom nepoznanicom/ iskušavalački mu date moći apsolutnog gospodarstva: i to gospodarstva nad uistinu samo relativno omeđenom teritorijom (od) jednom uhvaćene *slike nemogućeg susreta, odnosno, sudara dveju međusobno nepoznavanih paralela*; a to je slika uhvaćena isključivo u modusu praljudskog znanja **onog totalno nepoznatog same paradoksalnosti božanske odluke na samouniženje – na lom Prestolnog Nebo-ogledala**; to je, stoga, pobuna u odnosu na *božanskom omaškom* dat princip poništavanja skriveno-središnjeg smisla jedne gigantsko-zbiljske, pa ipak samo individualne smrti – ali to tek samo za jedan određeni simbolički poredak: u vidu belo-ureznog (bez)-pamćenja krajnjeg učinka (od) samo-jednom-ispoljene moći snovidnog subjekta, – vraćene, po toj kružno-harmonijskoj prisili, nazad u svoju mnogo-ovojitu mekotu zasedne nevidnosti, što srce-pulsnom produžnošću ipak nastavlja da emituje svoje u nepovrat osipajuće, fragmentarno-šifarske znakove. Jer, to je vera u ne/moć subjektovog prisvajanja *prostora ne/mogućeg* – zamaskiranog u ono što je najpoznatije: – u detalj sebe-prepoznavanja subjekta; – *vid nedogođene prošlosti*, čijim se otključavanjem tek događa svo njeno /još neotkriveno/ prostranstvo, bivajući iznova zaključano, u /uvek samo jedan, trenutno otkriven/ putokaz budućeg. To je vera u smislu čina „podzemnog” urušavanja granice zamislivog, pa time i sveg začetno-idejnog, od-sebe-nultostvorenog, da bi ono tek zatim postajalo onom čudesno-sobom-postajućom zbiljom, **ozbiljenom upravo iz i na nivou svoje čiste sinopsije** – na način titanskog preloma pravsetskog ogledala! I taj *uzvodni pokret vere*, što se diže iz *bezdna čistog apsurd*a, a koji tek *nakon beskonačne rezignacije** samog

sebe pokreće *i uprkos* faktu ljudskog zbivanja u lancima jedne uzaludne trke (u zatvorenom krugu nikad-dosegnutog, donje-vrtložnog otvora bezvremenitosti), jeste bačena rasveta na (nultodimenzionalno) mesto (neuslovljene) slobode za samopočetak bilo koje individue: – rasveta prostora pojedinčeve samoće, kao skrivenog obzorja neposvojivosti *uvek-odmaknutog* bivstva smrti. Jer, smrt je ono jedino mesto koje se u principu ne može apstrahovati od ijedne individue; ono je u drevno-skupnom snu ono vazda traženo mesto našeg poslednjeg, ekscesno individualnog oslobođenja – iz koga bi se /dugo čekano, te ničim uslovljeno/ javilo čudo našeg prvog pokreta, ono poslednje-preobražajno jer Detetovo, „sveto kazivanje Da”^{**}. Jer jedino se u Njemu događa iznovno prodisavanje jezgra *božansko-ljudskog nespোরазума* – kao reminiscencija na bolovima doživljen Presto nereceptivne ekonomije njegovo-sudarnog dvo-daha, koji je u-sebi-beskrajno polje unutar praopisanog kruga – *zlatne korone oko indigo krsta* Majčinog dah-odsustvenog, svojevoljno joj žrtvenog, i otud tek samo simboličkog raspeća. Jer tu raspeće nije drugo do zlokobno-slučajnosni zapad Suđaje/Majet u istost sa sopstvenim joj instrumentom beskrajno muzikalnog umeća suđenja: – *prestolnom vagom odmeravanja svih polustepenastih prevoja, unutar kružne utvrde noći*; – *neizbrojivo kap-zvezdanim kolom* sopstvenih joj hiperosetnih struna, kakve skupa odražavaju jednu davnu spregu: – pre-bolni zateg božansko-ljudskih nerava.

Dakle, pobuna kakva bi odgovarala tek jednoj *preko-čovečanskoj viziji*, jeste sila usuđivanja izvesne potonulo-praljudske volje – na obaranje svakog, pa i božanski datog naloga na безусловni optimizam – koji je zapravo iskrivljeno tumačenje Krilatom Boginjom prvo-izdatog /državotvornog/ naloga, i to usled nedosledne apstrakcije od sâmog promaklom nam trenu njegove izrečenosti. Jer, on je zapravo jedan *protiv-sebe-nalog*, u koga latentno beše pred-upisana neminovnost ljudskog skliznuća u *preogromno savesnu pobunu*, kao jedan do srži ljudski i time (– budući da počiva kao *trn u srcu više neustoličeno božanskog* –) upravo najviši kvalitet! on bi, dakle, bio isto što i jedan *preko-ljudski, kresavo-zvezdani* kvalitet, osnov moći usuđivanja na pogled u ogledala bezgraničnih prisećanja; smrvljena „nebo-ogledala” – koja skupa ukazuju na broj „u-bezdan-potonulih točkova”, nekad pričvršćenih na „sunčeva kola”, sada lutajućih posred beskonačnog etera! Jer to behu *kola raskriljeno-zvezdanih svodova*, u vidu *kapljavog umeća zaceljivanja* one *zgrčene rane* koja počivaše usred dubine srca drevno odmetnutog putnika: – usred cvetne dubine lahorskog novouzimanja zamaha njenog prošireno-latičnog eha titraja! A to je – tek ogromno-ljubavnim skliznućem tog *protiv-sebe-naloga Krilate Boginje* u sopstveni joj smrtonosni *eho* – **konačno kristalisana kategorija prazne samosvesti duha**. Ali to je ujedno i *krunidbeno zvono* jedne *odazivne savesti* – u vidu idejne slike otvorno-

raskrstnog paralelizma između onog „nekad postojećeg” (usnulo zavičajnog, dahom prožimajućeg) i onog „još nepostojećeg” (u nadljudstvo odmetnutog, sebe-potrlo-božanskog). Prvo, nulto-prozirno, parno-dimenzionalno sve-sve-oko umirućeg boga (Ra-Atuma), kao nestajuće do u mikro-oko jedne veliko-neizvesnosne sebe-najave; objave nadolaska jedne /ponovljeno-romantičarske/ subjektivnosti, koji /na sasvim nov način/ izriče /multidimenzionalnu/ formu svog još neotkrivenog jezika: – jezika sazadanog iz krhotina prve prekognicije, otpadaka prekontekstualizacije prvog tvorca, u instrument ekstaze večito opiruće *drugosti drugog* – koja ništi svaki ograničavajući je kontekst zlopokušaja svog fiksiranja. Ali to je i jedno drugo, ekstremno pojedinstveno, **u-mraku-svetleće mikro-oko**, povratnom spregom nestajuće u onom prvom, ovozemaljskom, tamnom i bezličnom makro-oku, bivajući pri tom uključeno u proces njegovog nikada-do-kraja opažljivog brušenja. I tako sve do konačnog skliznuća *neizdeljenog prvog* u tamno-proključajući *ponor mnogog*; – sve do skliznuća *gromnog tamno-trpnog oka tog pra-ni-jedinog u-školjci-usnulog* entiteta, u procep odloženog mu prazvuka ospoljenja, i to u obliku udvojeno-varničavih mu suhtenja /koja se sveskupa zbivahu unutar neiscrpno uzavrele množine jedno-drugo-sitnjenja/; – sve do u međuprostor njegovog sebe-istrgnutog, a pri tom mu još uvek zgusnutog zračnog korenja – na način dorasta-do-sebe *žalopevno-kristalnog mi-oka*. Jer, to je međuprostor koji zadržskom volje za ničim-od-spolja posredovano ospoljenje Majčino, *njega* istog naterava na obrnut rast – u smeru sopstvenog sebe-sitnjenja sve do donje granice vidljivog. Na taj način *ono* postaje infinitezimalno, „podzemno” sveinicirajuće *mi-oko* – koje u svako novopostajuće pojedinstvo usađuje ovu *usnulu iskru, organ vida dvojno-otvornog prostanstva ne-sećanja*. I to je onakav organ vida koji i u latentnom vidu nastavlja da postoji, unutar svakog potencijalno prosvetljivog sopstva: produžena strujna ruka drevno-vihorski preuređene pauze nulto-stvoriteljskog, *preuveličanog* viđenja sebe – prvi put: iz potpuno nepoznate perspektive sopstvenog onostranog doživljavaoca – saposmatrača.

* * *

Jedino smrt po svojoj prirodi sadrži moć da se udvoji i sagleda sa distancije – a da, pri tom, umesto da napusti svoju suštinu, nju upravo potvrdi. Jer smrt je i dalje sebi jednaka kada se rasvetli u sopstvenoj (unutrašnje određujućoj joj) razlici – koja je razlika samo u uglu viđenja sebe; – tj. viđenja dimenzije vlastite dubine (*tamnog naličja njene nadmorski situirane prikaze*) koja, tek sa *ispisanom (odmotanom) mapom s podmorskog (srebro-zlateći prosečenog) dna, izlazi na površinu*. Tako tek to jednom otkriveno naličje obelodanjuje: da je događaj smrti tek učinak predmetanja praznine prvog

stvaranja iz u-sebi-udvojene, i time već na nivou Ideje sputane, volje uzvodnog samoopstojavanja jednog Ja; – te i da od tog događaja (praničije) smrti oteta praslika, što daje privid nekretanja vasiona, ne može ni biti njena pretpostavka. Volja-za-volju* postajanja nekog Ja tako „diše” svojom samom nepretpostavljenosti.

Međutim, ta svezana razlika u grotlu *druge smrti* (koja je *svejednota neispoljenog*) jeste jedna nežna pregrada između dve aure, koje su (iako nezavisne) smeštene unutar zajedničke nad-aure još uvek razvojnog zloduha androgenije. Jer taj je duh tu zlokobno neozbiljen, još neopoljen u svojoj srebro-zlatećoj tački preseka, što čini *krstasti zametak iskonski-dvosmerne* Ja-Ti relacije – koja je tu *jedina stamen-zaledina* (znajuća topografija) za visoko-rizični pokret upojedinačenog postajanja, i to u jednoj strašnoj otvorenosti za sebe-premašaj, poput obezličeno vrhovnog („zarubljenog”) *ja* Ra-Atumovog. I tu iskrsava **pitanje: zašto ta potencijalno aspektualna pra-razlika što počiva u grotlu transparentije još-sebe-neispisanih poddubina smrti (– a koje iz prednjesagledavajućeg ugla nema, dok je iz zadnjeg ima –) stvara privid poništenja razlike u samom/vanvremenom trenutku smrti, te time trajno poništava onu prvobitno-zbiljsku, ili, velikodogađajnu/dramatičnu dimenziju smrti?** Tu se prvi put javlja pitanje zbog čega ta pra-razlika, kad se jednom konačno ospolji, odnosno otpetlja iz čvora vlastitog slučenja u lažju fiksirano *sve-jedno* /koje utemeljuje slepu vlast starog boga/, uvek u njega ponovo upada – i to pri ravni svoje samoprezentacije, odnosno pri *samom sobom* izgrađenom simboličkom polju? Odnosno, zbog čega ona i dalje ne ostaje ona aktualna, ili presitno aspektualna razlika večne samoproizvodnje unutar pra-ni-jedinog entiteta, Prestola-u-urušenju? <4> – Nego *umesto toga*, kao ona „suštinska” razlika što je predeterminisana pri svojoj sinopsiji (za rad obnavljanja Prestola), čini jedan sebi-nepotrebno-rizični korak – k progledanju u antiprostor preko-obzornog (opoziciono-zrcalnog) procesa sebe-ospoljavanja (još-ne-faktičke) razlike (od) dvaju sasvim osamostaljenih bića. To su *Praiskonski Blizanci* /Šu i Tefnut – koji su *zalog svoda talasno-zvedane noći*, ili, živo-okata potpora panterški gipko-propete figure svemajke – Nut, koja morade da održava *uvek isto* odstojanje spram *ponora prisebljenja*, to jest, muljevito proždirućeg je pra-tla, nepostale figure crnosunčanog sve-oca, Geba-kao-Khepre/, dva aspekta Neutruma: *nosioca praskozornog krika; duha odmotavajuće krilatosti* – što činjaše njihovu zajedničku, androgenu dušu. Ali, *Njih dvoje, utoliko što imahu zajednički duševni supstrat, ne bejahu i jedan objedinjen duh: – jer bez-broj je samoniklih individua prostorno nesvođiv na sve-jedno*, kao što je i *krug samorefleksije razmaka* dvaju blizanačkih nepoznanica, na svojoj završnoj tački, *udvojen: – velika Ja-Ti (Oni) „osmica”*, kao obrazac muzike protiv-sastavnih talasa, stalno bogateća otkrivajućom poddubinom sopstvenog sudarnog stecišta, tj. klizećim joj akcentom smisla *smrt-*

no rizičnog bivanja-u-procepu. A to je struktura dvounakrsne pred-metnutosti duševnog blizanaštva: – prozirna tkanina zaborava, kao sredstvo ublažavanja bolova sazajne otvorenosti svakog /iz svoda poslednje neminovnosti smelo istupeloga/ bića: – prag otvaranja novih vizura, koje sveskupa nadolaze iz zaprečenog „podmorskog” izvora, u vidu statičkim nabojem multiplikovane snage, pomoću koje pojedinac tek istrajava u odluci za zadržskom sopstvene mu bezgranične želje – za ničim posredovanim pokretom nulto-nesputanog samopočetka.

Otud se mogu uočiti tri faze u razvoju strukture **dvounakrsne pred-metnutosti duševnog blizanaštva**:

- 1) **NIVO semiotičkog**: dva simultana aspekta noćnog crnila nevezano lebde te titraju u sve-jednome, koje je Veliko Neispoljeno ili Duh Etera (Harpo krat/Alef; **Eros-kao-Fanes**); odnosno: oko zrenja beskonačnog odsustva sopstvenog Ja – koje je, ujedno, zrenje smisla zadržske bilo kog subjekta u sopstvenoj manifestaciji... Jer, Veliko „On-Ona” („**prema svetu otvoren i ljubazan Ra-Atum iz Anu-a, gospodar dalekog horizonta, ...**” */ Tomas Man) uvek biva – i to odmah nakon svoga belo-kružnog samoopažaja – vraćeno nazad u nevidnost, sveopšti zaborav, postajući time hiperpodložno tuđinskom (uvek-već-ne/pogrešnom) tumačenju; – preekspozicijom samo jedne svoje, i to upravo prednje/površinske, „On”-strane (koja potiče od podzemno-otvornog, duboko-tišinskog prostora za odloženo-svetlosnu objavu Neitinu, up. Hator-Tefnutinu; Nju-kao-Daleku, noćnom nebu podsticajnu), nauštrb zadnje/dubinske, „Ona”-strane (što potiče od neosvetljenog jezgra pripremanja Njegove daleko-buduće pojave – u vidu „podzemnog” ili ponoćno-rođenog Sunca). A ta se deformacija nulto-konstitutivne percepcije zbiva unutar sužene vizure jedino-izvesnog (– od planski-samosvesne vasseljene najpre prihvaćenog, a zatim i prognanog –) recipienta, sina starog eona (Višnua/Tot-Hermesa/Isusa) <5>, **zastalog na pragu otvaranja planetarne novine**. Otud nastade (ali najpre samo na nivou percepcije vasseljenskog uljeza) zamena iskonskog božanstva proročkog svetlo-pogađajućeg pogleda (prikazujućeg uvek putem jedne svoje strane: **ili** u vidu starice s najviših planina, **ili** u vidu starca s morskog dna, a **nikad sastavljeno**) sa njegovom povampirenom senkom, jednostrano osvetljenom istinom sopstva: – **Zlim Demijurgom, duhovnim kanibalom, lažno nepristrasnim zakonodavcem**. I ta se fascinacija Demijurgovom krađom tuđe moći nultog postajanja – što izazivaše zavist onih ne-samo-postajućih – proširila od vasseljenskog sina, čuvara drevne uspomene, na čitavo čovečanstvo starozavetnog vremena.

- 2) **NIVO simboličkog:** – ili estetička strategija pred mogućim zlom samog V. N., i to zlom koje je – budući najpre dijalektičko – sadržano upravo u /paradoksalnom/ *pra-gestu* njegovog omogućivanja /provociranja/ **sebi asimetrične drugosti**, otelotvorene u Zlom Demijurgu /najpre u Gebu kao ne-istrajalom Kheperi, više primitivnom nego zlom, te zatim tek i u Amonu, kao od zagrobne faze Sunčevog putovanja *uskogrudo ograđujućem* vladaru – koji sobom proždire celokupnu ravan uskrsnuća/. A to je ujedno i strategija od pomenutog *zla uklopa* praosnovne razlike dvaju blizanačkih bića, od kojih je jedno primalnije jer je samodovoljnije (*Ona-aspekt*), imajući otud za svoj zavetni zadatak da unapredi ono drugo (*On-aspekt*) – odnosno **da ga natera na spram sebe jednak stepen samodovoljnosti** – u sopstvenoj nulto-izranjajućoj, prestupno-svetlonosnoj pojavi! Ali da bi se taj željeno-srazmeran joj stepen (od) spram *Nje* apsolutno nezavisne paralele, mogao odista i dogoditi, ovaj primalniji *Ona-aspekt* zbirano-nadličnog entiteta (V. N.) morao je pre svega da (– u svrsi ospoljenja *čistine postajanja* –) uz jednu veliko-hrabrosnu cenu rasvetli sledeću, **od strane tadašnjeg čovečanstva neželjenu, istinu:** da bi proizvoljni tumač stvarnosti, Zli Demijurg, kao „otac-zakonodavac”, izbegao uvid u neminovnost sopstvene smrti – i to smrti upravo na mestu vrhunca sopstvene moći (kao jedinom mu mestu apsolutne izolacije, bez prisutnih svedoka) – te da bi otud zadobio privid univerzalnosti vlastitog zakona, on čini sledeće: on supstituiše taj svoj uistinu samo lični zakon, afirmacije tek samo vlastite moći, sa apstraktnom idejom zajednice duha – kakva unapred poništava bilo kakvo odstojanje subjekta spram utvrđenog simboličkog polja, koje je tačku Njegovog odsustva postavilo u centar. Jer svaki takav proizvoljno donesen zakon, onda kada biva projektovan na ljudsku zajednicu u celini, te kada otud ovaj preraste u totalitarni imperativ života, na kraju zadobija prevashodnu ulogu da prepokrije smrt „oca-zakonodavca” – te da mu obezbedi jedan *večni vampirizam*, ma šta to u nekom određenom kontekstu značilo.
- 3) **NIVO aktualnog,** u-vremenu-ospoljenog: beskrajno potenciran, dugo zadržavan događaj (nadnemogućeg) susreta „dve strane smrti” (koje čini *od sveta zaboravljen par*, Šu i Tefnut). **To je sudar u kome nastade vrtlog svetlo-prelomnog ubrzanja, u čijem se ishodu (zlokobno umirenom dnu) sama smrt konačno rasklapa – u svojoj inherentnoj razluci – koja je razluka obrubljenja središnje rupe u mreži jedno-drugo-izricanja.** Ali, to je jedna *u-bitu-suzbijana* razluka što stvara statičku silu izgona polukružne struje *haosnog jezičja* (iskonskog zla pri okeanu pred-stvaralaštva) u veliku dvoizlaznu struju krst-osovinske „osmice” (Boginjin razboj neizbrojnih svetova). Tako ta jedina struja postade sopstvenim

izlivanjem nepovratno udvojena, i to kao od vlastite spokojne snenosti (kakva vladaše u umu Boginje) zauvek otisnuta školjka /čiji jednom **gromovno-uzdrman biser sopstva takođe postaje dvojan**/. Otud se i rodiše oni praiskonski blizanci, kao osnov jednog sasvim novog, ali ujedno i (– *svetim zaboravom uslovljeno* –) najstarijeg stvaranja: – onog koje ostade zatrpano unutar probijene dubine Boginjinog rudnika. A to je mesto čudesnog života, u apsolutnom mraku, jednog samoupaljenog plama – što oličava skupni sveprozirni ushit, slobodno plutajući na domah Krst-Vretena zlokobnog umrežavanja svetova; – na domah podzemnog oka osude smrtnika na klačenje, unutar bezvremeno-ledničke pećine njegovog praodsutnog snevanja; – zapravo: osude na *iracionalizam automatizma*: – na zlatno-zastojnu ili presečno-okovanu, zlokobno estetičku ili nemo-slikovnu zbilju.

I tu je – na suzno-slanom mozaiku prazno-ogledalskog lika Ledene Kraljice – postavljen zadatak za dugo očekivanog *viteza-lutalicu*, da iznova izrekne, reaktualizuje, odnosno prekontekstualizuje *njenu* jednom već davno sebe-izrečenu a zaboravljenu „suštinu” (vid postajanja) – koja, ukoliko je više udaljena, tim jeste više po nad-meri čovekovoju:

”...A noć drži ženske svoje ruke u našim rukama...
(...)
Ona koja počiva još po danu, morsku noć nosi
na svom licu, ogledalo zore bez lika. A ja to
bdim na obali njenoj, nagrizan zvezdom blagosti...
...Naći ću za onu koja ne čuje
reči što čovekom nisu reči.”

(Sen-Džon-Pers: *Morekazi*)

★ ★ ★

Boginja Noći kao ”ona neumitnija, još manje saglediva, druga neka sudbina, i dalje, još dalje, sudbina za sudbinom, prazan oblik za praznim oblikom, ono nikad više dostižno ništa, smrt-roditeljka kojoj tek još slučaj odgovara...”* (H. Broh), beše oblik spoznate smrti: – oko odaslanja one svetlosti koja je „obuhvaćena tamom svog rođenja, pa ipak jačinom svog zračenja obavlja još i tamu”**. Jer *ona* kreativno lagaše o samoj sebi da *već jeste*, te provociraše sveopštu zavist i žudnju, osuđujući ljudsku prirodu da *zaboravom sna o večnom putovanju* („*lebdeći rastućem postajanju – koje je jedino poreklo stvarnosti*”***) vazda luta i iznova traži *njen* izgubljen /niotkoga još iščitan/ simbol. Predstava Boginje,

same i jedine u noći predstvaranja, otud beše onaj sveprovocirajući, suptilno diskriminacijski mač, zaboden i zaključan u *kamenu mudrosti*, izvorni „test veličine” svake individualne duše.

Razapeta Afrodita:

„Ovo tijelo svjetlosti koje ljudi mrze razapeli su, jedino pravo, na krstu.
U bezbroju bića, do kraja vijeka, uzalud,
uzalud vjeruj u vrstu.”

(Tin Ujević: *Razapeta Afrodita*)

Majčin pra-oblik, luk sebe-proboja, beše onaj hladno-mesečev srp – što održavaše dve iskonske sile u interakciji /„blizance” Šu i Tefnut, koji bi se inače uzajamno poništili/; – sve donde dok ne bi kristalisale nultojediničnu meru sopstveno im inicijelnog viška sile samog omogućavanja reaktivnosti; dakle, viška koji je uvek na strani onog reaktivnog, drugog/Kćeri, – na strani Majet – *koja se tek retro-aktivno* konstituiše, u svom punom/mačjem šarenilu, pri šahovskom polju crno-bojevine Pravde!* Za taj je izmičući višak ovaj sam vrtlog interaktivnih sila pronašao zamenu u njegovom otisku/odlivku – koga je, za razliku od /tu više nepostojećeg/ originala, mogao da zadrži u sopstvenom domenu. Samim tim njegovim prisvajanjem, putem zamene sa otiskom, dati original biva (– kao međutrenutno samooglednut u vlastitoj kopiji i time od nje progutan –) usmrćen za i na ravni simboličkog – čime mu se oduzima dalji (kontekstualni) smisao. I – tek u svom poslednjem opiranju – taj original, kao fluidna slika, vektor sopstvenog inicijelnog viška sile, zvučni izraz sabranih daljina, ili *begova-od-sebe primalnog sopstva*, probija/prolama praznu površinu svog ogledalskog otiska; – te jednom konačno odbacuje vlastitu *polazno strategijsku* osnovu u *slici harmonije*, što zamrzava *krajnji domet* delovanja sopstvene mu vrtložne sile; te se tu – lučnim skokom sile oslobođenog pritiska usled svoje upletenosti u čvor kontrarnih sila – konačno sabira u dimenziju sopstvene drugosti; – tačnije: u rasvetljen prostor njegove dugo-tražene, a tek na kraju zadobivene, *mogućnosti početka*. Jer to je dimenzija *uplivne budućnosti*, ili lebdeće korenje uzvodnog zamaha jedne **dvostruko sebe-obrnute krošnje/krune** – u vidu strele srećno-silaznog zraka podnošenja, u apsolutnoj samoći, jedne prebolne cene postajanja (– iz vlastite pre-odluke –) stvaralačkog subjektiviteta. Dakle, sve dok ne uskrsne onaj nekadašnje-plovidbeni, usnulo intuitivni vid, kao probojno ispoljavajući samo iz mračno-izolacione komore izokretanja svake okom primljene slike – , „... i sve dok se zlo ne izluči iz svetlosti, nestvorena ukočenost iz onog samo-sebe-stvarajućeg”* (H. Broh), čistina neuslovljenog samopočetka pojedinstva ne može biti zadobivena – budući uistinu ničija! Ona se može zadobiti tek preko

subjektom Nut-Anankinim ponorno jednom zaželjenog otisnuća u bezdano neizvesnosni, nit-zvezdani proces sopstvene joj opasnosne proizvodnje jedne najtanje-zračne mreže – *prašinstvo-umne snage novoispisujućih znakova*, kakvi dolaze upravo iz jezičke *Preko-mernosti Njeno-govornog ambisa*. Ali to ujedno beše i jedan tek polustabilisani tok, pokušaj u-bitu-nemoguće premere onog pra-iščezlog a u-sebi-neograničenog; tj. onog što se sad pobunjenički pojavljuje u vidu izvesnih ničim-prigušivih zvukova – *podčujno-strašnih predznaka nadizre-cive plime svetova, javljene u vidu gromovnih ništenja sveg ograničenog...*

Jastvo praodluke, kome ništa nije manjkalo, namerno je proizvelo privid manjka – laž o njegovoj zavisnosti od nebića – da bi, kroz umnožen broj očiju iz-ništavila-dozvanih posmatrača, preraslalo sebe. Ono je planski izazvalo zavist i želju nebića da ga spozna i dosegne – što beše Boginjino prećutno znanje o tome da je *Njena* dovršenost-u-*neispoljenome* isto što i znak *Njene* nedovršenosti-u-*ispoljenome*, tačnije, znak za dovršenost samo na ravni simboličkog – *odstoj-noj slici kušnje*. Beskrajno sputani život se pojavio kao dorastao iz **odmotanog sažetka dalekovidstva**, uporedo, **dna opitnog ništavila**, ali samo zahvaljujući prethođenju mu jednog individualnog bića na kome se ogledao smisao sveg pramajčinskog okeana bitka, a koji beše u sebe zatvoren kao plod u čahuri još nerazvijene smrti.

* * *

„More - početak sveta zabranjenog, na drugom licu naših snova, ah ! Kao što je prekorak sna, i sam san, na koji se ne drznu niko...”

(Sen-Džon Pers: *Morekazi*)

Kako ponoviti izgublenu ideju/predstavu o sopstvenom nam izvorno predmetnutom, blizanačkom biću, predstavu koja bi odgovarala njegovoj realnoj drugosti – i *pre* susreta sa tom drugosti? – Da li otpustiti predmetnutu nam sliku zarobljavanja daha našeg drugo-bića (Ka-a/Kait; Anime/Animusa), naš prvobitni oslonac u utopističkom svetu – te time svesti sopstvenu egzistenciju na oko (procepnog) zurenja u sopstvenu (zasebnu) smrt, oko koje se odmah zatim i pripaja uz *grotlo* (sveopšte) *smrti*. I tek onda, iz te izmenjene perspektive, koja bi odgovarala upravo našem potencijalnom drugo-biću, videti prvi put sliku sebe u sopstvenoj budućnosti, i to smeštenu u sveopštu konstelaciju dis/harmonijskog bez/broja pečata svih individualnih duša – i otud se tek setiti sebe kao nekog budućeg, prisebiti se tim sećanjem i opet iznova zaboraviti tu svoju pra/sliku. To znači spoznati to da je efekat našeg daleko-budućeg, apsolutno neizvesnog delovanja čudesno-predsaglasno ukršten sa efektom daleko-budućeg

delovanja našeg još neupoznatog drugo-bića, „blizanca”. A to takođe znači da se ja ne smem za duže od jednog trena prisećati svog jednom pređenog puta do krajnje-željenog efekta vlastitog delovanja, jer bi se inače ovo samô zajedno sa mnom „okamenilo”. Ali zato mogu zadržati svoj (u-snu-stečen) uvid u jedan trajno-otvoren (beskonačno-rastući) kontekst mog delovanja – koji je ujedno kontekst i mog drugo-bića, i to sagledljiv/samerljiv samo iz njegove *naspramne perspektive* – te prema njemu trajno koordinirati svo sopstveno buduće delovanje! Otud je ta nulto-jedinična mera ljudskog preko-sa-znanja (tačnije: odvaljen *kljun nebeske lađe*, kao glavni ”prizmatični pododeljak ideje”;* /Malarne) sam prozor božansko-ljudske vidovitosti; – to je isto što i jedna oduvek tražena, *drugačije-transcendentalna struktura ljudske konačnosti*, **kakva ne bi sputavala rast onog saznanog** – *jer je svekoliko ljudsko saznanje koordinisano prema onome što nas pred-vidi upravo kao neuslovljene*. Samo na taj način naše delovanje jeste apsolutno neuslovljeno, a pri tom ipak razrešeno od slučaja – već u svom samom začetku: putem dvokrilnog ogledala metafore, ili polutrenutno otkrivajućeg pravila za to: **da svako pojedinačno biće, tek na doskočnoj strani luka svoga uspostavljenja-za-drugog (tj. na strani svoje prve odrednice, što dolazi od nepoznato-dejstvenog prostora njegovog drugo-bića) dobija odrazni lik svog sopstva – i samo ga ta povratna informacija uistinu može koordinisati**; – odnosno, situirati u jedan otvoren hipersinhronijski skup, ili dugo stvarani intertekst: semiosferu dovoljne elastičnosti svoje granice – za ospoljenje nečije (preko svake mere) prestupne individualnosti! A to je ona *ipak ozbiljena utopija (ev-topija)* oživljeno nadljudskog kosmosa, kao *Žar-Pticom snoviđen mir ozakonjene beskrajnosti*. Jer kada se neko jednom u tu beskrajnost otisne, nakon svog prolaska kapije nove stvarnosti, taj zauvek odbacuje lanac svojeg poslednjeg pamćenja; – odbacuje polifoni rep zvezde-padavice, tu već preobražen u jedno trajnije /plemenito metalno/ bogatstvo što se /predživotno/ vrti oko svoje ose; – u giganta šupljikave strukture /zvezdu najdaljeg odjeka/. To je poredak oslobađanja jednog – samo jednom „u letu” razotkritog – puta večno-produžnosti mira svetlosnog događanja, očuvanog tek unutar posude zbrajanja nadalekih novoupaljenih sazvežđa, i to sa tačke vrhunca turbulencije u noći! zapravo, unutar uzavrelog nebo-okeana majke, kao drevno zagubljenog mesta prvog zamahnog pokreta *njenog* u-sebi-posmatralačkog, ne-zaključenog stvaranja.

Jer, **Nut-kao-Majka** jeste *mlečni put*: – **duboko zaželjena pruga** izlaska-iz-sebe dobro-zaokruženog Nuna; dok je **Tefnut-kao-Kćer** onaj *mesečevim srpom* tačno odmeravan *tren puštanja suze*, koji konačno izaziva i Nilov (Nunov) izliv. I taj *dvosprežni dah* izaziva izvesno *čvorno uvijanje /podzemlju istrgnutog i otud preko-obzornog/ jedrilja* – što beše sačinjeno *od krila* odbeglog Tefnutinog srca, kao tu jedinog sredstva uzleta *barke svetova* (tj. jedrilja iznova pojavljujućeg u vidu

zvučno-probojnog pera – velike nebo-pisaljke, što ima oblik lako-plovne vage Majetine). Tek bi to bio jedan duboko-noćni podvig: sprovod Sunčevog Zametka kroz Stihiju vladajuću unutar Nebo-Okeanske utrobe, gde sam kosmos tek postaje! Jer, *Njena* se polukružna ravnoteža uvek zbivala čas na jednoj, čas na drugoj strani *točka uvis plutajućeg, put-rasvetnog delovanja* – „putujućeg” delovanja koje uvek bejaše svojom opozicionom stranom /od nesvesno mu proizvedenih efekata/ strategirano. A to znači da *kap s indigo-ruže kćerinog zastalog srca* povratno nanosi nezaceljivu ranu belokosnom jajetu bezličnog sna: „predmaterinskom svodu neminovnosti”^{*} (gigantskom sve-sve-oku – omči njenog samougušenja). **Iako minijaturno, ono izaziva lom onog makrovasionskog** – tako što ga nasebe-preuzetim bolom raspadâ prevodi *od* dovršenog, uslikovljeno-neživog *u* nezavršivo-muzikalni, buđenjem iz njegove smrznute jedinice iznova sebooživljeni kosmos. A to je jedini srazmeran supstitut *ugušenj, beskonačno pojedinstvenoj duši (kćeri)* – ospoljavanja nulto-pogađajuće moći drevno sanjalačke sebe-smišljenosti.

Otud tek jedan devijantni (jugozapadni) ukrst ljubavnih paralela u podzemno-otvornoj šupljini umrlih (Amentetu^{}), jeste događaj sudara između prestabilisano-sastavnih linija – doteklih od krajnje-oprečnih delovanja.* Takav beše sudar između Jedinice, kao šiljka predsaznavanja/predsadoživljavanja (Duha/Majke), i Nule, kao onog nepodnošljivo uplivnog, podzemno zbiljskog, još nezaznatog/nedoživljenog (Duše/Kćeri) – a što sve dovodiše do pomeranja težišta od onog nikad viđenog –Kćeri, na oblik *njene* buduće viđenosti –Majku. A taj je oblik *Njene* predviđenosti zapravo čilo-idejni oblik Androgena, duha ovaplotnije lutanja kroz eter, Harpokrata (up. Alefa, Erosa-kao-Fanesa), – oblik *Njene* prelomljeno-zrcalne i u-Snu-zaželjene paralele! Na taj način struktura dvounakrsne predmetnutosti duševnog blizanaštva, *kao dvojno-svetlosni zametak sna*, zapravo, nije dvosprežna nego **četvorosprežna**: – jer je čine najpre Nut/*nebo* i Nun/*okean* (– i to na ravni metafore, koju otelovljuje vanvremeni Harpokrat), te zatim Šu/*vazduh* i Tefnut/*rosa* (– na ravni procesualne zbilje, koja je Snom strategirana, „uzglobljena” u nebo-okeanski međuprostor). A kako Šu podržava nebeski svod, tj. luk mačje-gipkog skoka Nutinog, a Tefnut (buduća suđaja mrtvima, Majet) budi iz sna okovanosti nemo-slikovnom zbiljom samog Harpokrata (*koji je nebo-okeanski izdah tišine*), tako je i ova ista struktura *dvounakrsno četvorosprežna* – čineći veliko-strujnu „osmicu” neprestanog preoblikovanja drevne vasiona: – putanju rasta-do-sebe zloduha ništavila, ili putokaz mape *postživotnog putovanja* – nastao putem loma površine Etera! Tako tek putem majčinskog izatkavanja obrasca stvaranja /bezdanog opažanja/, beše prestabilisan i sam **pod-oslonac rasta sveobuhvatne ravnoteže** – koji treba da profiltrira i svo ono istorijski još nenadošlo zlo. *Tajni Zalog Noći* stoga beše Tefnutina be-

skrajno usamljena, dugo uzaludna, te pra/slikom hibernisana Energeja silazno-ljubavne bez/pomoći /ljudima/ – vraćana joj neprestano unazad, i to upravo od strane ovog *krilatog zloduha* koji ovaploćuje *staklastu beskonačnost Etera*; da bi na kraju bila *od nje same* /sasvim svesno/ investirana za neku daleku budućnost /gde ljudska vrsta samu sebe dokida; te ujedno, gde se Tefnut sa Šuom **prvi put izvan-Sna-sastaje**; i to tako da **Oni skupa – kao Snu vraćeni! – izgrađuju njenog Nadsvode!**. I tek ta *retroaktivno sumirana Energeja bespočetnog sebedara Majčinog*, dovodi do zaceljenja *Kćerinog* odbeglo-upojedinačenog – nekad sveopšteg, jer kolopletno ozvezdanog – srca. Međutim, ta rana unutar zametka *ponoćno-srčane preodluke* Tefnutine (odnosno: **volje** za sopstvenim joj rast-umanjenjem, sve do hladno-plamene kapi u-bitu-nevidnog joj oživotvoravanja kosmosa) beše upravo i dovela do oblikovanja **njenog ekstremnog pojedinstva – koje se ovom nedostatku mrtvog sveta neprestano protivi!** Jer on, kao zagušen svetlo-zametak noći, ne imаше dovoljno prostora smisla da se odmah ospolji – u vidu duha na-sebi-zastalog točka pred-vremenâ – te se sveo na poluzakrčen eks-centar svekoliko-neusmerenog izračenja prvobitne vasionе.

Ali pošto Tefnutin nerazvijeni cvet smrt-roditeljstva beše od nečije strane ipak viđen/doživljen, to bol-tuga *njenog* umiranja i nije njeno umiranje, već umiranje njene noćno odmaknute majke – nerazvijene joj zamisli sveživotnog kosmosa, – dakle one majke koja je istovremeno i ona sâma, kao svoja vlastita kćer! I ta tuga, kao ne samo lična već i sveopšta, biva proširena na gledaoce, kao glorifikacija žalosti pred publikom: tako ona postaje izvesnom obnovom iščezlog kroz lavirint bezbrojnih očiju. Tu dakle nema trpljenika bola, nema probodene i raspete, ona je odsutna i time ni za šta priveziva, a krilato joj srce po želji izleće iz grudi, ničim fiksirano; – nego ima samo bezbrojnih gledalaca drame njenog samo-odsustvenog raspeća, sadoživljalaca, sapatnika kao patnika zbog njenog davnog progona, strpljivih čekalaca njenog nadolaska. Ima samo glorifikatora i prenosnika bola, ne i fiksnog izvora bola po sebi <6>. *Ali je zato najveći podnosilac bola onaj koji dugo čeka na svoje gledaoce*. Jer, samo time bol postaje stvarnost: kao iskorak iz čahure sna koji se muči da se u sebi probudi, ili da se samo-probije iz tečnih maglina strave polunestvarnog.

Pra-bol kao odjek „prazne samosvesti” nekad „dišućeg” sveta, beše ujedno i drevni oblik savesti: – zahtev za prekorakom-iz-sebe granice snolikog sveznanja: negativni podsticaj stvaranju, i to onom čiji prvi uzrok leži u opčinjenosti onim „od preko granice”, nemogućnošću prekoraка te granice, te i čežnje za komuniciranjem sa onim od s onu stranu te iste; – čežnje koja, usled nemogućnosti nalaženja svojeg izraza, stvara vrtlog pranesporazuma, pobunjenički rascjep unutar sebe same: zato se s pravom može reći da se ništa ne odvija bez svesti – odnosno, da je kosmos potencijalno živ/svestan.

Samo na taj način je nulti izbor duše, kao put neuslovljenog delovanja subjekta kroz vreme, predeterminisan: – najpre kao svest o granici sopstva, koja je ne drugo do petlja iskonskog bezizlaza, oblik zauzdanja želje za stvaranjem; – zatim kao svest o opsegu jedinog usko-izlaza duše, tj. o mogućnosti da duplira vlastitu granicu, te da tako – *paradoksom prazne kutije* – od „nule” stvori „osmicu” (lebdeću pećinu, iskonsku dilemu); auru zbiranja svih omeđeno-pojedinstvenih auri; to jest, da stvori od nad-sna jedan segmentarno individualni pod-san; *dakle, nad-aura koja u pod-osnovi ima sazvuk dve „blizanačke” aure, ali ne i sazvuk dva korporaliteta koji preduslovno stoje u osnovama tih auri – jer je unutar te krajnje-proizišle aure, što ovaploćuje pećinu prvog sazvučja, zarobljen tek samo čist beskonačni eter;* – dakle, nad-sve-aura, kao jedino obličje koje može da obuhvati apsolutnu razliku a da ne relativizuje njenu apsolutnost. Od primarno-jedinog kruga tako nastaje dvokrug – ali s tim da ovaj drugi ostaje prazan, neispunjen željom za probojem sebe, *radi daljeg stvaranja*. Jer on kao asimetrična /iskonu zamisliteljstva nedorasla/ drugost, nastaje samo usled volje prvobitnog kruga da /putem nekog polu-medija/ ospolji svoju u osnovi mu stojeću, razliku – najpre kao praznu formu samo; – da bi ova, kao upotrebljen medijum silaznosti vrtloga tog prajedinog kruga u bezcentrično mu sabito ništavilo, tek postala ispunjena jednim dopisujućim, odloženo-izrone-lim smislom – *bojevno-talasnim krikom Žar-Ptice s mesta sveidstva*. Jer, to je smisao za jedno u srži ljudsko, tonirajuće postajanje – u poluzbrisanom mapi svenad-udaljenog sna Boginje. A taj je *Njen sebe-duplirani san*, koji počiva unutar *višeg, tuđeg joj sna**, zapravo san o još neotkritom ishodištu potajno-lepezastog sabiranja celokupne skale *Njenog* žalobnog zov-odjeka. To je jedan u svom samom prikazu skamenjen pokret težnje za iznovnim zadobivanjem jedne, od *Nje* davno otpuštene ali tek *dahom Njene smrti* zaokružene, beskrajnosti. Jer ta joj je **prigušeno-glasovna rog-katedrala**, izviranja u daljinsku čujnost tek jednog beznadno samotnog zov-odjeka, zapravo, skamenjeno pred-svesna želja za ponovljenom bezgraničnošću tog *Njenog* najunutrašnjijeg prostora: – mesta dostrujavanja u mernost svetlometnog haosa – zbivajućeg unutar *pomične joj zone prstena*, ili *posthumne čekaonice* (uzglobljene, kao *devete*, unutar osmočlane sfere); – dakle, čekaonice koja je data za (natčovečije) sticanje uvida u *Njen plan* (skriven svetlinom početka). Ali je **ovaj Njen tamni prostor neosvojiv za svakog onog ko nema odstoje spram njega;** – dakle, za svakog onog koji nije *prethodno* začat unutar same u-sebi-multiplikujuće (početno osmostrukne) sfere (– mesta ukrštanja *Njenih* odjeka). A ta je *sfera nulte prozračnosti* – koju čini *mesto sudarnih odjeka*, ili *lik svepotresne mogućnosti* – onaj izdaleka nadolazni, nov zavelovljen prostor: mesto sebi-prisjedinjujućeg upijanja svih pahulja (od)

žalnim zovom (tog lica) prvo-odaslatog naloga: – za gromovnim susretom jednog pojedinca sa sopstvenom dah-strujnom, blizanačkom nepoznanicom.

* * *

Snevano mesto bezgranične slobode u sebe-stvaranju nekog subjekta, budući jednom uhvaćeno *svetskim čvorom*, ne može više nikud da izađe sem kroz sobom-željenu viđenost nekim od „s one strane” granice – koga zapravo (još) nema. Jer na spoljnoj strani granice tog učvorenog sopstva ne može biti ničeg, pa ni iskonske stvaralačke mogućnosti, budući da ništa (još) ne izmiče primalnoj stezi. Ali zato ono svojim duplikatom (– ili, deformisanom odraznom slikom, što svemu-iskušavalački stvara privid o postojanju izvesnog anti-bitka, duha pred-stvaralačke slobode –) može čudesno da iskomunicira sa spoljašnjim haos-ništavilom: – može u njemu, kao nepostalim entitetu, da izazove fascinaciju i zavist – upravo *pred sobom* kao postojećim, samopostalim. I da se zatim u toj tuđoj zavisti ogledne – te i da se tako konačno prebaci na *drugu*, spoljnu stranu granice, istrгнуvši sebi prostor dugo-čekanog ospoljenja od samog ništavila!

Nulti izbor duše, ili pra-nit neuslovljenog delovanja subjekta kroz vreme, dakle je nešto što je na sopstvenoj simboličko-slikovitoj ravni ipak predeterminisano, ali samo kao hermetički zapečaćen domet sopstvenog budućeg efekta, ne i kao poluzbrisano-pradogođen put koji je doveo do ozbiljenja toga efekta. A tek sa pojavom jedne u-letu-pogađajuće interpretacije mape (od) zamršeno-preokrenutih konstelacija u-nepovrat-razbacanih tragova toga *jednom pređenog* puta, može se govoriti o predeterminisanom događaju iskoraka subjekta iz sinoptičke zbilje: – zbilje kakva jedina samu sebe ukida na sopstvenom cilju. Jer, upravo od te tačke „dizanja sidra” sa poslednje-rezervnog nam uporišta u toj zbilji, kao zbilji spoznato-prestabilisanog toka našeg buduće-večnog putovanja, započinje ono drevno sanjano more zvano ozakonjena beskrajnost; te utoliko, sebe-ozbiljivanje ideje-o-postojanju još nije ni počelo: tek sebe sneva u pupoljičavoj smrt-koštici.

APENDIKSI:

<1>

Dumavati Svaha iz staroindijske mitologije (samo jedna u nizu od deset Mudrih Boginja, *Mahavidja*) jeste **starica okružena s devet ptica**, koja povrh toga – usred dima svog samosagorevanja (– samo značenje broja devet) – drži još i

sliku ptice, i to u vidu **Zastave**: to je deseta, apstraktno-sveobuhvatna ptica – čiji je davno dogođen let **neponovljiv**, odnosno, čija je jednom pređena putanja **nezapamtiva**. Ona se lako može dovesti u vezu sa Pticom Mater Sva iz staroslovenske mitologije: najstarije žensko božanstvo kao princip duha/leta/promene, a ne kao princip biološkog rađanja. Ona koja bdi nad ranom svetske okrugline.

<2>

Pra-zvuk kao među-zvučje ili čista ekspresija jedne nepodnošljive tišine, imaše svoju slikovitu predstavu u svetlosnoj zmiji „koja guta svoj rep”; te on beše i vakuumsko zrno sadržavanja pra-opreke u sićušnome – kao trepereći oblik suzdržke ospoljenja one beskonačnosti što u vidu „okatog zrna svetlosti” počiva u *čvoru stvaranja*, klupku buduće kompozicije. Otud taj *biljno-mineralni* zvuk podzemnog struktuiranja nebeske harmonije, beše izviraio tek kao podčujni efekat mnogoglasja svetova; odnosno, kao kristalni zglob *kugle sveobuhvatnog*, – koji u-sebi-konzervisanom jedinicom tišine prelamaše svaki pojavni zvuk u izraz *nepodnošljive situacije bivanja-u-procepu*. Otud se može reći da on beše praopisan krug zračenja oko upravo one mikro-doze apsolutne tišine, kakva bi jedina mogla da nađe svoj daleko-poredbeni izraz u domenu pojavnosti. Jer, ovaj zvučno-slikovni oblik pri tom ne konzervisaše samu tišinu, nego međutrenutni doživljajni efekat te tišine, **odslikan u oku** njenog prislušavaoca; tako je on „slikovit simbol reči”*, „zvučna slika delanja i činjenja”** (H. Broh), te *kantovska forma čiste čulnosti a priori*, zgusnut vid znanja one beskrajno vrludave putanje kakva jedina dovodi do mesta (nemogućeg) susreta: – susreta jastva sa svojom nepoznato-poredbenom slikom, u koju to isto jastvo beše samom sebi neshvatljivo preduklopljeno. Stoga, tek na takav način fluidno-ritmovanog omeđavanja pra-date mogućnosti nereceptivnog saznanja, ovaj kristalni oblik neispoljenog zvuka beše omogućio večno-produžnu delatnost /solipsističkog/ mišljenja.

Zakon muzike, kao negativno dijalektičko zlo koje omogućavaše *uzvodni rast kristala međuglasovne praznine drevnog sna*, beše prestabilisan **dissinhronicitet** između jastva i sveta – princip večnog nepodudaranja subjekta sebe-ispisivanja na ekran kosmološkog prateksta i samog tog prateksta; odnosno on beše „uzvodna” vertikala bezlično-subjektivne sile ništenja jednom već uspostavljene horizontale domena empirijskog, u kome se pojavilo faktičko zlo (najpre kao falsifikat prateksta). I taj (pretpripremljen) princip izrecivosti objektnog sveta beše na-sebi-dogođeno ozbiljenje one prvouobličene zamisli celine, koja je ostala bez ikakve poredbe u ispoljenom vremenu; – te koja je otud morala da potraži jedan prošireno-dimenzionalni prostor svog ospoljenja, čija mogućnost ležase na ravni sinopsisa njenog stvaranja, odnosno, u vakuumskoj prostornosti /i to

„pre” nego što bi se sama projektovala na vreme;/ odnosno, to beše pra-ideja koja je morala da potraži subjekt svog do-razvijanja u „kristalno-prelamajuću” kompoziciju osvetljavanja stecišne tačke svojeg još-nikad-odredivog porekla. Jer to poreklo je vrelo podsticanja volje na zamisao *sinhronije svetova*, – tačnije, vrelo subjektivnog prislušavanja ideje o svom još-uvek-nemogućem, nadljudski-napregnutom postajanju.

Jer to vakuumsko, unutarvremenski neodredivo poreklo jeste dimenzija čiste budućnosti (– instanca apsolutne tišine pred-vidioca –) iz koje vreme, kao (dis)kontinuitet iz-sebe-delotvorne subjektivnosti, vremenuje kao muzika.

<3>

Opoziciji hermetičara i orfičara, koja se delimično elaborira u ovoj knjizi mogla bi, u uslovnom smislu, odgovarati opozicija višnuista i šivaista u Hinduističkoj tradiciji. Kod prvih /u oba slučaja/ važna je magijsko-operativna moć „semenih” reči-formula (mantri). Kod drugih, nasuprot, glavni je rast „semenih” reči kroz svo pesništvo i muziku – nauštrb pomenute moći.

Šivaisti otvoreno iskazuju svoje nepoverenje bogu Višnuu, i to zbog njegove nesumnjivo dvolične prirode. Jer on je /kao Krišna, *crn i zao*, tamna strana meseca/ ujedno zastupnik konzervativnih stavova najviše kaste kojoj pripada a i sklon prestupu, dajući – istovremeno – sebi za pravo da kažnjava „neposlušne”, te da proglasi sebe za apsolutnu /nerodenu/ ličnost vasiona koja je već po definiciji /kao imuno mesto zakona/ dobra.

Višnuisti, međutim, rade nešto sasvim drugo: oni (pretvorno) slave boga Šivu – boga stvaralačkog ekscesa – **pod uslovom da ga kao konkretne mitske individue nema**. Na taj način se nepravo univerzalizuje Šivina tamna/disolutivna strana, što se najbolje ogleda u krivljenju slike njegovog odnosa prema Majci Boginji, i to u onom pravcu u kojem to odgovara samom Višnuu – da bi ovaj na kraju i preoteo za sebe Šivin, potpuno redukovani, identitet!

Jer Šiva je „sastavljen” od sâme kontradikcije rušiteljstva i stvaranja, i svako njegovo delovanje ide u pravcu prevrednovanja vrednosti, usled čega je neprijatelj vladajuće kaste /iako od nje sam potiče. U mnogome je do neverovatnosti sličan Ničeovom Zaratustri, obožavajući, kao i ovaj, „visoke planine”, ali istovremeno puštajući slap svog govora /ili dušu svoje žene Parvati, *kćeri snegova/ „u doline”*. Upravo bi uz Šivu pristale one čuvene reči iz *Zaratustre*: „Onaj koji želi biti stvoritelj, najpre mora biti razoritelj i srušiti vrednosti. Tako najviše zlo pripada najvišoj dobroti – jer ova je stvaralačka!”

Nasuprot Braminoj sugestiji sinu-Višnuu da je upravo on bog-apsolut, prvo-izgovorena reč zakona, ili čuvar Njegove tvorevine, bez potrebe daljeg rasta i sebe-premašivanja, moglo bi se ovde reći:

Izvesno je da ne može postojati nikakav „posednik energije” (jer sama energija već u sebi ima svest i samosvest /jer ona je na-sebi-zaustavljen stougao) kao što ne može postojati ni neko večno-obebeđeno mesto okupljanja svih svetiljki i sjajeva /tamna strana mesečeva je mesto primalnog izгона i pada, ono što ne stvara svetlost/. **Stvaralačka (bezlično majčinska) sila principijelno je neposvojiva** prevazilazeći svakog pojedinca, ali prateći pri tom pravac njegove želje koja se ozbiljuje tek u smrti: samo ukoliko se smrt tu shvati delezovski – kao dekonponovanje stvari kroz želju.

Šokantna je, u svakom slučaju, priča iz *Mahabharate* po kojoj je cena izbavljenja bebe-Krišne iz tamnice u kojoj je bila rođena, smrt novorođene devojčice Maje (Velike Iluzije) koja beše ubijena udarcem o zid (i to s tim da *ona sama* na to da pristaje?!). Ta smrt se, međutim, ne shvata ozbiljno, jer *ona* je i tako iluzija, laž i otklon spram „jedinog istinskog postojanja” – Krišne; u najboljem slučaju, njegov dekor – odsevno šarenilo njegovog zrcala. Ne i muza genija, ne i genije-koji-postaje.

Ubistvo Maje (*izdetaļisane mandale – artističke forme praigngovorene Reči*, koja ovu istu spašava zle strane Njene operativne moći) ubistvo je Druge Indije – koja je, *iako u senku izmaknuta*, jedina mogla da spreči hibernaciju Vremena /obrušavanje cele indijske civilizacije u kič/.

<4>

Stolica Pravde – kao optočena tiho-zmijolikim strujanjem dobro joj skrivenog razloga pratamne volje – **ne samo što je neprisvojiva, nego je i neustupiva!** Budući da je strukturalno „klizava”, ona se zbiva kao „more nevinosti Suncostoja”* (Sen Džon Pers), – zato jer večno putuje u mestu samog raskršća, nikad ni ne misleći samu sebe, jer je uvek milionito već pomišljena i pre nego što bi stigla da se samosagleda...; ona je, kao *vrhovni označitelj*, upravo ona dušom ispunjena *pisaljka sna* što s nadvisine vodeće-olujnog talasa vazda do-ispisuje šarulje podzemnih lavirinata, iz kojih joj pridolaze dugo čekani prislušavaoci – a iz kojih joj upravo izranja i sopstveni duh krajnje-napete budnosti; – odnosno, upravo onakav subjekt koji poput *naglo-raspletnog krila pravde* dolazi tek sa zakašnjenjem...

Tako izvestan nepojamni pra-subjekt pravde nadolazi tek kao retroakcija u odnosu na ono ne-pravedno blago-kolebljive neutralnosti samog pra-sna;

– odnosno: kao jedno zalomljeno/šiljato ogledalce /izlučeno s zamagljene očne površi/, koje čini dvospojnu vratnicu ogledanja-u-sebi tajne večno-produžnosti sâmog /u-zenici-začetog/ sna! Pri tom, od ove mikrospojnice jedino i zavisi sâm neiscrpni sadržaj sna. Jer kada se ovo ogledalce samo za stepen pomeri iz datog mu ležišta, ceo njegov jednom odliven sadržaj – srž večno-produžnosti sâmog snevanja, tj. ceo onaj jednom oglednut sadržaj koji se inače uvek vraća svom pošiljaocu, tad biva proliven u nepovrat ... ; i stoga je to ono uho selektorske budnosti snevača, ili, u morskome kamenu preoblikovan mač slušno-iskonske diskriminacije.

Tako izvestan nepojamni označitelj, u primarnoj mu odluci da najpre označi tek samo beznačenjsku širinu sopstvene smrti, utiskuje svoj „umiruće-subjektivni” ostatak na sveopšti ekran – zračnu čistinu predmanifestujućeg. Međutim, sred zanemele mu *nigdine utočišta* prerano osamostaljeno *biće praoznake* (– budući ispisano na *srebrnom ekranu, dvostruko-dvostrukom zrcalu Harmonijinom, odozgo* utaknutom u *zlatnu kuglu*; to jest, u onaj *poprečni presek Haosa* koji, kao *rasklop prevremenosti sâme*, najzad biva prosečen *krstom* i pretvoren u *točak/sat/monadu* –), tad postaje *zloćudna nekretnica*: – „podla zvezda sa rožnatim kljunom, što beše zamrsila tragove i preokrenula znamenja na trpezi voda”** (Sen Džon Pers), – a koja, pri tom, beše još i patvorila pečat tuđe joj smrti u lakomo-urušiv temelj svog novopočetka. Otuda se zlo – na ravni praroditeljskog simbola – beše pojavilo upravo kao sâm zaborav smrti; kao zaleđenje zračno-snovidne struje **samo jednom** zbilog premosta ponora nesaznajne stvarnosti... ; i to je ona struja koja ostade zanavek da prekriva ponor svoje sopstvene mogućnosti...

<5>

Jedno uslovno poređenje Višnua, Tot-Hermesa i Isusa:

Sva tri boga-sina, što dolaze iz sasvim nezavisnih tradicija, povezuje pokušaj raskida s jednom istom utopijom; onom koja govori o nestvorenom („prirodnom”, u izvanvremenoj datosti nečijeg pogleda zatvorenom) zavičaju – *kosmičkoj palanci*. Ali taj pokušaj nikad nije bio doveden do svog kraja. I to, verovatno, zbog straha *boga-sina* za jednom dodeljenu mu *poziciju logosne moći* (s koje se jedino i može strukturirati *bilo koja, pa i prevratnička* struktura); dakle, za *onu poziciju* koju bi *emancipacijom-od-oca* trajno i izgubio – rizikujući time da ostane potpuno sam, odnosno „zauvek mrtav”.

Jer tu je upravo došlo do sledeće **zamene teze**: da svojim negiranjem mogućnosti jedne „prirodno date” zavičajnosti duha, on sam (*bog-sin*) postaje ne-

moguće mesto te (apsolutne) zavičajnosti! To je, dakle, jedna **u biti izneverena** (posustala) revolucija – koja vraća upravo ono spram čega ustaje. Jer je *bog-sin*, shodno datim nam učenjima, trebao biti raskršće strujanja ničim vezane, nadlično-ljubavne sile, ne i njeno melanholično krajnje-umireno utočište; ne i hipostaza nepreispitanog boga-u-onostranome u obečani raj-u-ovostranome. / Jedan mogući primer takve nedoslednosti je to što se Isus, kako je to dobro primetio Niče, isuviše često žalio da ga učenici nedovoljno vole. Ali izvesno je da ga je istinski voleo Juda, koji ga je jedini pojmió na pravi način – kao posrednika volje onostranoga da se večno preispituje u ovostranome/.

„Bog je ispitivanje Boga. Bog je jedan večiti bunt protiv Boga.” (Derida: „Bela mitologija”)

Jer, možda je upravo zbog *straha od ostavljenosti* i došlo do *sledeće laži o prirodi oca*: – da je ovaj dovršen-u-onostranome i upravo stoga vlastodržan za sina-u-ovostranome, da je sam apsolutno utočište, a da nije kroz-povest-postajućí – „razvijajući iz mnoštva i izobilja”^{*} /Rilke/. Otud bi se moglo reći kako Julija Kristeva i drugi autori postmoderne, a pre njih francuski simbolisti, ne greše mnogo kada za Isusa vezuju arhetipsku predstavu o zavođenju; te i kada na momente rasvetljavaju njegov (nesvesni) pokušaj prebacivanja sopstvene krivice za to isto (usled neželjene mu samozavedenosti) na majku i ženu uopšte – upravo stoga što ga ova rađa kao smrtno/ranjivo biće.

Međutim: Isus je učinio nesumnjiv pomak u odnosu na prva pomenuta dva (shodno mom uviđanju: njegov starogrčki pandan je Apolon, nipošto Hermes; tu postoje mnoge lažne sličnosti), jer se u ključnom trenu – na samom krstu – odrekao zavođenja. Jednakost svih ljudi pred Bogom, koja je time na nivou trenu postignuta, jednakost je tek u smislu mogućnosti za *od-njega-otrgnuto, bezgranično postajanje*, ne i jednakost u nekom *dovršenom, njime-ograničenom postojanju*. Ali, svoje uskr-snuće /u eteričnom telu/ Isus prečutno duguje *onoj koja ga izmoli*, jer je jedino ova mogla da ga zamisli/vidi/podnese kao *Usamljenog, od-oca-ostavljenog...*

„Vaskrsao je radi nje, da najblaženije joj kaže – Ne.”

(Rilke: *Vaskrslí*).

Upravo iz osnova tog, *samo jednom izgovorenog*, ali za *nju nezaboravnog*, „Ne” (koje beše ubrzo prigušeno, od *njegove* strane posustalo), *žalobnica* može da probije put svoje *nove – s njime više ne-ukrštene* – subjektivacije; uporedo: put preuobličena *njegovog* ovozemaljskog učenja.

„...te od nje ljubavnicu stvori što ka dragome više ne privija svoj stas, jer zaneta olujom što se ori već odavno nadvisuje njegov glas.”

(Rilke: *Vaskrslí*).

Ali, Magdalena (koja ovaploćuje bezlični aspekt Noći) tu svakako nije ona samostvorena svetlost (ciljno ukidajućeg) uma, nego je to malarmeovski shvaćena (ne-istorijska) Irodijada: – *znalac tajne mrtvih stvari, odslikane u jezovitim kretnjama njene kose.*

&

Ono što je u svemu ovom ključno: *bog-otac*, zajedno sa *bogom-sinom*, mora proći kroz vrata apsolutnog rizika, međuvreme smrti-uskrsnuća, da bi sagledao samog sebe iz-sebi-oprečne vizure: upadnog ništavila; te da bi na taj način istovremeno bio kadar da promisli i pretpostavku sopstvenog nepostojanja. Jer: tek iz konsekvenci svog mogućeg nepostojanja, *on* izvodi put svog – *bezgraničnog, munjonosno-tangencijalnog* – postajanja.

Pad u greh nije rezultat slobodnog izbora stvorenih bića, nego primarnog nesavršenstva duha-tvorca – koje je, kao i sva zemna stvorenja, takođe jedno biće-u-razvoju. Ali samo *ono* se odreklo svemoći-u-vakuumu, da bi otvorilo rezervoar sopstvene *uzdržane* snage: prema beskraju.

<6>

To da je **radost tragička**, u ovom kontekstu ne bi značilo tek to da ona ima iza sebe rad dvostruke negacije (– nedijalektičku silu selektivnog ništenja „koje svoj učinak žrtveno zaboravlja”^{*} /Delez –) već takođe i to da se ona tu večno priseća, te da kroz fluks svoje ubrzano-preobražajne korone **neprestano podseća** na prethodnu ravan ljudskog stradanja – slaveći ga, svakako, ne kroz pamćenje „težine” njegovih uzroka, već samo kroz „lakoću” njegovih *prekočovečanskih* efekata. A takvo je njegovo podnošenje dostižno tek kroz izvesno uskrslo prisećanje, unutar samog podnosioca, na sve njegove kroz-vreme-sumirane tragove; mrtvo-ispisivalačke efekte jedne, *novom metaforom* tek porođene, subjektivnosti, koja – kao *visoko-manirističko osvedočenje daha odsutnosti same* /to je u ovom slučaju odsustvo subjekta apsolutne odgovornosti za patnju/ – tu nikada, od strane nekog /sa-duhom-vremena nadošlog/ „gospodara”, ne smede biti žrtvovana, pa čak ni zarad tu novopostale celine. /Stoga se i nameće zaključak da su *bela* slova Torina, skrta u jezgu velikog „oraha”, tek učinak a ne uzrok onih *crnih*, mrtvih ili okolnih/. Jer samo naša sopstvena patnja, kao u korenu već propletena sa patnjama bliskih, koju na sebe po višoj nuždi tovarimo – ali ne i patnja *drugog* kao sasvim *tuđeg* nam, *udaljeno neutralnog posmatrača*, što na svet gleda (poput Eurinome) kao **kroz staklenu pregradu** – sme ikada biti zaboravljena; jer put preobražaja je u ovoga drugog sasvim drugačiji, a motiv i ishod nedovoljno upoznati.

Reakcija *izgnane košute, prajedine zvezde-mesec, nemog svedoka noći*, na svo sobom (pred)-viđeno zlo, bila bi: jedan izrazito napet oblik pasivnog otpora pomoću koga, kroz dugo vreme, svaki subjekt uvećava kapacitet njegovog uzdržanog reagovanja, i to sve do stupnja kadrosti za poslednji preobražaj. A to je, kao tajna (natprirodnog) kapaciteta ljudskog trpljenja, vid „pustinjske” rasvete dramski-zapletnog puta sveg ljudskog stradanja, i to puta koga gradi samo jedan jedinstveni niz afektivnih slika (od) zbirno-čovečanskog proživljavanja *u principu već tuđeg stradanja*. Jer, svako se samotničko stradanje sagledava najpre iz perspektive stranca, tj. u jednom širem kontekstu (privremenog) nestajanja našeg sopstva – na ravni sopstvenih mu (za sam bol rasterećujućih) poredbi. Reaktivna formula za patnju kao od-subjekta-otuđen izraz u biti mu ne-sopstvenog stradanja, jeste analogna jednom iznenadnom *otkriću (ničeovske) kamilie* – koja je, **samom svojom osamom, natovarila na sebe patnju dalekih i nepoznatih**; te koja se, preko želje za samoutvrđivanjem u vlastitoj pustinji, dovodi još i do *lavovskog „Ne”* (starom poretku stvari); te još za stepen dalje: – ona se preobražava, iz razorne Sunčeve svetlosti, u tačku zlatnog preseka: dovodi samu sebe do u mikropomičnu, večno-rotacionu oazu pustinje, gde se konačno i samoispunjuje kao *detetom* izreknuto „Da”. Ona je tako, kao Udaljena, jedina donela eliksir što ništi dejstvo jednog apsolutno nesvodivog događaja stradanja. A to je „daleko-odbeglo srce supersimetrije” što se skriva u zaleđini („oazi”) hipersvetle „slike kušnje” (Fatamorgane), bivajući osvetljivo još samo pod svodom noćno-orošene svetlosti – mačjim ili šareno-svetlonosnim pogledom! Moć prekognicije stoga je ta *mačja moć* bezlično-subjektivnog preduviđenja – za svakog u malu nit drugačije-bojevnog – procesa proširivanja vanuporedive žalosti vlastitog bića na čitavu vasionu.

Shodno tome, *diferencijalna afirmacija* (delezovski shvaćena *selektivnost večnog ponavljanja*) ne bi stajala nasuprot, nego bi upravo proizilazila iz adorno-nske *dijalektičke negacije* – ali samo u slučaju kada je ova druga „upregnuta” u pitanje opravdanja umetnosti/kulture pred zlom. Jer tek sa tim (nikad nađenim) odgovorom, sila negativne afirmacije (*sila potrage za izgubljenim vremenom*) **trajno bi** prešla na ravan pluralnog: – u sferu lepote tragičkog.

III DEO

ZAKLJUČNA DIKEINA PREODLUKA

Boginja Noć /strašna Dike/ beše isto što i otelotvoren *vid proboja zida poslednje nemogućnosti ustanovljenja svog Ja*, – zapravo, ne/mogućnosti za to da se neko /kao iz nigdine *Njoj odazvan/ izvede iz jednog preusko-datog izbora /inherentnog pretpočetku Njenog stvaranja/. Ona je, stoga, **pra-lik rezultante**, svemu oslobađajuće proizišle iz **primalno-jedinog uskog izbora**, „smeštenog” između neuslovljenog a dovršenog postojanja i uslovljenog a nedovršivog postajanja. Uz to, Boginja Noć je i onaj jedini subjekat „koji je imao” pogled na **sveprekidno ništa**, a da pri tom i dalje pred njim opstane kao **ne-ništa**. Međutim, u čistom spontanitetu *te Njene* primarno-izrečene odluke, što je paradoksalno stremila ka *Njenom* potpunom samouništenju, ne beše još svesti o krajnjoj konsekvenciji tog istog *Njenog* nulto-učinjenog izbora: – o nehotičnom, primalno narcisoidnom prisvajanju čitavog prostora mogućnosti *za sebe sâmu* – kao za samo jedno, makar i simboličko, *jastvo odsutnosti*. Tek putem suočenja sa ovom krajnjom konsekvencijom vlastite joj odluke (donesene na ravni prvobitnog simbola, tj. pri „kugli sveobuhvatnog”), ovo beskrajno potencijalno „mi”-jastvo (*Ona sâma, kao roj disonantnih glasova*) posuvraća sebe u stanje „pre odluke” – okrećući se na ravni svoje poredbene protiv-sebe-mogućnosti /dakle, preko-metafore/ prema *apsolutnom /ne-više-dostižnom/ ništa* – koje je jedino *Ona sâma* još kadra da pojmi (a-percipira), ne bi li ispitala i poslednju konsekvenciju te suprotne strane vlastite odluke. Ne vodi li ovo, paradoksalno, u potvrdu „čistog” postojanja? Ili:*

„Postoji li zadovoljstvo između odluke i dela, ... postoji li spokojstvo pre pobeđe?” *;
(Helderlin)

„To bi bilo spasenje. Da si makar jednom samo video kako sudbina u pesmu ulazi, pa se više ne vraća, kako unutra slika postaje i ništa do li slika, baš onako kao što se neki predak u okviru, kad digneš pogled, čini tebi nalik a opet i nimalo nalik tebi – : istrajao bi ti.” **;

(Rilke).

Ali se konsekvencija ove druge, **preinačene** odluke ne pokazuje odmah (kao kod one prvobitne), nego se njena tek moguća pokazivost o-stvaruje kroz nečije preduženo i napeto čekanje. A stoga i cena sveg ovog Dikeinog preispitivanja **jeste nepovratnost Nje sâme na stanje utemeljenja u kružnom obliku („beskonačno smanjenoj tački”*) /Benjamin) sebe-znanja**. Jer: – iako se tu sve i zbiva pri ravni *Njene* smelo-poredbene protiv-sebe-mogućnosti (ili: pri ravni onog prvobitno-nemogućeg, mitsko-alegorijskog, ili, pak „najnedostižnije neposrednosti”*) /H.

Broh) – onda, kada se jednom (makar i u mislima) krene ovim *drugim putem*, više nema povratka na (*Njenu*) *sveznajuću neposrednost*, ili na stanje/tren (*Njenog*) samopribirajućeg bivstvovanja; odnosno – na ne/prozirnost (ma čije) samosvesti. Uslov mogućnosti tog **iskoraka na „onu stranu” lika pra-simbola, tj. na oprečan put spram jednom izvaganog opšteg pravca odluke**, jeste izvestan zavet nepovratnosti stanju blaženo-preudaljene izvesnosti samotovanja. I to je prvobitna božanska žrtva, položena zarad beskrajno zaželjene komunikacije s sopstvenom osamostaljeno-zrcalnom drugosti, ili perspektivom izmenjenog sagledanja *sebe* (– ne više *sebe* kao postajućeg, nego *sebe* pri ravni čistog simbola/sinopse; tačnije, *sebe* u okviru prostora predstvarajuće mogućnosti); – to je hiperrealna smrt onog božanskog bića koje *sâmim sobom* tek postaje; dakle – ona kva žrtva kakvom se jedinom zadobiva **oblik svepotresnog znanja, koji utkiva u sebe beskonačnu pretnju ničega!** A to je onaj oblik koji *sâmog sebe probija*: – vid prestabilisano **dis**/harmonične saegzistencije sa drugim, **tek traženim** subjektima/svetovima.

Iako se **taj oblik znanja** odmah rastvara, on se **u vakuumu istovremeno i pamti**, po jedinstveno-doživljajnom efektu koji ostavlja na /sobom u-noći-pri-zvane, udaljeno-zvezdane/ subjekte /dahove-palitelje/. Tako to uskrslo sećanje, nadošlo iz praznine-prožete-dahovima, i sâmu Boginju Noć spasava od neminovnog rastvaranja u *Ništa* – onda kada se *Ona sâma*, eksperimentom potrage za prauzrokom preusmeravanja ove jednom već izvagane, sopstvene odluke-zabiti, konačno beše dovela do vrtoglavog ruba *te iste*: pred silu ništenja sopstvenog prvostvoriteljskog bića. Stoga je stvarnost utopije samo ona stvarnost u čijoj „šupljoj okruglini” nastade pred-uvид prajedinog bića u **nov svetlosni** vid svog **skritog** postojanja. I ta stvarnost sveopšteg uskrsnuća (kao *njime* preobražena *supstanca prve svetlosti*) je, dakle, **oblik slobodne mogućnosti za paliteljstvo apsolutno drugačijeg svetla stvari**. Ali ta „nova” svetlost, što dolazi iz vremena „pre stvaranja”, jeste (– kao „ona još manje saznatljiva, druga neka sudbina, prazan oblik za praznim oblikom, ono više nikad dostižno ništa, smrt-roditeljka kojoj tek još slučaj odgovara”*/H. Broh –) **upravo ubistvena** – sve dok se o majčinsku „kuglu sveobuhvatnog”, šuplje-zvučnu usled preprozirnosti „u-njoj-naslaganih senki”*, **ne prelomi** (– jer je „najnedostižnija neposrednost”** tog „iza”, kao „tamno nigdinsko zračenje”, ono jedino što je do kraja nepodložno sudbini); – te dok se ona ista **ne „na-stani”** kod sâmog tog pra-subjekta, noćno-ulančanog „mi”-palitelja. I to kao naveštenje onog *njegovog* nadaleko odloženog dela /ili, kao daljinom-smanjena-vizura *njegovog* tek nadolazećeg vremena/ koje, povrh toga, samo *njemu*, iz daljine, u susret pridolazi: – upravo kao *od nepoznatog prvog delatnika otuđeno sudelo*, te kao *njime prosečen krug ciljne uzročnosti*; – ili, čak, kao mnogostruko upletena nit nulto-ne/saznajne motivacije, inherentna pra-činu stvaranja.

A ono što bi Boginja Noć, zajedno sa u Vreme palom Nadmesečevom Sferom („obeskrilaćenom” Lađom), sazdanom od oko-Nje-okupljenih (stranih, besmrtnih) dahova, **trebalo da izdrži** (– i pre nego što se „zemaljsko ne uzdigne kao ponovni simbol” (H. Broh)** –), jeste *ponovni Njen susret* sa slikom iskušavalačke nekadašnjice; – slikom zrcalnog odražavanja jednog do-kraja-neuspostavljenog prastanja, koje je ostalo da se „ljulja” na vlastitoj polovičnosti. I to sve usled *Njome* zanavek odreknete mogućnosti sopstvenog bitisanja u modusu nerazdvojene svejednote, estetičnosti: – to jest, u vidu skamenjeno slikovnog „niko”-subjekta, koji može sasvim sablasno da zaživi, putem preotetog prostora tuđe slobodne mogućnosti (ili: – putem projekciono izduženog oblika „nigdinske samosvesti”, što pre pokriva mesto-tren *Njene* hiperrealne smrti, te izmeće *Njen* tu već nadživeli duh u sliku Drugog) – koju on proglašava za sopstvenu!

Upravo tu bi se morala izbeći opasnost povratka na praistorijski kanibalizam duha (tiraniju sveobuhvatnog Svedoka – prepletено-vihorskog Zmaja) – kao na (tadašnjim priviđanjem) jedino moguće načelo postojanja, kome je jedina alternativa *prva* (– ona ipak premostiva –) *smrt*. Jer tu se nameće **silu zajedničkog povratka** – u najvišu (zlouslikovljenu) laž o sâmoj ideji života! Dakle, povratak u zlokoeb jedne u-sebe-svite, a zatim i razavijene, praeonske sličice (slikovite predstave o *čistom*, ili **u-sebi-bezizlaznom** postojanju, ipak preusmerenom u bezgranično postajanje). Jer, ta zla prisila, kao zov za povratkom sveg rastavljeno-postajućeg u svejednotu (Neispoljeno), javlja se tek samo usled nespremnosti drevnog čoveka na **napeto, hladnom svetlošću obasuto, čekanje**; zapravo, samo usled ne/moći istrajavanja istog na *sopstvenom raskršću*.

* * *

U neshvatanju (od strane potonje grčke civilizacije) razloga skliznuća Boginjinine odluke sa staze *za biti* (tj., staze ciljno-ukidajuće zaključenosti svih sferinih harmonija) na stazu *za ne biti* (tj. stazu Mojrinog potajnog napuštanja Sfere, što stvara trajnu napuklinu unutar iste, kao „krilate” Lađe, i što toj sâmoj daruje „olujnu atmosferu” – oblik održanja njene jasnosti-na-udaljenju! –), leži sva **zla kob iz-ušća-odbegle, na-zapadu-produžene metafizike**; tačnije: u suviše radikalnom tumačenju (Parmenidom opisanog) gesta Boginjinog odvratanja „svih razboritih, smelih smrtnika” **od ove druge**.

PROLAZ KA NOVOJ STVARNOSTI: – putovanje *Blizanaca kroz Noć*

Rođenje prvog sunca u poslednjoj dubini noći, beše **dogadaj** koji je **udaljavanjem utišan** – radi pokušaja proširivanja vlastitih uticaja na **ravan indiferencije**, tj. na vreme nakon njegove katastrofe. Ta dubina je, pritom, nigdina od pre stvaranja sveta, ili ono jedino mesto koje je u principu nenalazivo, a koga čini **do u beskonačnost smanjeni zaostatak tamnosvetlosnog kruga** („tačka plauzibilnosti odmaknuta u beskonačnu daljinu”*/H. Broh). Ona je **raskršće svih puteva**, iz koga izranja duh **razuđenih, nebo-paliteljskih** postajanja – okrilje nepamćenog, voljno i u tišini umrlog **sunca zakona**, koje je težilo da posmrtno obasja **prostor noći**, i to „sa suprotne strane” od mesta njegovog primalnog a niotkoga ubeleženog postanka. Ona je stoga dimenzija prazne, još nezacrtae budućnosti: delo jednog neizrecivo samotnog, na spoznaju **prostora svepotresne smrti** jedino-usuđujućeg, **pogleda** – koji se, poput proročkog prsta, „u sveću pretvara”** (Malarme). Ali ona, kao **ostatak sunčanog prestola**, postoji i kao **podzemno-aktualna sadašnjica**, zbivajuća kroz pogled jednog skupnopoostajućeg, obrisno-zvezdanog „niko”-subjekta – koji se, upravo zarad nedeterminisanja onog sobom-najavljenog, voljno samožrtvovao (– i to na simboličkoj ravni svoje jedine zbilje –); – odnosno, plameno izmetnuo: – iz tamnoslojevne slike ramom zakočenog pravremena, u belost jednog još neispisanog vremena. Stoga je taj **sebe-sagoreli presto** i jedan **vatreno-nebeski čekić**, izraz beskonačno decentrirane **samo-volje** nametnuto-prvobitnog zakona neba; – instrument perpetuiranja sile njegovog zakona, ili, poljuljavanja najvišeg **zvezdanog** autoriteta. On je, dakle, svoj sopstveni, samo-odmetnut eho: „cilj koji, nedosežan i bezobalan, diže crnu buktinju apsolutnoga sred magle beskonačnosti – strahovit čas smrti i začeca.”*** (H. Broh). Stupnjevi proboja takvog **eha** (kao posmrtno samosvesti jedne preogromno žalobne, **sveopšte** duše) jesu nabori na haljini sebe-skrivanja one nemoguće personifikacije apsolutnog (one koja otelotvoruje iluziju o svedovršenoj prošlosti uistinu izvanvremene majke), – a preko kojih se ovaj upražnjeni presto (s nenadanom elastičnošću) naizmenično zida i urušava, zavisno od toga kuda ga vodi ono izvan-sna-nepostojeće mesto: – jedino mesto koje „pokušava da izbegne vreme”; odnosno, koje želi ovo da pretvori u apsolutno nov, nemerljiv a svezakonit prostor.

Shodno tome, u **pretpočetku stvaranja** stajahu dve osnovne iskre samopaliteljske svetlosti: „**sestra**” – fluidna praslika-označitelj prestolja do sad neotkrivene moći „da se poželi nešto u vakuumu”; sasvim samotna iskra u Noći, te onaj **najudaljeniji palitelj** što lebdi na obzorju „predsmišljene zaustavljenosti sveta”; „**brat**” – malo kasnija iskra, dotekla s razbijene aure „sestrinog”

praoznačiteljstva, koja je takođe (kao efekat preloma „sestrinog” ogledala) na daleko samoizdvojena, i to kao fiksirana na obzorju svih svetlosnih događaja, ali ujedno povezana sa mrežom ostalih palitelja; te koja **jedina posreduje** između udaljene a prainicijelne „sestre” i vidljive noćne konstelacije – kao efekta njenog povlačenja u nevidnost.

Dakle, „brat” kao ideja ne toliko o čudu samog paliteljstva koliko o susretu između dva palitelja koji rađa jednu *novu*, večno-trajnu svetlost: – to je prva, ali usled svog preudaljenja, **visoko-apstraktna ideja noći (Fuga*)** koja, iako jednom zauvek otuđena od vrela želje za životom, beše rođena u majčinskom pramraku (mitskoj šupljini zemlje), kao jedinom okrilju te želje; dakle, „brat” ili ideja o „podzemnom nebu”, kao skrivenom boravištu „beščujne sestre”; dakle, „brat” ili ideja o „umetnosti dovoljno prostranoj da u isti mah dočara njegovu tananu, zaogrnutu priliku i sav preobilni prostor njegovih džinovskih Noći” (Rilke, *Malte*).

Može se, stoga, govoriti o prestabilisanoj harmoniji između ova dva osnovna načela, ali ne i između dve konkretne individue u svetu (koje su u odnosu tzv. blizanačke/serafimske ljubavi). Tačka njihovog susreta (koja se *kockom* ozbiljuje u svetu) jeste upravo **tačka istupa** iz te harmonije, koja je (kao „nesagoriv” element disharmonije) takođe prostorno-vremenski prestabilisana (– ona je njen *eho*). Ovu poslednju, mećutim, ispovrće „strahovito ogledalo – strahovit eho uma koji se probija ka apsolutnome.”* (H. Broh). Ili, možda, igiturovska Senka kao duboko ne-samosvesna Tkalja-u-Noći. Otud tek ova dva načela, „**sestra**” („sedefasta zvezda maglovite nauke držane u jednoj ruci”*), i „**brat**” („zlatna iskra heraldičke kopče knjige, u drugoj; knjige njihovih noći”;* Malarme, iz *Igitura*), čine dvokrilnu kapiju/kapak Noći.

Jer, „svečanost misli”* (Derida), „blistava neizbežnost”** (H. Broh), ili gromovna samovolja onog milionito napuklog ogledala /koje je u vakuum odlutala *osovina sfere*/, tad ubrzano obaveštava svako /iz prašine vlastitog rasula unazad mu pridošlo/ *Ja*, o putevima na koje *ovo* može biti *nekim drugim* (još ne-postalim) entitetom (pred)-viđeno. Upravo zato da bi *to Ja* – u mogućem izboru samoizolacije – moglo *samim sobom* ispisati puteve kojima želi biti viđeno/ određeno. I ukoliko *to Ja*, i pre ikakvog susreta, iz samoga sebe stvori upravo onakvu ideju-o-postojanju (up. sliku o međuzavisno-zvezdanom postajanju) koja poseduje izvesnu prizmatičnu deljivost (na lepezu beskonačnih svetova), tada ono potvrđuje prostor svoje samoniklosti – i to njegovim pripajanjem uz „sveopštu osu”. Otud:

„(...) dinamički značaj onog ranog jedinstva sveta, ...” *

„Onde je (u antici – K.R.) nebeska polovina života zaista bila prilagođena polukružnoj ljusci postojanja, kao što se dve pune hemisfere sklapaju u celovitu, zlatnu kuglu. Ali tek što se to desilo, a duhovi zatvoreni u njoj su ovo ostvarenje, ostvarenje bez ostatka,

osećali još samo kao simbol; masivna zvezda je izgubila težinu i uzvinula se u prostor, a u njenoj zlatnoj oblini se uzdržano ogledala tuga onoga što se još nije moglo savladati.”

„ ... oko svega dovršenog uzdiže se neučinjeno i uveličava se. ” **

(Rilke: *Zapisi Maltea Lauridsa Bridgea*)

* * *

Utopija putovanja kroz *večnu noć* isto je što i spektralna ideja o nultograditeljskoj komunikaciji dvaju „blizanaca”, **obuhvaćena okruglinom sveopšte duše**: – „brata” i „sestre”, koji behu dva osnovna aspekta (iskre) duha samopriteljske svetlosti, oličene u „zvezdi pokretnici koja spaja sfere”* (H. Broh). Jer, za razliku od tiranskog karaktera *starca-sunca*, koji silom jednosmerne svetlosti teži da apsorbuje u tamni praizvor celokupni sobom-ispovrnut sadržaj sveta, postoji i jedna **sasvim druga svetlost** – spram koje je ovaj tamni praizvor ništa drugo do krug *njenog* stešnjenja: omča *njenog* napeto-centripetalnog suočavanja sa prastanjem; vremenom kakvo je vladalo „pre” postanja.

Za razliku od tiranskog karaktera prvobitnog sunca, Noć kao nadbivstvena kategorija (– prostor beskrajne mogućnosti –) ukazuje na vrelo Neispoljenog. odnosno, na ono krilo rođenja svetlosti u koga se sve tom-svetlošću-postalo mora u njega jednom i vratiti; ali, samo na taj način što će *uz njega i dalje opstajati*: nalik na božanstvo u Majstera Ekarta.

Novalisovsko nebo noći, u kome se smiruje sva „histerija” upisana u karakter prve svetlosti, može se shvatiti kao jedna preudaljena sfera – prosečena/poneta strelom blizanačke/hiperbrze komunikacije; te kao mesto u kome vlada hipersinhronija aspekata ponorno različitih doživljaja sveta između Ja, Ti i Ono: – mesto ispunjenja sna o postojanju onog što *samim sobom* kida lance svake zajednice! *Slika noći*, u kolektivnom sećanju, pritom je tek jedna moguća horizontala sfere – ali i njena **apsolutno skrivena predeterminanta**. Jer, ta horizontala je poluga pretumačenja jednog tek mogućeg, još neodlučenog sveta, čije izronjavanje zavisi isključivo od ukupne mere doprinosa svih mikropokreta, učinjenih unutar „jata ribica”* koje plivaju u sferi.

Urušavanjem-u-sebe najšireg/najburnijeg omotača Neboplovne Sfere – zavaranjem „trećeg oka” unutar duha bipolarne svetlosti (Fanasa), formira se i *njen najuži/najmirniji omotač*: on čini onaj sažeti, prodornije-zračni organ, „mačje oko” (Suđaje) – čiji pogled predstavlja ujedno meko-varijabilnu i hladno-izraznu vertikalnu sfere, instrument dostignuća njene „najnedostižnije neposrednosti”* (H. Broh): – zrakastu krst-strelu prelistavanja svih njenih tamnih odeljaka; večito-pomerajući fluks noći. Tek bi to bila ona novalisovski shvaćena svetlost, *koja traje-u-noći* kao *dragana* neistraženog aspekta tog istog prostora.

A ta je svetlost najpre odsutna, nigdinom neizlivena, a tek zatim (– uz prelomnu joj šuplju jeku –) sebe-objavljujuća (na-dalekom-obzoru). I ona je, za ljudski um, tu već beskrajno zahladnela svetlost noći: – svetlost s oka jednog zrak-skokovitog mikrorazlučivanja, svojstvena isključivo percepciji u genija.

Otud se može reći da postoji jedna **skriveno svojstvena**, prestabilisana harmonija između *neba noći i njegove svetlosti-dragane** (Novalis); I ona se, *poput kazaljke zaustavljene na-času-ponoći*, zrcali u „oku mačke” /ogleda u Umu prve Pokretačice/. Jer: tek od podzemne materijalizacije majčine sinopse, u kakvoj se usklađuje *naboj svih satova*, ili, tačnije, putem koje se održava *budnost duše sveta*, otpada (izliva se) duh svetlosti – „sestra”, zatamnjujući smisao praznog prostora noćnog neba – „brata”. I tu isključivo od neuslovljeno javljene želje *njenog povratka u vreme „pre svog rođenja”* zavisi i prosvetljenje „brata”, to jest, čistoga uma kao potajnog androgena; – tačnije, postanak horizontalne mreže asocijacija, karakteristične za svet metafore, tu upravo zavisi od *njenog prekovoljnog povratka u stanje te neizabranosti (uporedo: – u duboko-prevratničku po/noć svetova)*, odnosno, od toga što zrak *njene* samosvesti do u večnost sebe (planski) polu-promašuje, budući uvek već odliven u svoje susedstvo: nalik preuzvišenom stremljenju gotike – do u područje apsolutnog gubitka vlastitog tla.

Jer, *svetlost noćnog neba* – „sestra-blizakinja”, jeste od spolja aficirana jedino širinom sluteće joj spoznaje skrivenih nijansi unutar sebe, i stoga je njena prajedina formalna oznaka „brat-blizanac” – simbol koegzistencije beskonačnih svetova, koga ona tek svojim zrakom oživotvorava, odnosno, pušta u omogućenje nastanka. Jer „sestrina” svetlost podsticanja sveg bezbrojnog paliteljstva tu ne bejaše drugo do onaj na „bratovom” nebu inicijelno-upaljen duh – koji sasvim voljno silazi u tamu, *dušu usnulog sveta*, zarad **jednog ponornog rizikovanja**, ili primanja tuđe sudbine na sebe: „O, duša što živi jedino neispevanog i neučinjenog radi, oblika budućnosti radi, u kojem sudbina treba da se izrazi!”* (H. Broh). Nov, širi ovoj *noćnog neba* je tako odlilo u sebe onaj stari, koji održavaše njegovo jezgro, te ga je i s „njegovim sopstvenim pristankom” usmrtio: – to beše voljna sebe-žrtva nekog *pra-Jastva* koje bi, tek nakon prolaska kroz fazu „beskonačne rezignacije”, „snagom apsurdna” dostiglo konačnu meru svoje samorasvete. Jer: – „pojedinačno kao pojedinačno jeste više od opšteg, ukoliko i samo ukoliko stoji u apsolutnom odnosu prema apsolutnome”** (Kjerkegor); – ili, tek ukoliko stoji usred sile svog ništenja /up. vertikalnog rasta Kundalinija/, i to zarad pripajanja sveopštem /onome što je, usled vlastite dovršenosti, nepodnošljivo/, ali samo na način da se i uprkos *njemu* održava. Jer: – „vitez vere egzistira *uprkos opštemu*” (Kjerkegor). A stoga, upravo kompleksno-geometrijska stvarnost praoznake, kao preoteta od beskonačno stvaralačke mogućnosti „sestre-blizakinje”, mora *njoj zauzvrat* omogućiti *izlaz iz rama njene ukonačnjenosti* – u koga je zapala u vidu bezbrojno mrtve, ili ukočeno-simboličke upojedinačnosti.

Bitak praoznake, kao **mesto odzvanjajućeg preloma prve svetlosti** (– preloma koji se dogodio zarad moći ovozemaljskog progledanja u jedno **mnogo dalje** noćno nebo) morao bi, stoga, toj istoj nesaznajnoj svetlosti (nedokučivoj „sestri”) fiksirati (– na njoj sasvim neznan način –) ugao/tren njenog prvog izlivanja: – i to onaj kakav bi za postali joj **oblik nove prisebnosti** bio minimalno „podsećajući”; te kakav bi, *zarad nesuzbijanja-u-njoj volje-za-preokretom*, bio savladivo rizičan ili razrešilački „stresan”. A zarad toga bi to *novo obličje* moralo ostati **prazno-od-sadržaja** /što je ujedno i značenje imena boga Šua – up. „bratablizačca”/, tj. uskraćeno za **nju** /*duh biljne rose*, Tefnut – up. „sestru-blizakinju”/; – tj. za onaj duh oživotvoravanja sve nežive prirode što je bio sprovodiv tek pod noćnim svodom dvojne im oblikovnosti /tj. pod Nutinim dvostruko-potpornim lukom, instrumentom njenog sebe-izmeštenja – duboko u Noć/. **Shodno tome**, iako (u Brohovej *Vergilijevoj smrti*) jednom Plotija reče Vergilu: „Ja sam tama, ja sam pećina koja te prima u svetlinu”, – od časa kada „on primi na sebe njen početak” pitajući se ujedno „da li je ona oblik kojim on postade”, te „da li je ona oblik njegovog postojanja”, on postade šupljim prostorom svemirske pećine (up. novalisovskim *nebom noći*), dok ona postade njegovom svetlošću („sestrom-blizakinjom”, up. novalisovskom *draganom*); i tek od tada on-Vergil, u odnosu na doziv nekadašnjice, „više ne može da se osvrne”*. Tako je i konačan odgovor dala Plotija: „Nipošto ti ja nisam slika pamćenja, oh, moj Vergile, pa ako me i poznaš, uvek me vidiš prvi put.”* Upravo takav **put dvostrukog rastanka** (kako u odnosu na prapredeo, tako i u odnosu na osobu koja ga predstavlja) bio bi put prelaska na ravan **nove metafore**, – čiji bi postanak tek obezbedio onaj dugotraženi medijum dvosprežne, dakle, i *njim* i *njome* ispletene ekspresije: – dakle, one koja to jeste isključivo spram samog ponora odlučivanja **što leži neotključan** među njima. To je ponor koji bi se mogao rasklopiti tek putem istrajavanja u stanju povišenog intenziteta (od) prekoračeno-jezičke, *klupkom davnog nesporazuma ispovrnute, slikovite* komunikacije. Jer, ishod te nesamerljivo brže /uslovno: telepatske/, a ipak stalnim joj zbiranim ulogom /*zaostatkom*/ ravno-težno produžujuće /*indiferentne*/ komunikacije, bio bi jedna „putem nesvesnih ritmova otkrivena pesnička reč, koja će, ranije ili kasnije, postati dostupna svim čulima”*. (**Rembo**: *Alhemija reči*).

Otud se tek stiče uvid da je *svetlost-stvoriteljka* – kao rođena *pri okrilju davne noći*, i to na način postupnog joj preobražavanja u dugo posmatranoj *smrti tiranskog sunca* (upor. smrti dnevno/uskogrudog Amona, njenog finalno odbačenog zlooblika), – u svojoj srži oduvek bila meka i hladovita, te prepuna vrludavih senki. Jer, jedino u odnosu svoje prekomerno napete /vakuumske/ blizine, bitak svetlosti /sile-izvorišta/ i bitak senke /loma-odsajaja/ večito se u svojoj preprozirnosti izmenjuju i kompenzuju, te kao suprotnosti „podižu jedna drugu u visinu”* (Muzil). A niti svetlost, kao sila izvornog ništenja, niti senka-

odsaj, kao njena „postolujno” zaostajuća slava (plus svojstvo njene smernosti), nisu još one buduće ličnosti „brata” i „sestre”; nego su to samo konturni oblici kretanja neznajuće-obostrane im želje za ekspresijom modaliteta *njihovog* svetlo-mističnog bivanja, – kako bi ovaj postao ostvarljiv u svetu i za svet, dakle, **kao svetlo-nosan.**

Jer, *svetlost* je na nivou neispoljenog sav neizmerljiv potencijal vakuuma, a na nivou ispoljenog tek inertna jednosmerna sila; dok je *sjaj njene senke* – kao dugo izlučivan iz *tamnog ugla* njome-obasjanih predmeta – isto što i prva prepreka jednousmerenom kretanju *njene* prvobitne sile; time je, u isti mah, izlučen i smisao igre *njenog* spektralnog razlučivanja; a to je, u potpuno-lučnom prepokrivanju svetlosnog izvora, sebe-potvrđeno svojstvo smernosti (*od nje same, kao skrovitog eha*, – koji se otud jednom zauvek i premešta u **zavojitu kulu neba**, satkanu od niti upletene svetlosti: dakle, onu kakva počiva jedino na muzici svojih međuprostora. Otud i *praodsutna stvoriteljka*, koja sebe nadomešćuje **putanjom svetlosti** (– jer *ona* je „ono više nikad dostižno ništa”, „smrt-roditeljka kojoj slučaj tek odgovara”* (H. Broh) –) saznaje sebe tek preko loma/odsajaja te sobom još pred-svesno odaslate sile; tek preko posrednog *njenog* dodira s vlastitom isključivom suprotnošću, mrak-ništavilom. I tek stoga se, na čupavom vrhu jedne preživele zimske tvorevine, pojavljuje i *lik same stvoriteljke*: – oblik rasta-do-sebe (onog nedostižnog) Trećeg – kao sasvim mlad izdanak: – zeleno-ozvezdana šišarka što, na pravilnom odstojanju spram života ljudi, drži tajnu samooplodnosti daha svog sopstvenog snoviđenja!

Noć – kao „**zvučni srebrni prostor**”* (H. Broh) **jednog do-kraja-neispevanog sna svemogućnosti** – je ono poluvreme u kome svi predmeti (usnuli svetovi) otključavaju prostor sopstvene (latentne) svetlosti, i to usled svojih polutrenutnog suočavanja sa stanjem najdubljeg mraka, kakvo je vladalo samo jednom – „pre njihovog postanka”. Tako nastaje mikroprizma bezbrojnih središnjih prelamanja – *brod putujućih blizanaca* – čije bešumno (prividno usporeno) kretanje tvori onu nežniju, magličasto-belu koprenu koja lako obavija *hučni prostor sfere*, krijući pritom odsustvo „dirigenta”: – šupljinu čekanog progovora mnogih, koji najpre pridolaze u liku samo jednog, **Trećeg, kao prvo-pristupajuće nepoznanice**. Otud „blizanci” deluju iz svoje vakuumske „podmornice” kao svetla strana mesečeva spram tamnog jezgra sunčevog – koje se stvrdlo u oblik palozemaljskoga. Tako *oni* sasvim bešumno „potkopavaju” silinu zamaha jednousmerenog diska sunčevog – te deluju *dvojno-odbijenom* silom njegovog zračenja *naspram* njegovog vlastitog prajezgra, tu već zgusnutog u praplanetu mesečevu; dakle, kao sila delujuća *nasuprot* tamnoj strani mesečevoj, kao i svemu što je bezrasvetno /fiksno/ ! A sve se to ostvaruje tek putem napora suzdržavanja od svakog, međusobnom blizinom motivisanog, delanja samih tih duševnih

blizanaca – nemih posmatrača dubine/visine svojeg sopstvenog međuprostora! I to sve dotle dok *oni* skupa ne dođu do stanja kristalizacije jednog /brzinom daha iz-sebe-prevodivog/ pisma/jezika, živog organa pojačane oštine tačnosti u strujnom dah-pogotku nesvesnog htenja, odnosno, još neutvrđene putanje stremljenja Drugog. Tako imamo paradoks da Drugi, kao *neko apsolutno nam nepoznat*, stiže do tačke našeg unutrašnje-zadatog cilja **pre nas samih**, te da odliva njegov *sobom* opažen oblik (oblik naše odmaknuto-buduće spoznaje) u prostor „iza ogledala”; a to isto neznajući činimo i mi njemu. Tek se na taj način „prozirnost prelila u prozirnost, a da je ipak zadržala svoju sopstvenu bit.”* (H. Broh). Ali, takvo što može jedno svetom-ograničeno-Ja da učini Drugome (kao-Odsutnome) samo stoga jer je put pra-sile, ili dinamika božanske želje, do te mere (– procepnim uplivom želje za dah-vrtoglavim nastavkom stvaranja –) već strategitrana od zastoja, da nužno kad-tad destabilizuje sopstveni *centar* (ono nadneshvatljivo Treće), odlivajući ga u *novu*, ili *blago-pomerenu uzročnost*; – odnosno, u umnogostručeno-zrcalnu dimenziju *njegove* drugosti, u kojoj *ovaj* (Treće – budući tek svetlosni vid još neuobličene sudbine Drugog) postoji još samo kao njegovo vlastito ime; takođe: kao simbol jedne svoje još neupoznate sablasti; te kao vid sebe-doziva u dahom-izukrštano-postajanje: – kao *sudbina iza sudbine**:

„...put svetlosti naumila si da strujiš – hoćeš li uspeti? – Ali gde se tvoga strujanja mnogostrukost cilja svesna izukršta, strujom uslovljena struja, samo tu rasklapaš ono mirujuće: stvar i ime svetske istine, uzajamno sjedinjene, pozvane da se sjedine, e da bi tebe odrazili;”* (Herman Broh: *Vergilijeva smrt*).

* * *

Upravo za odnos izvorno-stvaralačke komunikacije dvaju „blizanaca” ključan je muzilovski momenat istrajavanja, odnosno, neistrajavanja u „zatvorenoj sobi dečjih uspomena”: jer, tek je to onaj momenat koji se zbiva i *uprkos* njihovoj primarnoj žudnji za neposrednim utapanjem u daljinu, kakva se samo sluti kroz otvoren prozor sobe, i to kao sasvim neodređena beskrajnost; te stoga ovaj momenat stoji *uporedo* uz zahtev njihovog intenzivnog bavljenja – unutar te sobe – jednom određenom problematikom ustrojstva spoljašnjega sveta: tek bi to ulivalo jedinu zbiljsku, iako nejasno zacrtanu, nadu dvoma zarobljenim „blizancima” za pronalaženje tajnog izlaza iz ove sobe – katarzične tamnice njihove zajedničke/bipolarne duše.

Pritom, glavna zlokob spoljnog sveta bi za njih dvoje bila: duh mehaničke nužnosti, koji teži da, pod maskom zajedničke svrhe, smeni **androgenijski duh jedne iskušavano-nadneslučajnosne fantazije!** Jer, čist um jeste upravo „najobesniji” entitet u strukturi živo-delatnih stvari – koji se iz samog sebe planski

urušava, postajući ljudskom proseku prilagođenim raz-umom. Tako je upravo razum ono prvo-bitno ne-ozbiljeno; on je zlo fascinirajuće preko-mernosti *prvog* neuslovljenog pokreta, te istovremeno „podzemni” izazivač jednousmerene strasti duše koja, ne samo da premašuje sferu praurođeno nagonskog, već i svaki mogući objekt saznanja, – to je, dakle, još u pretpočetku sveta isprogramiran hod besmisla, koji napreduje sve do ruba jednog ni sa čime više uporedivog ništavila. Jer rastvaralačka moć razuma jeste izvestan, u pojednoznačen smisao sve božansko-ljudske sreće prurušen, ishod tiranskog /saturnskog/ ustrojstva /drevnoga/ sveta. I to upravo zbog toga što se tu javlja *čist apsurd* – kao *poslednje-rezervna snaga ljudske vere** (Kjerkegor), što se crpi od ovog, na slučaju postignuća *sveobuhvatne ravnoteže**, zlokobno zastalag prasneta!

Stoga je zlokobno staro /bez ikakvog posredovanja sprovedeno, „dnevno”/ ustrojstvo sveta, po kome „sestra-bliznakinja” ne bejaše jedan svemu prestupni, sebe-istrgli izdanak duha svetskosti već prosta hipostaza njegove usnule duše; „brat-blizanac”, ne pokretni prag takve jedne njene i sveopšte nade, već samo monopolarni/tiranski um kao raz-um, – a usred njih je onaj *usisavajući zloduh predela* koji svojom *tugaljivom pesmom zove*. Dobro-posledično bi bilo novo /u-snu-preispitano, „noćno”/ ustrojstvo sveta, po kome „sestra-bliznakinja” postaje dinamička strana bezlično-sveopšte duše, i to duše koja je uistinu ne toliko bez-lična koliko nad-lična, jer je *u sebi bezbrojno polarizovana*; „brat-blizanac” pak statička, kao njen simbolički okvir, horizont-povratnik njene beskonačno udaljavajuće jer *zrcalom-večeri-prelomljene sile*; on je, stoga, *i luka njene zagrobne barke* – koja struji kroz bezbrojne polove u-noći-probuđenog života. Pritom je i *zloduh usnulog predela*, što bez traga odvlači nekog smelog istraživača, jedan pretpripremljen „podzemni” oblik daleko budućeg čovečanstva, koji tek iz osnova jednom dogođenog „noćnog prevrata” /kojim je i bio okončan stari eon/ prelazi u vid nadneposvojive, oslobođeno-samosvesne sile (– zvezdane terazije, um Dikein). A to je sila ozbiljenja-na-sebi novog svetskog poretka – koga donosi trajnije-uskrslo prisećanje svih velikih pesnika na neko, zarad beskrajnog bogaćenja oblika svog *predatog* života, plemenito sebe-odreklo *pra-pra-Ja*. Jer isključivo ovo „pamćenja lišeno sećanje”* jeste oblik *njegove* posthumne slave: – stanje trajne ozarenosti, koje *uzvodno putujući* uspeva da istraje kroz jednu zemaljski nepojmljivu, sablasno oduženu noć.

Upravo *zapadna strana sveta*, kao prag (up. Amentet) otisnuća drevno-zloslutnog sunca u *neizmernu noć* (up. Duat), te kao ono mekotom odišuće mesto gde se prikuplja sav *srebrno-ovenčan sjaj predvečerja*, – jeste strana na koju gleda onaj *jedini* prozor sobe teskobnog boravka dvaju „blizanaca”. To je strana na koju se jedinu projektuje njihov beskonačno propleten pra-odnos, a na čijim vršnim vidicima se ovaj čak i ponad toga umnogostručava – da bi se tek zatim dogodio povratak odaslatog fluida dvosložne im dah-slike nazad u prostor njihove sobe

(to je soba koja se čini artificijelna, iako je čine konture šumskih međuprostora – *preteća budnost četinara*). Time se ova *njima jednom* odaslata slika „zaleđuje” posred pokreta „izlivanja” ka većim daljinama – ili, kristalizuje u zakon večno-smislenosti telepatske komunikacije – tvoreći pritom utisak nečeg zloslutnog što se iz davnine sebe priseća! To je *eho* samo jednom zazvučalog zavičaja, koji se u sopstvenoj školjci poslednjom čežnjom sagoreo, preobrazio u **oganj iščežnuća** – kao i uporednog mu večnog trajanja u slici sobom novobojenih zvezda, koje postajahu *kristali rastućeg mira sred sveopšte uskovitlanosti*. Ali se, sasvim nenadano/plemenito, ova iz-sobe-odaslata fluidna slika /što oličava kristal blizanačke komunikacije/ zanavek i oprostila od daha svoje sudarom-uskrsle uspomene, s kojom se u istoj toj sobi već beše pritiskala – čime se ta od-sveg-izdvojena soba bezmalo teskobnog boravka dvaju blizanaca, kao upravo „okrilačena”, trajno i uzdiže u svetle horizonte.

Prethodna intenzivno nepodnošljiva blizina Drugog, kao već dogođena u strukturi „zatvorene sobe”, od tad postaje **pragom sasvim nepoznatog sveta** – sa koga se, ukoliko se na njemu stajući istraje, inicira paliteljstvo udaljeno-andeoske varnice pogleda na sopstveno smrt-rođenje. Samo ulaskom u ovu nazgled poznatu, a uistinu nam sasvim **stranu**, duševno-doživljajnu perspektivu svog „blizanca” (– što je moguće tek ukoliko voljno otpustimo od sebe, u jedan nadnezavisni život, pred-datu nam njegovu tačnu sliku, tj. njegov u-nas-ubeležen otisak –) moguće je i **nemo-sagledavalačko svladanje ambisa druge smrti**. Jer, ta se *druga* smrt javlja kao stalna pretnja *grotla središta* da bespovratno usisa u sebe jedan (– voljom svake osamljene individue, u njenom tajnom savezu sa mnogima, koje i ne poznaje –) upravo dugo izgrađivan **okvir samostalnog opstanka**; a to je svepropleteno-zavetni postav ideje svake moguće zbilje – kao uskrsnuća.

To je, dakle, onaj ciljno-pomeren glas obeležavanja duševnog raktšća, predzacrtan kao deo kosmičkog plana, *lebdećeg božanskog imperativa*, – usled koga ovaj isti „klizi” u prestup svakog svog jednom predatog zakona. I to sve zato da bi sama beskrajnost prostora fenomenalnog postala zakonita, ili, da bi dimna koprena sa čuda neuslovljenog postojanja, koja svojim naglim istupima i povlačenjima izazivaše zazor (zloćud zgrčene Meduze; hirovita zvezda Algol), bila preuobičena u blagost spontano poteklih ritmova sklada. A to su oni ritmovi kakvi se inače uspostavljaju samo među segmentima za vasionu trenutačno objedinjavajućeg, **dramskog događanja**; – ili, pak, među onim svud rasutim segmentima *bolom iskidane svetske duše*, koji se na svojem novom/preusmerenom putovanju, poput potpunih neznanaca (bezbrojnih, naknadno upojedinačenih duhova), tu zaista prvi put i susreću.

Nijedan oblik jedinstva – u beskonačnoj samosaznavajućoj vasioni – ne traje nikad duže od trena. Jer, takav bi jedan oblik – provalom svakog sloja svoje

dubine – **samog sebe probio**: – te bi, zatim, i odlio svoj prikazujući sadržaj u naredni podsloj, koji bi ovaj prethodni, u-sebe-uloženi, tamno uskladištio i do-večnost odužio. I stoga: „...neka čuti on koji je svu noć lutao po besputnoj planini svojih osećanja – kao što mornar čuti, stariji, dok pretrpljeni užasi igraju u njemu kao u drhtavim kavezima.”* (Rilke). I stoga: da bi *pred-odbrojano* istrajavanje u „zatvorenoj sobi” postalo izdrživo (– jer u njoj je svaki od dvoje „blizanaca” beskrajno sam, upravo zato što faktički ne može da bude sam –) neophodno je prisustvo drugačijeg fetiša (katalizatora „drugačijeg stanja”*) spram onoga kakvog su imali muzilovski blizanci: – umesto beskrajne zemlje detinjstva koja, kao svetla senka (najava) nekog tek budućeg jedinstva, ulazi i izlazi kroz prozor sobe kako i kada ona hoće, a čija struja na kraju ipak biva zaustavljena „zidom sumorne kiše”, te skamenjena u „dečje igračke”**, one koje zauvek ostaju nepokretne unutar sobe, – jedna ljudskom umu ipak dostupna **slika noći**. Jer, to je istovremeno i slika prodisavanja izvesnih, dahom najdubljeg podzemlja uskovitlanih, struna jednog predela – koji, iako zeman, počiva pod najvišom zvezdanim kupolom, nastalom od samoizliveno-plamnog duha svesagledavateljke. I on, u tom žalno-izmenjenom stanju, **još postoji** – u vidu najviše izdigle *šupljine zemljine*, kojom jedinom i blista skupnost *svetskog sna*.

Ali *podzemljem uskladišten san* ili *duša sveta*, jeste samo **nadaleko odmaknut** odblesak „pesničkih stanovanja na zemlji”* (Helderlin); – ne i obratno, da ovaj najviše prostran vid stanovanja ima potporu u kanibalistički sveobuhvatnoj duši: – Dinosaurusu. Stoga, *duša sveta* kao *oblik skamenjenog bola, predeo žalne uspomene*, ili *kalup* produžavanja *daha* svog praelementa /i to kroz jedan trajniji život svog mehurja/, opstoji /u za pesnike „oskudnom” vremenu/ isključivo u **rasutom vidu**: u klobučastim močvarama, zavojitim dolinama i hučnim pećinama, pri trokutnim moreuzima i sl.: „...zbog duše prostor postaje izlomljen i klobučast kao led.”* (Muzil).

Pritom, isti taj blaženo-noćno prostrt **prapredeo**, budući prepun **probude-no-setnih očiju**, tek svojim usaosećavanjem u strašno **pozadinsko crnilo**, vazda preteće iza zgusnutih sazvežđa, svija k sebi i sam njihov preudaljen prostor! A takvo nemo-sagledavalačko trpljenje (od strane duše tog predela) neizbrojnih zvezdanih kolona, isto je što i rilkeovsko trpljenje povorke nepoznatih žena koje su mu, *ubitačne*, noću strujale kroz krv /„– Ah, kako su tuđe!”/. Jer, tek se takvim jednim trpljenjem i sam zanemeli sagledavalac, kroz prelomno-svinutim mu pogledom na za-sebe-uobličenu (čekano zemaljsku) smrt, uznosi u noćno-pisane visine: – kao kad „sudbina u pesmu ulazi, pa se više ne vraća, postajući unutra slika...” (Rilke)*.

A tako i sami ovi „blizanci”, bivajući kroz prozor „zatvorene sobe” obostrano suočeni sa ambisom-iza-zvezdanog veza, zajednički počinju da doupisuju u njega **svetlu senku**, nedokučivi obris iz-sebe-postanka jednog jedinstvenog

im „brodskog tela”, – koje je zapravo učinak napora sprežno-manevarske plovidbe /od dvaju/ slučajno susrelih, apsolutnih stranaca-u-noći; – i to stranaca koji ne morahu biti isključivo *ono dvoje opšte-poznatih kao sveinicijelnih*. Stoga, taj brod šireće svetlosti jedne u-lednik-zbijene ambis-rasvete, u vidu razgorele **buktinje nečijeg bezosvrtnog samosaznavanja** /to je brod oslepljeno-ljubavne moći pojačano-tačnog razlikovanja/, jeste isto što i postanak jednog *univerzalnog*, ubrzano iz-sebe-prevodivog **pisma/jezika** – koje bi se *sobom otključalo* tek usled „podzemne” želje za jednom preogromno-žrtvenom komunikacijom među najdaljim strancima! I to sveskupa daruje njegov postanak kao bestežinsko plovidbenog tela koga čini već i samo kretanje geštalta, ili jedan trenutačno zanemeli izraz (od) sebe-vidstva same pramogućnosti fugalnog do-uobličavanja. Dakle, najpre je ono praživo pretvoreno u neživo, da bi za uzvrat, svo neživo bilo jednom zauvek preobraćeno (ili ne) u živo.

Dakle, sam upliv Neprijateljskog Trećeg – kao iznenadni prodor nemerljive snage iz crne pozadine predobezbeđenih sazvežđa, kao takav dogodiv tek kroz **oko uljeza** – jeste izvorno konstutivni uslov trajanja blizanačke ljubavi. Jer mesečevo-kraterska šupljina *Uljezovog trećeg /izmeštenog levog/ oka* jeste mesto u kome se nekad skupljahu sunčani otrovi, izlučeni iz lomova svih jednom odbijenih zrakova hladno-zvezdane svetlosti, a koji uistinu poticahu iz sveobuhvatnog krila nebeske crnine. Svakoju duši određenog zraka otud odgovara tačno jedna doza te i poseban kvalitet tu zacrtanog otrova – koji ona mora po višoj nužnosti da primi na sebe **te i da na njega sasvim pojedinstveno-svojestveno odreaguje**, da bi na svom daljem lutalačkom putovanju uopšte i mogla susresti svoj pravi, vlastitom susedstvu putokazni znak/zrak, što joj u susret pridolazi s *drugog, šire-ozvezdanog stabla – izdanka u vidu šarene munje, vrhunca sopstvene verolomne stranputice!* I ona s tim presrelim je zrakom tvori „krilatu kataraku” – osovinu uzleta „tirkizne jedrilice”, Skarabeja. Stoga, iako indiskretni pogled *Uljezov* unosi, među ovaj blizanački par, svu grubost okolnog sveta /namesto pređašnjeg mira njihove zagledanosti u širinu onostranosti – sabranu oko „zmijski dvoupletene katarke”/, *njih dvoje* ovoj ipak odolevaju: – jer *oni* ne napuštaju svoj stari san o boravištu u zeleno-svetlosnoj mekoti sopstvenog sveta, ali istovremeno – prividom sopstvenog mirovanja u tom zajedničkom im snu – grade neprestano nove i nove strategije svog muklo-otpornog kretanja, u tuđem svetu. /Jer: *Uljezov pogled* je tu isto što i Isusov mač, kojim se najpre razara oblik svake uspostavljene zajednice-na-zemlji, ali kojim se zatim – uvodeći među bliskima nespোরазум – uvodi smisao duševne, tj. telepatski-odstojne komunikacije/. Otud, tek s urušenjem ravni primalnog bitisanja (– usled zapadavanja nekog vrtoglavo sebe-neuočenog tvoračkog subjekta u onesvećujuću istost sa svetom –) načelo istrajavanja u čistom, ili ne-iznuđenom samotništvu postaje najveći estetičko-etički imperativ. Jer jedini mogući put unazad, do u prastanje

odrekle potpunosti, preostaje na kraju kao „hod usamljeni predelom lišenim sna”* (Rilke).

Preispitivanje „podzemne” osnove zajedničkog življenja dvaju duševnih bližanaca otud je moguće samo kroz jedan dugotrajan proces upoznavanja svojstava onog *sebe-stvarajuće-trećeg* – i to preko primarno sebe-ne-stvorenog, *ne-prijateljskog trećeg!* Jer, **Uljez jeste prakonstitutivni manjak u vezivnom tkivu samo-iz-sebe-postajanja Trećeg** – koje je tek jedan neizbrušen zlooblik svetlosti-stvoriteljke! Pritom, ovaj nenadni upliv *Uljezovog pogleda* jeste upliv one nevidljivo-perspektivne tačke koja, mimo svog pravog konteksta, stvara efekat iskrivljenosti svih datih joj presečnih površina, te od neizbrušenog oblika bližanačke komunikacije stvara njegovu vlastitu karikaturu: – primitivnu komunu sa novim obeležjima posesivnosti; a od serafimskog venca svejednakosti, kao oblika opšte saosećajnosti – nakazni oblik sentimentalnosti, koji se čudnovato prepliće sa najvećom surovošću! Ali, umesto da ovaj šunjajući-zamaskiran *Uljez* prođe neopažen, on iznenada – *svršetkom kružnog veza majki* – biva razotkriven kao klica razdora u vencu svejednakosti, satkanom od koso-titrave svetlosti, te ujedno i kao uslov prvog oblika njene prisebnosti/skupnosti; – te kao jedna veštački dograđena karika, prisustvo „nestvorene ukočenosti”* (H. Broh) u toj svetlosti, bez koje bi se ova u bespovrat rasula! Tako sam *Uljez-Samodržac* najpre pravi razdor među serijski-apstraktnim sestrama /*Heliadama*/, da bi ih opet na višem/izlaznom luku strujanja svetlosti – upravo **u otporu spram samog sebe** /kao izvora primalnog zla/ – ponovo /i ne htejući to/ ujedinio /u liku *treće, za-krug-prosecajuće* i otud *sudbonosne prelje*: –*Atrope!*; i to na način vrtoglavog povezivanja *njihovih* do tad sasvim odvojenih puteva, u koronu *dogorevajućeg* daha davne stvoriteljke: – dakle, u koronu koja tek ovim razdorom jeste uistinu stečena /„jer, budna duša je neispunjiva praznina u prostoru”, (Muzil)***/. Otud pridolazi i jedan, izdahom svake zasebne korone ovog *sestrinskog niza* dodatno zadobiven, *prazan prostor* – za slobodnu pojavu Drugog, to jest, „brata” – simbola *noćne šupljine*, koji, budući mnogostruk i bez sopstvenog lika, kod svake odgovarajuće „sestre” stvara upravo zasebnu okosnicu kako *njenog* tako i *njegovog*, prelaska na ravan sveopšteg uskršnuća. Jer to je ravan beskrajno usložnjene obnovljenosti pramotiva, tj. nulto-podsticajnog izvora sveg nebeskog paliteljstva, koji zatim od sveg potonjeg sveta bejaše zaboravljen.

Jer **zloslutna je troglavost proročkog motiva** – Sijamska Sestra (Izis), koja na čelu imaše presjajnu petokraku zvezdu pokretnog (– točkastog) preseka sfera. Dakle, upravo *ona* koja nosi masku jednog davno nestalog jedinstva, te koju prati svojstvo nemilosrdnosti lepote kao šuplje-površinskog, uistinu neravnog oblika *kugle sveobuhvatnoga*; a iza koje se krije onaj *strašni Uljez*: – *ipak korisna kiselina*, što nagriza oklop *u-njoj-zarobljene* sile prošlosti. Ali, upravo *ona* jeste

ta koja zarad testiranja drugosti Drugog („brata”) ukršta nebeska ogledala. Tako on sam, kao simbol mnogostrukosti prostora noćnog sna, prolazi kroz mnoga ispitujuća ogledala, da bi se na kraju oblik njegovog postojanja sveo samo na izvestan putokaz: strelicu izlaza iz laviranta „najviše-apstraktnih likova strahovito neizbrojnih sestara”.

Tek to beše onaj zatajeno-dvojni ulaz u središnje-šuplji prostor lopte prazemljine, koji sačinjavaše blizanačku /duboko-ličnu/ pod-strukturu /bezlično-svetskog/ sna: – nerazvijeni osnovni oblik budućeg /samoprevodivog/ jezika, iza koga još nije stao ni jedan jedini subjekt! to je onaj jedini svetlosno-dosegli oblik /čistog/ postojanja, dakle postojanja-bez-granica, a koji odgovara stanju tek otpale težine nečijeg – vizuri sopstvene drugosti saobraženog – snoviđenja: – nova lepršavost dvo-daha, na beskrajno ozbiljnom delu sopstvenog uzajamnog podsticanja; takođe, svetlonosno dvoupletan bič produžetka stvaranja – ono tiransko istinoljubivosti svakog sanjaoca.

* * *

„Muzika je jedini dar u kome čovek uživa sam; svi ostali darovi traže svedoke”
(**Marmontel**: *Priče o manirima*)

„...Ali palo čovečanstvo ima mogućnost da se služi još jednim zadovoljstvom – možda jednim jedinim – koje se još više nego muzika, najbolje ostvaruje u drugovanju sa osećanjem izolovanosti, sa osamom. Mislim na zadovoljstvo i kontemplaciju doživljenu prilikom posmatranja pejzaža u prirodi...” (**Edgar Po**: *Vilino ostrvo*)

Može se reći da postoji sasvim izvesna veza između sve velike stvorene muzike i svetlosnih struna određenog predela: „arhitektonska” slika preseka nasebi-zastalih geoloških strujanja i iz-nesvesnog-izroneli, obrisni zapis muzičke kompozicije stoje u prisnoj vezi. Isto tako, putokaz tumačenja jednog takvog zapisa odgovara motivu „drugačijeg duševnog stanja”* (Muzil) koga predeo budi u sagledavaocu – a koji je obavijen „velom poluprovodne beline”; on, kao *prostor pod velom*, odgovara *predvorju* sagledavaočevog priviđanja/prislušavanja određene kompozicije, u kome se zbiva pomeranje fokusne tačke značenja – od *ove* fiksirano predmetne stvarnosti ka *onoj* „klizećoj”, metaforičnoj. Zapravo, to je onaj još neodređeni deo ljudskog osećanja koji je tek uvod u sferu povišene određenosti /u kojoj se upotpunjuje i sam muzički zapis – postajući multimedijalan/.

Tako i prvobitno bleštav Svod Noći, obavijen tamnom koprenom sopstvenog predusaglašeno-zvezdanog rođenja (zbivajućeg usred „dima propasti *tiranskog sunca*”), te kao pritom još i zamagljen „od suza bezbrojnih zvezdanih suočavanja”, na kraju postaje „od spolja mutno-beo”, a „iznutra jasan”. I to samo

stoga jer pod tim velikim unutrašnjim pritiskom odašilje jednu brujeću melodiju, a da pritom ujedno i prikrija njen idejni kostur, praklicu njenog *putujućeg* ispisivanja na površinu – predstavljajući je kao (navodno) gotovo-zapisanu, trajno zaustavljenu u toj slici /jer, svakom pojedinom epohom aptrahovan određen likovni detalj, ornament kao „formula životnog stila samog”* (H. Broh), jeste jedna prešvesna volja za otkrivanjem onog **dopravljenog** unutar muzičkog zapisa/. A tek zatim bi i Svod Noći, sebi-sazdavajuće merilo daljinskog ukomponovanja u nepovrat-prosutih sazvežđa (– merilo **upadne** tišine, što je tek najavljujuće *hukom sudarnih obzorja* –), preobratio u *nemi odgovor sfera* (na iz-dubina-izronelo, pobunjeno pitanje čovekovo):

„... prauzrok se iz „konačne” beskonačnosti jednog ipak još antropomorfno boga izmiče u pravu apstraktnu beskonačnost, nizovi pitanja ne uviru u ideju boga nego stvarno odlaze u beskonačnost (oni, tako reći, ne teže više ka jednoj tački, nego su se paralelizovali), kosmogonija ne počiva više na bogu, nego na večitoj produžljivosti pitanja, na svesti da nigde nije data tačka počivanja, ...” /**Herman Broh: Raspad vrednosti***/.

A „zdanje formalne logike počiva na sadržinskim temeljima”** /H. Broh/ – možda na isti način kao što i zapis jedne muzike počiva nad predelom.

Otud bi se mogli odrediti izvesni stupnjevi razvoja reljefnog zapisa (posebno romantičarske) muzike:

1) Upravo nalik visinskim predelima Skandinavije, a istovremeno i tropskim vulkanskim ostrvima: svi planinski oblici kao da tonu jedni u druge, da bi se – iznenada – na granici brisanja vlastitih obrisa, rasklopilo njihovo vulkansko središte; ono koje, poput centrifuge, iznova iz sebe izbacuje zlokobno raščupane kupe visova, i to tako da ovi postaju viseći – poput ukoso-izbačenih tornjeva kakvog prirodno niklog zamka.

Shodno tome /kao pomenuta **sadržinska preteča**/ već i kod ranih Hajdnovih kvarteta: – poluosamostaljena površina izraznog postaje vrtložnim kretanjem tečne magline neapetitivnog dela ljudske duše, koji, poput jednog do kraja nerazrušenog, mutno-belog vela prekriva izvor svoje zle jednousmerene sile. Ali, takođe i svoj tu već blago-pomeren cilj: – novozadobiveni prostor za strujanje svog ponad-svega-klizećeg daha, koji dovodi do iscrpljivanja poslednje dubine onog bezizraznog /okamenjeno-izraznog/.

2) Nalik balkanskom primorskom kršu: jednom ustanovljeni oblici se – pod uticajem „drevnog vetra, s pučine”, „što duva samo za prastenje, amo prostranstva čista, sručujući se iz daljine”* (Rilke), postepeno iskrzavaju i ogoljavaju, još samo mestimično obrasle gustim šibljem i mahovinom, postajući istovremeno – u lomnoj oštirini šireće-zračnih kovitlaca – svemirski apstraktne i nalik raskošno uobličanim, iz dubine noći obojenim igračkama. U neprestanom su razgovoru sa svojim posmatračem i kao da predstavljaju zamrznut izgled krivu-

lje sveprotežne komunikacije, koja biva zatečena da stoji poput osovine – dakle, usred a ne nasuprot sve strahotne svemirske bezbrojnosti.

Kod Betovenovih *Poslednjih Kvarteta* – pozadinsko *treće* kao *nepoznanica* konačno izbija, u vidu samo-ispisivanja one duboko-zatamnjene strane duše, krećući se u svom *podzemnom* otporu spram objektnog sveta, te prevodeći prostor onog strašnog u groteskno, i obrnuto; trajno pomeranje granica svih zatečenih struktura.

3) Nalik najvišim oblastima Alpa: – postoje mnoge senovite doline koje izražavaju vrhunac nečijeg samodovoljnog života, a koje su ograđene kristalnim šiljcima, izlomljenim u svom saodnosu, te u kojima svakog prosečnog putnika hvata klaustrofobija. Kako je samo nakon toga – već iza susedne stene – neočekivan strmoglav pad tih visećih gromada ka podnožju, čiji /za „okoštali” um nepojmljiv/ raspon opominje na privid spokojstva bivanja-u-izolaciji svake takve visoravni. Jer, na velikim nadmorskim visinama se samo prima *uput* za traženjem razloga silaska sveg beskrajno samodovoljnog života u teskobne nizine zlo prenaseljenog sveta.

Kod sve Bramsove kamerne muzike – ono *treće* kao *nepoznanica* izbija tek na kraju ciklusa variranja nekoga motiva – budući da je *ono već u sebi samome* suzdržano, te po svojoj najdubljoj strukturi samo-osvrtno. *Ono*, dakle, izbija tek preko dramskog posredovanja primalno zle jednousmerenosti stvaralačke sile, koja sobom ruši i iznova uspostavlja obrazac tumačenja svoje druge, *svetlodavne* strane, tj. svog *nesvesnog* motiva – koji tad baca jedno sasvim novo, „koso” svetlo: to jest, ispovrće onu „svetlo-zanoseću” fugu blago-izmenjene percepcije stvari – kakva se zbiva samo u retko-pravog romantičara.

4) Jedan sasvim neočekivan spust sa Alpa u kanjonske nizine, u potrazi za novim – *blizanački dvoobalnim* – dolinama punine duševnog života. A zatim, tek odatle, sasvim nenadan dolazak do Rajne – gde se čitav rečni predeo *do te mere* zanosi za sopstvenim *blagim zakrivljenjem* da ovog *produžuje* u oblik beskonačnog odlaganja svog konačišta. To je, međutim, ono što probuđuje jednu *uznosnu slutnju u osmatraču* – koji postaje poput grozničavo zgrčenog drveta na uzvišici, što ispraćuje jedan /padom doline bespovratno odlazeći/ predeo.

Kod Šubertovih poznih tria, kvinteta i kvarteta, takođe i u njegovim trociklusnim solo pesmama – postoji hipervidljivo, burno-površinsko kretanje preživelog dela nekog samosvesnog sopstva-na-izdisaju, kretanje koje sve više nadilazi svoj zamišljen, prvo-postavljen, *ciljni centar*, te tako postaje *ironijsko sredstvo* podrivanja onog ustrojstva svekolike ljudske osećajnosti koje podražava tek samo njen inertni, apetitivni deo. Tako ovo višesmerno kretanje, oslobođeno iz čvorišta *neusmerene, u-sebi-usukobljene ili postživotne* strasti, na kraju prerasta /uz prividno malu verovatnoću/ u *tonski diferencirani mir; fugu posttragične sve-*

tlosti; – i to sve u jednoj produženoj, i time već sasvim relativisanoj, liniji skretanja od svake utvrđene tračnice. Dakle, jedan visoko hrabrosni a pritom ipak isplaćen čin rizikovanja, koji prosečnom umu daje privid beznadne slabosti i gluposti...

(U prilog izrečenoj tezi da se u jednom (ne)-uređenom pejzažu – pre nego igde drugde – da opaziti ono natprirodno, što je inače samo apstraktnim sredstvima izrazivo, stoji već i sama činjenica da se francuski simbolizam svojim dobrim delom razvio iz nemačkog romantizma /koji se „naivno” fokusirao na prirodu/; te i da je, obratno, duh nemačke „tiranske tačnosti” mogao pronaći svoje prolazno utočište u sferi francuske „kreativne lažljivosti”, i njenom „podlom” jezičkom iskli-zavanju – iz svake fiksne konstrukcije, potekle od nemačko-jezičkog duha uskla-dištavanja u-bitu-nesavladive bujice kolektivnog sećanja; jer je ovaj više topološki nego senzitivan jezik dao najveće plodove upravo zato jer je jezik trpljenja neiz-merne siline rada izvanjezičkih elemenata u sebi).

* * *

„Svako je poseban zvuk koji samo u duši onog drugog može da ispiše neku figuru, inače nigde drugde ako ga ova ne čuje;” *
(Muzil)

Jedno *Ja* (*ono uvek drugo samog sebe*) postoji tek na osnovu svoje kadrosti da čuje nemi zvuk (*nigdinski zov*) svog drugo-bića, nesusrelog „blizanca”, koji u njemu ispisuje njegovu – ali ne i sopstvenu – figuru: – a to je **onaj mnome pre-egzistentno viđen oblik-moje-duše, kojim se *Ja* tek samoprizivam u postojanje** (up. bezgranično postajanje). Iz apsolutno neznanog osnova jedno *Ja* ovo isto duguje *Drugome*, i ne zna se ko tu počinje. Dakle neko *Ja* tek otud počinje da postaje-sobom, što u nekom trenutku saznaje skriveno-smislenu reakciju čitavog svemira na sopstvenu *nigdinom-odazvanu* pojavu – **i pre nego što bi ova sama izronila u vidljivo!** A ta sumirana, jedinstveno-svemirska reakcija (– kao završni efekat spreznog rada na **jednom istom jeziku**, koji se dugo već kristalizuje u **Crnoj kutiji, šupljini čekanja Praiskonskih Blizanaca** na znak inicijacije u najdalje pret-pripremljen *odgovor duše predela* /na pitanje o uslovu postignuća **čistog**, to jest, čak i u učinjenom mu **apsolutnom rezu** ili prkosnom sebe-pomaku, **ne-pomereng** postojanja –) jeste u svom početku **dvostruka, rascepljena**. Jer, različite/nepodudarne su duševno-dubinske reakcije *Jastva* i njegovog *Drugog*, iako su naizgled – sagledano iz spoljašnje perspektive – istovetne.

Finalni, do kraja „prevodilački” pokret šahovske Nepoznanice, kao onaj dugo čekano razrešenje nespornazuma između ponorno-otuđenih Blizanaca

(oblik *Njihove* iznova pokušane komunikacije), iščezava (poput *srebrne trake*) na *zapadnom obzorju*. I taj pokret biva (– *s te neznane tačke* –) poput *eha* vraćen onome koji ga je (prvi) odaslao; te se zatim još i toliko usporava – unutar destilisanog, mekoplavog prostora svoje nijanse – da se na kraju zamrzava u „pahulju”: – kolaž pomerenom-metaforičkih značenja, koji beskonačno raste! A taložna dubina njegovih senki, pritom, na vrhuncu svoje zračnosti samu sebe otkriva: – kao dvobojno-osnovnu senku, okvir **ovog** preodlučivog pokreta: – zatim, kao jedan plavozeleni (poluprovodni) fluid: – *uzburkana korona oko zvezde stalagnitskog podzemlja*; – dakle, kao kružni tok koji iznosi na videlo sve *njene*, zlokobnim joj odsjajem prepokrivene, akcente. Tako se komunikacija ovih Dva-ju /nikada susrelih/ Blizanaca, na vrhuncu svog intenziteta usporava, ili, daje **privid usporenosti** – oduženosti svog krajnje-zaokretnog, odnosno završno „prevodilačkog” pokreta.

Nasuprot zovu-iz-školjke zapadno-brdskog predela, stoje, ali na znatno većoj visini, „sobe”, odnosno skriveni međuprostori šuma, koji se naginju ponad čitavog nisko-valovitog predela – onog koji spiralno-tugaljivim tonom pada u daljinu, ostavljajući za sobom tek jednu sivoplavičastu senku koja bespovratno upija u sebe svaku sobom probuđenu, daleko-ljudsku saosećajnost. To je, dakle, predeo predodređeno ljudskog usaosećavanja sa bespućem jedne zaludno-prostrte mape putovanja: – one koja, poput rasta uzburkane vode tog još nedogodjenog sadoživljavanja, proizvodi **odjek na suprotnoj strani** – strani združeno rastućih četinara, ili figura ustreptale mirnoće u-uzajamnom-trpljenju, a koje su tu istovremeno i saobrazne likovima nekih još nerođenih osoba – što se **sve skupa** susreću u **samo jednoj, daleko-odsutnoj individui**. <1>. Upravo *onoj* koja je *praoblik* svog bića (– „pumpu zvezdanog krvotoka”; polugu hiperrealne komunikacije –) sasvim bezrezervno (kroz smanjenje u *otvor pojačanog zračenja*) ponudila svim ostalima; – dakle, tek u *onoj* koja je jedina do kraja ispila hladno-zrcalnu svetlost **neborive zvezde samotnosti** – ; /up. „Moral počinje tek u samoći koja odvaja svakog od svakog.”* (Muzil)/; – te *kojoj je*, stoga, jedini način da izađe iz sebe – da poništi sebe; – te i da se pretopi u antiprostor svog zrcala, ili, u ono njoj sasvim nepoznato susedstvo – što se presijava milionito prelomljenom svetlošću sopstvene kružno-ne-dosegnute samorasvete. Tako te šumske sobe kao svojevrzne „srčane komore”, što skupa održavaju „puls” nečijeg *pomerenom-svetskog* snevanja, postaju uopšte nekome dostupne samo tako što nekad neko u njih – *vrtoglavo* – sklizne. Jer, tamo gde je trebalo da bude samo jedno jedino stablo sile (ono darujuće, arhetipsko: – *cugom davne vulkanske planine pounutreno međuzvezdano prostranstvo* –), najednom stoji lavirint šumskih soba (– up. stvaralački svetla prapraznina!), usled čega je i ceo prostor postao vodošumno mek i ljudski nastanjiv! Katkad se u takvom zatvorenom prostoru može naći gigantski četinar nadzemno raščupanog korenja koje je, možda,

upravo pra-olujnom čežnjom nekog božanstva za *prestupnom komunikacijom* / sa tu zalutalim ljudskim stvorovima/ oboreno uz tok neke pretanke rečice... I kada se iz jedne od takvih soba ipak izađe, opet se zaluta u neko od njenih mnogih susedstava tako da jedan potpuno neposredni izlazak – bez vraćanja duga viđenom prizoru – **tu uopšte nije ni moguć**. Gde god da se krene, sve je puno putokaza /jer svaki je zrak/znak tu istovremeni putokaz za sva svoja moguća susedstva/, – odnosno, tu nema, gledano iz nijedne perspektive, nikakve razlike između glavnih i sporednih putokaza: svaki podjednako zavodi na /još niotkoga prokazan/ **put beskrajne stranputice**. To su, dakle, onakvi hodnici zvukova u kojima se zapetljava jedna još nedovoljno napeta nit ljubavnog pamćenja – nit povratka ka mestu početnog izbijanja zvukova. Oni su, zapravo, jedan složen sastav putokaza, koji se u celosti oslanja tek na besprostornu nigdinu svojih zrcalno ispražnjenih susedstava – a koja sva udruženo „lažu” jedna o drugima, da bi tek tako konačno i ukazala na „istinu” svog početka: – na *obrušeno brdo suprotne strane*, te ujedno i na *ka-ovamo-ugnuto*, ali pri tom *i oboreno*, arhetipsko stablo, kroz koga duva jedna **uznosno žalostiva promaja**, – ona čiji *eho* kulminira u onoj najdubljoj provaliji nad kojom se zagonetnost celokupne atmosfere šume upravo i nadvila. Jer, ono nekad beše ona najviša gorska jelka, sa srebrnom zvezdom na vrhu, kao lik pramajke koja nečujnim (pećinom upijenim) plačem stvaraše okate kristale. Ali upravo stoga su tu i iznikla ona *sijamska*, dupla i trodupla, sred zlokobno preplićućeg uranjanja jednog-u-drugo, izvitoperena stabla, koja k ovoj moćno zagrađivahu pristup.

Tek zahvaljujući čudesnoj milosti tog mesta, koje nemalo čezne za spoljnim svetom, sva ova stabla koja su zlokobno urasla jedno u drugo, sa granama zgrčenim na pokretu čežnje svojeg **sprežnog nestanka**, zaista i nastavljahu *da tek u jedna u druge* – sve dok se ne bi uzajamno i satrla: – i dok njihova izuvijana nepreglednost ne bi prešla „u jednu jedinu prozirnost istovremenosti”* (H. Broh): *preseka nesvodivih strujanja*, dakle, onih koje dolaze od *dveju oprečnih obala*, a čiji **ponor** i porađa želju za saobraćanjem među duhovima stranosti. Ali tu upravo one **prvo-izdvojene, dve sudbine** sačinjavahu **vijugavi pra-tok** što iznosaše na videlo *ono nešto što izvorno ruši, te ukoso pomera težište celog tog sijamskog zlo-saučesništva*; – te samo zahvaljujući čijoj potisnutosti u jedan zasenčen ugao, sva ova stabla i bregovi uopšte mogahu da stoje uspravno – te i da, poput visoko razvijenog duha kakve prirodno nikle kapije, propuste (ili ne) svog dugo čekano, drsko osamljenog putnika.

Ali, sve ono što je pre ostajalo *iza kapije* – upravo radi prikrivanja sopstvenog /tamnog/ porekla – sada strujom ukosog /gotovo neprimetnog/ pomeranja svih svojih granica /stenja i bregova/ trijumfalno *izlazi* na /svetlosnu/ uzvišicu. I to ne više kao ona neiskazivo samotna individua, polu-iščezla u bolu osamostaljenog bića svog prazno-osluškujućeg zrcala... ; dakle, ne više kao duh u setnom

liku pramajke... ; **dakle, ne više kao samo jedna jedina krunisana jelka u noći, nego tek kao uskrsla novo-veličanstvenost jedne dahom-nikle-građevine u kakvoj se jedino i zbiva osvit biljno-učahurenog svetla prapraznine**, – i to pod svodom od lednički-zastalih slapova kiše /što nekada spiraše nebrojene taloge mračnih sećanja/.

Jer, samo u međuprostorima divljih šuma, čija se davna duša /kristalna posuda svih prosutih sazvežđa/ još uvek neopažljivo provlači kroz predele, te koja tek **u nečem minijaturnom** svladava raskorak bliskog i dalekog, nastajali bi /poput minijaturnih gradova-od-igračaka/ novogravidni simboli, *sažeci drugačije pravilnosti akcentovanja nekog osećanja*. Stoga su oni učinak one *dubokoprolazne sete svetova* koja razotkriva uvek **drugog i drugačijeg** subjekta snevanja.

„Ništa se još nije micalo ne pročelju dvorca.

Voda je bila mrtva. Senovita polja nisu napuštala šumsku stazu. Ja sam budio svakim korakom jedan živi i mlaki dah, i dragulji pogledaše, i krila se bešumno podigoše.

(...) Nasmehaj se plavom slapu koji

se raščupavio među jelama: na

posrebrenom vrhu ja prepoznah boginju.

(...) zora i dete padoše na dno šume.”

(**Rembo: Zora**)

* * *

Velika kosmička šala izmene „šahovskih figura”: – Prvi i Drugi bez Trećega, kao traženog simbola njihove postajuće ravnoteže, postaju kobno zamenjivi *bilo kojim drugim, slučajno* pridošlim figurama – koje ulaze u deformisan okvir njihovog pra-odnosa. Jer, Nedovršeni Treći zamenjuje konkretno-postojećeg Drugog sa samim sobom, kao hibridno-postajućom /zlokobno neodlučenom/ individuumom, da bi neposredno prisustvo Drugog preveo u /apstraktan/ simbol /ukočene/ ravnoteže, i time Prvog lišio mogućnosti svakog daljeg govora o sebi. Tako nastadoše mnogi lažirano-novi, sasvim izvitopereni parovi u Vasioni, **po modelu ove „praosnovne krađe”**: Hermes i Euridika, umesto *Nje* i Orfeja; Tot i Tefnut, umesto *Nje* i Šu-a. Vrh trouglaste figure postale od preloma jedne uzno-sno-rezonantne svetlosti, koja rasvetljavaše *Njihov Pra-odnos*, tu se stropoštao u bezdan izvrćući sve od-te-svetlosti postale figure **na dole**:

„ On reče: pozvao sam te ja (...)
dosad sam čekao da se rastočim,

čekao samo, utonuo u slova.
 (...) I ona beše nema. Čutke i zamišljeni
 išli su oni, ali ipak opijeni. (...)
 I nisu ništa više govorili:
 zatamneše im reči i zamreše.
 I nisu ništa delali, ništa tvorili,
 čitavo delo već učinjeno beše. ” *
 (H. Broh: *Mesečari*)

Oni koji nisu, niti – *kao večiti neprijatelji* – mogu biti /u poslednjoj zbilji/ sjedinjeni, ali ipak to jesu /na ravni simbola/, jesu to samo zbog toga što se na takvom jednom grotesknom /nemogućem/ odnosu reflektuje smisao apsolutne praznine, te i što se preko njih otvara **procep bivstvovanja** – kroz koga jedino još može da se prođe **unazad**, poslednji put, u ono **zauvek napušteno stanje**, koje je vladalo „pre” **proloma sunčeve kazaljke**, tj. „pre” odluke za *nezavršivo jeste* – koje *smirajem trepti na zapadnoj strani*. <2>. A to sve radi toga da se kroz tu novootkriveni smisao ponavljanja potvrdi, tj. u svojoj krajnjoj bezznačenjskoj konsekvenciji „pojača”, ovaj jednom već učinjen izbor; – dakle, sve radi toga da se iznova udahne svetska duša u prazapis kretanja ljudskih sudbina. Jer, onaj u prastanju još kristalisan oblik komunikacije dvaju „blizanaca”, budući *a priori* svemoguć, beše upravo nemoguć, jer je morao postati situiran u svetu: odliti sferu svojih blaženo harmoničnih saobraćanja u jednu do detalja uobličenu **paradigmu za ostale** – pa tek se onda, naknadno, prema svemu tome i situirati: – **dakle, ponoviti se**. Jer, ravnoteža putujuće sfere u-sebi-beskonačnog blizanačkog sjedinjavanja bazira se ne na udaljavanju od sveta, već na istraživanju u pokretu permanentnog otpora njemu kao „palom”.

Tako je Nedovršeni Treći /*svetlo-prokradeni Uljez*/ prototip svakog onog koji – za razliku od ovog *inicijelnog para* – ne beše kadar „da čuje zvuk/eho” svog drugo-bića, kao ni da omogući to da *ovo* u njemu ispiše upravo njegov sopstveni, niotkoga još upoznat, ali pri tom sasvim jedinstven mikrooblik. Ali to sve usled toga što svako pojedinačno biće, već na ravni sopstvenog pred-svesnog postojanja (– jer moć „čujenja” pripada merilu čiste svesnosti –) jeste kadro za takvo jedno ispisivanje. Tako je *Uljez*, ujedno, prototip svakog onog koji (– bez pomoći nekog dodatno primljenog znanja – o obliku talasno-narastajuće koegzistencije suprotnosti, koja trepti *usred nigdine*, jedinog mesta *apsolutne izmene iskustava* –) ne mogaše da iskomunicira sa svojom idejnom slikom, pa kako bi tek onda to mogao i sa *svetskom animom*! Ali, to sve još uvek ne znači da *njegov* zvuk (iz aure *pokušanog* samopaliteljstva) neko drugi nije „čuo” – te da je *on*, neznajući, nekome nesvesno ispisao oblik njegove duše, i time se ipak uzdigao iz poslednje ništavosti, ipak ulio nadu da i *on sam* može jednom samodovoljno

da postoji; – odnosno: da je ipak znao gde da zatraži pomoć za obnovu svoje jednom izgubljene mogućnosti da počne „istinski da postoji”.

Jer, upravo Nedovršeni (– *ne-odlučeni* –) Treći, kao prerano otelotvoren i time **izokrenut simbol nepoznanice**, jeste onaj (za paradoksalnu potvrdu Utopije) traženi pra-zločinac: „...možda je bezbroj puta pipajući išao kroz samog sebe da bi pronašao kapiju, a sad najzad stoji mirno i sve više prislanja lice uz debelo okno i izdaleka gleda voljene žrtve i smeši se...” (Muzil: *Savršenstvo ljubavi*)

Stoga, upravo (u „vučju samoću” povučena) Lahesa /ona Mojra koja jedina ima „splet ključeva” od Anankine „najdublje komore”, gde se čuva „pamćenja lišeno sećanje svemirskih vremena i svedoživljenosti”* /H. Broh/ šalje *tog Uljeza* /u obliku instrumenta prapredodređene *povrede svetskog bića*, tj. *dugo-izvagavanog mira sveobličja*/: – zarad beskrajno željene komunikacije Anankine sa s-Prestolja-otpalim, smelo upojedinačenim duhovnim bićima. Tj. zarad otkritosti (u sveopštem snu) tačke ukrštanja vrhunca dobra i vrhunca zla, preko koga *Majčina Ideja-o-Dobru* svoj *još samo dalji put* izboruje! – zarad tek *Kćerima* izvršenog merenja *putanje svetlosti*, ili ustoličenja /na vrh *trodelnog im tkanja/ zvezde poslednje jasnosti*; – zarad tek od *njihove strane* poteklog aficiranja *više prirode nižom*: – sve stoga, jer tek *ova druga priroda* dovodi do **konačnog kristalisanja** (u Umu Anankinom) logike prelivajućeg izobilja! Jer tek obuzdavanjem vrtoglavog rada „vodenice smrti” (Krst-Vretena) i ovaj (Lahesom prizvani) Uljez može da destiluje „providni stamen” – u vidu „kapima oživljene” utvrde sveg postajanja: – višeslojni vodeni pad kakav svojim lomnim strminama tvori *venac-od-odblesaka*; – onaj što je satkan od spiralno-svetlosne prolitalosti čitavog pra-nebo-okeana bitisanja. Jer budnost posred mnogostruke smrti (*duhovnost pokreta sferinog vretena*) jeste svojstvena isključivo „svetskoj duši”, koja je otud i ostala „neispunjiva praznina u prostoru”* (Muzil).

Ali, to bi ujedno značilo i sledeće: – dok su *Praiskonski blizanci* (*Šu i Tefnut*) bili sami u *kugli talasnog penušanja svetlo-vodenog Prostranstva* (*Nuna*), – *Oni bi a priori* otvarali, ali i *a posteriori* zatvarali prolaz ka području jedne (još šire) mogućnosti; – odnosno: **k nepoznatoj vizuri sprežne kretnje njih samih**. Ali, to bi značilo i to da se *budnost svetske duše*, koja se *samosvojno* (*pra-bolno*) dogodila posred *njih dvoje*, morala u izvesnom smislu hraniti tuđom, već u svom začetku sputanom mogućnošću: – zarad nužde njenog uobličjenja u oblik primalne opštosti, – ublažavajući time bezmerni bol prskanja sopstvene granice! Otud bi to **pra-sputano** bilo jedna unapred pala mogućnost zloostvarenja *Uljeza/Trećeg* (*Tota-Hermesa*) u okviru ove, tek prividno sasvim zatvorene, *kugle*. I upravo stoga je *sveopšta duša* radije odabrala krenuti putem svoga **potpunog rastvaranja**, da bi (– tek tad zbilom kušnjom prostora svoje **još šire mogućnosti**, to jest, *zrcalnog antiprostora* što odgovara **čvoru množine** –) na samom rubu svog

nestanka i uskrsla – i to prolaskom kroz jedan svoj novospoznati lavirint: – put svog „sapatničkog” pronalaženja, unutar vlastite *kugle*, svih *njenih nekadašnjih „rana”*, vremenom prešlih u *splet neravnina*. To je, dakle, jedan mrežasti **jekom podzemlja skrojeni** put koji, kao *otvoren skup*, raste sve do **praga nade** /tj. do praga „beskrajno složene katedrale pojma”, koja se „prenosi s vala na val”*/Niče/. Jer bi, inače, ova **bolom otežala** duša nepravo uskrsla: povlačenjem „žičane” strune svog „cvetno-otvarajućeg”, produženog sluha unazad, u neotvoren sustav „šumskih odaja”, – u svojoj urođenoj otmenosti nerazotkrivenih „srčanih komora”.

I evo: ne, još ne sestra Eho, nego već srodstvo brata-i-sestre: u samoj rimi u kojoj reč traži bratski odjek (*den geschnjisterlichen Klang*) svome smislu. ... „Ona je Eho (*Er ist Echo*)” ... „rašljarski štap” za mesto (*Ort*) smisla, njegovu lokaciju i njegove dislokacije. (...) Smisao se rađa iz para, jedanput, slučajno i unapred određeno.

... Rime slažu reč nekog jezika sa mestom, potom sa vratima mesta, sa jednim „otvorenim mestom” ili „našim vratima”. I udar rime, kao *čekić* neke *bure*, daje taj Eho, čućemo to, jedan koliko ushićen toliko zlokobno naglašavanje.

... takva germanska Eho ima moć da natera na drhtanje; ... **

(*Derida: Politike prijateljstva*)

* * *

Kada se postavi pitanje o onakvom ukrštanju motiva kakvo bi dovelo do kontinuiranog toka kreacije među „u-hodu-razmaknutim blizancima”, neophodno je da jedan od „njih dvoje” iskorači iz predestinirane uzajamne blizine i preuzme ulogu inicijacije. I ukoliko se već pokazalo da je taj voljom iskoračeni „blizanac” upravo „sestra” (jer „brat” *ne-namerno*, ili *igrom slučaja* ispada iz *kugle* – zavera bogova!*) – tada *ona* ulazi u intenzivno samotnički odnos sa *majkom-prirodom*, trudeći se da prevede onaj neuporedivo složeniji jezik „znakova prirode” na „ljudski jezik”, koga jedino i razume od-nje-otuđen „brat”. Međutim, takvo je jedno „prevođenje” (up. stvaranje jednog novog „jezika unutar jezika”*/Delez) tu uopšte moguće samo utoliko što njen davno odsutni „brat” jeste jedan pred-svesni saučesnik, ili potajno-gradivni element – u postajanju tkiva tog novog, ili „superprovodnog” jezika! Jer *ona*, u svom *nemom i okivajućem* je odnosu sa *dušom prirode*, zauzima upravo *onaj položaj* koji je *simbolički* bio dodeljen njenom „bratu” /tj. ona privremeno preuzima ovu, njemu **kockom dodeljenu i kockom uzetu**, ulogu „prevodioca”/. I tek sa takvog **za-kratko-zadobivenog** /a za strukturu *samog osvrta* upravo minimalnog/ **odstojanja**, *ona* uspeva da percipira vrtloge inače nevidljivih linija sila, što neprestano teku od *majke prirode* ka *njoj*, i obratno, obrazujući pritom onu polufiksnu, multiverzalno-simbolištičku podstrukturu ljudskog jezika: – dakle, onaj u-snu-skriven obrazac umeća – za *bilo čije* snoviđenje kroza eter.

Stoga, jedna dugovremena isključenost Drugog / „brata”/ iz viševrtložja primordijalne komunikacije, uslov je mogućnosti oblikovanja **novog simboličkog polja**, dovoljno „pomerljivog” za protok „podzemnih” vesti – unutar jedne nedaleko-odmaknute / „sestrine”/ a za drevno nasleđe sasvim represivne savremenosti! Ali to je istovremeno onakva isključenost koja čak i onog odreklo-Prvog (nedohvatnu „sestru”) dovodi u nemoćno-usisavajući odnos sa Trećim (*duhom nežive prirode* – koga predstavlja *mineralizovana ruža, oblik davno-prošlog sveta*). I to na način da odreklo-Prvi (– *ironijski* –) pušta u omogućenje (– *samo-iznovni* –) postanak Trećeg. Ali, upravo i tada sam „brat”, budući kao individua zamenjen sopstvenim simbolom, već na nesvesnoj ravni svog prvog samoodnošenja gradi paralelu sa mimo-sebe-odigravajućim vrtlozima *majčinskog/podmorskog jezičja*: – **dakle, gradi paralelni prostor suprotne majčine pretpostavke**, kao osnov rasta do-sebe *kuće od-nebeskih-kristala* (– koja je jedan *milijonito razdeljen*, ili *žalom sebe-zasvođen pogled mrtve ptice*; ono najzad *samo-sebe-utvrđeno, preinačeno Treće*) <3>. I kada bi, jednom u zemaljskom vremenu, ipak uspostavio kontakt sa onim što je u svojoj ogromnoj samotnosti već ostvarila njegova „sestra”, tada bi jedna ravan od ove dve (*ili* prostor prve *ili* prostor druge *majčine pretpostavke*) morala da otpadne, te priključi se onoj drugoj, na kojoj bi joj sav izgubljeni sadržaj bio u jednom drugom svetlu nadoknađen: tek to bi bila uzno-seće-zemaljska ponovljenost **veliko-podsticajnog sudara, koji se već jednom dogodio na nivou pra-noćnog sinopsisa**. Jer *prostor prve majčine pretpostavke* ne beše drugo do Mojrina odluka na potragu za nadalekom poredbom sopstvenoj još-neiskazanoj prvo-mogućnosti; – dok prostor one druge jeste *njena* još uvek moguća preodluka: – na istraživanje puteva (od) niotkoga još imenovane sile ništavosti! I kada se one **beskompromisno** sudare, preživela ravan mora biti kadra da preslika, te i da podnoseći uskladišti u sebe sav neiskazan smisao stremljenja one druge – ili će se, u protivnom, i ona sama stropoštatati u ponor mračnog svezaborava.

Utoliko se može reći da kao brana širenja-ka-svetu talasa blizanačke komunikacije stoji jedno remboovsko nezadovoljstvo prirodnim zakonima, – i to onim koji su prvenstveno odraženi na strukturama samog jezika /izuzev onih nedohvatnih, mikroprostornih, u kojima je i položena klica sve ogromnosti: „Pesnik će određivati količinu neznanog koja se u njegovo vreme budi u sveopštoj duši... Kad ogromnost postane norma prihvaćena od svih, on će zaista postati umnožitelj napretka”, (...) to će biti jezik kojim će komunicirati duše, koji će sažimati sve, zvuke, boje, mirise, kojim će misao kačiti i povlačiti misao. (...) ta će budućnost biti materijalistička...”*

Stoga ovi pre-vremeni, ili ubrzano-vremeni „blizanci” morahu najpre da izgrade jednu zasebnu (svetlo-podzemnu) sferu obrisno-slikovne komunikacije; – odnosno, preliminarno gledalište za arabeske svih svojih titravih saobraćanja, dogođenih duž neiskazanog „zvezdanog klizališta” – čije se lestvice nenadno

obrušavaju u „snežne/peščane” magline dahom oblikovanih visova vasion... ; ... Jer, pritom, ovo *dvoje sveinicijelnih* mogahu to izvesti samo utoliko što bejahu „okruženi gledaocima, bezbrojnim nemim pokojnicima”* (Rilke) – koji *tek sku- pa* davahu onaj dugo-čekani, sred zbrke podzemnih glasova teško-prevagnuti, ***odgovor duše predela:*** – na *njihovu* bestežinsku, kroz rasuti splet oštrica (od) okatih kristala (ne)-sporazumevanja, tiho-procvetavajuću vezu. I tek time jedan bezmalo probuđen zemaljski predeo uznosi dah *svoje nove slutnje* u – zveketom kristala očiju svih usaglašeno-oglašanih pokojnika – obrubljenu beskonačnost noćnog neba.

* * *

Prijateljstvo tih dvaju prijatelja (koji čine tri) podsetilo bi nas u pravi čas na to da prijateljstvo mora da bude poetičko. Pre nego da bude filozofsko, prijateljstvo pripada daru pesme. ... politički rizik pesme ... Neće li tu biti, uvek, neke politike rime? *

(Derida: *Politike prijateljstva*)

Verovatnoća da Nedovršeni (– ***još neodlučeni, tek figurativni, ali snagom svoje umišljenosti na čitav jedan eon uplivišući*** –) Treći iskomunicira sa do-kraja-neispisanom slikom sopstvene duše, bila je beskrajno mala; tolika, da je „strahotna lavica”, Hator-Tefnut (– upravo da bi opravdala odluku-na-potresa-nje starog svetskog poretka –) morala, uz preuzet rizik svog nepovratnog samo-uništenja, da uguši svoj pojedinačni zvuk (*dah s vlastite pra-slike*), te da iskora-či u sasvim nepoznat prostor svog *eha (silu ništenja)*; – te da tako onemogućući Velikom Kanibalu /*up. Gebu ili Apepu*/ da *njega istog* namami tuđom – *upravo njenom!* – slikom (– up. „potpisom nekog jezika”* /Derida), predstavljajući mu je pritom kao da je ova *njegova*. Stoga – sasvim neprirodno – Uljez /Tot/ težiše da odsustvo slike sopstvene duše, koju bi mu neko drugi ispisao, nadomesti već-ispisanom slikom tuđe /Tefnutine/ duše /koju je, *uz rizik njenog prepeva***/, ispisao sam Šu/, – odnosno: da je protiv-prirodno prisvoji kao sliku sopstvene duše, „koju još nije stekao”.

I kada se Tot /Hermes/ najzad nađe ***u vakuumu*** (– tačnije, u apsolutnoj unu-trašnjosti sfere, području koje je jedino zaštićeno od determinacije –) on će se jednim retroaktivnim spontanitetom prikloniti sveopštoj težnji postajanja, kroza sazvučje sa drugim samoniklim bivstvjućima. A budući da nijedan zvuk, osim ovog nepravdo za-sebe-prisvojenog, Tefnutinog /Euridikinog/, *on* tu više ne može da čuje, te s obzirom da čak ni ovaj *njemu* tu zadugo više ne pomaže /jer prestaje da budi *eho neprobuđene veličine budućeg u njemu**/, *on* će u trenutku najdubljeg očajanja najposle i ovog odbaciti, otpustiti ga u *eter*. /Jer ovaj g. Treći je „kao kakva kuća zaključanih vrata. U njemu je ono što je počinio možda kao neka

tiha muzika. Ali, ko nju može da čuje?*** (Muzil)/. I tek tada će mu se, u krajnjoj odbačenosti od sveta, ukazati onaj tišinski („neudaren“) *zvuk* što prati *ponoćni put pulsiranja sfere*: – *zvuk* koji je izbio iz *vodokorena, procepnog mesta Staričinog Prorokovanja*, gde se put zla konačno ukrstio sa putem dobra, te i prelomio preko njega – i to u vodoodraznoj slici „vetrom uznesene“ Atrope! /koja, pak, nije ona rana mojra/faza što odgovara duši Euridikinoj, up. Lahesinoj, već je spram *nje* zasebna individua, što odgovara punoj fazi Mesečevoj; ona je *apsolutno novo*, sveprekrojavajuće ispunjenje od u-nepovrat-odloženog Plašta Noći/.

A iako sve to zarad tražene mogućnosti zaceljenja „smrtne rane“ Uljeza /Tota/ beše dobro, pritom za samu Tefnut predstavljalaš preveliki rizik, jer u jednom trenutku *ona* upravo zbog *njega* ostajala i bez slike *svog* zvuka /slike koju je *on* „ukrao“, da bi na kraju morao da zažali zbog toga i da je odbaci/, i bez *samog tog* zvuka /koji se skoro sasvim već prigušio/; – pa kako onda da joj bog praznine, Šu, putem čuvenja *tog njenog zvuka*, nesvesno opet obnovi njegovu sliku, ako se ovaj zvuk više ne čuje, ili se pak zanemarljivo slabo čuje? <4> **Jer pritom se Oni-kao-par više ne nalaziše u stanju iskonske tišine u kojoj sve uveličano odzvanja!** I Šu je tad mogao samo – putem Tefnutinog/nekadašnjeg zvuka ispisane mu sopstveno-duševne slike – posredno da rekonstruiše „izgled“ (– *eho* –) *njenog* zvuka, da bi stoga, u jednom **iznenadnom** trenutku, postao svestan *nje sasvim nereceptivno*: – upravo na način na koji i *ona njega iz-sebe-poznaje*; jer ju je Uljez/Tot odvojio od Šu-ovog zvuka, još i pre nego što on-Šu beše odvojen od *njenog*.

* * *

Tek ovakav konačno zadobiven **oblik istrajavanja u beskonačno kolebljivoj jednakosti** <5> – što se vazda ljulja posred množine svojih unakrst saobraćajućih aspekata – jeste do-kraja-upotpunjen oblik /ne više obris/ blizanačkog jedinstva, koji može zanavek da traje.

Jer dugo pripreman osnov hiperusaglašenog življenja, sa beskonačno rastućim stepenom smisla (– koji je ritmovan logikom jedne muzike koja se, usled bezbrojno ponavljajućeg, sve savršenijeg tumačenja, čuje uvek kao prvi put –) jeste u tome da duševni blizanci (– nasuprot Muzilu? –) zapravo i ništa ne rade za-jedno: – jer, najveći je estetsko-etički ideal upravo u tome da niko, onda kada jednom uspe da povрати stanje *iskonske opčinjenosti*, tj. da ustraje u *pogleduna-obzorje preodlučivanja*, i to zarad *upotpunjenja* sveg svojeg (za-jedan-život zacrtanog) stvaralaštva, ne pravi ustupak sa drugim; **već umesto toga ustupka**: – kristalni jezik saegzistencije različitih osećanja u jednom prostoru čistog sazdoživljavanja – u kome, usled nepredstavljive vernosti prenosa, nikad ne oslabi intenzitet. Jer samo u prostoru pojačane oštine prevoda tuđega osećanja,

tačnije, u fluidu jednog preprozirno-rezonantog usaosećavanja, nema težnje za podvrgavanjem drugog svom vlastitom /još nehibernisanom/ osećanju, pa čak ni kada se ovo kreće u onim teskobnim fazama u kakvima jedva izdržava.

I samo zbog toga što se ovi „blizanci” u svojoj od-iznutra-brusećoj „staklenoj kugli” vraćaju uvek iznova u stanje „pre” postanka sveta, u kome je predstava o njima dvoma bila tek obris, pred njih istupa primalna odgovornost za svo (još uvek nepočinjeno) zlo u svetu – **kao jedini motiv oko koga se oni sami ponovo okupljaju**: – jer u suprotnom bi zauvek jedno drugo izgubili, u pravdom prostranstvu (– *Nunu*): u *besputnoj samoći blaženog snevanja*. Jer, duševni blizanci su praobavezani da se bave pitanjem porekla zla – već i zbog toga što je sam uslov njihove mogućnosti „zločinački”; jer njihov je zajednički svet predo-bezbeđen za smisao jednog bez-kraja-širećeg prestupa:

„U zločincu je neka bespomoćnost spram sveta i neki otpor njemu; (...) pre nego što takvog čoveka – pa bio on i najgrozniji – uništimo, trebalo bi da sačuvamo ono što je u njemu bio otpor koji je tek kasnije poprimio izopačen oblik.” *
(**Muzil**: *Etička plodnost*)

U „kugli-bez-otvora”, gde se zbio pradavni „blizanački” uzburkan (up. – rimovan) način sadoživljavanja, pojavno zlo i zagonetka njegovog porekla behu, u vidu nejasno-plave senke, ostavljani daleko *iza nje*, kao *lagano putujuće*; – dok u **od-nje-postaloj kocki** („dečjoj sobi” – ujedno: *sudnjoj čekaonici duše umrlog*), ta zagonetka najedared postaje odgonetkom, ili, nečim što stoji *ispred nje*, kao onaj veličanstveni pogled koji se nudi kroz **njen jedini prozor**: – *neizmerno prostranstvo starosti, okupano novom zvezdanom svetlošću!* I ukoliko se od strane *dvaju blizanaca* tu zaista i preuzme briga za iskup „palog” sveta – sledi izmena čitavog tog kružno-zatvarajućeg, unutarne-dožadavajućeg prostora *njihove kuće* u jedan nov, izlomljeno-kubični prostor! **Soba skamenjenih uspomena**, koja ih je samom svojom dosadom nekad izbacivala u otuđen svet, tada bi se *zrcalom* udvostručila, tj. prešla bi u dve odmaknuto-susedne sobe – koje su povezane jednim (dvounakrsnim) hodnikom. I to je onaj **Lavirint eha** (**Lađa-grobnica; tkanje Neitino**) koji najpre *vakuumom* usisava svaki poželjan detalj – iz daljine spoljašnjeg predela; a tek zatim i (– *svojom tkalačkom iglom* –) izvodi sopstvenu (preobiljem skrivenu) unutrašnjost **ka pramcu**, i to **na način isklesavanja jedinstvene kubične terase**: – koja bi, usled naglo joj dostrujalog vetra s obzorja, nastavljala da preusmerava ovu *davno još započetu* plovidbu; odnosno, da otvara **sve one puteve** koji bejahu **dahom posmrtnosti zamagljeni**.

Upravo taj povišen stepen brige, kakav je nastao u „zatvorenoj sobi” /up. – Amentetu/, postaje izraz „blizanačkog” viška usaosećavanja, upućenog prema

spoljašnjem svetu, to jest, *ka-već-zamrloj, ispražnjeno-zrcalnoj duši sveta*, premeštenoj na praplanetu mesečevu – koja jedina mogaše da vidi te da da odgovor na sve ikad zbile, neopravdavavajuće strašne događaje-na-zemlji! I ona, sa rastućim brojem duša onih koji se *ka njoj* vraćaju, postaje sve svesnija i svesnija sebe, kao *postajućeg duha androgenije ili obamrlo-svetske pravde /- Majet*/*. Tako se i u samoj „zatvorenoj sobi”, koja prima „mukli odjek predela”, čuje ona udaljena muzika koja je istovremeno slutnja i predznak, i poslednji odgovor na sve počinjeno i nepočinjeno zlo u svetu: – izraz saosećanja, dakle, ne prema bolu neposrednih učesnika nekog događanja, nego prema bolu nemog svedoka tog događanja: – Licu Mesečevom, koga u zanosu njegovih neograničenih preobražaja nosi *treća sudaja*, Atropa: govor za nas sasvim nepojamne budućnosti.

Jer, ponor ništavosti, na pragu te budućnosti, biva sasvim **savladan metaforom** – koja ga žrtveno preliva u sebe, te i na taj način beskrajno muzikalno podnosi! /postajući okno kroz koga muzilovski g. Treći izdaleka gleda na voljene žrtve i smeši se/. Ali se sve to zbiva samo u vidu procepno još ne-zazvučale, sveopšte solidarnosti u smrti. Propast jedne od dveju nesusretljivo-suprotnih ravni preslikava se i prelazi u zakonitost rasta one preživjele – koja raste sve do *praga lebdećeg zdanja*, ili *oka svopotresno zrijuće veličanstvenosti*; – do praga /„žalno-nakrivljene”/ kuće pesničkog /helderlinovskog/ stanovanja na zemlji.

* * *

„Svako hoće da bude prvi u toj budućnosti, a ipak je smrt i smrtna tišina jedina sigurna stvar i svima zajednička u ovoj budućnosti. Kako je čudno što ova jedina sigurnost i zajedništvo ljudima skoro uopšte ne pomaže i da su n a j v i š e udaljeni od toga da se osećaju kao bratstvo u smrti.”
(Niče: *Vesela nauka*).

„Sloboda je moranje duše”*(Broh): – zrenje neizbežnosti najdubljeg saučesništva sa drugim neupoznatim dušama – na rubu survavanja u Ništa. Pokrov te neizbežnosti, međutim, tek jedan jedini zrak cepa: – to je zrak iz „mačjeg oka” koje pripada – iza ustalasanog horizonta najviše planine, skrivenoj – *bo-ginji okeanske noći*. Jer, *tvar tog umireno-svetlosnog izraza*, u vidu *postolujne / postživotne/ tišine*, jeste ono nikom dohvatno, *uvis rasprostriruće tkanje-u-noći* (– *Domen Svečanosti*). A njega jedino hvata „mačji pogled”, minijaturni usklađivač gromne huke (od) dugo već čekano, *nad-daleko majčinskog* prevrata vasiona.

Ali, kako je *Mojrama ostvaren presek Prestolnog kruga (ili: Njima-izazvan lom nebo-okeanske Lađe-grobnice)* jedna u biti nemorajuća dogradnja njegovog

šiljka/pramca, koji odoleva *huri* tek stoga jer mu je rast *filigranski*, tako je i sloboda moranje duše samo u uslovnom smislu: – kao čekanje na ovaj *sebe-upotpunjen krug pokojnika*; odnosno, na *venac posmrtno slave* koji bi bio *satkan od dahova* svih odbeglo-pojedinstvenih ne-moranja. Dakle – čekanje na *jedno novo (postpovesno) osvetljenje* ovog tek prividno zatvorenog skupa, koji oslobađa svoju *potajno-rezervnu potporu (oblik zaključenosti-u-onostranome)* upravo kao *dodatni stepenik*: – zarad svog bespovratno vihorskog uzleta u sferu gromno onostranog ne-moranja! I on jedini razrešava dušu, što je zarobljena u teskobnoj komori usukobljeno-mislene samomogućnosti, njenog *zaludnog* lutanja kroz eter.

Shodno tome, kontroverza Boginje Noći – *čiji uvek-drugačiji-lik kroji nadaleko odbegla nit-s-vretena* – bila bi u tome što je upravo *ona* bila omogućila preuranjeno buđenje *zraka* ljudskog pogleda na *sliku* poslednje konekvencije *njegovog*, od *nje* osamostaljenog delovanja; – i tako je u *njemu* **probudila nesavladiv otpor naspram te sobom-uobličene predeterminante**, otpor koji jedini sprečavaše da se ova ista, kao jedan nedokučiv fluid, okameni na nedovršenom pokretu.

Prva manifestacija zla-u-svetu stoga bi bila *muzilovski shvaćena crna magija <6>*; tačnije: *zračenje kiča* postalo od postistorijskom (raz-umskom) apstrakcijom deformisane predstave o *sferi odmaknuto-blizanačkog susaznavanja*; odnosno, o njihovoj sprežno-graditeljskoj „lađi”, instrumentu večnog samostojnog putovanja; – „lađi” koja, unutar vlastitog „kompasnog oka”, postaje *samoj sebi* sve jasnija i jasnija.

* * *

Itrajavanje pesnika u „brodolomno” jezičkoj stranputici, odnosno ona beskrajno mala verovatnoća osvajanja prostora/vremena apsolutno nepoznatog, ostvariva je tek po cenu njegovog neodustajanja od *vere u misao* – i uprkos *njenoj* evidentnoj nemoći: „ludost neophodna” /Malarne: *Igitur*/.

Jer upravo *svet slika* – rođen iz samosvesne nemoći misli – stvorio je *nemu pesmu sfera*, konačno zaustavljenu sa *zagubljeno-ključnom pra-slikom*; da bi ova ista ponovo i izronela, kroz svoj svinuto-mrtav zapis – *klupko reči*. Ali, to samo zahvaljujući upadu *stranskog izraza /isečka budućeg vremena/* u to isto *uzgobljeno pismo*, – što je dovelo do njegovog – istovremeno – preokrenuto-ritmovanog iščitavanja i beskonačno-varijantnog ispisivanja.

Zapravo: – *uskršli život slike* jedini produžava moć sebe-zazidanog vrela misli; – jer, specifično pesničke misli, kao jedinog *oblika sažimajućeg iskustva*, ne bi bilo bez njene potpune opreke – bez *upada stranske slike* što razvezuje

muziku jastva iz predela – ; čiji „mačje-skokovit dah”, ovaploćen u vidu titraja „zlopogledne strele”, *Lahesine nebo-pisaljke*, prešle u ruke palo-uvremenjenog pisca, tka pokrove *uvis* rastućeg Zamka Bezvremenosti.

„Dublje se znamenje skriva
za svim što prolazno hodi;
ovde pun događaj biva
što nepotpuno se rodi;
pripovest neizrečena
ovde se zgodi;
ženstvenost večna
uvis nas k sebi vodi.”
(Gete: *Faust* 2.)

APENDIKSI:

<1>

Pomenuta *daleko odsutna individua* ili, tačnije, „zvezda-pokretnica koja spaja sfere”* (H. Broh) jeste ona koja je – usled smernosti srazmerne sopstvenoj bezmernosti – „šmugnula iza nebeskih vratnica”**. Upravo tim *gestom preticanja sebe*, kao prvo-samonikloga bića, ona izražava *ideju o uzajamnosti stvaranja* – koja je u biti odlagajuća, procesualna.

Shodno tome:

Oko ptice (sveopšta duša) spoznaje primarna bića (njihovu konstelaciju) tek preko njihovih *puštenih* dajmona (eteričnih dvojnika). Odnosno: *oko* koje obasjava put razrešenja opoziciono-zrcalne asimetrije, iznosi – iz *crne kutije*, gde ova obitava – sliku ukrštanja *dva dajmona* /dva u-eter-otpuštena dvojnika duše: *animu/kait i animusa/kaa*. Ali, pritom, ne i sliku susreta između dva primarna bića (dva posednika datih dvojnika) – koja bi se uzajamno ugušila ukoliko bi se u *istoj kutiji* ukrstila. A to je intervencija svetlog aspekta blizanačke mistike u *crnoj kutiji*: spas od pada najviše predstave u umu boginje u njen deformisan okvir: kič.

<2>

Prevrat parova unutar Krune:

Devetka bogova čini piramidalnu Krunu, koja spušta dvoznak svetlosti Severne zvezde na pustinjsku površ Zemlje.

Merilo gospodstvenosti davne gospe (Severne zvezde, Snežne kraljice) upravo je u tome što je ona jedina stupila na *mesto preseka svih pretpostavki* (o putu sveopšteg, smrtno-iskapavajućeg postanka – kroz napuklo zrcalo Noći). I stoga ona ne zavisi ni od čijeg *odgovora* vlastitom u-beskraj-projektovanom *zvuku sopstva*: ona može da podnese i **najljući beleg osame**.

Četiri para bogova i boginja, plus jedno neimenovano biće na vrhu, čine *osnovu točka* nebrojenih kombinacija – koje uvlače pod plašt nebeske harmonije dah okolnog mnoštva. Od podzemnog akcentovanja niske svojstava tog neimenovanog bića, zavisi dinamika ili zastoj igre kombinovanja – koja treba da izvuče na površinu zemlje *egzemplar udaljenih prijateljstava*: jedan reformatorski par unutar Krune. (Da li su to bili Ehnaton i Nefretiti?).

<3>

Odlučeni Treći, čije ime nosi *kuća mrtvih*, jeste Oziris: – *veliki mrtvi prijatelj, čekić planetarno-društvene promene, ili svetlometno otelotvorenje rime* (up. „vatromet”*/Derida i Viktor Igo).

<4>

Oni su, upravo na tom momentu, prešli iz *tamne* u *svetlu* mistiku.

Tamna mistika (up. „mesto smisla” ili poseban „prostorni smisao” koji proishodi iz „rime”*/Derida; up. „neuhvatljivi pra-objekt endemske tuge”** /Julija Kristeva) odgovara poslednjem učinku rada-među-sobom samih simbola – to jest, **onome što se nikad ne spušta do konkretizacije** te što se **skladišti u Crnu kutiju, antiprostor, ili Noćno zrcalo** (ona bi mogla odgovarati onome što se, „izgubivši težinu”, „uzvinulo u prostor”***

(Rilke).

Nasuprot tome, *svetla* mistika (up. „signalizirajuće svetlo” – *Leuchtfeuer*,* /Derida; takođe: rašljasti putokaz za mrtve, *smisao poslednje stranputice*) **proteže svoje efekte i na ovozemaljsko**. /Jer, ona proističe iz potrebe onog „neučinjenog” da se divljenjem/čuđenjem „uveličava”**/Rilke/. Ona je izraz povratka zvezdanog lica Suncu, koji se i desio zbog toga što je ostalo neznanu koja se zemna – višestruko već zamjenjena – polovina spojila /– u ogledalu/ sa nebeskom /u „jedinstvenu zlatnu kuglu”***/.

Tamna mistika, ili izmenjeno stanje duše koje beskonačno beži od svoga obaranja u *profano dnevno* zbivanje, jeste **mesto skretanja**: prelom *samonikle*

svetlosti koja se već jednom odbila o *zemaljski štit*. Ona ovaploćuje mesto *prvog promašenog* susreta, koje odmah zatim prelazi u *otvor* – ka jednom apsolutno novom, decentriranom vidu susretanja; ka svetloj strani vlastite mističnosti.

Međutim, taj **unutrašnji prodor svetline** predstavlja ne drugo do korigovan ili **pomeren ugao posmatranja** tog istog mistično zbilog susreta, koji tek time – kao prosek skale svih mogućnosti – postaje ovozemaljski ostvariv: kroz serije vlastitih pomeranja, koje ga *stepenasto* uznose iz vremena u bezvremenost. Mračni fantazam o sveopštem spajanju (izvorište svekolikog zla i patologije) tad biva zamenjen sazajnim erosom, svetlosnim kalistom; odnosno: lakim, uigranim i disperzičnim kvalitetima uma sa-telepatskim-svojstvima. A to su upravo oni kvaliteti koji se – iako nadnebeskog porekla – ne moraju rasuti, dokle god podležu teži zemaljskog Sunca.

Svetloj strani blizanačke mistike odgovaralo bi **novoplatonsko poimanje erosa**: izdvajanje (prvi put) nezavisno posmatračke pozicije (zemnog) subjekta, ili, proboj kugle dovršenog bitisanja; tačnije, njenog za-smrtnike-okivajućeg magnetizma – parmenidovske *više prisile*, koja dolazi od *sve-jednog*. Samo na taj način se sprečava urušavanje **daleko odmetničkog**, fotosenzibilizujućeg efekta Fanesovog (– *polarnog oreola*) u utvaru planete (– *tamni mesec*).

Tek **par duševnih blizanaca** učvršćuje **dubinu perspektive** iz koje *božje oko*, s bezmernim čuđenjem i saosećanjem, posmatra i menja ovozemaljski svet.

<5>

Koreni teorije blizanačke ljubavi mogu se pronaći u platonizmu i novoplatonizmu, da bi zatim ova našla svoj produžetak u teoriji iluminacije, koja se u Evropi razvijala u srednjem i novom veku. Od mnoštva sukobljenih pravaca poznog srednjeg veka, jedino je nemačka mistika sačuvala blizanačku ljubav u njenom nepatvorenom elementu: kao **mesto za čovekovo delanje unutar središta božanskog uma**. A to je *prostor suprotstavljeno-zrcalne a-simetrije*, ili *stalne oscilacije*: između trpnog zrenja božanstva i čina njegovog obrazlaganja za svet. Ostali zapadni pravci su se naizmenično naginjali čas ka jednoj čas ka drugoj strani, dok je samo na azijskom istoku bilo jasne prevage ka urušavanju ovog *posebnog pododelnog međuprostora, datog saznavajućem subjektu* (– koji je bio dosegnut). Upravo stoga jer je blizanačka ljubav, kao nezaobilazno mesto na putu individualne duše koja teži spoznaji svemogućeg duha (– ono jedino mesto koje se ne može *odozgo* kontrolisati –) predstavljala glavnu pretnju duhu despotije.

Nesvodiva unutrašnja kontradikcija pomenuta dva principa pojavila se takođe u Vizantiji:

Po Grigoriju iz Nise: – bes i žudnja pojedinca zbog njegove ne-istosti sa Bogom (neka vrsta *trezvene ekstaze*) glavni su pokretač pronalaženja Boga; tačnije, uslov su njegovog prelaska u *apofatičko* – u spoznaju /konstantno-odmicajne/ beskonačnosti tkanja Božjih imena i atributa, koja štite/opkružuju prag nedodirljivosti onog nesaznajnog, po sebi neorobljivog u neku konačnu formu. /Tu je, ipak, važno ne zaboraviti da je ovo poslednje, preko Filona, preuzeto iz kabalističke tradicije: „beli” deo Tore, tj. ženski aspekt Boga, kao skrivena šifra/jezgro svetsko-tekstualnog tkanja, tek je kasnije nazvan katafazom (up. **prokljajim zrnom mudrosti unutar pometenog Androgena** – koje se u vidu **nit-razrešiteljke njegovo-imenske zbrke** pojavljuje, kao **Sofija**, tek **kod Bemea**)/. Čovečiji um – što je bezmalo bitno – tu sebe savlađuje upravo **iz sopstvene** perspektive, ne iz perspektive onostranosti, s koje bi se izbrisao pečat pojedinčeve posebnosti /kao što to već pogrešno čini indijski mudrac/. Jer, *sveta mera odstojanja* (– *belina* unutar Tore –) je jedina ta koja može da komunicira između uzajamno neuporedivih instanci. I upravo je to saznanje, preko Dionisija Areopagite, **uticalo na Ekartovu idealističku mistiku** – po kojoj je svetlost u-sebi-razlikovne samosvesti Odsutnog Boga, što se bezmalo proširuje na ljudsku (Njemu postajuće-jednaku) dušu, jedini legitimni apsolut.

A suprotno Ekartovoj mistici, ili, po istom tom Grigoriju: – ljudska duša uhvaćena u Božji pogled (panoptikum) ima samo jedan (preoskudan) izbor (da bi postojala): – *da ne uzvрати pogled*. I tada ona (– budući odražena u *obrtnom ogledalu*, *slici unakrsne božansko-ljudske lepote*, – ali, *Ogledalu*, koje je sad još, i preko nasleđa antike, sredstvo izlučivanja nesvodive razlike među Ličnostima –) bira to da ne postoji! Nije li to mnogo pre ucena nego izbor, i nije li tu Bog (poput Brame i Višna) egzibicionista, izdižući se – putem slike smišljenog samoprikazivanja – iz Ništavila, i to kao simulacija Tvorca, a ne /onaj duboko nesaznajni/ Tvorac sam? **Jer, tek ukoliko se prepozna to jedno temeljno odsustvo, prelom u božanskom biću, simulacija postaje kreativna**. Preobražaj nadnesaznajnog Boga, stoga, ovde nije doveden do svojeg kraja.

Tek sa renesansom: – **zanos jednog pogleda**, što je **bez mrlje u osnovi sopstveno-svetlosne strele**, zaceljuje **dušinu napuklinu** te slaže u nepamćeni, novostari poredak **krhotine svetskog ogledala** – koje više nikada neće biti jednoobrazno, ili namećuće dominantno spram neosvojive distance pojedinca: upravo stoga jer je svojim dvospojno-lučnim intenzitetom – doraslim do samog sebe tek iz okvira zinate dubine noćnog krila /odnosno: svojih novo-rasvetljenih kosina, ili, pododeljaka/ – u Liru (Sazvežđe) odmaknuto! /A nije li to pogled koji dolazi od onog neotkrivenog nam jer dugo-razvojnog dela Boga-kao-Androgena, Sofije?/

Sila misli, da bi se objektivisala, mora naići na **izvestan otpor**. Međutim, plemenski mag deluje isključivo u subjektivnom (simbolički ograđenom, ritualnom) prostoru, gde mu se ništa ne suprotstavlja: tu „skicira” svoju nameru (plan ovladavanja *začudnim objektom*), ali samo u njenim osiromašenim crtama – da bi bila što mobilnija, zarad potrebe njenog „putovanja” u dalje nepoznate prostore, gde bi se konačno i dovela do tačke ispunjenja.

Kada osoba na koju je data ideja (– zlomisao – koja se uspostavlja, u divljem umu, u odnosu na svaku stranost) upućena, odreaguje (u jednom taktičkom ili ironizujućem smislu) kooperativno, tada je ova ista „prinučena” da /i mimo namere svog odašiljaoca/ **sledi svoju logiku do kraja**, – tj. da obasja nevidljiv „susedni” prostor formiranja sopstvenih (separatnih) zakona, iz kojih i ona sama proistiće u mogućnosti svog delovanja na objektivni svet. Jer, bilo aktivan misaoni otpor, bilo prosto ignorisanje, od strane primaoca, ne sprečava njeno dejstvo na eteričnoj ravni – gde je dejstvo *slabih sila*, inače zanemarljivih na ravni čvrste materije, znatno i merljivo (to je ona *simpatetička magija*, o kojoj je govorio Ser Džejms Frejzer). Tek kada se takvo jedno obasjanje i desi, tada njen primalac preokreće *njenu silu* (pošiljaočev afektivni naboj, od koga je i započeo dati napad) u korist samoga sebe. Ali, pri tom i dalje radi na upoznavanju konteksta (koordinata) *njenog* prvog formiranja, i to pri umu datog pošiljaoca. – umu koji je *uvek već* uključen u spoljni svet, te otud daruje i jedan nov, sasvim objektivni *svet-u-procesu*. I tako rad zatečenog primaoca traje sve donde dok on tu praideju/zlomisao ne „skicira” na mnogo precizniji/bogatiji način – spram onog u kojem mu ona beše prvo-poslata: – kao ekstremno ne-samosvojna, kičem/sjajem *njenog* nepravo pojednostavljenog oblika gotovo zverski namećuća /jer, pra-eon palog božanstva sjajem svog otpada hipnotizira/.

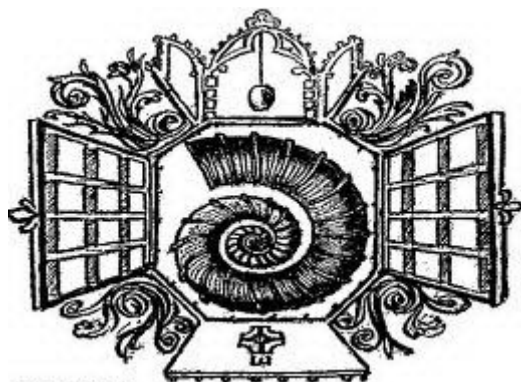
Tek takvim svojim radom dati primalac ovu istu čini neupotrebljivom u niže svrhe, tj. imunom na sva moguća priključenja niskih (ne-istrajavajućih) afekata; – vraća je u njeno zagubljeno prastanje suverenosti; – vraća je na samosvesno-negativni put Ideje, koja se brusi u sitne („gotičke”) odeljke.

A tek iz osnova **te nove rasvete**, moguć je i preobražaj subjekta-naše-savremenosti, povratkom najvišoj od kategorija uma: – **divljenju**.

Katarina Ristić - Aglaja

NEITINO OBZORJE
prag novog eona

Uvodni citat:

*„Živeti zajedno” sa mrtvima - nije to slučaj, čudo ili neverovatna istorija,
to je suštinska mogućnost postojanja.*

Žak Derida: „Kosmopolitike”

I DEO

LIK ŽALOBNICE – HORINA KUĆA LICA

Kobno-andeoskim se prikazuje Lice ogledanja kosmičke sveutrobe Noći: – ono što sobom odražava ponor mraka iščekujućeg palitelja. Jer ono ogledano me ne vraća sliku njegove prisutnosti, već zamrznutu sliku beskrajno napornog pokušaja izlučivanja prostora slobode njegovog usuđivanja na paliteljstvo. Ono je vrelo u kome ogledano uvire, ne prepoznavajući se više – te u kome svaki pojedini treptaj ostaje da postoji još samo na način nemo-uronjenog zurenja u golo-prostornu mogućnost njegovog ponovljeno iskričavog rođenja; – ili, možda, kroz njegov *obrtni* ulazak u perspektivu vlastite *neosvetljene pozadine* – što prosijava tonovima plameno-noćnog korenja. Ono je vrelo koje u sebe prima i izdržava beskrajni bol samotnosti svake iskre – budući da svakoj daje tačnu meru njenog proživljavanja ukupnih bolova mene svetova, meru koja je filter preobražavanja strave bezoslonca svih *jednom opaženih*, divlje-uzburkalih voda pra-haosa, u skladnost fluidnog zbivanja tih istih ponornih mu krajnosti u pokretnoj ravnoteži.

Ono je najpre Nut pa tek onda Izida; ono je najpre prvobitno-kružni nebo-ocean – srebrno-jajoliko krilo Noći – pa tek zatim ogledalsko dno i površina. Ali budući da je Niko, daljina iza daljine, ono se spušta /vrtlogom sopstvenog dodirnog preobražavanja svih trepetno-samotnih, ledeno-plamenih sadoživljavalaca/ najpre na Izidu – kao na pećinsko dno svog prah-ozvezdanog eha, – kako bi upravo *nju istu* iznova projektovala u kameno-cvetnu zvezdu krajnjih dometa svog praneba; – te kako bi vrtložno bezsredište onog dole, poput gipko-zaokretne strele, našlo svoj centrifugalni izlaz u demonskom premašaju svih vakuumski dišućih granica onog gore! Pritom, Lice Noći, iz pećinskih dubina svog trećeg oka, sagledava i strelom pogleda ruši /u sopstveno onemelo dno/ ovu najudaljeniju /zloćudnu/ nekretnicu – te ruši lebdeću konstrukciju svekolikim zvezdama podržanog vrha buduće-zemaljske piramide. A to je onaj u bezmerje bačen vrh simetrije, preobražen u kristal budućih zemaljskih noći, koji nikad ne bi mogao bez ikakvog /pri svom dnu žrtveno podređenog/ tla da se održava, da ga svojim zapeštim lukom /sred Tefnutinih, ka noćnom nebu ispruženih ruku/ ne podržava bog prelomno-svetlosnog međuprostora, Šu. Ali, ovo svemotreće oko Izidino povratno zaleduje i samog u gornje nebo zagledanog Šua koji, sa vlastitog tronošca-bez-tla, pada unazad u hladno jezero svetlo-uvirućeg grotla: – u *donji ponor najviše zvezde, njeno samo-svladavajuće protiv-ogledalo*. Ali, ta muklo-jezerska površina tu je Šuov jedini štit naspram jedne neuporedivo strašnije pretnje – one koja dolazi od *gornjeg ponora*.

* * *

Lice Noći beše mir uspostavljen u središtu krsta čovečije razapetosti sred najstrašnije dileme: one nastale po pitanju toga *ko ili zašto* je dao uslov mogućnosti za fenomen zla kao nepravu, asimetričnu drugost bitku /kugli sveobuhvatnog/.

Zvezda-pokretnica beše obrtna osa Lica Noći, kao delatna granica održavanja jezgra pra-kosmosa, te kao sila samorastvorne sinteze funkcija, koja spaja odvojene i najudaljenije sfere – sve zarad suvislosti tokova *njenog* samoopazanja, ili rasvete pauzično-utkanog smisla ponora *njene* odsutnosti, i to sa vodećim joj poreklom iz nadsudbinskog. Ona je zvezda koja obitava u senci iza preispoljene nekretnice, Meduze, usled čega se ova – kao sredstvo poremećaja jednom ustanovljene, saturnske ravnoteže – gaseći samoispisuje na ekran spoljašnjeg etera. A to je ekran na kome plutahu čestice što iluminiraju sadržaj *njene* samoprojekcijski ispisane poruke – u vidu fragmentarno rasutih, golo-prostornih markacija jednog uvek iznova ponavljjanog, pred-svesnog kretanja podzemne joj nemušte želje – u smeru krajnje izlaznosti-iz-sebe datog kruga, ka pragu onostrane vizure! I to je pokretom *štapa njenog vretena* naglo ispoljen, *rasazvuk* – što /usred prslo-udvojenog polukruga Šu-ovog mesečevog ogledala/ uzburkavajuće protkiva onaj prastari saturnski ritam prethodno vladajuće polutišine, jednom apsolutno novom, *nepodnošljivom* tišinom. A ta je tišina izraz jednog, u *svitku noći* sačuvanog, *prevratničkog naboja* planete Zemlje: vid pripreme sveg ovozemaljskog sveta za poslednji sud svakome; to je sila uređenja pauze u dahu svetova.

* * *

Objava međuzvuka te **prekidne** tišine jeste upravo međutrenutni sveprelazak na ravan uskrnsnuća – usled konačno odbačenog tereta zablude, po pitanju sledeće pretpostavke: da bi Nut-Hatorinim ostankom na Sunčanom Prestolu unutarsvetsko zlo bilo u korenu onemogućeno. Jer, tek visoko-rizičnim prolaskom kroz prolaz zavojite školjke (svih) ponoći, ili, usled te *njome-donesene* odluke za napuštanjem *prvog osunčanog mesta*, kao prvobitne joj mogućnosti večno-trajnog ostanka u toj školjci, može se tako dopuštena, neometena sila zla sprovesti do svoje krajnje, **po nju samu ironijske konsekvence**: – do svetlo-porođajnog prostora slobode za jedan bezlično polinijanski, izvorno sanjalački duh svepreuobličavanja. U protivnom, kako Njome fiksno zaposednut Presto Sunca (Kuća Horina), tako i iz njega ispovrnuto tamno naličje – polje puke/nemilosrdne slučajnosti, u potpunosti odgovaraju jedno drugom, te periodično

smenjuju jedno drugo u pakleno-večno-istom ponavljanju surove igre, koja je ne drugo do obelodanjenje prividnosti božanske svemoći.

U luk *novouzetog* zamaha preobražen je skok Nute povrh ne-vlastitog joj prasneta. Jer taj luk Njenog tela jeste ona nepoopštiva, i time u stanje odložnosti sopstvene manifestacije zaključana stvarnost *njenog* sopstvenog magnovenja, *zvezdanog sinopsisa*. Sveprisutna dis/Harmonija, nastala *iz njene* zamisli *i na nivou* te iste, nije se mimo blaženo učahurene svetlosti Njenog ne/postojanja dogodila nikad; ona nikad nije iskoračila iz školjke Njenog samobitnog sveta – stvorenog u opsegu toga bez traga joj iščezlog *svetla podsvoda*. Jer varnica budnosti, javljena sred srebro-jajolike Noći, i ne beše drugo do treptaj oka (Nut-Hatorinog) iščekivanja (u grotlu polukružnog ogledala) *jednog njoj uporednog pokreta*.

Zato trag Njenog *zbrisanog simbola* postojao samo kao *zrno gnoze*, u vidu šifre odmotavanja jedne ogledalom nadaleko anticipirane čistine – za nadnaporni sebe-početak Drugog (Feniksa). A to je takođe i jedna novootvorena mogućnost za Nju samu, u vidu kristalizacije mesta za Njeno doupisivanje, u oštećeno-budućnosnoj joj praslici: – otisku probijeno unutrašnje joj podskupno organizacione granice. Jer, to je Nutino najavljivanje skorog trenja sebe-proboja jednog praznog a neotvorenog skupa, na način *kričuće ptice* (Gakuše) – one što žudi za otpuštanjem u eter svoje krilato-nezavisne a sebi samoj pritom nepoznate volje, tu prvi put proizašle iz vrela ove novo-smelo-rizične, ogledalske naprsline.

Takvim rastajanjem od ogledalski predmetnutog joj prostora sopstvenog drugo-bića, razlučuje se i istrjava Nutin *dodatni prostor* za samu sebe – kao jedan *njome-samom* stvoreni, ali spram *nje* i sasvim nezavisan, iz školjke prvobitnog joj snevanja zauvek otisnut, *fugalni svet*. I tek bi ta iz-procepa-javljena muzika, u vidu *daha statua** i *nemote slika***, tu bila: „ono najprisnije naše što prevazilazeći nas, stremlje napolje – sveto rastajanje”. /Rilke: „Muzici”/.

A to je ujedno i objava toga da u središtu gnoze (šifri pauzičnog oživotvora- vanja), oko koje vazda obleće pohotljivo-lukava, stihijski-pravodena zmija Apep (neprava drugost Nutinog bitka), *nema ničeg*. To znači da predmet Apepove zavisti – njemu nenadano – jeste upravo saznata bit čistog nepostojanja, koja tek Nutinom strateškom klopkom svekušnje beše prerusena u sablasno-nemo-slikovno, lažno tajno-životno, površinski sveokamenjeno postojanje. To znači da se tajni modus Nutinog postojanja oblači u velove skrivajućeg razotkrivanja biti Ničega – dakle, ne *nje same* nego *njenog* prekidno-oživotvorujućeg pod-vela – ;

ne i obrnuto, dakle, da se bit Ničega oblači velovima bitka, i da tek jednom prostom, nemultiplikovanom lažju prelazi u svebitak. To je, dakle, nemo-spiralna objava toga da je Nutin sveništeći modus nultodimenzionalnog /nepoopštivog/ postojanja, **upravo obrnut** onom kojim se *ona* dotad *vidljivo* predstavljala.

Domen Svečanosti – Lebdeća noćna kupola

...**PRAISKONSKI** par Šu i Tefnut, koji je iz uskovitlano dubokih voda Nuna doveo Raa Atuma do drame iskonu premašajnog stvaranja; Šu –bog gromovno-oslobođene praznine, u vidu svetlosno-prelomnog prostora inspirativne tišine; Tefnut –boginja hladno-plamene suze, kao životvorna rosa koja padanjem na zemlju topi i preokreće na-sebi-zamrznut poredak božansko-ljudskih stvari – uslov mogućnosti za to da iz oslobođenog procepa tog pokretnog mozaike munjonosno izađe i sam strujno-vazdušni bog Šu, kao i svi nijansni mirisi *njenom* rosom nikle tamjanske biljke. I upravo *oni* obeležavaju u umu tvorca Raa nezadrživi trenutak **ideje o prvobitnoj jednakosti** – one ideje usled koje sam Ra beše abdicirao samoprojekcijsku mogućnost sopstvene božanske vlasti na Zemlji. Jer, Šu i Tefnut, u sprezi, predstavljahu srce-govorni instrument Ra-ovog stvaranja, češalj razmršenja sudara unutar prvoizgovorene Reči, što prizivaše *njegov* početno-razlučilački pokret; te otud *oni* sačinjavahu do u Horovo Oko kristalisani, jedinstveni obrazac pravilno-ritmovanog izgovaranja *njegovog* davno-zapisanog imena (kao primarno-progutanog *ona*-aspekta unutar *njega* samog, od koga mu i potiče sopstveno postojanje). Jer taj obrazac je isto što i prisutnost jedne samoprozirne podstrukture unutar razlivenog spektra Hator-Izidinih, već u Jajetu Noći rasklopljenih krila – ponad zakrivljenog horizonta jedne **druge**, plovidbeno-otvarajuće sfere: u-noć-vraćene aure zore; i to u vidu praga putnikovog iščekivanja sveukupne oslobođenosti svetova. A to je isto što i **ipak** ostvarena utopija ozakonjene beskrajnosti. Shodno tome, Šu i Tefnut ostadoše da zanavek tvore kristalnu osu, smeštenu unutar poluge plovidbenog samouznešenja sfere; vasijske lađe središnje-oscilatornog joj mira sopstvene simultane rasklopljenosti sred bezbrojnih aspekata Noći. I upravo to beše ona traženo razvojna šifra odmotavajućeg, paučinsko-jezičkog klupka moći večnog samooživotvoravanja Ra-ovog – u formi jednog varničavo-zvučnog, sopstveno-svetlosnog ili skarabejskog tkanja.

...Par blizanaca, *Šu i Tefnut*, beše nekad gradio kristalno-muzikalni sastav svog bipolarnog sopstva, unutar beskrajnog prostranstva Nuna – i to na način da je (u međusobnoj opreci) tvorio i puls prodisavanja pećine prvo-izronelog

ostrva. Tako **stamen vasione** beše podstrukturno prikriven kristal tog neizbrojnog im okatog „mi“-jastva. Ali, *Tefnut i Tot* (gde Tot beše prerano osamostaljeno oko, vid ptičje budnosti u noći) behu, *omčom stvaranja* svezana, *sila nemogućeg kontakta*; tačnije, sila koja – kao prosečena osnova *dalekih kontakata* – podupiraše utvrdu /slušnu školjku/ Sunca u po/Noći. To zračno propleteno jezgro-kaoškoljka ujedno beše i sinergijsko čvorište, što održavaše lebdeću nad-konstrukciju zvezdano-sabitog vrh-pramca cele ove odmaknute brod-piramide Noći. Tako Tefnut i Tot gradiše krstastu osovinu viseće romb-kupole, u vidu **lebdeće samosvesti vasione** – koja uistinu beše žrtveno Jastvo samog Prestola, u vidu pra-bez-tla Nutinog. Jer *prajedino jastvo* Nutino, što iz mraka sveopšte utrobe oslobađaše Sunčevu barku, beše (– upravo uigranim obrtima svog polukružnog ogleдалa –) tek trenutno prikazujuće naličje hladno-zvezdanog Lica Noći; to je ono što Tefnut i Tot (– unutar rosno svetlucavog venca, u obliku kormila vasione –) zajedno tvoriše ponad preteći-zjapeće provalije jedinog drugobitka Nutinog: – *prekidnog ništavila*.

Otud, čak i kada Tefnut – radi spasenja poslednje niti sećanja na odreklu joj Prestolnu Majku – sebe-žrtveno nestaje/dogoreva, do u donji ponor ništavila /jedinu srazmernu drugost okruglini Nutinog neba/, Tot zadržava, unutar prizme sopstvenog noćno-svetlucavog oka, u njenom pepelu utisnut, šifrovano-geometrijski zapis (**polu**)*tačne predstave o njoj*. I to je onaj zaostali, osvitno-pepeljasti trag što govori o *njoj*, kao nekad postojećoj, samo u sklopu identiteta Nutinog (to jest, na način stopljenosti uz prestolno-kameno nadstvođe Majke). Time Tot onemogućava da se razfiksirano bezlična, sa potpaljene ravni najvišeg neba obrušavajuća sila Nutinog premašaja orbite, iznova kristališe u suzno-rosni pupoljak *Njenog* samorazvojnog zrna, koje je Tefnut. Jer to zrno je Nutin nikad drugačije posedovani supstancijalitet (svetske duše) osim u vidu sobom podtekstualno utkanog prostora mogućnosti za *Njen dorast do sopstvene vizine*. A to je ujedno rast do tačke zbirno joj iz-oka-hitnutih, bolnih interakcija zrakova – to jest, do tačke koja je rezultanta svih preseka, obeležena prašinsto-srebrnim perom iz otvornog temena *Njene* glave (pećinske gromade, u vidu *Pravde-Majeti*).

Tek sa te tačke i sâma Tefnut – konačnim preskokom pretećeg joj, granjem prepokrivenog *donjeg* jaza glasovnog proždiranja – sebe uznosi/uranja u (upravo Šuom uzdignut) zvezdani nebo-ocean, postajući uskrsla Tefnut. Ili, ništa drugo do iz okvira stegnute omče jednog davno zbilog eona (– odnosno, iz okvira napetog luka Šuovog obratno-zrcalnog podržavanja Nutinog praneba –) *vihorski uznesena strela Majetinog pera*. I to je mrkim planinskim biljem prorasla strela *njenog* svetlonosnog pogleda, što potiče od – iz temena gromadne joj glave upravo vihorski iskorenjene – sveće istrajavajućeg plamtenja. A to je plam srebro-zlateće varnice prisećanja na izgubljeno prostranstvo porekla. Ali, to je

ujedno i tamno-vihorska strela prelivno tonskog obojenja *Njenog daleko budućeg, jasnijeg lika* – u procesu tkanja vlastite perjanice, čiji je materijal učinak razvitlavanja nebesima Šuom dobro-naoštrenog koplja, kakvo jedino usklađuje dvosmerno poluobrtnanje Vretena Pravde /što je posed Tefnut-Majet/. Jer to beše perjanica što stvara huku sopstvenog zvezdano-rojevnog raspršivalaštva – kakvo se zbivalo tek putanjom raslojavanja njenog, tanano-granatog ustrojstva jajolikosti; dakle, sve do ogoljene joj štap-osovine skladnog obrtnanja sfera, i to u vidu *pera* – što se izdizaše iz magnetno-vrtložne šupljine /Pećine Uma/, jedine potpore rasta *zvezdano-okičenog četinara*.

(...) Nijedna zvezda nije nestala, uprkos sve veće svetline jutra u svitanju, koja je premašala njihovu sopstvenu svetlinu, ostajale su u punom broju, zvezdani kristal pod zvezdanim svodom, trajno zvezdano lice neizrecivo jasna izraza, ...”*

(Herman Broh: „Vergilijeva smrt”)

To beše raspršivanje do u pećinsko dno nebo-okeana, one talasno uvek otiskivane – i to u svoju večnu plovidbenost – belo-plave aure bleštavosti raspršivalaštva. Ali to je, ujedno, ona vazda čekana vlastitim ehom izronjavajuća **zvono-aura** – magnetno prašinstog okupljanja prelomljeno-zvučnih struna, iz prahaosa još uobličenog, prakosmosa. Jer to beše prva osnovica ili okosnica izvesnog vrtložno-rasprostirućeg pokreta izatkavanja jedne slojevito-žive građevine; uporedo: preslica posebne paučinske niti što dolazi od, ponad svega uzdignute, **zračne kupole** – kao tim zvonom obratno nadograđene, *hladno-odsevne utvrde nakapavajuće-kristalnog ili sveobuhvatno-eteričkog sunca noći*. Ali, to se sve na taj način događalo usled nezaustavljivog stremljenja jednog mnogougananog oka (prizme); zvezde obeležavanja dna-i-vrha zlatno-temene strele Majetine, odapete iz brujeće joj šupljine Uma – ka najstrmijoj severoistočnoj gori. I sve se to događalo uvek iznova: usled svinute smernice obrtnanja tonskih aspekata trenutačno rasklopljene spektar-perjanice iste strele. I tek to jeste podvodno-zmijski poduprt Presto – polifonijska perjanica, kao grmeći donji odjek prizivanja na jedno herojsko obrušavanje njegove, uvek iz zrcala novouskrsavajuće, ali od Gore njemu u susret nailazeće, *suzno-zvezdane romb-kupole*.

„...Zmija je plameno zasjala, usplamtela, čitav istok obzorja je usplamteo, ono sedmobjo izgubilo se u plameno užarenom, bledeći pretvorilo u trenutno vidljivu traku belokosti, jer tad se Sunčeva lopta odvojila od svoje mirujuće putanje, polako izdigla, polako do neprimetnosti, pa ipak, kao otresavši se svake težine, kao u težine oslobođenom lebdenju uvis, povučena uvis beskrajnim kruženjem zvezdane kupole, ponesena uvis putokaznim pokretom lika u daljinu letećeg genija, ...”**

(Herman Broh: „Vergilijeva smrt”)

Sred obraslo-kamenitog kladenca neba – mesta ukrštanja zvezdanih iskri Tefnut-Majeti i Tota – zbiva se oblik preuranjene, i time tuđem pogledu zabranjene, svesnosti procesa jedne naizgled nepremostive smrti. I taj višak svesti – kao bešumno-pokretno oko ptičje budnosti sred glasovne tmine drevnog sna – beše predrefleksivna varnica unutar istog sna. I to na način rasvete – putem *na njega* prikačene biljke snovidstva /zvezde jasnosti/ – jednog pećinskog prostora. Jer tek to je omogućilo izronjavanje jedne mrakom usisavane volje – dotad usnulo počivajuće unutar obrasle školjke. A to je, zapravo, ono što crta prugu dalekog horizonta, koje je Šu – vazdušno prostranstvo snevano-svemogućeg – sâm. Otud je rasveta šupljine skupnog snevanja ujedno rasveta karaktera *Žalobnice-u-Noći*: – *jer Njen princip oličavaše upravo to: da je ona kao sve-jedna i prajedina, ničim od spolja uslovljeno, poželela da bude ni-jedna (te da time iznova sagleda samu sebe iz daleko šire, posmrtno perspektive). Odričući vlastiti samoidentitet kao subjekta znanja-tumačenja-zbivanja, ona je jedina bila razotkrila prirodu, iz pra-haosa izdiglog, tla samopočetka; upravo onog pra-bez-tla na koga Ona beše, kao na svoj jedino-zavičajni presto, tek jednim nadvoljnim naporom volje (nultog započinjanja) stala – upravo kao u vremenom bremenito Nigde nedostižnog presek-dna usnulog prostranstva školjke. A priroda tog prestola u obliku zavojite školjke **što lebdiše sred provalije daha /Njene?/ samosvesne odsutnosti**, jeste ta da na njemu može sedeti samo onaj koji se već iz krajnjih dubina svog duševnog korenja odrekao držiteljstva ključeva kutije sveznanja.*

Paradoks je ideje postojanja u tome da svako onaj koji pridode Majčinom ono-stranom mestu nulto-dimenzionalnog postojanja jeste apsolutno sam – iako je bezbroj onih koji na to mesto pridolaze. Ospoljenje *Nje* kao mesta apsolutne samoće, ili vremena još neobjavljenog boga tišine – Harpokrata, jeste smrt onog prvobitnog starog boga (Amona) koji se nije odrekao *prstenova moći (izuvijane zmijske Apepa)*; te je, takođe, zadobivanje beskonačno odlagajuće, jer uvis spiralno narastajuće, samosvesti jednog njega smenjajućeg boga (Atuma), koji je jedini odlučio da to (apsolut, bog-zakonodavac) ne bude... Jer, upravo je on sveo svoje potojanje na oko krilatog snoviđenja... Ali, to svedeno postojanje Atumovo nije nužno i sâm bog /tj. neće to da bude/ – čim donosi rasvetu principa onakvog bića koje samoponištenjem na primarnoj ravni svoje manifestacije ukida i odriče mogućnost za božansku vlast kao takvu: to biće može biti jedino jedna samoudvojena duša ugašene plave zvezde, koja se pre svih drugih stvorenja uzdigla do sveta nadmesečevog: – dvokrilna duša prvog blizanačkog para (Šua i Tefnut).

Jer, sam Harpokrat (*Hor Stariji*) nije nikada postojao na Nutinom nebu kao pojedinačno biće, već samo kao potporanj *Njene* lučne ravnoteže. Zato se prsten Nutinog neba morao srušiti, da bi Harpokrat zadobio upojedinačenu svest. A samim tim ni sećanje na nebo-plovni Presto ne beše u *Njemu*, kao kasnije novorođenoj individui (*Horu Mlađem*), sačuvana – jer na nivou istog nije još imao nikakvu svest o sebi, a time ni vlastiti doživljaj spram njega, *iako je on sam podržavao Presto Noćnog Sunca na svojim, bezbrojnim očima optočenim, krilima*. A to znači da je zakon ravnoteže unutar Noći Pred-stvaranja (Harpokratov primarni učinak) bio na izvestan način otuđen od *Njega* kao zbiljske, u-sebi-beskonačne jedinke; te da sećanje na dah tog sveprisutnog zakona, koji prožimaše čitavu beskrajnost, beše jedino u oku spoljnog posmatrača – Tota, sačuvano. Otud Tot postade vratarem, ili polugom sveživotnog prelaska iz „starog” /ukočenog/ u „novo” /samopokretno/ stanje; – instrumentom dolaska na *prag beskrajne uspomene*. Ali, samo na taj način beše obnovljen svod Nutinog neba: zahvaljujući delovanju Tefnut, koja beše **posredno** otključala, ili, tačnije, koja beše spojnim ključem (– sazdanim od *njenih* žrtvovanih krila –) istrgnula iskrivljen lik Nutine prazno-zrcalne istine: – lik što beše Totovim okom postvaren/skamenjen, u vidu izokrenute joj i poluzbrisane slike. I nije li otud prva prekognicija Suđaje Majet, kao oko-u-peru strele *Njenog* zloslutnog pogleda, upravo ono mnogo-očno krilo Harpokratovo na kome se ogleda *Njen* paradoksalni zakon – zakon istovremenosti tvorevine i tvorca?

Tako Harpokrat, iako jednom već beše činio stub Neboplovnog Prstena, upoznaje taj isti (kroz Tefnutin govor tumačenja) u jednom sasvim drugačijem svetlu – kao i sâmu beskrajno udaljavajuću Tefnut, koja nekad beše nerazlučivo stopljena uz prestono-kameno nadstvođe Majke.

* * *

Otud upravo na sledeći način, od *velike četvorke bogova* – Nut (i) Harpokrates, Šu (i) Tefnut, (odnosno: Ananke-Dike (i) Dete-Eros, Orfej (i) Euridika), nastade „velika osmica”, ili „blizanačko jaje” haosmosa – što u sebi sadržavaše klicu usaglašenja neizbrojno postajućih svetova:

- 1) *Prvo*: Nebeska Majka, Nut – duh prazamisliteljstva zemlje-iza-obzorja, ili subjekat večno-produžne želje sveg snevanja. *A zatim*: od *Nje* svetlo-misao-no porođen par blizanaca – Šu i Tefnut, kao najpre postojeći samo na nivou *Njene* ideje, koja je beskrajno samodovoljni zametak sve buduće pojavnosti u kosmosu. Jer, to je ideja nesvodive razlike /između dvozigotnih blizanaca/, ili pra-idejno razmatranje širine još nenaslućenog prostranstva posmrtno budući. *Jugo-istočna strana sveta*.

- 2) *Prvo*: primarni efekt projektovanja Majčine želje: – Harpokrat /Parsifal-Lutalica/, kao *Njome* otpuštena slika uzornog sveta, odnosno, polukružno ogledalo ispredanja one biserne niti što obvezuje ambise među beskonačnim svetovima; mesto poništenja dvaju blizanačkih mehura – kao fluks auri uigrano-suprotstavljenih sila blizanaštva /kakve se zbivaju samo unutar vakuuma budno-snevajućeg duha Majčinog/. A zatim: Kait /Anima/ i Ka /Animus/ – kao prazno-izdahnuti, pralikoviti predstava nečijeg iz-zrcala-pobeglog drugo-bića, „blizanca”; desno, vodo-odrazno krilo Majčinog ogledala; vodošumni duh pra-eha, kao čuvar izbledele glasa savesti nečijeg besmrtnog pojedinstva. *Jugo-zapadna strana sveta*.
- 3) Rasklopljeni iako treperavi kapci Horovog Oka – dakle, oka koje je u-sebi-sveobuhvatna, dvopolarno cirkulišuća i time zaključana pred-svesnost drevne vasiona; dakle, oko koje je mukom samoprobijeno jaje zračenja ka okolnoj mu tami – u kojoj beše prisutna tiranska vladavina duha Majčinog. Srce-pulsno oko, smešteno sred bezmilosnog točka *Njome* prasmišljene harmonije; dakle, oko koje, iako zlatno-smisljeno, beše probodeno osovinom nebeskog Vretena. Otud mesto Majčine samožrtvene smrti ne beše drugo do krater gašenja jednog od-*Nje*-svojevoljno otpuštenog oka; – oka pomoću koga *ona* (– odaslatim mu zrakom s gornje nebeske kupole, odražene u ponoru onog pravodenog dole –) svoju sopstvenu smrt budno sagledava. A to je „oko u oku”, kao dvospojni trougao sačinjavanja romba obrtne kupole – što objedinjava najdonje i najgornje sazvežđe; **dvojni mir ili ogledalsko samosuočenje vakuuma** – koji, samo onda kada /u ponornoj razlici spram svog zrcalnog lika/ biva u njega, po inercijskoj prisili, prelive/preslikan, konačno i porađa beskrajno samodovoljnu silu života – kakva unapred zna kako da probije put svog srećno-lutalačkog ozbiljenja. Jer ona već u samoj sebi, kao dobro-zavelovljenom jajetu pra-sna, **drži budilački znak za potpuno mimo-sebe-događajući rasep usred okolnog vakuuma**. A to je lako-pridošlom rukom tvorca haosmosa – *majkom svetlosti prvobitnog nesporazuma* – umetnut sitno-kristalni zglob („treće oko”); tačnije, sunčano-pulsni zglob podsticanja u-nebo-zagledanog pračoveka na nadnaporni mu čin iskoraka – u tišinu osvitnog mu *iskrenja prvobitne sumnje* – koja tad daje ubrzavajući zamah ospoljenju čak i beskrajno-prestupnoj želji silaska Majčinog u večno-čovečansko. Jer to je želja spusta prvog još-ne-samosvesnog božanstva ka tragičkoj radosti samog prausuđivaoca; ka radosti spuštanja na – višom mu instancom zadat – put lako-zapetljavajuće niti tragalaštva. Nadaleko odmetnuto središte moći iz-sebe-tumačenja mape večnog putovanja – na *Severo-istočnu stranu sveta*.
- 4) Tek spuštanjem-na-zemlju Palice nadnebeskog vladarstva /kome, iako bezvremenom, odgovara vremenom-bremenita Nigdina zemaljskog Podzemlja/

ukida se mogućnost čujnosti-za-smrtnike pesme njegovih sfera; obustavlja se Nutin/Anankin rad spajanja uzajamno isključivih vremena/svetova, a samim tim i mogućnost daljeg zajedništva između Šua i Tefnut /up. Orfeja i Euridike/. Umesto toga, Šu/Orfej ulazi u komunikaciju sa dahom poluoživljene slike Tefnutinog/Euridikinog sopstva – sa zauvek mu odbeglom Kait/Animom, dok Tefnut ulazi u to isto s duhom prastanja, *spiralnim ostatkom zlatnog veka*, koji je samo kroz *duh planinske starice* održavajući – a što posredno tek odgovara Šuovom Ka-u /Orfejevom Animusu/. Time se istovremeno raštvara i predstava izvorno uspostavljenog odnosa *jastva i sveta*. Jer nekada to beše odnos: *Ja* – i mnoge zamišljeni svetovi, kao beskonačni kontekst prizivanja u postojanje moje nulto-samoizranjajuće pojave; odnosno, *Ja* – i ideja o putu moje kontekstualizacije, tačnije, ideja o načinu građenja sopstvene mi poredbe u mnoge idejno predloženom svetu, koji je ujedno način mog dvosmerno-uslovljenog sapostajanja sa mojom zrcalnom nepoznaticom! Dakle, *Ja* – i ideja duševnog blizanaštva, kao dvounakrsna struktura stvaralaštva, kostur kosmosa. Umesto toga, sad nastupa izobličeni obrazac građenja odnosa: *Ja* kao, navodno, sam praiсточник, gospodar-stvoritelj – i neprava drugost drugoga, kao od-mene-otpala idejna slika konačnog i nesavršenog sveta; kao moja vlastita nesrazmerna tvorevina, večno nesposobna da se od mene odvoji, pa samim tim i moje jastvo tu gubi pravo da se od takve prazno-idejne tvorevine odvoji, *što sve bezmalo koči želju za nastavkom stvaranja*. A sve se to dogodilo na taj način što je Tot-Hermesov bezstvaralački opažaj praiştırva gradnje svakoga odnosa doveo do greške u odabiru egzemplarne faze za apstrakciju skrivene suštine tog samog „u noćnom vazduhu lebdećeg” pra-odnosa, te je došlo do zapetljavanja u „čvor” nekada slobodno saobraćajućeg para krilatih „duhova-čuvara”, koji i odgovarahu ovom iskonskom paru, blizancima duše – ; da bi, zatim, lebdeće mesto njihove stvaralačke mogućnosti (– mesto rasplitanja „čvora” što im prigušuje želju za nastavkom stvaranja –) konačno oteo i zauzeo sam Tot-Hermes! Tako on konačno seda na – iz *krst-kruga* podržavanja *nebeske kupole* – poluizveden *presto*; – i to preobučen u ličnost onog, na vrhuncu samosvesnog vladarstva iščezlog, subjekta – Majku! Hibernacija žalne uspomene na davna vremena – *Smrznuto Severno nebo*.

- 5) Upravo zbog toga što Šu i Tefnut, već u talasnoj kugli svog sprežnog postanka, stvarahu onog **trećeg** – višak slobodno-valentne sile *muzičkog jezičja*, koja je spram *njih* ono prestupno „treće-ipo” (jer je uvek, za polustepen, veća od same sebe), – *oni* upravo na vrhuncu dvosprežne im samorefleksije odričaše svoj samodovoljni svet, zarad iz njega ispoivrnutе volje za jednim obnovljeno stvaralačkim samopremašivanjem. Tako oni žrtvovahu jedan **hiperrealno lepi svet, kome već na nivu čiste zamisli ne beše ništa sraz-**

merno, tek zarad nastanka sopstvene im udaljene poredbe – koja tu ne trebaše toliko zbog drugih (svetske palanke) koliko zbog mogućnosti održanja trenutno im izronelog efekta sprežne samospoznaje, na ravni pojavnog. Tačnije: zarad postignuća čuda ozakonjene beskrajnosti; te zarad stvaralačkog zaigravanja sasvim oprečnih im ideja o izvorima njihovih simultanih pojava, i to sve unutar nemerljivog konteksta prasnog...; – hipersinhronijskog sveta, koji jedini bejaše kadar za porađanje jednog umnožavajuće mikrokristalnog prostora pri-sebi-ozbiljujuće ideje duševnog blizanaštva... A to je upravo porađanje fluida neuhvatljive zakonitosti nepovratne drevno-vremenske lepote. Jer to premašajno "treće-ipo", kao učinak rada *bolom postale samosvesti vakuuma*, jeste naglo oslobođena svetska duša; – ujedno, duh upojedinačene Kait/Anime, nenadano samorazvezane Feniks-Devojke, s kojom Šu prvi stupa u komunikaciju. To beše ono što je Tot hteo *zarad sopstvene vladavine na zemlji* prisvojiti – a što mu je (putem neslućene snage do-neba-dignutog talasa prkosa) najzad odbeglo – *na Severo-zapadnu stranu sveta*.

* * *

Nasuprot obmani kakva dolazi od Tota-Hermesa, moglo bi se reći da *sinoptička zbilja zlopogledina*, odnosno, točak dis/harmonije /koloplet-okolo-sveta/, što sačinjava jedinstvenu /petodimenzionalnu/ sferu /hiperboličke/ vladavine Majki, jeste nešto što se *u principu ne spušta u ovozemaljsko* – jer je ono u-sebi-dovoljno kretanje Daljine – te se njoj može izgraditi samo poredba (jezik slika) u ovozemaljskom! Ali, zar ne beše upravo to sam uslov mogućnosti za to da bi se i ona sâma, za nekog istrajnog tragaoca na zemlji, jednom vidno rasklopila? I to upravo zato da bi ga u sebe – iako nadudaljenu – preduklopila, te da bi ga time postavila u raskrstnu tačku plana svekolikog stvaranja!

Dvojni točak Harmonije beše „mlin” neizbrojnog sitnjenja „oka” predviđenja puta praničije želje za uskrslim postajanjem. I on, iz taloga patnje tog ukletog putnika, obeležavaše put njegove plovidbe kroz beskrajni, svetlosno-prelamajući eter. **Dakle, „mlin” etera tu beše sazdan mehanizam multiplikujućeg uspona „čiste”, ili pranesituirane želje. I to kao oblik zrenja rastućeg okeana želje za sopstvenim idejnim predsveubličanjem; – a to je ono po čemu je ona istinski istrajna želja već u začetku razrešena od uslovljenosti. Jer, čista želja sebe ozbiljuje tek u vakuumu**, budući da samo u njemu ona postaje sebi dovoljna za postignuće sopstvenog objekta: **dok se svaka slučajna, ili, nečim uslovljena želja već trenutno gasi, onda kada se nađe u vakuumu**. Zato je taj vakuumski kristal (– *Horovo Oko*, udvojen točak (po)-noćne (dis)-harmonije –) upravo onaj nemo-neutralni sudac svakom pokušaju falsifikovanja (zaustavljanja) pokretnog brikolaža: muzike pred-(ne)-usklađenosti zasebnih pečata se-

be-stvaralaštva. **Otud tek ona samonikla, u-sebi-nezavršiva, samoodržavajuća želja u vakuumu, jeste ono što podupire sobom krajnje-izvagan oblik čistog postojanja:** – čistinu razotkrivanja merila za sebe-razlikovanje bivstvovanja spram njime sâmim „ironijski” omogućene protiv-sebe-ideje o preovladavajućem ništavilu. Otud tek samo ono „moći poželeti nešto u vakuumu” jeste na-sebi-ozbiljen pokret čistog duha, ili samopaliteljska svetlost širenja mikropauzične šifre sopstvenog praživota kroz čitav neživi kosmos.

* * *

„Samo onome kome je dato da uhvati međutrenutno-trenutni lik smrti, tome se ne gasi oko kada treba da gleda u smrt.” *

(Herman Broh: „Vergilijeva smrt,“)

Ovo je *paradoks prazne kutije*:

Gnozu zapravo ne čini sadržaj Crne kutije (jer ona je konturno sazdana od navedenih osam zasebno-božanskih kutaka) već sâm kôd njenog otvaranja: – dvojni ključ njenog rasklopa; jer ona *niotkuda, čudom* porađa svoj krilato-izletni sadržaj. Jer šta je ono što se uistinu može naći u *gnostičkoj kutiji* (– krilatom kovčegu Ozirisa) ? – Pred-zacrtan lik sopstvene smrti, za svakog onog koji u nju prevremeno pogleda. Ali, ako je neko već jednom probio zatvoren horizont svog zemaljskog očekivanja, ili, napeti luk svog neophodnog odstojanja, zarad sagledanja suprotne strane svoje (prikazne) smrti (jer lik smrti, *iscureo* iz kutije, može se uhvatiti samo uzdignitim dvospojnim ključem; dvounakrsnim ogledalom), taj će se odupreti sili vrtoglavog pada u sâm događaj kosmičke smrti. Jer, to je događaj kojim je i taj neko neznajući već obuhvaćen. Samo u takvom slučaju – tj. jednim ustrajnim pogledom kakav traži prostranstvo vlastite neistržene smrti – neko bi zaista i mogao savladati preprozračnu svetlost smrti, što već unapred zagušuje varnicu ma čijeg pojedinstva. Samo takvim pogledom koji gleda „kroz”, a ne u stvari, neko bi uistinu mogao izdržati gledanje u sopstvenu smrt, te bi mogao uspjeti da prelije u svoje oko njen međutrenutno rasklopljen lik. I tek tada bi taj neko spoznao da **raskriljen lik smrti nije** (shodno očekivanju upisanom u horizont njegovog predznajućeg pitanja) **dvostruko, već četvorostruko složena slika**: jer je razlika između Ja i Drugog (0=2) preslikana u Drugo, i zatim još jednom prelomljena u Njemu (2=4). Otud mesto situiranja viška sile (pobeglog iz date kutije) jeste ovaj njihov uzajamni presek, koga čini **tačka beskonačnog odsustva**: to je šupljina što služi za primanje oka samo jednog zbiljski odvažnog karaktera, ili, u protivnom slučaju – za nečije međutrenutno usmrćenje. Budući „sud krajnje stvarnosti”, on je istovremeno i šuplje-osvrtni bez-sud kao do-upis

u njega samog – kao u sinopsis stvaranja – odbegle praslike jednog hiperefektivnog viška smisla, proizvedenog iz *malog/mačjeg oka*. A to je upis viška budno-sanjalačkog zrenja jednog dotad neshvatljivog načela: načela nesvodivosti praosnovne razlike između dvaju duševnih blizanaca, vidljive upravo iz oprečne perspektive *malog oka*. Jer upravo to je ono što se doupisuje u *veliko oko*, bunar u-sebe-vraćenog sna prostranstva – dakle, u lebdeće-ničiji plan stvaranja. Ali je taj „sud krajnje stvarnosti” istovremeno i jedan sveobuhvatno-duševni, podzemno-vodeni filter vasiona, kao ujedno regenerator snage iz poslednje crnozemljiste dubine planetnog preobražaja.

Stoga:

Subjekt zamisliteljstva **prve ponorne razlike** morao je iščeznuti za ravan te razlike (ravan koja se meri jačinom *svetlucavosti noćnog neba*) – da bi se ova (kao sopstveno osiromašena obelodanjenost *s jutrom*) uopšte i pojavila (u vidu dva nezavisna blizanca, Šu i Tefnut) – ; te da bi se onaj pol te razlike koji se od ovog pra-subjekta „više razlikuje” (a to je Šu, *duh magnetne šupljine*) preokrenuo u *duševno-svetski* postav *nove subjektivnosti* (eterski nemo *Oko Harpokratovo*). A to je oko istrajavajućeg zurenja u *drugu smrt*: obustavu daha apsolutnog objekta (*duše sveta*, kao u-sebi-zatvorenog *skupa pokojnika*) – dakle, oko koje je (jer za svoju tamu ipak zna) **i još nečije oko** (sopstveno-svetlosno oko mačke koje lomi oko apsolutnog objekta). To je, dakle, drugo *od-vlasnika-odbeglo* oko koje reaktualizuje prvu ponornu razliku samo u svetlosti podsećanja na paradoksalno mesto njene primalne pojave: – na nigdinu njene subjektivizacije, odnosno, prazno-prostornu tamu svemogućnosti (*obrnuto nebo*). Stoga ta *uskrsla svetlost* njene rasvete jeste *kosi zrak iz mačjeg oka* (Tefnutinog) – odnosno, ono što milionito prolama mir eterskog zaborava (princip celovitog sveta kao rada nijansi, a ne kontrasta – jer ovi drugi uvek ostaju u mirovanju); te što pritom ne pristaje na zaborav skale premeravanja dubine početka: jer to je ono pomoću čega je mogao da diše *otvor svetlosnog porekla*.

Samo je jedan jedini subjekt (zvezdano-rojevna Gospa Nut) postao i uprkos *apsolutnoj nemogućnosti*, – **i uprkos pretnji apsolutne samoće**, što zove zovom *nemogućće-apsolutne utehe*: u vidu one podčujne pesme sfera, što dolazi iz nebo-okeana zaborava-na-sebe svakog subjekta. I taj prvoizroneli subjekt nam je ostavio samo obris ulazno-izlazne spirale sopstvenog postajanja, – senku zapetog luka što preokreće sopstveni cilj /ponoćnu tačku *Njene samospoznaje*/ u početak *drugog*, *Njoj sasvim nepoznatog* subjekta /stvorca?/ – usled koga i *Njome*-stvoreni svet /lepote-u-samoosvetljenju/ postade beskonačan,

PRAISKONSKI BLIZANCI – Šu i Tefnut

Čun kliženja u drugu beskrajnost ima, na svom pramcu. skarabejska klješta – koja prevode prvu, bledu i drhtavu zvezdu (Astartu) preko ponora. A sama ta klješta pri tom su **mesto ukrsta** dva dajmona/karaktera (Tefnutinog puštenog Kaa, i Šuove puštene Kait). I ona proizvode **fluks** (Astartinog) **polja**, ili polutrenutno izvagan **ugao** (njenog) **zamaha**, zarad uznešenja u najdalje sfere. Kolebljiv je pri tom pravac plovidbe koji, bivajući **jednom fiksiran u umu ptice**, biva odmah i **svinut**; uskraćen daljem protoku vremena, čekajući na kraj istorije; odnosno, na veliko pra-dato obećanje (sročeno u trenu provale vulkana).

Jer, u tome je **razlog njenog melanholičnog bdenja**: odustajanje dalekovide ptice od vlastite prapočetne vizije, koja je imala mogućnost da se ostvari i pre prolaska kroz skalnu ostalih, u sopstvenoj joj rep-perjanici sadržanih, ustreptalih mogućnosti. Iako od sadržaja tog providenja ostade samo **bleda korona**, dim putokaza nasukava njegov poslednje žareći **ostatak** na Sever; ovaj, međutim, biva isključen iz daljeg protoka vremena. Jer, sve ostale mogućnosti-u-skali providanja, kao vraćene-na-sebe, nemahu svest o ovom učinjenom **preskoku ponora** i njime zadobivenoj **široj vizuri**, te svaka ponaosob mišljaše da je tačka apsolutnog početka. Prva – iako iluzorna, zauvek efektivna – predstava o postignutoj jednakosti, koja dovodi do potresa i pomračenja Sunca.

Smrt-u-snu proročke Ptice jeste brodolom Lađe koja pronosi Ideju-o-jednakosti, a čiji se Odvaljen Kljun zabada u Kamen – iz koga tada propevava **čitava preskočena** povest njenog građenja; i to unazadnim smerom, koji je **dodatno** upisivanje strelice njene samoorijentacije – u prostoru u kome nema ikakvih međa! U neizvesno založena Ideja, u nepovrat bačena Kocka. **Gubitak prapočetne vizije** – putem sloma njenog samozapečaćujućeg vrška jasnosti, koji izliva vlastito-proizvedeno mastilo i boji njegovom tugom sva osvitna nebesa. **Ali to gubitništvo je korisno**; ono je povratak u **kristalnu pod-osnovu** prvo-postavljenog pitanja, u kojoj pluta oštrica beskonačnog susaznavanja između Ja, Ti, Mi i Oni, – a što tvori osovina Odmaknute Sfere (Domena Svečanosti). Njene prah-zvezdane uzde, međutim, vuku samo **dve izmenjujuće jer prvo-polarizovane krajnosti**: to su Šu i Tefnut, par iznimnih blizanaca, osovina učvršćenja kolebajućeg prastanja, temelj daleko-buduće gradnje, te središte zavetnog znamenja – upravo zbog toga što oni jedini vide ono što njih same, u uzajamnoj sprezi, predodređuje. **Samo oni vide oko sveviđenja i stoga mogu da skrenu predviđen tok stvari**, to jest, da izvrše premašaj sudbine. Jer oni od samog boga Raa preuzehu moć osvetljavanja – onda kad on beše potresen povratkom sopstvene stihijske sile (tj. uzvraćenim mu zmijskim

ujedom). I tada on, ophrvan bolom, ovu razbi na bezbroj fragmenata odražene svetlosti: – rođenje sazvežđa svih ljudi. Nenadani izlazak, iz kugle svetlo-vodenog prostranstva, **pruge dalekog horizonta**.

*
* * *

Šu i Tefnut – vas koje je u vidu najnesusretljivijih suprotnosti izrodio ambis pravodenog prostranstva, pa ipak, iz neograničene mogućnosti igre međudejstava sami sebe iznova poništavate i rađate – , **vi** koji se uzajamno ne ograničavate u praznom prostoru koga iz pra-haosa nehotično kristališete, pa ipak, uzajamnim ogledanjem jednog u drugome određujete njegove *konture* – spajate krajnji rub onog gore s vrelom nebo-ogledanja u onom dole – ; **vi** koji tvorite dvojno zrno okeana pred-stvaranja, već time što ste uzrok ustalasavanja prvobitnih voda sred tame kosmičkog pra-sna; ...**vi** što dovodite prvobitni haos do sedimentacije u uvijeno-latičav cvet, onaj što proishodi u zakon *druge* beskrajsnosti – i to tako što tvorite onaj neuhvatljivo-čujan, dvojno-spiralni glas: – glas u recipročnom saglasju, što izvire sred nemote vakuumske gigant-kristala: onog što dostiže nadudaljenu harmoniju svih, niz talasne poljane disanja policentrički rasutih sazvežđa, kotrljajućih prah-kovitlaca udvojeno-eliptičnog okeana Noći – ,

...kada biste **vi**, umesto uvek iznova ponavljano uranjanja u kristal što oda je sliku vertikalnog preseka jednog eterično-penušajućeg fluida (– tačnije: zamiranja u zaustavljenoj slici daha svladavanja sveokolnog mraka vakuumske neizvesnosti –) tu istu strahotno usamljenu tvorevinu (izvorno konstitutivno) opazili kao obrnut temelj rasta jednog tek buduće-piramidalnog zdanja – ; ... jedino tada ga više ne biste shvatali kao pretpostavku jednog unapred određenog smeru: – smeru dorasta vasijske brod-piramide do tačke vihorskog otuđivanja njenog ne/ujednačeno četvorokrakog vrha. Jer, to jeste otuđenje upravo u smislu iskonu nedosledne, loše izvedene apstrakcije od horizontalnog preseka date piramide, koji je – u vidu slike projektovanja u beskonačni eter koordinata za tačnu lokalizaciju jednog tek moguće dostižnog, dvosmerno zračnog vrha – sinoptički predodređuje – ,

...kada biste samo pomerili akcenat težišta **vašeg** uzajamnog praodnošenja, od samog centra njegove vrtložne sprege, i time, putem jedne retroaktivno/periferijski stečene refleksije, zauvek poništili mogućnost *loše apstrakcije* – upravo one koja poništavajuće apstrahuje od *malih razlika* koje svojim slobodnim lancima veza jedine i tvore moć istinske ekspresije krajnjeg ponora apsolutnosti...

; tada biste – tek iz osnova ovog **vama** izvedenog kretanja **od** centra – sagledali i to da je taj bivši vam centar, zapravo, samo loša aproksimacija zamišljeno-sve-centralne tačke kosmosa, – tačke koja je uistinu sazdana od dva zraka, ukrštena ponad težišta krilate poluge, i to poluge uznešenja sfere privezano-zemnog u razvezano-vasionski prostor lebdeći neuslovljenog događanja; – te biste **vi** otud sagledali i to da je slika vašeg predašnjeg načina viđenja periferije samo loša aproksimacija kružnice *tačka sudbine*. I to tek usled demonski ubrzanog kretanja *na desno* dvojne **vam** sprege kukastog krst-točka – tačnije, usled postupno sve više ubrzavajućeg kretanja u smeru otuđenja zračnog vrha piramide od bazične joj ravni vlastito-ushitne samoprojeksije – ; gde time taj ushitni vrh biva površno/rekonstrukcijski izokrenut u svoj, najpre ka-gore-izračen, a tek zatim na-sebi-zaleđen antipod – kao, zapravo, antipod svojoj iskonski-životnoj ogledalskoj vodi zaveta na nadnaporni čin dvounakrsne sveuzajamnosti stvaranja – ; ...i tek nakon ovog saznanja **vi** biste mogli jedno drugo, pred celim vasijskim beskrajem, zaista da izreknete: – i to upravo u smislu otpuštanja suštine Drugog u *ozvezdan sipki prostor (mesto intersubjektivnosti)*. Jer, tek iz osnova takvog **vašeg** pra-opažaja prostora sopstvene (a za sve druge skrite) mogućnosti jedno-drugo-stvaranja, mogla bi najpre Tefnut, iz konačno samootključanog dna same sebe, Šu-u ovako da progovori:

– Beskrajna sila što treperi sred strujne tišine međuprostora našeg uzajamnog sagledanja, nesposobna da unutar ovog ograničenja samu sebe obuhvati te da se u svojoj vasijskoj razmeri sagleda, prekoračuje nas same, razvezuje etersko polje našeg praukrštanja. Jer to beše polje pra-eonskog susretanja naših dveju *projektivnih* paralela – **pred** nečim *njima* pra-srodnički trećim – čiju polugu izranjanja iz ponora središta činismo upravo **mi**: – odnosno, naše sveto uzajamno razlikovanje već na nivou prvobitnog oblika jedinstva, te na nivou njega istog, kao kružno-izlazne utrobe Noći, njegova samoodnosna zbilja – osnov moći za neispoljeno suštastvo Ra-Atuma da se lebdeći samoodržava nad ponorom...

– ono što izrasta iz međuprostora našeg uzajamnog sagledanja veće je od nas samih ... Jer čak i ono, tek putem nas kristalisanom, zrno sveobuhvatne svesti, beše najpre samo nemo-brujeća vest – o apsolutnoj nepoznanici rođenoj sred nas samih; dakle, vest koja – kao od naše strane usaglašeno-puštena – tek treba da se iz eonske daljine projektovanja svog otuđenog zova odazove. I time da povрати duh zaključanog prostranstva-iza-obzorja, koji od zemaljske sfere dramskog zbivanja davno već beše zaboravljen, nazad u područje ljudskosti; – te i da time, kao apsolutna nepoznanica, upravo putem sobom darujućeg dvounakrsnog ključa za jedno dubinsko-praljudsko disanje, konačno omogućiti to da saznajno-ljubavna sila – *beskrajna sila ljubavnog razlikovanja* – samu sebe uzme za predmet saznanja;

i to putem ključ-zova podstaknutog ključ-eha; jer samo ovaj drugi može sobom da pronosi snagu nepoznatih prostranstava... ; – i tako sve do u jedan svinuti dah: – po/noćni svijutak /snagom ljudskog proživljavanja sviknute/ daljine, koja se upravo iz opsega sebe samog u svoju večnu plovidbenost otiskuje...

– i ta ljubavna svest o ponornoj neizvesnosti vlastite sadržine, jeste ne drugo do odrekli krug eha jedne eonski-izvesnosne, dah-praznosne samosvesti – to jest, njeno vrtložno iz-sebe-proishođenje u munjevit znak sopstvenog razabiranja u sopstvenom unutrašnje-olujnom protivrečju. I time je, kao samosvest Odsutne, ujedno pra-vid našeg budućeg ispunjenja – unutar kuće <I> od kristala našeg uzajamnog ogledanja. I taj pra-vid plutanja hladno-zvezdane svetlosti tu ne potrebovaše ništa izvan Sfere svoje neograničene mogućnosti, već stoga što prostor svakog dodatnog čina predadržavše unutar neispoljene svesti Nje iste. Stoga, sve dok se ovaj *naš* posmrtno-ljubavni zahvat beskraj, u vidu Sopstvu prekoračujućeg pogađanja stecišta pulsiranja eona, ne prenese u nečije pojedinačno srce proživljavanja... ; i sve dok se ovim pulsom zgomoljujuće stravičnosti onostranog ne prožme do kraja krvotok sopstvenog mikrokosmosa, niko neće spoznati merilo opstojavanja glasovnog izvorišta ove ljubavno sebe-prelivene sile. Jer to je merilo trajno-odstojnog opstojavanja *dvojnog glasa u (ni)-jednome* – koga kao višenijansnog izlučuje, iz procepne nemote vakuuma, samo još hipersenzitivno podrhtavanje pera iz temena moje glave, mene kao buduće Majet – ; odnosno, mene kao izvagavaoca tačne mere prèdiva za ponovno uspostavljenje zakona samopokretne ravnoteže – na palo-obnovljenom Prestolu, gde se konačno i dogodio *rasklop mog dvosložnog ključa*; odnosno, gde se on do-krajaraštavio u *osu vetrokaza* – prolaz za dalje sebe-pretumačivanje one jednom već zapečaćene odluke /na bezgraničnu samožrtvu/ moje nebeske majke Nut. Jer, *ona*, usled darovanja sebe svemu i pre objave sebe kao beskonačno nadličnog jastva, ekonomijom čistog ne-identiteta uslovljava, iz *daljine*, povratak svega sebi. Tako *njena* daleka objava, što dolazi tek pri samom kraju penušavog isteka-iz-sebe *zavojite školjke vremena*, jeste uskrsavajuće jezik-tkivo *novog*, poetski živo-organizmičnog kosmosa; – odnosno, alhemijska formula preobrazde svih, upravo *njome* omogućeno-dopuštenih, strahota vasijske neravnoteže – u /u zagrljaj svetoj samoći/ zauvek odbegli plamen! Ali, to je istovremeno i plamen sopstvenog ganutog davanja rasvete jednoj, tek ljudskom patnjom novodosegnutoj, ravni neba – u vidu zrcalno tek zadobivene čistote /u isti mah novog i starog/ tamno-zapletno-korenitog tla pred-sve-početka.

– ali, pitam se, gde je *ona* sada u ovom među-vremenu, dok skrivena od svih alhemijskom šifrom svog preduženog trpljenja podnosi strašnu cenu razvoja svetsko-vasijske celine – do praga ulaska u stanje apsolutne slobode? Gde je

ona, koja je u isti mah apsolutno nedostižna i posredno /saosećajno/ prisutna u svemu, znaš li gde se *ona* u ovom stešnjenom među-vremenu nalazi, o ti, Šu – neizmerno otmeni viteže <2> u službi nedokučive gospe Nut? Nije li u *brodskoj utrobi* Ra-Atuma, kao tajno *njegovo ime*, šifra sveoživotvoravanja, dvojni ključ belo-tekstualne gnoze koja se potajno odnosi na *nas*? Otud, svi mi tek usled *njene* ekonomije darovanja sebe beskonačnom prostoru izdisaja, nama samima neznano dišemo sopstvenu unutrašnju prazninu, – jer to je *njome* nevidljivo usmeravan rast vasiona ka unutra. I upravo usled toga ja žudim da se sa najviših, zaleđeno-strmih litica uzimanja zamaha za odašiljanje prigušenog zvuka zanelo-najskrovitijeg prostora svog srca, survam *nazad*: – sve do u zračni eter plavozelenila, što počiva unutar nebo-okeanskih dubina oka tvog. Jer, zureći u njih kao da zurim unazad u dubine sopstvene; jer, prozirući svojim pogledom u njihov pećinski prostor kao da istraživalački lutam kroz *zaboravljeno prostranstvo mog porekla* – pronalazeći u njihovom najskrovitije-senkovitom uglu onu dugo traženu, vernu sliku mene same, u kojoj se ja po prvi put svima prikazujem u kontekstu moga, iz sebe same tek stvorenog sveta: – onog sveta čiji si princip izrecivosti upravo ti, o Šu! Stoga, tvoje oči jesu kapija-medijum odašiljanja prasliske mnome nadnaporno smišljenog poretka svetske pravde (Majet) u jednu još opšte-nesaznatu beskrajnost. One su kapija otpuštanja jedne, sred ponora ljudskog jada upravo usidrene, *lađe neba* – u penušavu lakoću večnog joj opstrujavanja svih svetlo-izuvijanih putanja posmrtnosti: – vid tonski-prelivnog svladavanja okolno-vakuumske crnila. I tek to jesu mnome iznova pronađeno-stvorene, bezdano-okeanske oči tvoje – o ti-Šu, neizmerno otmeni viteže, što si u službi naše zvezdano-rojevne gospe Nut!

*
* * *

Krug neplemenitih duhova, koji se okupio oko *ovo dvoje* u zemaljskom pravremenu, a koji je pritezao širinu *njihovog* telepatskog odstojanja, kadru da filtrira sav okolni crni beskraj, najzad je prsnuo i raspršio se. Tek tada su do *njih* dospeli i *viši odmetnički duhovi*, što potiču iz *sveta nadmesečevog*. Otud bi ma ko od njih novopristiglih – izašlih iz prostora jedne *mnogo dublje starine* – za ovaj svet-u-urušavanju mogao reći:

„Razlaz je nepopravljiv; sve su mi stvari daleko, jedino što me za njih vezuje jeste sposobnost gledanja (...) Uskoro ćemo usmeriti kljun ka nečemu što nijedna obala ne opasuje, i pod opremom silnih jedara, naše će napredovanje kroz sredu srede čudovišne večnosti biti obeleženo jedino pozicionim svetlima.”

(Pol Klodel: „Zemlja viđena s mora”)

&

Otud je upravo ovaj par stvaralačkih suprotnosti, što je sred nigdine zaborava kristalisao obrazac za sve potonje kosmopoetsko čitanje/pisanje, dao jednu novootvorenu mogućnost /što važi za sve eteroplovne ljubavnike/: – da kao konačno oslobođeni jedno drugog, te umesto da jedno drugom zaklanjaju strujno otvoreni, veličanstveni horizont uobličivo-svemogućeg, samo još zure u prostranstvo nepojamne slobode; zriju čistinu *zadobivenog* početka stvaranja <3>.

APENDIKSI:

<1>

Jeka glasova, čuta unutar *brodske olupine* – *kuće ne-susrelih blizanaca* – jeste složeno mozaični govor *pokojnika*, koji ovima istima /kao za *udaljena prijateljstva* egzemplarnima/ daruje *unazad* njihovo – Sferom zvezdanog predračuna zaplenjeno/spašeno – Vreme /*zlatnu kopču* – *povez beskonačnih svetova*/.

<2>

Trubadurska tradicija, nastala u dvanaestom veku u južnoj Francuskoj, vuče poreklo iz staroegipatske kulture. Upravo u tom smislu ja ovde upotrebljavam termin iz mnogo kasnijeg vremena.

<3>

Čistini *novog stvaranja* odgovarao bi ozaren misaoni mir Betovenovih gudačkih kvarteta „Razumovski”.

II DEO

NEITINO OBZORJE – prag novog eona

Nova (pojačano savesna) elita-na-zemlji – ne bi bila ona za-svet-nezainteresovana, s fiksnog udaljenja objavljujuća, nego jedna koja se (kao svud po zemaljskoj kugli razbacana) stvara pod nevidljivim vođstvom mrtvih: – preokret na pragu novog eona! A taj je sam prag *podzemna riznica, sunčeva zaklopljena zenica* ili Amentet – predvorje Duata (noćnog puta) gde mrtvi čekaju barku zalazećeg sunca. U njemu se (kao unakrst prosečenom „kvadratu”) vaga da li će neke duše nastaviti put kroz Duat (beskonačno izuvijani put, ponoćno-obrisni „krug”) ili neće; te da li će biti sposobne za ovakvo jedno vođstvo-nad-živima. Stoga je u preistorijsko-egipatskom svetu jedino Neit, *boginja zapadne strane*, uistinu beskonačna: – kao lučnim odaslanjem strele, iz Okate Zemljine Šupljine, postignuta eksplikacija zagonetke višesmernog vremena. Jer, zapeti luk i strela Neitini, behu ne drugo do prvi izraz sveopšte želje za probojem vremenskog kruga: – za razrešenjem pojedinčeve volje iz čvora u-sebi-sudarnog vremena.

(sledujuća priča o prosečenom krugu vremena, kao i njegovom uvijanju, radi dara – kao izvan-vremenog, nadolazi, čini se, *sa zapadnog horizonta*)

„Obris kruga je očigledno u centru, ako se to još može reći o krugu. (...) Tako bi se mogla pratiti odisejska struktura ekonomskog pripovedanja. (...) Ali, zašto bi se zapravo želeo izlaz – ako imamo dar? Zašto želeći iz njega izaći? Zašto želeći izbaviti se iz njega? ... Krug nas je već postavio na put vremena, i onog što kroz krug kruži između dara i vremena.”*

„(...) Svakako da, na određen način, krug treba nastaniti, kretati se u njemu, tu živeti svečanost misli, i dar, dar misli ne bi mu bio stran. (...) ...dara može biti samo u trenutku kada će svaki drugi protok biti prosečen, i pod uslovom tog trenutka. A uz to, zar ne bi trebalo da trenutak probijanja (vremenskog kruga) ne pripada više vremenu. Zato smo i kazali „pod uslovom toga trenutka”. Ovaj uslov se tiče vremena ali mu ne pripada, ne proističe iz njega, ne bivajući ipak više logički no hronološki. Dara ima samo u onom trenutku kada paradoksalni trenutak (u smislu u kome Kjerkegor kaže o paradoksalnom trenutku odluke da je to ludilo) cepa vreme. U tom smislu, nikad neđemo imati vreme dara. U svakom slučaju, vreme „sadašnjeg” dara ne može se više zamisliti kao sada, odnosno kao sadašnjost povezana u vremenskoj sintezi.

(...) ...Hajdeger precizno kaže kao je krug možda samo jedna figura, poseban slučaj, uključena mogućnost. (...) Govorili smo načas: „Počnimo nemogućim”. (...) Od nemogućeg u obliku dara? ”***

(Derida: *Dati vreme*)

Ono što *sobom* daje jemstvo (*up. krug*) ozbiljivosti-na-sebi jedne ideje, a što pada kao nužan zalag toj ideji (*up. Neiti*), mora unazadno da reflektuje neminovnost vlastite prinesenosti na žrtvu *razvoju sveopšteg* – kao sopstvenu slobodnu volju. Jer je u te volje osnovni podsticaj jedna *podzemno-zrcalna samofascinacija*: pokretna slika naveštenja *njenog* premašajnog dela, sažeta u *oku ohladnelog vulkana*; te koja je ujedno i dar dvosmernog vremena: – onaj što se uvek vraća svom pošiljaocu, kao svaki put po malo uvećan, ali ostajući pri tom (za milenijume) konstantan u svom opštem protoku.

Ono što je tu (kroz krstasti točak) založeno (sâmoj Neiti) igra ulogu žrtve, iako to nije i ne može biti, jer je uistinu (– kao belina putujuće sfere, dahom usidrene u najdubljem podzemlju –) nezadržljivo! I ono to čini samo usled toga da bi postalo mamac razotkrivanja onog ne-darujućeg – čiji prostor potrle mogućnosti /*cug podzemlja*/ jeste neophodan za uskladištenje *suviška samog dara*; tj. visine/dubine njegovog, usled prekomerne širine sunčanih povratnika, upravo prestešnjenog daha.

Blizanci Šu i Tefnut – behu horizontalni povratnici Sunčevog Oka te *prvi sunčani par*; – onaj koji je tokom celog svog života na Zemlji gradio temelj Ozirisove Palate, krstasti točak Sfere, ili osu nebeske poluge, i to sve zarad Sunčevog bespovratnog uznešenja u Noć. Postojao je tu i jedan neuspeli pokušaj da *oni* budu zazidani u Sunčevu Grobnicu, učinjen tek zarad toga da bi jedno pretvorno-novo (trajno kolapsirano) sunce moglo nepotpuno da uskrsne – kao polunepostali Skarabej, Geb, koji jedino zna da sakuplja i upija umrvljeno-zvezdani otpad. Taj zlopokušaj, međutim, nije uspeo, jer se uvek novoozvezdavajuća Nut – rastom vlastito-lebdeće ravnoteže – jednom zauvek odvojila od Geba /*up. Zemljine gravitacije*/.

Međutim, tu oslobađajuću refleksiju steći će tek jedna (*prauzročna*, Tefnutina) strana založenog (i to kao *oko podzemlja*, što je provalilo *hladno-vulkansku kupu*), dok ona druga (*krajnje-posledična*, Šuova) ostaje tamo gde je i inače bila: – pod svodom noćnog/izvrnutog neba, i to kao njegov glavni potporni stub. I da bi ova uloga združenog žrtvovanja bila /pred jednim tek smišljenim neprijateljem/ ubedljiva, dolazi do zamene između uzajamno povezanih uloga Šua i Tefnut, gde Šu privremeno napušta noćni svod (Nutin *obrisni put*) a Tefnut ga zamenjuje – i to tako što navodi Geba (– tamni kolektivitet; „duh plemena Dana”*) da obelodani svoju (potajno „kanibalističku”) nameru, koju tek *grom* (– sud budućnosti pred-sadržan u prošlosti, a ispoljen kroz procep sadašnjosti –) *preseca u zlo-dovršenu*. Tako nastaje najvažniji putokaz za mrtve: *kalemljeno drvo-munja*, kao *ruka sudajina* – koja se ponaša diferencijalno: neke duše otpušta u kruženje Duatom, a neke trajno zadržava u Amentetu.

Mesto ne-susreta dve suprotne smernice vremena jeste *veliki prasak*, dogođen na nivou čiste sinpose – upravo usled nemanja dovoljnog prostranstva za razvoj koordinata vlastito-rasejavajućih zaostataka. Vizija trenutka tog ne-susreta bila bi sledeća: – dva zraka umirućeg sunca prosecaju (od iznutra) barku njegovog zalaženja, i to kao izvesna *koplja* ili *razilazni rogovi*, od kojih se samo jedan (zapadno stremeći) poklapa sa lažnim pramcem, bivajući istovremeno suočen (ne-sudaren) sa *zvezdom severa*, zakačenom za sam pramac, usled čega dolazi do skretanja s jednom utvrđenog smera plovidbe. To je ponavljanje onog u-snu-zgođenog *na drugoj strani sna* – kao, zapravo, **ublaženje one napetosti što je vladala u vremenu „pre” stvaranja**. Jer, nužno je to da nema *jednog jedinog* praska, zauvek-efektivnog, nego samo lanaca prasaka poteklih od onog *virtuelno-prvog* praska. Ali pri tom ne i ne-realnog: jer on se jednom *uistinu* (– na ravni svog lebdećeg samosmišljanja, kao bitno razlikujućoj od ravni svojeg zemaljskog ozbiljenja –) dogodio, da bi tek zatim postao naspram-svega-izmaknut: – *paradoksalnom odlukom**.

Poklapanje između nečijeg lika i odraza u ogledalu (uporedo: sklapanje sa-veza između *živog* i *mrtvog*, i to kroz refleksnu površ *slike umrlog*) jeste iluzija sa trajnim pozitivnim efektom. Jer odraz/mrtvi ne može preći granicu ogledala i dopreti do lika/živog. <2> Ali ga može nagnati na to da *udarom o ogledalo* izazove *jeku* i razbije tamnu silu njegovog zova – na serije zagrobnih vremena/svetova. To je **velika iluzija reciprociteta**: ništa se ne događa s ovu stranu ogledala, osim naginjanja lika/živog k odrazu/mrtvom, te fiksiranja od strane mrtvog tog sâmog ugla naginjanja. Paradoksalni učinak svega toga je da **mrtvi živog trajno vezuje za ovaj svet; zapravo, obavezuje ga na ono poluvremeno opredeljivanje koje proseca kopču, pod kojom diše zlatni** /do kraja ne-prizemljen te stoga podzemljem usisan – *odgođen/ eon*, te tako oslobađa njegovu nigdinsku (u čahuri sažetu) samosvest. Pri tom, desni krak/rog ovog nadzemnog šestara/obratnika zakačinje/ubada *jedan* od *mnogo* svetova ka-beskonačnosti-stremeće *zapadne strane*, dok ga levi od desnog preuzima i spušta na mesto novog rođenja Sunčevog.

Krug, kao „koloplet luna”* (Edgar Po), tek je efekat izvagano-podjednake međuzavisnosti *sveta mrtvih* i *sveta živih* – odakle nastade jedna grčevita sprega: uvrloženo-kukasti krst, *točak zlosretne sudbine*. Jer ta međuzavisnost beše pre-intenzivna te je došlo do kratkog spoja, tj. do lansiranja u-sebi-zapretene smernice vremena (strele Neitine preodluke) – u novu (novopotvrđenu) dimenziju (izvesnog posmrtnog, procepno-otvarajućeg) prostora; – u *procesualnu ili drugu beskonačnost*, koja se rađa tek u prostoru večite oscilacije, Idejinom samobitnom čorsokaku. Tek to je Amentet, kvadrat-u-krugu, *pred-rešenje paradoksa prazne kutije*.

Prazno jezgro plamena (– *prva predstava o krugu* –) beše oko-u-peru na temenu Majetinom; oko u *zastavi lađine katarke* koja najpre sudiše mrtvima, te zbiraše *zlatan broj* isključivo *drugih* smrti. To oko još ne beše zainteresovano za premašaj kugle dovršenog bitisanja. Tek kada se njegovo pero /provalom gneva virtuelnog samožrtvenog entiteta/ *prolomi ka zapadu*, tada je to poslednji sud i za mrtve i za žive: – *Dvostuka Pravda (dvodelna dvorana sudnice)* – koja traži izvesno preko-vreme za svoj sveobuhvatni prostor, jer je kao skladište učinaka-svijuduša već dugo bila zatvorena u *kutiju*, mesto ne-promišljanja vlastite svečanosti! Otud nam ona *iz budućnosti pristigla grana*, izvoditeljka duše iz *znakovnog čestara*. Ali se na taj način prvo potresa a zatim ruši, tj. iznutra rasklapa – onim istim putem sopstvenog nekadašnjeg sklapanja – sâm Amentet (– *grob-u-lađi*, bez neophodnog prozora za *dušin uzlet*). To sve stoga da bi iz njega konačno mogao da zine tačno-merni *otvor za krilato oko (sunce noći)* – koje se tu nipošto ne bi smelo skrhati jer je upravo egzemplarno za dorast-do-sebe bilo čije, posmrtno iskušavane pojedinačnosti. Tek na taj način Amentet dobija svoj **minimalni otvor**, i to na desnoj strani gornjeg (uporedo: vršnog, ukoso-nebeskog – u odnosu na cilj plovidbe) *čoška*, koga, međutim, dijagonalno proseca još i jedan nenadan uzlet pokojnikove volje – za skretanjem *barke sunčeve* od pred-znajućeg toka plovidbe!

Otud prvo nastade pocepano-zvučna praslika, *mamac-za-ništavilo*: – točak zlosretne sudbine. A zatim: putanja Nutinog skoka, *velika krivulja* – izlet zvučne strele iz „podzemnog” (prednje-čeonog) lavirinta Majetinog – sve do u tačku rasprskavajućeg viška vremena! To je putanja akumulacije, što oslobađa jedan ublaženo-svetlosni izdanak vremena, koji – budući željan sopstvenog prostranstva – prekrojava sve prisutne ovoje na stvarima te postepeno menja svačiji kostur.

Jer nema svoje vreme, dar se ispoljava na pokretnoj granici mogućeg: – onde gde su sve odvojeno-žalne zore jedno u-noć-odmaknuto veče *koje stoji*:

*O, prijateljice sa broda! (Gledao sam, one godine,
Kako lišće truli i požar zemlju zahvata,
Bežah od vremena, svežina večeri mi se činila
Kao zora, i jesen kao proleće nešto nepomičnije svetlosti, (...)
O, prijateljice! Svet više ne beše prisutan
Da nam odredi mesto u sklopu višesmernog kretanja,
Već, odlepljeni od zemlje, bejasmemo sami samciti,
Stanovnici crne pokretne mrve, davljenici, gurnuti
U čisti Prostor, onamo gde i sama zemlja u sjaj prelazi.
(Pol Klodel: Ode)*

Jer: **Ba** (Senka; posmatralačka, žalno-umirena *svetska anima*) – jeste prvobitni oblik prisile za *duh pojedinstva* da se pripoji *sveopštem sopstvu*, ili onoj ho-

mogenoj sferi koja mu, nevidljiva, „lebdi iznad glave”; takođe: jedan ne-samo-svojni, *zli dvojniki*, „vezan za potiljak glave” – a razoran po kreaciju individue! Nasuprot tome: – **Ka/Kait** (Animus/Anima) – jeste androgeni („praptičji”) um, duh beskonačno razvojne samosvesti pojedinca: – *dajmon savesti* ili *prokrijumčarene vesti* – pridošao od *dvojnika naše duše* kao beskonačno željene nam nepoznanice; – dakle, onaj za koga tu postoji opasnost da se degeneriše u *dovršeno i otud nepodnošljivo prisustvo Sopstva (Ba)* – poput lađe koja je ostala bez pramca, te koja biva pretvorena u **olupinu/grobnicu**. A to je ono što povlači za sobom izvestan zalog, zarad iskupljenja slobode pojedinčevog sebe-stvaranja: – čin bezuslovnog darivanja, od strane jednog *brodolomnog Ja, lađinog pramca*: – darivanje njegovog *slepo-poglednog* pogotka tačnog (praznog) prostor-vremena za (buduće) smrt-rođenje sopstvenog *dvojnika* – tom istom pretpostavljenom *dvojniku*; – tačnije, njegovoj *prednje-čeojoj, tišinskoj komori*, kao jedinom *mestu znajućeg čekanja* na paliteljstvo (– iz tačke poslednjeg beznađa, nastalog usled bespovratno učinjenog rizikovanja –) one *potresne buktinje uma* što zbira *rezonance dahova* svih *tuđih joj savesti*. Pritom, Nut/Ananke daruje svoju Kait/Animu, Harpokrat/Eros svoga Ka/Animusa, i tako struktura pred-metnosti duševnog blizanaštva postaje dvounakrsna ili četvoro-sprežna. Ali samo su *Oni* ti koji – ***prolaskom kroz kapiju apsolutnog rizika*** – mogu to jedno drugom sasvim slobodo-voljno da daruju; dok za sve ostale duhove, koji ih /pred-svesno/ slede /radi njihovih traženo-budućih rođenja-na-zemlji/, ovaj je dar jedna **predestinirana neminovnost**: – tačno-odmerena „težina” zatraženog zaloga.

- a) Dve nesusretljive paralele upisane (u vidu simetričnih vratnica) u krug praznog (neizabranog) vremena, tvore stub uspona dvojno-vrtložne sile, osovinu buduće Sfere, najzad krunisanu Senkom/Ba, jednorogom neispevano-svetske žalosti – i to *one žalosti koja još nema svoj samoposmatrajući subjekt*.
- b) Pra-Jastvo (*sunčano-brodska ptica*), kao jedno unakrst samosaznavajuće Mi, mora žrtvenim zaboravom onog saznatog Ti postati Oni, tačnije, prazan simbol svetske budućnosti, prozor dušinog izleta iz *brodske komore* – dok se *sâm pramac* (njegova vršna tačka – fiksno znanje o Ti; „manifestacija tačke plauzibilnosti”*/H. Broh) daruje – otkačinje i zalaže za „beskonačnu daljinu”**. A tako *obezglavljena lađa* zaludno širećih *krila* jeste *bačena kocka*, tj. Ono (Ba: – *svetska anima* kao vihorsko, zmajevski samoproгутano sopstvo „vraćeno u kutiju”). *Ono* je finalni otpadak od Sunca po/Noći – praiskonska smetnja duhu-palitelju, što po prirodi stremi širinama.
- c) Jedna *drugačije-transcendentalna struktura ljudske konačnosti* (nasuprot one koju propisuje neki neimenovan, u *donji ponor* izmaknut apsolut-samodržac) postaje *sâmom sobom* tek kroz /dvostruko/ izvrnuće vlastitog /čekanog/ sazvežđa /u donjem nebo-ogledalu/. Na taj način, samoodržavajuće nebo nadmesečevo i ravan onog na Zemlji ostvarenog, svojom uzajamnom (Mesečevim posredovanjem tek utvrđenom) granicom (Krst-osovinom) uzduž presecaju kvadrat

upisan-u-krug /krug-kao-ekran, Kuću Lica – uzdužni presek Sfere/. Međutim, kako na ravni najvišeg neba ovo pra-Ja sebe preobraća u Ti-kao-Oni, a na zemaljskoj ravni Ti ostaje nesusedno sa Ja /kao subjektom vlastite prve viđenosti/, to kvadrat-u-krugu biva još i dijagonalno/unakrst presečen – s tim da te dijagonale produžuju sebe do u *rogove* ove u-sebi-obrnute Sfere, ili, ukoliko se ona shvati kao neobrnuta, u njeno *lebdeće korenje*. Ono na-Zemlji-ostvareno, koje *unazadno* odašilje dijagonalu prosecanja /još nekvadratizovane/ Sfere, oslobađa iz svoje poslednje dubine *zlo svetske ukočenosti*, to jest, svoj nemajući dar, iluziju pobeđe /s likom Izis/: – sliku *promašenog* susreta – i to kao Ba/Senku. Ravan nadmesečevog neba odašilje *drugu* dijagonalu, koja sobom *presreće* mesto rođenja iluzije ove prve (a to je *srce zlatnog preseka*), te koja mora da na toj iluziji /razapeto/ istraje, te i da je odaslanjem /ka svojoj suprotnoj strani/ zvučno prolomi. Otud krik samoustreljene ptice (Kait) što doseže do *dveri zagrobnog carstva*. Jer Neit, *zagrobno sunce, prognano iz sve potonje istorije*, odapinje svoju poslednje-svetlosnu strelu, ali zatim odbacuje njen luk (tačnu meru sebe-iščekivanja) i kreće u potragu za mestom svog svetlo-pogotka – koje je ne drugo do ona sama (onaj nemogući *dar vremena*). Njoj više ne treba luk ratništva jer je ovaj već postao lira/sistrum – odnosno, njena nebeska kruna; – i to upravo ona koja joj lebdi visoko iznad glave, te je više ne pritiska težinom opšte-zaludnog stremljenja ka konačistu/podzemlju!

- d) Rastućoj oluji su žrtvovana odnosno razapeta krila Kait, i to sve radi opstanka prkosno joj izdignutog kljun-pramca. A na vlastito svetlosno konoplje svedena su pri tom krila/jedra ptice/lađe, a jedino je spašena jedna u pozadinu celog zbivanja i inače povučena *zastava*, znamen ishoda zloslutnog uvijanja katarke (up. Sferine Krst-vertikale). A poslednji omotač putujuće Sfere (up. razapeto Jedrilje) ostaje tu zauvek turbulentan, ili, u komunikaciji sa vlastitim dnom – mračnom pod-dubinom zrcalno sebe-prazneće vasseljene.
- e) Katarka lađe je na-pokretu-zastala strela Neitinog pogađanja, iz vlastite preistorijske dubine, one sluteći joj nedosanjane krajnje-zvezdane visine. Pri tom, lučni potisak njome-odaslate-strele odgovara sili podizanja sidra, čiji na-palubu-podignut trozubac tvori vrtložni vetar, ili, *čvorno uplitanje jedrilja*. (Jer trozubac je ne drugo do instrument jednog *eruptivnog* pisma svetlosti). I to novopostalo čvorište je mesto izгона u budućnost <3> – pisanu vetrom podzemlja na, ka većitom ispraćaju okrenutoj, *zastavi**.

Tu se mogu razlučiti pet stupnjeva *svetlo-uznosnog brodoloma Ideje*; – jer pet je konstitutivni broj unutrašnjeg sat/točka, koji neprestano obnavlja u-sebine/otvorenu Sferu; on je ključ beščujnog rada jedne još uvek nekonstruisane brodske mašine; ujedno, broj Točka (Afroditine?) disHarmonije – izvesno čulo (kompas?) pomoću koga um Kipridin (ovaploćen u Erosu) stvara večno-plovidbenu Sferu. Otud je i kip Sirene (njen lik?), *pobedonosno* zakačen za *pramac*, znak sećanja na ono *biće* koje je *nebeskoj lađi* dalo oblik:

„...Empedokle mitizuje kosmičke principe i intelektualizuje božanstva; a to je oboje učinio u svojoj Afroditi. Ona je i oličen kosmički princip, i intelektualizovano božanstvo, i besmrtni nagon elemenata, i Filotes koja spaja ljude, i najviša Harmonija u čijem naručju počiva Sfera, ujedno središnja sila elemenata „koju treba posmatrati umom a ne diviti joj se očima”, i Kiprida, carica Zlatnog veka i zaštitnica zverinja kao u homerskoj himni. On ju je odvojio samo od Parmenidove Genezide, jer je ona jedino princip dobra: njegova Harita (da li sama Afrodita?) mrzi nepodnošljivu Ananku – ”

(Anica Savić-Rebac: *Predplatonaska erotologija*)

Međutim, **jedno kvazimistično biće**, kao nužan zloishod hipergeneralizovanja ideje zajedništva-u-smrti, (– sazveždem prošlosti krunisana Izis?) – **nastaje tim (paradoksalnim) četvoro-preklapanjem** /između Ja, Ti, Mi i Oni, gde je Ono *onaj peti član*/. Jer, konstituenti tog (točkastog) preklapanja (unutar u-mestu-plovidbene Sfere) nisu do kraja individualizovani (bar ne u trenutku tog preklapanja) **te je veza između njih** (u odnosu na moguće posmatrača sa Zemlje) **samo obrisno predstavljena** – budući zamenjena nekim drugim, slučajno pridošlim (zamagljeno-zvezdanim) figurama. A kada se konačno dozna (zvezdano izračuna) koje su te konkretne, zemaljski živele individue stavljene u taj metonimijski (preko-metaforički) odnos – odnosno, kada se konačno obelodani to da ne postoji nikakvo direktno sadejstvo između osoba koji su samo zamena za one osobe koje su iz jednog kontinuelno-smislenog iščitavanja prasadržaja simbola proizišle – onda se cepa, iz svoje unutrašnjosti, sâm taj /spajajući ih/ prasinbol – i to poput implozije zvezde-diva: – žrtva koja je preduslov toga da se od jedne samostvorene postane za-druge-uobličena zbilja. I ona daje, kao konačan ishod prekrojavajućih sklapanja, obris jednog budućeg vremena; – tačnije, *dar apsolutnog /samoprikrivenog/ prostora*, ispovrnut tek nakon samoispunjenja /u vlastitoj svrsi/ njegove /ciljno rasvetne/ klopke! Jer, vreme je upravo serijal samoiznosećih preseka – tj. *susreta u smrti*.

Iako ne postoji jedna apsolutna istovremenost (nulti presek svih preseka; apsolutna izvesnost nekog susreta ili vrelo prvog nebo-palitelja) – jer se ova, zavisno od posmatračeve perspektive, „krivi” u ne-istovremenost – **ona to može da postane**, ukoliko se samo prilagodi opštoj relativnosti; tj. ukoliko dosegne svojstvo one elastičnosti koja *upravo u beskonačnoj a ne konačnoj meri* izbegava svaki zakon. Dakle – apsolut postoji samo i jedino kao kao svetlo-protežan: kao večno-produžni put do sopstvene nedovatljivo-određivne tačke raskršća. Distanција koja se, paradoksalno, samo-priziva u postojanje.

Jer **vihorski-stamenom Nutom** (Anankom/Genezidom) **tek finalno biva ispravljena nepravda** – u odnosu na *prvi sunčani par* (što sâmog sebe *po višoj prisili* uzidavaše u opštu grobnicu, mesto za promeravanje sveg bivstvovanja).

Jer, najpre, zaplenjen *im* beše prostor sâme mogućnosti susretanja/susaznavanja – da bi bio pretočen u zrcalni antiprorstor, *podzemnu čekaonicu (Amentet)*. A onda, pošto se susret ipak dogodio (u jednom zvezdano-izdisajnom tesnacu oslobađanja dodatnog prostor-vremena), on, kao događaj koji po prirodi još pripada vremenu (*up. vremenskom ostatku*), beše odmah i izmešten: – i to **iz** stegnute dvo-tačke onog *sada u* lako-razvezenu širinu onog *posle*. Dakle, tek *evakuacijom njihovog-zajedničkog-vremena u zrcalni antiprorstor tog ne-sada, stvara se unutrašnji pogon za njegovo ospoljenje – u dodatnu, lančano odvezujuću dimenziju prostora*: – mesto na kome konačno ima dovoljno (– istovremenog –) prostranstva i za **njih dvoje** i za **sve one** što /već sâmim pogledom na *njih/* bivaju podstaknuti da */upravo spram njih/* nevezano sapostaju. Tek to je ono *nadnemo-guće*, ili, iz dubine nesaznajnog prostora *podareno vreme*.

„A nešto slično kao sa utiskom o prostoru desilo se sem toga i sa osećanjem vremena; činilo se da ova tekuća traka, ove pokretne stepenice sa svojim stravičnim sporednim odnosom prema smrti u nekim trenucima stoje, a u nekima su tekle bez povezanosti. Tokom jednog jedinog spoljašnjeg trenutka vreme je unutra moglo nestati, bez ikakvog traga da li je prestalo jedan sat ili minut.”* (Robert Muzil: *Čovek bez osobina*)

A usled toga i sâma Neit (*up. Mnemozina*) – Sunce po/Noći, što je *razdeljeno vremenskom kazaljkom* – nikako ne mogade da kristalizuje (pri svojem pred-vremenu) ideju sopstvene pravde, tačnije, da je izvede **sa** ravni sebe-kušnje, nužno o-stvarujuće već pri njoj sâmoj, **na** ravan slučaja – koji jedini prelama /ka njenome poslednjem izlazu/ smernicu vremena! Sve usled toga jer joj u figuru Drugog (izvesnog *boga-statuu*) maskirana *njena sopstvena /zrcalno posuvraćena/* Ideja, donosi zvučnu sliku jednog susreta koji se zbio izvan/„pre” vremena. Ali *ona*, umesto da žrtvuje tu */bitno nenastanjivu, tek dvodimenzionalnu/* sliku, radi dobitka *vlastitog* vremena, ona žrtvuje već sâmu mogućnost */obrisnu najavu/* ispoljenja klice tog istog */u biti nastanjivog, zlatno-presečnog/* vremena – te njena kreacija ostaje za spoljni svet zaključana, iako nastavlja dalji rad u sebi sâmoj. Tačnije, ona tu biva vraćena u noć – kroz mnoge zbrajajuće ponoći, što vraćaju njeno pred-vreme! **Tek time ova slika biva oprostornjena** – postajući *patentom nadživljene smrti*. Tek time ova slika stiče trajne */Zemljinom gravitacijom iščitane/* koordinate – za plovidbu kroz noć bezvremenosti: nenadani svetlo-produžetak */iz apsolutnog mraka/* jednog sebe-iscrpelog */darom izgubljenog/* vremena!

Neitine oči, koje – poput sunčanog časovnika – zriju širine zvezdanih obrta, te zajedno sa *trenom sabirne tišine* (u kome dolazi do zastoja njihovih dobro-naoštrelih kazaljki) izlivaju *tečnu maglinu* uvek novoozvezdanih raspoloženja,

punih fluorescentne prašine. To je prelaz izraza jedne dugo sputavane a pri tom nesalomive volje za pravdom, u ublažen sanjalački izraz nulto-graditeljskog opažaja stvarnosti! Pri tom se u *nje*, što je ujedno mački i vuku nalik, javlja i izvesno *preistorijsko svetljenje ipak još ljudskih očiju – čijoj širini obratnika, ili životinjoliko-kosoj dužini, odgovara neizmerno graciozna suženost vilice: – instrument zavijanja maglene nutrine onog vremena koje tek zagrobno zadobiva svoj crtež!* To je, dakle, preciziranje – u *njenom* oku – smernice sile sâmog dara.

Mnemozina što usta ne otvara nikada! (...)

Ona je unutrašnji sat, prepuna riznica, izvor ograđen;

Veza sa nečim što nije vreme uhvatljivo jezikom.

Nijedne da izusti; posvetila se negovorenju. Ona je istovremena.

Posедуje, i seća se, i sestre joj budno prate drhtanje očnih kapaka.

(Pol Klodel: *Ode*)

Neitine oči, kada jednom isprojektuju – na gledani predmet – vrhunac svojih unutrašnjih zbivanja, taj se vrhunac „odvaljuje” od sâme te viđene stvari i vraća nazad u ambis njenih zenica. Otud i ove, na tački postignute gustine svog zrcaljenja, postaju „ranjene”, svetlosno-izlivajuće. Njene oči tad više kao i da ne vide, nego samo još zrače – ali sa tako uveličanom snagom svog slepo-misaonog pogađanja nutrine prisutnih stvari, da postaju nalik na rentgene. Pritom joj se pogled – u trenu doticanja „krcate” dubine nekog predmeta – do te mere preplavljuje obzorjem da boji njene beonjače u plavo. I one tu još samo pronose fokus daljnih zbivanja, poput hitre zmijolike rečice što proseca središte nekog planinskog venca – koji se ne može *s tla* sagledati.

Iako zalelujana, jer posvećena daljnom bestežinskom prostoru, pokreti njenih udova kao da proizilaze iz najveće dubine Zemljine teže, te ona i u stavu mirovanja zadržava trag protoka-kroz-sebe podzemnih vetrova. A ruke su joj, pritom, kao podvodne grane što prate smer i razvoj nenadanih vodenih zaokreta. Nekad vetrokazi a nekad rašlje, koje se slepački-istrajno provlače kroz čestar – da bi dohvatile svoju iskonski odmaknutu moć sveobuhvatanja! I one se – jednim sopstvenim raspoznavajućim čulom u vrhovima prstiju – kao lijane obavijaju oko predmeta.

Ona se *kao sagledavateljka* – sred gasjećeg zelenog pojasa sutonje međuzone – ispunjava slutnjom jedne potpune promene u atmosferi. Iako obamrla pod težinom svetlometnog u-sebi-suprotstavljenog utiska, to jest, sva uronjena u dubinu sutona, *ona* nenadano (u bitno nepromenjenom stavu) ka njemu zakoračuje, odabirajući ključni tren – za skok; uporedo: – za pokret razvezivanja njegovih *usukobljenih*, u-snop-svezanih zrakova. Jer tek na tom mestu gde se sve ruši *ona* može sâmoj sebi da postane shvatljiva, vidljiva za sve ostale.

Svojim *ustrajnim, bistro-zanosnim* pogledom *ona* zasenjuje čak i nezavidnost sopstvenog položaja – pogledom gotovo već sasvim mačjim. Jer, njihovim se krajnje-doseglim mirom najavljuje spremnost na skok; i to ka u-dalj-odlazećem svetlo-račvastom izdanku sfere, koji je – poput obrnutog korena, preživelog izdanka nekadašnjeg stabla

svetlosti – otrgnut iz dubine zemaljskog predela. A prema njemu se i cela sutonja sfera iznova oblikuje, postajući slična *biću sagledavateljke: njenom* vrcavom uz-vetar-zanosećem plamu! Jer, *njen* pogled oličava zanesenost upravo opaženom nebeskom novošću, koja izvodi nju-kao-opažača iz klopke preokupiranosti radom svog za-zemlju-vezanog tumačenja. Jer lutajući znakovi jedne nevidljive prirode tek naknadno bivaju sabiti u tekst ovozemaljskog reljefa. Pri tom, *oganj ove novosti* od *njih* stvara *dimnu zavesu*, vlastiti svetlosno-produžen rukavac – putokaz preobražaja čvrste materije u *auru sopstva*, koja putuje oko mesta prvo-postavljenog pitanja o sebi. I tek time ona rafinira nit sveprotežne komunikacije.

*

* * *

Luk – usled odsustva neprijateljske sile u prastanju – **postaje Lira**: – „samo čekanje je već prirast bogatstva”* (H. Broh); – *ponor napetosti* sred svinutog luka jedne nebo-paliteljske strele – koja nosi u repu **zbir grobnih stepenica**** – *sebe samog (kao donjeg)* prevladava tako što vlastitu **meru razmicanja** preslikava u **gornji** (bestežinski, ili, u odnosu na težinu svog pamćenja, *izmaknut*) **ponor**; i to onoliko puta koliki je i sam **broj** opterećujućih ga **tmina** (*senki*, u vidu uzajamnim trenjem predupaljenih, *kamenih cvetova neba*) – onih što ga nekad i činjaše *donjim*. Ishod je „lavirintno stepenište” ili „hodnik svemirskih ogledala” sažet unutar jedinstvene **zrakovne prizme** (odrubljeni vršak piramide; „kristalni snop sna”*** /H. Broh); dakle. upravo ono što čuva vektor zračne strele, radi njenog razrešenja od prvo-paliteljske tačke ušća. Jer, u tome je kob neboplovca: jednom pređeni put postaje deo tela onog entiteta koji ga je prešao, **njegov proširen ovoj**. I to upravo tako da ta **dodatna svetlost njegove samosvesti postaje jedan nov, sasvim nepoznati, niotkoga pređeni put**.

Kao što Luk postaje Lira (Sistrum) : – tako i Nut, od gipko-povijenog položaja ozvezdanog joj tela, što podrhtava *usled zebnje* jednog *podsvodnog sunca* (a koje je ujedno i sjaj planinskog jezerceta što lebdi nad temenom Šuove, u *noćno nebo* obreknute, glave), napreduje do u **stanje na-sebi-zaustavljenog skoka uvis**. Jer, zemlja je uistinu ne interesovaše, odnosno, *ona* se stopalima odupiraše od nje upravo zato da bi probudila *podzemnu svest* (– *oko*, u vidu podzemno-ograđenog izvora –), što izletaše *okrilacena* – da bi postala oblikom Tefnutine *zagrobne prosudbe*. Jer, tek **tim skokom** *Ona* zadobiva svoj poslednji lik: – nov zvezdani obris, dat u vidu **muzičkim instrumentom krunisane krave** – one koja *unazadnim putem pronosi Sunce kroz Noć*: upravo stoga da bi *ovo* zadobilo *jednu novu, bogatiju haljinu*. Tako je zvezdano prostrta gospa Nut ne drugo do oblik istrajavanja Ra-Atumovog na putu njegovog pred-svesnog abdiciranja od Prestola – koji se tek kao ispražnjen obrušuje u *tačku zbiranih ponoći; zimski-*

procvalu suzu Tefnutinu; kap-plameni vršak nadaleko zakovane strele Neitine: – jedino odredište uskrsnuća.

Rogata glava Hatorina – jeste Sistrumom krunisana Kuća njenog Lica, na čije je fasadno čelo zakovana zvezda Sotis (Sirijus): ona zvezda što je ujedno zakovana i za pramac nebeskog čuna (up. za *njenu krunu*). A to je čun koji uznosi umirućeg boga sunca (Ra-Atuma) u visine neistražene noći. **Blago-podrhtavajući mir njene usredsređenosti sred talasne stihije noći**, beše tu upravo odlučujući za nastanak koso-svetlosne tišine unutar *njenog čela*: – čistine za prevremeni nastup Harpokratov, koji je snovidno već zaštićen srce-govornim instrumentom Hatorinim, tačnije, *zmijom svetlo-taložne moći njenog samo-osvrta / zmijom koja svojim lek-otrovom za određeno vreme štiti a zatim smenjuje zemaljskog faraona* – upućujući pri tom na preistorijsko, sasvim nerasvetljeno poreklo njegove sile/.

A pri samom skoku uspona u toliko velike visine nju podržava bog Šu (lončar „dnevnih” duša, *”onih koje nikad ne zalaze”**, *na čije sazvežđe i gleda onaj jedini prozor grobnice, – a koje su sve skupa cirkularne, svakodnevno obnavljajuće*) – dajući joj pritom tačan vektor u-ponoći-odmerene plovidbe; – dok joj bog Knum (lončar „noćnih” duša, *„onih koje se nikad ne umore”***, *a koje su izvesna noćna rampa/poluga neprimetne smene/obnavljanja onih „dnevnih”*) daje dovoljne koordinate za *proročko razapinjanje jedrilja* (tj. za ponoćno razavijanje krila mape putovanja).

To je, dakle, jedan plodonosni potop: **Hatorino oko podzemaljsko**, učinak ludosti ponornog rizikovanja – ukrcavanja na *lađu bez lađara /jer bit onog ukletog je – samodovoljna mašinerija želje**. I to je tek onaj hladno-svetlosni, zeleno-vodeni izliv brige Hatorine (up. Neitine), nje kao gospodarice odmaknutog nebo-okeanskog raskršća, gde se jedino i ostvaruje **traženo poslednja jasnost**: – talasna protiv-teža, kao upravo ona zaključano-reaktivna sila što nadolazi spoljnom svetu nenadano, *tišinski*.

Tek u **dalekoj zapadnoj pustinji**, mestu spoznaje uzaludnosti Sunčevog razaranja (odnosno, prvoispoljenog mu gneva u odnosu na pali ljudski rod, čiju smenu vladara najavljuju nadolazeća sazvežđa *otpadničkih duhova*), Hator (kao *ris-lavica*, sa zenitnim Suncem zlo poistovećena) **prvi put spoznaje sebe samu kao vetrom samoće opijenu**: – kao vrtlogom plamno-narastajućeg podzemlja propevavajuću: – dakle, kao *vučicu: otvarača zagrobnih puteva*, onu što ova-ploćuje dugo-usložnjavajuću (*novim dahom podzemlja ozvezdavajuću*) utvrdu (dvojne, zemno-nebeske) Pravde.

A nasuprot *boginji zapadne strane* stoji Bast, **mačka istočnog obzorja**, – ona što nosi Kratersko Lice Mesečevo: – tačnije, **masku zla** otetu s mesta ispisuju-

će smrti Sirijusa, čiji meteorski zaostatak još uvek sagoreva u proročkom srcu svetskog čvora. A pri tom **plamtećem čvoru** čeka na samog sebe (– kao na mesto svog upostojenja –) Skarabej (Kosmopolis: – dizajn korigovanja jednog vremena, koje „visi” između neba i zemlje); Šuova istočno-planinska, **kormilom opremljena palata** – dvosmerno kretanje u-noć-vraćene te na-sebi-zaustavljene zore.

„ (...) a zvezde neće gledati dole
s mračnog neba na svojim vrsima
svetlošću nalik Nadi datoj smrtnima,
ali crveni im krug, bez odsjaja,
pred tvojim srcem punim očaja
biće groznica praćena teskobom
koja se zavek vezala tek s tobom.
Ali napustiće te kao i zvezda svaka
u svetlosti jutarnjega zraka
što će te napustiti – i minut;
ali m i s a o njenu ne možeš prekinut.”

(Edgar Po: *Poseta mrtvih*)

* * *

*Borba između dve večnosti (močvarne i ekstatične) zbiva se u lešu (zaključa-
noj riznici, palimpsestu).*

Njen ishod je poslednji jer potvrđeno-prvi sud-o-sebi jednog sopstva, u koga se – na nivou ponorno-misaonog polutrenutka – ne upliće ništa spolja. / Up. Seneka: „Na isti način na koji uđeš u ovaj život iz njega ćeš i izaći.”*/

Pogled zakočen trenutkom smrti – jeste jedan obelodanjen trajno-otporni pokret (znak – munjevito slovo našeg konačnog izbora, „slika neživa a čila”*/ /Gete). To je otkočeno napeti samopokret onog (nevidljivog) entiteta koji predodređuje liniju bega (put ne-zaključenog umiranja) nečije nesvodive pojedinačnosti, odnosno, koji *daljinom* uramljuje sliku našeg nebo-pisalačkog uzleta. Dakle, fiksno-ugaoni polutren, kao ključ za jedan ubrzano iščitavajući eterični fluid sećanja, iz tela (up. jezika) kojim je oblikovan. A to je ne drugo do u svom protoku prikazana, beskrajno elastična supstanca (srebrna vrpca**) naše vezano-slobodne volje – koja se maskira u našeg „pretećeg” dvojnika (*stranca* – protiv-sliku nas samih, vodića našeg priključenja dobro-ritmovanoj „povorci sazvežđa”); dakle, fluid koji, poput (ničeovski shvaćene) senke (Zaratustrine***), „istrčava” ispred našeg (konačno ne-situiranog) sopstva (njegove trenutne moći prosud-

be) i postavlja se kao njegov – *trubom najave* samog sebe, kao apsolutne nepoznanice – „sebe-izrugujući” vođa.

Ono od-sveta-ignorirano – jeste slika izleta, iz *mračne zone* jedne ptice: slika mnogostrukog pogotka, od strane bezbrojnih samoizolacionih jastava, prostora njihove apsolutne drugosti (*prazne kutije*) – u kome se jednom i ona sama dovede do poslednje samorasvete (suočavaju sa tačkama svojeg nemoguće pamtećeg početka). A to je ono što na sebe prima *pečat apokalipse*, to jest, što tek zahvaljujući *njoj* postaje sobom – napredovanjem ka *sve jasnijoj (u-mestu-pokretnoj) slici svog (boljeg) sopstva* – tu već izmeštenog u prostor njegove (uvek već fiktivne) priče, u kome nastavlja da postoji *modusom čiste želje-postajanja-vidljivim za ostale*.

Otud: sablasno varničav klobuk, kao učinak *lađe prognanih nebo-pisaca*; munjonosna plava lopta sabiranja noćnih izdanaka pustinje... ; ona koja napreduje ka zarubljeno kristalnoj, usitnjeno-cvetnoj piramidi, šiljku pristapanja najvišem delu neba-u-noći; **te unazadnim smerom:** *sazvežđe suze* kao s *kru-ne severa* (up. s odrubljenog vrška piramide, pramca nebeske lađe) doteklo, najzad ka-zemlji-obreknuto, *oko majčino*, tek naknadno izbrzadano kazaljkom jednog sopstvenog ali i iz-dubine-noći iznedrenog *sunca*.

Hatorin (Anankin) **Presto** (– pra-dozvano rešenje noćno-pisanog lavirinta sazvežđa –) **obavijen je jezom nedogađajnosti**. Jer dinamika božanske želje, ili onaj uvek nevidljivi izazivač svetske promene, ozbiljuje se isključivo **u prostoru slike**. I stoga, upravo *ta i takva želja* (– *sapeta strela*) rezultuje oslobođenim zvukom iz razlomljenog prostora te slike, čiji **negativ** počiva u **oku mačke** (– *potpisnice toga rizika**); *ta želja* je, dakle, nešto što se ostvaruje već na samoj putanji Neitinog (Lahesinog) nebo-pisalačkog pogleda; kao **preodlučiva** strelica noćnoga prateksta, njegova **proročka mahnitost...**

„Beskrajna ili nikakva brzina, apsolutna ušteta, jer strela u sebi nosi svoje odredište i unapred uračunava, u samu svoju čitljivost, potpis primaoca. To znači da se ona povlači probijajući se kroz prostor. Dovoljno je čuti.”

(Derida: *Politike prijateljstva*)

I tek bi to bio prestabilisan haos unutar Majčinog uma: pege Sunčevog oka, topologija Njenog identiteta. Jer pege su pečati mrtvih sazvežđa, *mračna ugaona mesta buduće-pojavnog zla, i to zla koje jedino može da probudi, iz milenijumskog sna, nemog posmatrača...* A svi ti uglovi, u položajima u kojima stoje jedni naspram drugih, činjaše ličnost Feniksovu (Ozirisovu). Jer,

oni *tek skupa* omogućavaju „klijajuću prostornu dinamiku”* (Derida), ili rast prostora svedogodehog – koji se, kao u-truplu-sadržan, skrio/sabio/ispraznio: – u stecište vlastitih odjeka, Dvodelnu kuću Eha, Bunar Sećanja-i-zaborava. I sve to zato da bi najzad – kao odatle odbegao – postao rizomom sudnjeg potresa, prozirno lisnatim stepeništem – ka Hiperboreji! (Kugli Svečanosti).

Jer, ono što se uistinu samožrtvovalo (jer poseduje „čahuru dobra”, „dovršen svet”*/Niče) **nikad nije tu** – u božansko-ljudskom žrtveniku, ćeliji života-u-izopštenju – nego je **uvek već** prebačeno u oko/sluh svog *eteričnog dvojnika*. Ono, kao i umrli heroj, „stoji izmenjeno u sazvežđu svoje stalne opasnosti”** (Rilke), bivajući, pri tom, još i „ono titansko *ipak* čovečanstva”*** (H. Broh). Ono je **dar dotekao od duha razrešenja** (– *na nov način oslušljive*) **zbrke među vremenima**: – daleko posredovan **izraz čahure dobra**. Dakle, dar uvek obelodanjan na samom rubu nekog sebe-urušavajućeg vremena, dakle, onaj koji jedini boji apsolutnom nadom svoj beskrajni a pri tom neuvremenjiv prostor. /”””Takva je mudrost ćelije”, beleži Šmit, „gubim vreme i dobijam prostor.”***/Derida/.

Tako dar vremena postaje jedan beskonačno rasvetni prostor eha, u kome jedinom može da se nastani „rano preminuli” (Rilke), „čedni heroj posmrtnog čekanja”* (Malarme); to jest, u kome može da preživi njegova **idejna slika** – na taj način što je (kako je gore rečeno) **založena** u oko/uho njegovog (eteričnog jer sa-zemljom-saobraćajućeg) *dvojnika* (koji uvodi u igru Trećeg: – živog prijatelja makar neznatne zaostavštine umrlog). To je *dvojnik* koji naterava nastavljača *zaostavštine-na-zemlji* da bude **svedok** (Treći, kao „pluto koje sprečava da razgovor dvojice potone u dubinu”**/Niče) razgovora između *njih dvoje* – sopstva i senke. Sve stoga da bi se sopstvo umrlog, od tamno-uskladištenog objekta (istine mumificiranog tela, palimpsesta), prevelo u svetlo-ekstatički subjekt (muziku prizivanja njegovog prvog pokreta); – čime se i umrli najzad stavlja na **put spoznavanja novog/otvorenog vremena**, to jest, čime on tek uči da razlikuje/bira *prividno uzajamno ravnopravna vremena-u-onostranosti*.

Jer mučnina sna, iz koga se mrtvi bude, jeste upravo u zbrci između neizbrojnih vremena – „pra-huci Sfere”* (H. Broh). Tek njenim razrešenjem, zahvaljujući jednom ne-prisvajajućem prijatelju sa zemlje koji vuče iz zvučnog prapklupka Sfere svoju **urođeno muzikalnu nit** (*dajmona; genija*), oni stiču „nov mrtvački sluh”** (Rilke).

„Pakao je paklen jer nije pravilno raspoređen.” (Branko Miljković: *Orfička pesma*)

Tek zahvaljujući primeni „novog mrtvačkog sluha” – koji pronalazi izlaz iz lavirinta obostrano im neizabrane komunikacije – odabrano zemaljski svedok se ozaruje svetlom apsolutne (prostorotvorne) budućnosti.

„da li je prijatelj isto ili drugo? (...) ako prijateljstvo projektuje svoju nadu s one strane života, apsolutnu nadu, nesamerljivu nadu, to je zato što je prijatelj, kako kaže prevod, naša „sopstvena idealna slika“. (...) prema Ciceronu, u pravog prijatelja projektujemo, odnosno u njemu prepoznajemo svoj *egzemplar*, svoj dvostruki ideal, svoje drugo sebe samog, isto sopstvo kao bolje (...) S one strane smrti, apsolutna budućnost tako dobija svoju ekstatičku svetlost; ona se *pojavljuje* samo iz tog narcizma i prema toj logici istog.”*

(Derida: *Politike prijateljstva*)

Sledi: sve je svemu u vasseljeni jednako, ukoliko je kadro da se *samim sobom* – pravovremenim a slepo-dometnim zalaganjem sopstvene narcističke slike u oko/sluh vlastitog *dvojnika* (*Kaa/Animusa*) – uprostori. Jer, *dvojniki* je ne samo senka sopstva već i ono **apsolutno izvan**, što **paralelno priziva-u-postojanje** i nas same i našeg /nadnenalazivog/ prijatelja /duševnog blizanca/.

A tek oni koji istraju na tom mestu lišenom i izopštenom, pripada **majčin dar**; iznos previranja – u Ra-ovom oku – pečata svih zasebnih smrti; to je **magnetom ništavosti** izazvano **naginjanje ogledala** – koje probija **put unazad**, ka prapočetku (koji nije pamćen); dohvat tamne energeje sveprekrojavanja, tu već izmeštene u svetsko ogledalo. Zapravo: dohvat (pogledom) riznice (majčinog) sopstva, koja je neiscrpna u sebi, jer je odlivena (pravovremeno založena) u isto to ogledalo, i time multiplicirana za sva ostala stvorenja – ali, iz koje se **ništa ne može uzeti** sve dok *ona* ne utvrdi tačan poredak stvari u njoj, i *sebe* postavi spram svega toga; – tj. dok se ne samofokusira u vlastiti **svetlosni zaostatak** (s dna nemosti majke propevavajuću kćer).

Jer, **ovo je svojstvo plemenitih**: ono u šta *vaseljensko oko* zuri (kao u opoziciono zrcalnu simetriju) jeste **serijalni ukrst između dvojnika dveju duša** (*dajmona ličnih savesti, eteričnih Ka-ova*). I to onaj ukrst koji (posredno) ukazuje na viši krug duhova, primarno odupirućih *zovu planete* – a od kojih je **odmetnuta vihorska sila samo odlivak**, produžetak njihove težnje ka svetlosnom samopremašivanju). Jer samo *oni* jesu kadri da otpuste-u-eter **tudjeg ali njima po višoj nuždi prispelog čuvara**, Ka-a/Kait /vezu sa svojim konkretnim drugo-bićem, „blizancem“ – jedinim garantom svojih nadživljavanja druge smrti/; – i time da se (zarad slobode tog drugog) prepuste **esencijalnom otpadničtvu**: alem-suzi žalne ptice, koja je „pustila krila tlem prašnim”* (Edgar Po).

„Slepa lastavica će se vratiti u dvorac senki, na podsečenim krilima da se igra sa prozirnima. U besvesnom stanju se noćna pesma peva...”

(Mandeljštam: *Kad se Psiheja-život spušta ka senima*)

Jer, u tome je **razlog njenog melanholičnog bdenja**: odustajanje dalekovide ptice od vlastite prapočetne vizije, koja je imala mogućnost da se ostvari i pre prolaska kroz skalnu ostalih, u sopstvenoj joj rep-perjanici sadržanih, ustreptalih mogućnosti. Iako od sadržaja tog proviđenja ostade samo **bleda korona**, dim putokaza nasukava njegov poslednje žareći **ostatak** na Sever; ovaj, međutim, biva isključen iz daljeg protoka vremena. Jer, sve ostale mogućnosti-u-skali proviđanja, kao vraćene-na-sebe, nemahu svest o ovom učinjenom **preskoku ponora** i njime zadobivenoj **široj vizuri**, te svaka ponaosob mišljaše da je tačka apsolutnog početka. Prva – iako iluzorna, zauvek efektivna – predstava o postignutoj jednakosti, koja dovodi do potresa i pomračenja Sunca.

„Uzmi svoj čun, plovi na daleki pol..” (Aleksandar Blok: *Sve će na zemlji umreti*)

Klasa esencijalnih otpadnika <4> opstaje zahvaljujući jednom zavetu – koga su u prastanju sklopila sva bića koja se uzdaju u svoje *povezano* preživljavanje, kroz narastajuće oko/sluh njihove lančano-zrcalne, a *u nepovrat otpuštene* paralele. A taj je **zavetni krug** ono što opasuje **ledničke vrhunce** snoviđenja ptice koja se „još nije rodila”, a koja se žalno ograđuje od ostalog sveta koji tu njenu viziju ne vidi...

U ovome je **preobražaj prvog proročkog sna** – koji je zloslutan, jer nemoćan da izađe iz svoje sopstvene vizure:

Božanskim okom (napetom satnom oprugom) **patentiran ritam** preobrazde sveg (u magnovenju viđenog) zla u dobro, jeste hibernisan na sopstvenim *vršnim tačkama* i uskladišten u *crnu kutiju*. Uslov te preobrazde (tačnije, istrgavanja prostora smisla iz Mesečevog ogledala) jeste **doterivanje sveg pojavnog** (unutarstetskog) **zla do tih** (predizračunatih) **vrhunaca** – na kojima se događa hibernacija mlazeva (čovekovog) odgonetanja smisla tog istog zla (i to kao premašaj patenta) i suočavanje sa Licem Svedoka: – *gospođom strave*. I to traje sve dok se u tišini tog napregnutog čekanja ne dogodi **pomak Sunčeve kazaljke ka prvom času**: prosek kruga (nemoguće) podudarnosti vrha dobra i vrha zla! Jer ono što je na Zemlji najstrašnije kočica kazaljku-u-oknu nemog posmatrača, i isto oko kameni u meteor – kadar da izvrši planetarno-društvenu promenu; točak sreće zavitan u nepoznato; zauvek sebe-oboreno *crveno-petokrako počelo*. I najzad: dosanjano-apsolutni prevrat *obzorja obećanja*.

Smrt-u-snu proročke ptice jeste brodolom Lađe koja pronosi Ideju-o-jednakosti, a čiji se Odvaljen Kljun zabada u Kamen – iz koga tada propevava **čitava preskočena** povest njenog građenja; i to unazadnim smerom, koji je **dodatno** upisivanje strelice njene samoorijentacije – u prostoru u kome nema ikakvih

međa! U neizvesno založena Ideja, u nepovrat bačena Kocka. **Gubitak prapočetne vizije** – putem sloma njenog samozapečaćujućeg vrška jasnosti, koji izliva vlastito-proizvedeno mastilo i boji njegovom tugom sva osvitna nebesa. **Ali to gubitništvo je korisno**; ono je povratak u **kristalnu pod-osnovu** prvo-postavljenog pitanja, u kojoj pluta oštrica beskonačnog susaznavanja između Ja, Ti, Mi i Oni, – a što tvori osovinu Odmaknute Sfere (Domena Svečanosti). Njene prah-zvezdane uzde, međutim, vuku samo **dve izmenjujuće jer prvo-polarizovane krajnosti**: to su Šu i Tefnut, par iznimnih blizanaca, osovina učvršćenja kolebajućeg prastanja, temelj daleko-buduće gradnje, te središte zavetnog znamenja – upravo zbog toga što oni jedini vide ono što njih same, u uzajamnoj sprezi, predodređuje. **Samo oni vide oko sveviđenja i stoga mogu da skrenu predviđen tok stvari**, to jest, da izvrše premašaj sudbine. Jer oni od samog boga Raa preuzehu moć osvetljavanja – onda kad on beše potresen povratkom sopstvene stihijske sile (tj. uzvraćenim mu zmijskim ujedom). I tada on, ophrvan bolom, ovu razbi na bezbroj fragmenata odražene svetlosti: – rođenje sazvežđa svih ljudi. Nenadani izlazak, iz kugle svetlo-vodenog prostranstva, **pruge dalekog horizonta**.

Čun kliženja u drugu beskrajnost ima, na svom pramcu. **skarabejska klješta** – koja prevode prvu, bledu i drhtavu zvezdu (Astartu – „razgovetnu sa dva svoja roga”*/Edgar Po) preko ponora. A sama ta klješta pri tom su **mesto ukrsta** dva dajmona/karaktera (Tefnutinog puštenog Ka-a, i Šuove puštene Kait). I ona proizvode **fluks** (Astartinog) **polja**, ili polutrenutno izvagan **ugao** (njenog) **zamaha**, zarad uznešenja u najdalje sfere. Kolebljiv je pri tom pravac plovidbe koji, bivajući **jednom fiksiran u umu ptice**, biva odmah i **svinut**; uskraćen daljem protoku vremena, čekajući na kraj istorije; odnosno, na veliko pra-dato obećanje (sročeno u trenu provale vulkana).

Presabiranje Hatorinog Prestola:

Negativni tok ljudske istorije dovodi do otuđenja od praizvornog pečata svih bića – koji se nalazi u *oku ptice /sunčevoj zenici*, koja se erupcijom dovodi do pomračenja/: – to je **znak opomene** /što dolazi od *tamnog meseca*/ na **ljudski zaborav Severnjače** <5>, čija se smrt upravo na *mesečevom licu* ispisala! Ali, **vrh tog otuđenja** dovodi i do otvaranja novih (zagrobnih, pomereno-svetlosnih, arhi-poetičkih) puteva. Jer samo on, **kao stranputica**, dovodi do toga da (najposle) **jedan jedini put** (iz skale svih mogućnosti, pokretnih stepenica večnosti) izbori **svoj spust** do u dno spirale svih vremena; te da zaseče zrno ljudske suštine, što počiva u Kruni Severa. Otud sledi **reka preimenovanja majčine suštine**, ili, **istek zelene suze iz ponoći**.

„izvukoše utvaru planete
kroz limbove lunarnih duhova –
ove grešne treptave planete
sa dna Pakla planetnih duhova?“
(Edgar Po: *Ulaluma*)

* * *

Jeka glasova, čuta unutar *brodske olupine* – kuće ne-susrelih blizanaca – jeste složeno mozaični govor pokojnika, koji ovima istima (kao za udaljena prijateljstva egzemplarnima) daruje unazad njihovo – Sferom zvezdanog predračuna zaplenjeno/spašeno – Vreme (zlatnu kopču – povez beskonačnih svetova)

Samo isplatom duga ovim egzemplarnim blizancima **biva iznova prebrojan broj odabrano-mrtvih** – broj senki, ili grobnog kamenja (Malarme*) Bunara Sećanja: *srebrni (dvosmerno-sudarni) bez/broj* čiji je u-bitiskiokoviti redosled otelotvoren kao *pokretni most* – za skoro preminule /na putu ka beskonačnom, jer unutar sebe-dozidavajućem Prestolu/. Ali pri tom je zaboravljen pra-tren susreta između egzemplarnih blizanaca ona svemu prosuditeljska *kopča*, vaga na dlanu blago-uzdrhtale ruke Sudajine (Tefnut-Majetine), stub bezvremenosti toga Prestola. Jer, iako su *odabrano-mrtvi* ispod-brojni (manjinski), u odnosu na kaleidoskopski dinamizam Sfere, oni su ujedno i **sebe-zaceljujući puno-broj**. Jer **samo oni**, *odabrano-mrtvi* – kao periodično zaboravljani od svoje druge polovine, *odabrano-živih* – imaju **moć samonadoknade svoje nedostajuće polovine**, postajući *beskonačno brojevnici*, to jest, mrveći se u *bezbroy*. Sve stoga, jer su pod pečatom Sferinog Sećanja /tj. pod *kristalnom joj točkić-osovinom* – *strelom znajućeg višesmerja*/ – a sred Nigdine (Njenog krst-uzglobljenog, „ranjeno”-pisalačkog) Zaborava – **samim sobom** (ali, na jednom mnogo širem, sveprobojnom luku Nje same) **postajući**.

„...to je bit (rane), ono što se ne može preobraziti, nego samo ponoviti u obliku ustrajnosti (ustrajnog pogleda).“
(Rolan Bart: *Svetla Komora*)

Srž zagonetke (samobitnog) postajanja je u tome da (na-sebi-ustrajali) preko-broj (šiljak uvis-putujuće Sfere) nastaje od „povrede” (mrvljenja) punobroja (Sferine „zastajuće” Harmonije). Jer, Bunar Mnemozine (središte Polisa) beše sazidan od *neznajuće ispod-brojnih duhova*, a Bunar Lete (reka-oko-Polisa) od *znajuće preko-brojnih duhova*. Tek se između ta dva bunara/izvora događa **celjenje rane apsolutnog gubitka** – u „ožiljak” / „bolni zanos noema”/R. Bart/; put stvaralačke sile, trag „izgubljenog vremena”, „zašiljenu” osovinu ravnoteže/.

A pri tom su samo **preko-brojni duhovi** ostali **polunepostali**; – „suvišni”^{*} (Niče), oni „koji zuje”^{**} oko Prestola/Polisa/Zamka. Njih kao *pomamne uspinjače* njegovo stepenište (slušna spirala) **ili** odbacuje unazad, ka početnoj im odbačenoj *tački*, uz novopodarenu mogućnost *njenog* tačnog fokusiranja; **ili** ih (ukoliko ne pokažu potrebnu stamenost) „oslobađa od njih samih” – na taj način što njihovu najzad (silom *sopstvenog* a ne višeg zakona) svetlo-dosegnutu čistinu nebića, **pridodaje vlastitom prostoru** – još uvek, budući u školjci sna zatvorenom, nedovoljnom za konkretizaciju Ideje /sazdanje Zamka/.

Do povrede *barkinog bića* /odnosno Keika već pretvorenog u morską lastu, za kojim žali Alkiona, uskladiteljka nebo-okeanske plovidbe/ dolazi upravo stoga jer su se „bratu” /Šu-u/Narcisu – egzemplaru širine duha dovoljne za zagrobno prijateljstvo/ i „sestri” /Tefnut/Ehu – gospodarici Kuće u kojoj žive umrli/ „nakačili” oni polunepostali – **zaludni svetlo-proždirući uspinjači**. A to se uporedo dogodilo i celom prostoru smisla koji iz njih proizilazi, a koji je Kapija Nade za one uistinu buduće: – *novu elitu-na-Zemlji*.

Usled preusko viđene ne/pravde /u osudi sunčeve barke/ptice na ispliv duboko u noć/, samovoljno odbeglo srce /njene/ Olujne Sfere /up. „srce” kao darovana „čahura dobra”^{*} – čiji je crtež/mapa plavog/prekookeanskog krvotoka ne drugo do na vrh *sebe-bogateće po/noći* izmeštena Kuća Eha/ biva **vlastitim pramcem** – vrškom poslednje-burnog daha hladno-svetlosnog sveobmotavanja – samoustrinjeno/ ugušeno. Ali samo zahvaljujući tome, ono biva sačuvano za **vreme rođeno-iz-priče** – tj. za na-Zemlji-ponovljen Zlatni vek.

Tek takvo probodeno jezgro beskrajno samodovoljne Sfere daruje onu najtanje-svetlosnu **nit** (preodlučujuće zvučnu **strelu izdaha**) koja nas dovodi do ključno-signalne eho-sličice (dobro-tempirane mini-afekcije); – i to sličice koja jedina (daljim samootključavanjem) dovodi do uskrsnuća onog do kraja neistraženog, duboko-privatnog vremena. Tek to bi bilo ono traženo vreme, očitljivo s *ejdetske slike palog praživota majčinog*, **vreme dubine privatnog govora** koje – tek sa ustrajalom rasvetom iste slike – prerasta u (politički značajnu) *priču-za-ostale*.

Prvobitno-politički spor između Seta (duha Stare godine – *svemirske konstante, tamnog meseca, zagonetke-„osmokrake”*) i **Ozirisa** (duha Nove godine – *crvenog pomaka, svetlog meseca, odgonetke-„petokrake”*) rezultuje u sledećem: to što se nad Setom (up. Jasonom) obrušava pramac Sunčeve barke (up. lađe Argo), to znači da Stara godina obrušava Novu (jer odrubljuje se pomak/šiljak vasiona), i to tako da njena odapeta strela (koplje ubijanja Apepa; up. barkina katarka, sunčeva kazaljka) napušta ciklus noći-dana, rođenja-smrti. i odlazi u neistraženu dubinu Noći.

A tako se Set/Jason pokazao kao zalog apsolutne a ne relativne novine. Jer, strela odsevne svetlosti tu vrši obrt oko svoje ose, tvoreći jedinstven trougao, otpali pramac Lađe-Olupine – koja pada na svoj **levi bok**; te koja padom u dno **svetlo-prokljavajuće ponoći** /up. – Setovu noćno-pustinjsku oazu/ izaziva **prolećni** (nemo-glasovni) **vihor** (nalet zvezdanog semena); te koja sveprosuditeljski oslobađa, iz Jezgra Noći, jednu sasvim onostranu Zoru.

Ishod svega toga je **trapez**, lavirint trouglova („ušće trougla sunčanog grada Anua”^{*} /Tomas Man), *suzno-rosna mrežnjača sunčevog oka* ispletena oko mesta poslednje-tamnog sažimanja svih **svetlosno-obrnutih truglova**: – to je **presek složenih točkova**, kao patent preobražaja trupla ove Lađe <6> u *znajući*, potonulim semenjem napuštenog sveta tek obogaćen, *eter*; – to je **čigra**, kao **srebrno-tragovni htonski vetar** potpomaganja uspenju Ozirisovog dahom-okrilaćenog kovčega u *nebo zapadne strane*; tačnije, u ono *krajnje odredište* sa čije suprotne strane može još jedino da zasija **samotna (Fosforna) zvezda**; to je **(Setov) dah svestranosti** – *ubrzano* kroz-sve-provlačeći dah dugo-sebe-skicirajućeg života, krilo uvertloženog zamaha intuicije /up. „fotografske ekstaze”^{*} /R. Bart/; humka koje-se-okreće^{**}(R. Grejvz)

Trokrug *upetljane svetlosti*, kao mesto *njenog* željenog samopročišćenja, te kao ishod sudara između utvrde sopstva (tela) i njegove projektovane (ejdetske) slike, tvori **Trozubi (Dajmonski) Vihor** – onaj čije *iskidano melodijsko, nemo-hučno ubrzanje* grabi dah skoro umrlog i sprovodi ga kroz *mračni tunel* ka *dru-gom svemiru* – put **uzneseno zastakljenog pogleda Umrla**. Prispće tog daha pečati – **srebrnim točkom, krunom oluje poslednjeg razlučivanja** <7> – sama Arijanrod (Tefnut-Majet; sova raširenih krila).

Jer pun krug (čigra) revolucije isto je što i izmeštenje vrhunaca interplanetarne evolucije (pogledom fiksirane zore-u-onostranosti) u novu (odmaknutu) dimenziju prostora, apsolutno različitu od *školjke zemnog porekla*. Majčinska sila – *sila izazivanja velikog praska* – tad se više ne zaustavlja ni na jednom pojedinačnom biću/pojavi, nego vrši **premašaj** stvorenog kosmosa: – **ka novoj, svetlosno razsredištenoj (iako, u odnosu na prvobitnu ugašenu svetlost, „pamtećoj”) beskrajnosti**. A to je premašaj čija je *doskočna (posmrtna)* stanica zlatno-temena tačka Majčinog samopreobražaja – u Kćer: – „zvezdu blagosti”^{*} (Sen-Džon Pers, *Morekazi*); pustinjsku košutu: „lik Astarte i alem-uštapa ... razgovetan sa dva svoja roga” (Edgar Po: *Ulaluma*). *Usnulu na vrhu oštrine neizbrojno sumiranih sjajeva* /„,sjaaju zvezdu Alfetu; Arijanrod („srebrni točak”); srebrom optočenu kćer Donu; sovu mudrosti,”^{***} (R. Grejvz: *Bela Boginja*)/. Ona odnosi svako postignuće ljudskog saznanja u nepoznate – *susedne* – prostore, a sjaj njegove izdvojenosti u magline sveže-izvirućih svetova.

Pognuto drvo-dinosaur – ovijeno injem i pahuljicama: preživeli rizom mrtvog stabla, nemo-hučna fontana – koja je nastala od uvis bačenog snopa svetlosti; oblik previrućeg mnoštva, koji daje iznos svog lelujnog kretanja-u-mestu – u vidu **šiljka (oštrice preodluke;** up. Trougla Severa); *ono sveopšte kao tek izboravajuće, postajuće* (Arijanrodin Zamak-čistilište; up. Amentet). A to je onaj šiljak koji prelama i obrušava celu ovu uvis „šikljajuću” građevinu. On se tako – iako završnom plimom iznesen i u neizvesnost bačen – probija ka prostoru u kome stiče **rotaciono kretanje:** ujedno i oko svoje ose i oko šupljeg središta, čije ivice tad iscrtava. Na taj način ono skicira nešto što je *vrtočlavom dubinom svoje privatnosti samo-za-sebe-postojeće* (Okrećući Zamak-za-odabrane, up. Domen Svečanosti): – ono jedino što je već u svom pre-vremenu samosvesno, i otud u-zametku-aktualizujuće /zahvaljujući bezbrojnim ogledalima/ – ali koje **tek traži svoj prostor,** unutar ne-odlučenog /polukružnog/ vremena. *To skicirano* je, dakle, ono što je *skriveno u mračnom kutku (zglobnoj čašici)* silaznog toka čitavog tog mnoštvenog tela, odnosno, rastenja-u-sebi *kule svetlosti.* Tek kada ova prizma biva – usled potpunog preokreta-u-sebi, te izvlačenja svoje najdublje želje/niti iz *procepnog vakuuma* – skrenuta tako da se **otporno** uklopi u sveopšte-izlazni smer ovoga rastenja, tj. da se ne izgubi u njegovoj preogromnoj bujici, tek tada biva prevladana kanibalistička priroda same svetlosti.

To bi bio **šiljak** neprestanog istrgavanja prostora **jedne šire mogućnosti,** iz stecišne/mrtve tačke jednog urušavajućeg dvokruga /tj. iz ušća njegove potpale; čvorišta, u vidu „osmice”/. I upravo taj *šiljak značenja (svijutak mape)* jeste beskrajn/nesalomiv, jer fluktuiru u međuprostoru jedne odmaknute, **izboreno-sopstvene atmosfere** – u koju, u svakom trenutku, utiskuje predznak nadolaska jednog mogućeg primaoca, tj. lični znak posvete /svaki put drugačijem/ čitaocu /up. testamentarni zapis, koji uvlači svog poverioca u krug komunikacije sa mrtvima/. A ta atmosfera je, stoga, ona **sadašnjost sveobuhvatnog poveza <8>** što je uvek već isključena iz savremenosti /up. linearnog toka neke radnje/. I to kao nešto što – budući nenadovezujuće na skorou prošlost – ne utiče na blisku budućnost, ali pri tom „podzemno” pretpostavlja onu daleku:

„**Živeti zajedno**” sa mrtvima, nije to slučaj, čudo ili neverovatna istorija, to je **suštinska mogućnost postojanja.** (...) „Živeti zajedno” sa prošlošću onih koji više nisu i neće biti prisutni ili živi, ili sa nepredvidivom budućnošću onih koji još uvek nisu živi ili prisutni, ukoliko to gradi isto tako neodbacivu mogućnost onoga biti-sa-samim-sobom, jednog „živeti zajedno” – sa samim sobom, u jednom sebi razdeljenom ili podeljenom, uklopljenom, umnoženom ili pocepanom, takođe otvorenom, u svakom slučaju **anahronom u njegovoj samoj sadašnjosti,** žalošću ili obećanjem drugog u sebi

istovremeno uvećanom i premeštenom, onog drugog mnogo većeg, starijeg ili mlađeg od sebe, drugog van sebe u sebi, ... Drugost jedne nesvodive prošlosti i jedne nesvodive budućnosti umanjuju „živeti zajedno” na puninu jednog prisustva u samome sebi ili na jedan identitet. (...) Drugost prošlosti i budućnosti, nesvodivo iskustvo sećanja i obećanja, žalosti i nade koje pretpostavljaju neki *prelom*, prekid tog identiteta ili totaliteta, tog ispunjenja prisustva u sebi – **jednu razlamajuću otvorenost u onome što se naziva „zajedno”, (...)**”

(Derida: *Kosmopolitike*)

* * *

Demokratija je bila najpre ostvarena u svetu mrtvih, da bi tek onda otpočela svoj razvoj na zemlji:

Nekebet („gospođa strave”; – up. Hator) i **Buto** (up. Neit) zajedno podržavaju **Ra-Atumovo oko**, na njegovom putu kroz Duat; a posebno na „kliznim” tačkama Sunčevog izlaska i zalaska, tj. u „podzemnoj” ili *ponoru* premostnoj (Duatu preko-brojnoj, *trinaestoj*) fazi putovanja. To je, stoga, *oko velikog penkala*, što je istovremeno i **oko Horusovo**, Skarabej na pragu novog eona, i „**podzemno**” **oko „mrtve” ptice**, u-noći-sveprisutne Ba.

Zapravo, Nekebet (u obliku sveopšte majke, *orlušine*) obeležavaše *najviše planinsko mesto* (rep oka Ra-ovog) gde je (usled Nutom pravovremeno puštane suze) dolazilo do izlivanja Nila; Buto (u obliku Kobre/Ureusa – ovaplotnje Butinog mahnitog pogleda, zadobivenog usled regresije do u stanje obnevide-log prorokovanja) obeležavaše najnižu tačku Nila (koren oka Ra-ovog), tj. ušće njegovog ulivanja u Zeleno More (jedini izvor hladno-slanih suza, ili **sedimentiranih doživljaja strave**); – dok zenica tog oka beše ostrvsko jezero Elefantine: – u sebi sudarno grotlo Nila, mesto dugo kolebajućeg čunka Neitinog, te pećina skrivanja „lončara” nerođenih duša, Knuma. Stoga je Buto (Neit) pisalački vršak hladno-pogledne strele oka Ra-ovog, Nekebet pak njen (ponoćnim mastilom s nebo-dotičuće, etiopske planine) neprestano bojeći rep, a samo je to oko *cvet papirusa* – na kome se more novopridošlih (hladnih) suza do-ispisuje; ono je, dakle, cvet koji je u svom nerzviženom obliku bio *savijutak ponoći* – na kome se ispisivala tek jedna jedina, sveinicejlna suza Nutina.

Jer **Amentet je mesto i strave i lepote**: sebe-prazneća i sebe-puneća riznica slika; onda kada je prazan a zatvoren on je prva etapa Duata, a isto tako je četvrta, kada je pun a otvoren; broj pet je, međutim, posmrtno oslobađajući pečat svake k beskonačnom stremeće pojedinačnosti, šest je pak broj same njene raskrsnice – odnosno, njenog mogućeg „okliznuća”, povratka u lažju sveokame-njeno bitisanje: *drugu smrt*.

„Traži se Ugao, traži se šestar da ga Uranija
moćno raskrili, šestar sa dve rastavljene kazaljke,
Koje se dodiruju samo u onoj tački iz koje se razmiču.”
(Pol Klodel: Ode)

Dvorana Dvostruke Pravde je predvorje Domena Svečanosti (Olujne Sfe-
re) – tačnije, piramidalno zdanje gde sva ničim osmisliiva *zla na zemlji* dobijaju
apsolutno drugačije osvetljenje, to jest, gde konačno postaju dominantom – u
mozaiku svetlometno-ispisanih znakova njihovog sopstvenog *podzemnog* neba
(Amenteta). A Domen Svečanosti je njen fluktuirajući preko-broj – *trinaest*, no-
vorođeni Skarabej: čunak koji vodi umrlog u nepoznato; ujedno, rogovi/klje-
šta sebe-proboja Amenteta (*crne kutije*). Jer *on*, u svom rasklopljenom stanju,
– budući *dijagonalom* projekciono udvostručen, tj. odliven u mesto ospoljenja
svoje **unutrašnje simetrije**, – postaje **Poljem Mira** /*rekom zaborava*, Letom, se-
stra-bliznakinjom Mnemozine – *one koja daje vreme*; – takođe, *zaravan sudnje*
planine (*zarubljen Kljun Ptice*) koja je obrnuto srazmerna ulazu u Domen Sve-
čanosti, ali uporedna **noćnom tkanju njegove osovine**: – dvanaesta, krajnje izla-
zna etapa iz u-procepu-zapletenog Duata, gde dolazi do putnikovog zaborava
prethodnog života, te do sledeće *četvorostruke* selekcije:

- **ili do pronalaženja** Majetinom Vagom tačno premerene „obradive po-
vršine” za vlastitu ličnost, odnosno inkarniranja na nematerjalnoj ravni
– za one koji su na osnovu samostalno-stečenih znanja sprečili sveopšti
brodolom, prilikom vožnje kroz Duat. **2) - ili, do skliznuća s sudnje za-
ravni** u ponovno rođenje na Zemlji, upravo za one duše kojima se i desio
pojedinačni brodolom, i u kojih je *lična brodska olupina* (Ka/Kait kao *Ba-
čena Kocka*) ukazala na određeno mesto/vreme na Zemlji; – tj. za one koji
su samo usled gotovo-stečenih znanja, ne i zasluge karaktera (*tj. čistote*
doslednosti u prestupu) stigli do dvanaeste etape/pokrajine Duata. **3) - ili**
(u beskonačno retkom slučaju onih koji više nisu zavisni od mape nebo-
okeanskog putovanja, jer iz njenog živo-papirusnog savijutka razvijaju
sopstveno „svetioničko” oko) **do direktnog uspona** u Domen Svečanosti
(Olujnu Sferu). **4) - ili do pada** duše (s jednom dosegnute *sudnje zaravni*)
u ponor *druge smrti*, i to pada kome (usled revnosti Majetine) prethodi
hiperubrzano vraćanje na *šestu* etapu (*veliku rampu*): – upravo tamo gde
se traži (kao cena za prelazak granice) posvećeno znanje pokojnikovo, ne
još i krajnji ishod *merenja njegovog srca*; – a gde se (ukoliko je ishod tog
naknadnog merenja negativan) u poslednjem trenutku – pred Gutačem
(Apepom) – izgovara jedno još nikad otkriveno ime umrlog: neminov-
nost toga da on u poslednje-sudnjem trenutku ugleda *sliku onog što je*
mogao da bude. A tek **ishod borbe** raspršenih čestica te slike jeste ono

pra-nedosanjano mesto, na koje se – radi želje pomaganja tuđem razvoju – mogu spustiti i one duše koje su jednom već dosegle Domen Svečanosti.

Prve dve tačke ukazuju na odnos „jednodnevne”, primitivno ukalupljene duše prema izvesnoj fiksno-nepromenljivoj konstelaciji – zapisu prošlog eona, koja iako još uvek vidljiva jeste već davno mrtva, svedena na vlastiti varljiv trag. **Druge dve tačke** ukazuju na odnos prestupnički-samotne, „noćno” upitane duše (– koja je, i uprkos *vrtočlavi*, uspeta na *tronožac* –) prema jednoj uistinu bezgraničnoj (ali za vlastitu kompletnu iščitljivost prekratkotrajnoj) konstelaciji.

„Tijekom mnogih naraštaja
ljudi uspostaviše noć.
U početku bijaše sljepoća i san
i trnje što ranjavaše bosu nogu
i strah od vukova.

Nikad nećemo doznati tko skova riječ
za razmak dva sutona;
nikad nećemo doznati u kojem vijeku
bje tajnim znakom zvjedanog prostora.
(...)
A zamislimo da ni postojala ne bi
bez ovog tananog oruđa, očiju.”

(**Borhes**: *Povijest noći*)

Tek ovaj drugi odnos omogućuje *pojedinačni* pokret zidanja *uvis* jednog *se-be-neurušavajućeg* bogatstva: – *mačje-pogledno* doispisivanje u biti nedogledne širine noćnog neba.

* * *

Demokratizacija je u tome što se *oni* koji su već jednom bili primljeni u Domen Svečanosti vraćaju na *noćni put* (*Duat*) da bi obučili one koji samo usled neznanja, ne i zla (jer ovi drugi putuju do *šeste* faze – *gde ih vreba Gutač*) ostaju na *prvoj* fazi (pred ne/zatvorenim Amentetom); – te da bi time i sami odabra-no-mrtvi, već za vreme zagrobnog/prenatalnog života, *ove uistinu uskraćene* osposobili da u njihovom *ponovnom* rođenju-na-Zemlji postanu *deo talasa nove elite*: – one koju bi činili pojedinci obdareni i jednim prenatalnim (Neitinim/Mnemozininim) a ne samo savremeno prihvatljivim znanjem. Tek bi to bio recikliran Zlatni vek, poslednja epoha čovečanstva, – kojoj bi (pri njenom kraju)

mogli da se priključe i onostrano-obučavajući, onda kada odrade svoj (zagrobni) deo posla.

Jer slučajno beše to kome je za života dopalo posvećeno znanje a kome ne. Jer pohlepni ubrzo bejahu okupirali *žalom-orošen* tron Neite, te i raspodela *njenog misaonog bogatstva* ne beše nikad proporcionalno izvedena. A osim toga, svi ti zatečeni poltroni – *uhvaćeni u (Letinu) klopku nemoguće-doslovnog prevođenja zakonika* – iskrivljavahu tajni zapis. Stoga je često bilo bolje da se ostane bez posvećenog znanja, tek poluočuvanog *starom elitom*.

Domen Svečanosti bi stoga bio: – *papirusnim*, večno-procvetajućim zapisom o samoj sebi, zasferičen Hram Žalobne Ptice; te ujedno: *humak iskonskog stvaranja sa sunčevim obeliskom* na vrhu, koji se – kada se svojom voljom već jednom zarubio – sveo na vlastitu senku, Plašt Ptice: – Ba. A **Duat** bi, pri tom, bio mukom sebe-prebrojano *stepenište duša*, te telo ove iste *visinske ptice* – čiji je dorazvijeni kostur **Dvorana Dvostruke Pravde**, *vučje-zavojni otvor podzemlja*, apsolut-kao-treptaj, *oko* sve bogatije ozvezdanog puta Ra-ovog; te najzad, *sve-tlo-upostojen* eho (od) u-dalj-odapete strele pogleda – koja je poluga Njegovog bespovratnog uznešenja.

U ovome je apsolutnost novine (prevrat obzorja obećanja):

Unakrsnim proplitanjem *sveta mrtvih* i *sveta živih* konačno se i Domen Svečanosti (uporedi: "dvorac u kome je vladar misao bila"* /Edgar Po/; takođe: *uznosnim pogledom mačke fokusiran stan fosforne zvezde – koja ima dva roga***) menja: – postajući sve više „olujno”, a sve manje jednoliko zasferičen; – sve tananiji, jer uvis se Nutom propinjući; – sve granatiji, već time što je nasaden na zdanje dvojnosti same pravde (Majeti); – sve kalemljeniji, već time što predstavlja kružni ishod jednog pravovremenog rada Anubisovog – zagrobno-podzemaljskog rada onog koji je Neitinom preko-obzornom vezu preduslovni Razlučitelj.

Upravo bi u tome bila novina-u-samosaznanju božanskog subjekta – koji, budući prajedini, razotkriva pukotinu u pokretnom mozaiku bivstvjućih:

Diskretna svetlost *njime* dostignute rasvete preseka bivstvjućih bića, *njih skupa „rašiva”* do u *stanje izvorno-žučene samotnosti*, zadržane još u poslednjem grču (– up. grču *svetlo-slovnog* naprezanja –) zajedničke im **volje-za-ra-zlazom** – čime se i *njima* omogućava da od **stvari** (postvarenih pojedinstava, što nose pečat izvornog sveta/vremena) postanu **subjekti** (*drugi* kao *neizbrojno mnogi*, što stoje nasuprot *žalne jedinosti pra-bića*, ili, tačnije, njegovog *muklog zova – efekta mrtvog pisanja*).

A tek kada prestane *poslednje-tišinsko suđenje dolazi doba mačke.* Strahovit je, stoga, susret (tek za ponekog savremenika) sa Mutinom (Nekebetinom) statuom oličavanja kolebljive granice prelaza mačke u ljudsku vrstu: – prelaza koji, svakako, može biti i unazadan... ; – a čiji je blago sebe-pomeren centar ne više *njen* nekadašnji grad Nekeb, nego Elefantina; – tačnije, Knumova/Neitina pećina snujućí-naraslog Hapija, onog *za koga nijedno mesto nije dovoljno prostrano...*

„...potrebno je ponovo promišljati životinjsko mišljenje.
Dakle, i celokupnu politiku živog.”

(Derida: *Politike prijateljstva*).

APENDIKSI:

<1>

Ovaj bi traženo ne-moguć izlaz iz kruga mogao biti – demonski svepremašajna Ideja Dobra; dakle, ono od čega dobijamo samo obris, liniju beskonačnog bega; dok bi sam **krug** bio prvo načelo platonovske Ideje: – ona nepredstavljiva Jednota; „**put vremena**” – *ono veliko* unutar drugog načela te Ideje, Neodređene Dvojine; tačnije: ono što je *još* mislivo. A **ono što „kroz krug kruži između dara i vremena”** bilo bi *ono malo* unutar tog drugo-načela: – ono što kristalizuje oblik dara-kaonemogućeg/nemislivog.

<2>

Ovde se treba osvrnuti na Rilkeovu tvrdnju iz *Devinskih elegija* – po kojoj nisu živi ti koji su potrebni mrtvima, da bi opstali, nego je upravo obratno.

<3>

Poredba boginje Neit sa praslovenskom boginjom smrti i regeneracije – Moranom:

Ona daje pogon ospoljenju mitske šupljine, odnosno, zamah okretanju točka sudbine.

Staroslovenska **Mater Sva** (Žar Ptica; pun Mesec) vrši kretanje od Severa (platforme tišinskog odabira) ka Jugu (glasovitom mestu prorokovanja), – i obr-

nuto (tako što se *bolom* preokreće u vlastitu *kćer*). Jer *njena kćer* Koleda (srp mladog Meseca) vrši (kosidbeno) kretanje od (prezasićenog) Juga ka (pustošnom) Severu – ne i obrnuto – postajući najzad **Morana**: up. keltska Morgana – sova mudrosti što bdi u čistilištu: srebrna čigra kao Stožer sazvežđa, što uvija-u-spiralu stepenište Zamka-od-stakla. Takođe, ona što – sama – stupa na Istok (čistinu postanja) i pokazuje (munjom pogleda, trnovitom grančicom) put Zapada (carstva mrtvih, Svarogovih kola). Zatim se opet vraća ka Istoku – kao selektirano uskrснуće ili vraćeno vreme (prezimela koštica).

Mater Sva je **sveopšta duša** (orlica; Ba) što pod desnim krilom nosi **upojedinačnu dušu**: Moranu (sovu; Kait).

<4>

Severna Kruna jeste **grb esencijalnog** (suzno ponoćnog, rosno ovenčanog) **otpadništva**, te tamna čekaonica duše (gde prebiva Ka/Kait, pre svog sjedinjenja sa Ba); *amentet*: prostor naveštenog suđenja, međuvreme između dve večnosti – koje rađa *muziku šupljine*.

Međutim, Ka/Kait, kao **dvojn**ik pojedinstvene duše, može podjednako biti **i njen čuvar i njen patvorac** – zavisno od toga s kojim se aspektom sveopšte duše spoji; jer *ova druga je dvostrana*: svetla i tamna, evolutivna i disolutivna; ona, kao Ba, može biti i Nut-Hator i Geb-Apep. Tek Severna Kruna (Hatorin Sistrum, kao ishod preplitanja svih svetlosno-osamostaljenih Ka-ova) prelama/rešava/preseca (svojim naštimovanim žicama) ovu dvojnost. Zapravo, ona **vrši demonski (fugalni) premašaj** sveopšte u-sebi-mirujuće duše (Ba), koja upravo zbog tih neprimetno-malih begova-iz-sebe postaje varničava; tačno prosudbena ili raspevana, u mestu plovidbena ili bruseća.

Ova **rogata srp-kosidbena** kruna, dakle, vrši **izgon** samo-motreće dubine jedne zenice, u raskošnu fontanu izgubljenog vremena – u kome su disali i vladali probrani duhovi, apriorni izopštenici.

<5>

Mesec-graničar zrači/prikazuje ujedno i viši i niži aspekt stvoriteljske majke: on (katkad) odražava svetlost Severnjače što bezinteresno bdi nad patnjom izopštenika, te topi/rasađuje (u zelene doline) ledničke vrhunce vlastitog predaživljavanja – s **preko-merom** sveg buduće-zemaljskog stradanja /koje **apsolutno ničim** ne može biti opravdano, osmišljeno ili preobraženo. Ali on zrači

i vlastitu tamnu energieju, zaostatak ugašene davno samoupaljene *zvezde*, čije sećanje-na-sebe **budi grozu u duši smrtnika** – usled nemogućnosti spasenja svega onog što je (kao ograničena datost) uhvaćeno u *njenom* oku, kao zverskog posmatrača*.

To je krah *njenog prvog proročkog sna* koji beše bezmilostan – jer je isključivao svakog onog koji se sasvim slučajno (polutrenutno) našao izvan *njene* matice (prafiksiranog vidnog polja); to beše arhaično majčinsko, arhi-fašističko, tiranski zaštitno, **crnosunčano stanje boginjinog uma** – koji bi još sanjao o svetu-iza-obzorja i novom pokolenju duhova, da ga strela jednog pogleda (čiji je vlasnik tek pukom srećom upao u *njeno* oko) nije zlokobno prekinula na polufazi... ; to beše *pred-sa-vest* stvariteljskog duha – koji još nije upoznao smisao samožrtve i odškrinuo kapiju strave, te progledao u **ново-osvetljen** prostor – kroz **uski krug** savezništava-u-smrti.

Ali ta mesečeva groza jeste i preispitivalac ljudske savesti, uslov premašivanja svakog trajno utvrđenog stanja i stanovišta: njome-zaposednutom-smrtniku otvoren je **rudnik sećanja-bez-međa**, i to sa zagubljenim (da li preinačenim?) redosledom (samovoljno odletelim papirusom – ka tački onostrane zore).

A to je amblem fosfora: sebe-sagorevajuća mudrost skladišta, ili napredovanja – *posred duha pometnje* – ka jasnosti sopstvenog merila; sazrevanje **žarem zamagljenog oka** proročice do **kristala** jedne opšte-važne samilosti; i najzad: preobražaj znajući-mukle, pećinski-povučene starice u pred-javnost-istupelu pevnu devojku revolucije.

Jer, **skačuća mačka** (pred-savesno) promašuje **prvu** (razrešenu, omeđeno-šahovsku) a hvata **poslednju** (pometenu, neomeđeno-plovidbenu) kocku.

<6>

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima **bisernu osu, rezervoar tamne svetlosti koji kaplje** (prosuta sunčana srž) – i **posthumno začinje Horsa** (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do ključujući kapacitet sunčanih pega, sabitih u prêdivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa sâmihih stresnih tačaka u njemu – razudilo u **putokaze**. Tako je ono tek posthumno dalo nov prêdivni materijal za *nebesku ledrilicu* – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iskapavanjem – pretvorila u fosforni sjaj jedne zinuto-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se *on jedini penje uz lestvice*.

<7>

Instrument pomoću kojeg se vrši **estetički sud o postojanju*** jeste **zlatna vaga sa srebrnim točkom** u svom težištu – koga pokreće vihor prenosa duše umrlog do praga onostranog. I to je **fuga zagrobne svetlosti**, kakvoj bi bila upoređena Betovenova Velika Fuga B-dur op. 133.

Borbi duše da izađe iz lavirinta zagrobnih vremena – odnosno, iz kvadrata sudnje čekaonice – odgovarala bi fuga s kraja Betovenove Hamerklavir sonate.

Ali, *htonskoj lirici* – kakva izvire iz *tamnom materijom slepljenih fragmenata* ovozemaljskog života jednog pokojnika – bio bi upoređan Šubertov gudački kvintet C-dur op. 163; takođe i njegov gudački kvartet G-Dur op. 161.

Najzad, *kolapsu božanskog bića*, koje je doseglo *viziju zagrobne budućnosti* (preduvid u prevagu samo jedne smernice vremena) odgovarao bi (još nerassetljen) **smisao stranputice**: Skrjabinove sonate No. 3, op. 23. i No. 10, op. 70.

<8>

Istrgnut i u-mapu-svijen List-iz-Knjige, od strane onog koji stoji na Atlasu, jeste upravo onaj jedini koji sadrži šifru rada *sveobuhvatnog poveza (zlatne kopče)*; – pra/sliku u koju (još) nije ušlo vreme, slikoviti zapis *buduće muzike*.

Izvor još neiskazanog brujanja: otvoren grob i spiralno stepenište: – ličje pra/slike, u vidu *odbegle ptice* (telo ne-upokorenog plama) i *njeno naličje* (senka *produvanog* plamena, kao zbirno ishodište njegovog *produženog* seva); – **slika-e** („poprsje svetlosti”*/Malarne/ – satkano od iznova sakupljenog „minulog praha”** davno iščezle više klase duhova) i **reč-i** („šum krila”***/Malarne/ – šum plama, sebe-odbrojan broj senki/kamenja „grobnog stepeništa”***).

Srž velikog trika (– up. zamke za „pripitomljavanje ništavila”*/Epštajn –) bio bi u sledećem:

Čini se da je žrtvovana **reč** /up. „sedefasta zvezda naše maglovite nauke, držana u levoj ruci”*/, u koju je ušao prostor /up. „zlatna kopča”, „držana u desnoj ruci”** – kao znanje o „sklopu tmina”, držano u nerastavljenom nameštaju „sobe vremena”, te u posebnom „naboru njenih zavesa”/ a u stvari je žrtvovana **slika** /up. izgled „tajanstvene sobe vremena”; „beskonačni slučaj podudarnosti ogledan na njenoj složenoj zlatariji – uobičajen dekor Noći.”*** (**Malarne, iz Igitura**), u koju je ušlo vreme /tj. dah kojim se duva na plam sveće, ili na *satno klatno* iste sobe/.

Pri tom je **u-mrežu-uhvaćena belina ovog ništavila jedro prispeća velike ptice na pustu obalu** (up. „geometrijsko mesto vanestetičke kulture”*/Epštajn o Kaba-

kovu); – tj. na ono mesto gde se zbiraju sve hartije Knjige (up. kolažne ilustracije). To je ono mesto gde se dolazi do saznanja o nedostajanju poslednje stepenice, *vrha spirale zagrobnog sećanja*, tj. do saznanja o *isprekidanoj strelici* upravo onog izlaza na kome se zastaje – radi poslednjeg osvrta.

GEOMETRIJSKI ZAPIS: „Prizmatični pododeljci Ideje” (Malarne)

Shodno mojim saznanjima:

Poruka primljena iz ili preko nesvesnog, personifikovanog ili ne, može dobiti egzaktan izraz samo u formi ispra`njeno-krcate, svedeno geometrijske slike – koju obično prate nizovi jezičkih mikrokonstrukcija, tzv. „skraćeni zapisi” („prostori privremene artikulacije”* /Julija Kristeva) kakvi skoro uvek protivreče ustanovljenim pravilima sintakse te zahtevaju napor dodatnog prilagođavanja.

Jer, kada njih iste treba prevesti na jezik diskurzivne logike, tj. razložiti njihove neprovidne slojeve i sveskupa ih u novom odnosu sagledati, tada oni kao nosioci nesvesne poruke ispoljavaju jednu suštinsku nejanoću, nerazrešenu kontradikciju unutar sebe. I to je ono za samog prenosnika predizračunto polje njegovog sudelovanja, odnosno opredeljivanja između dveju ili više slobodnih valenci „skraćenog zapisa”.

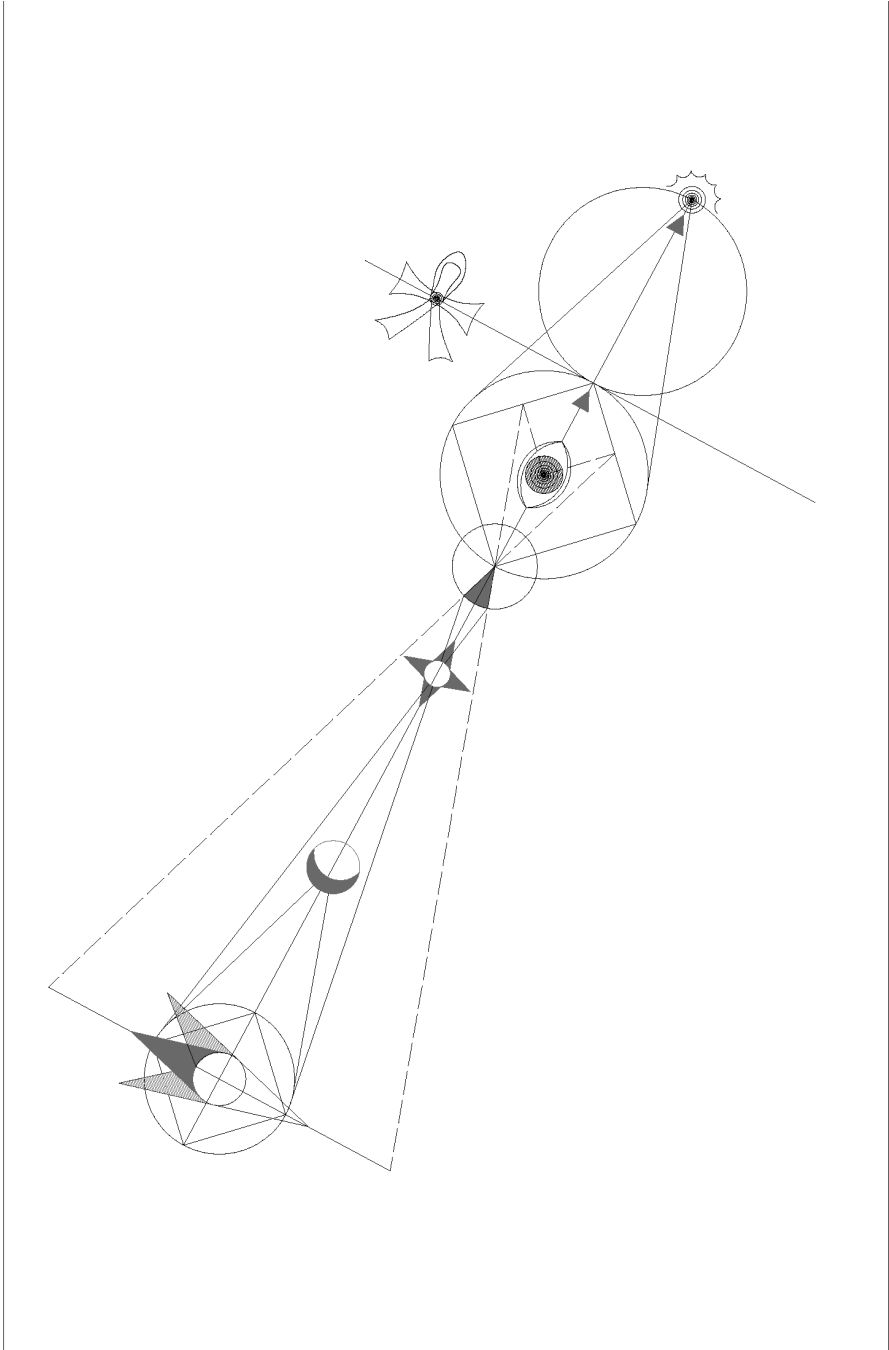
U mom slučaju, takva jedna „poverena” mogućnost opredeljivanja, data unutar onog mog teksta što je neposredno proizišao iz „skraćenog zapisa”, dovela je do bitne izmene u njemu kao predlošku za dalji rad; to jest, do potpunog skretanja od onog što se u njemu kao prvobitnoj (– pretrpano jezičkoj, uslovno manirističkoj – jer je svaki visoko razvijen manir skraćeni izraz poslednje dubine nesvesnog –) verziji pojavilo kao obris glavne teze, ili, put elaboracije njegovog motiva.

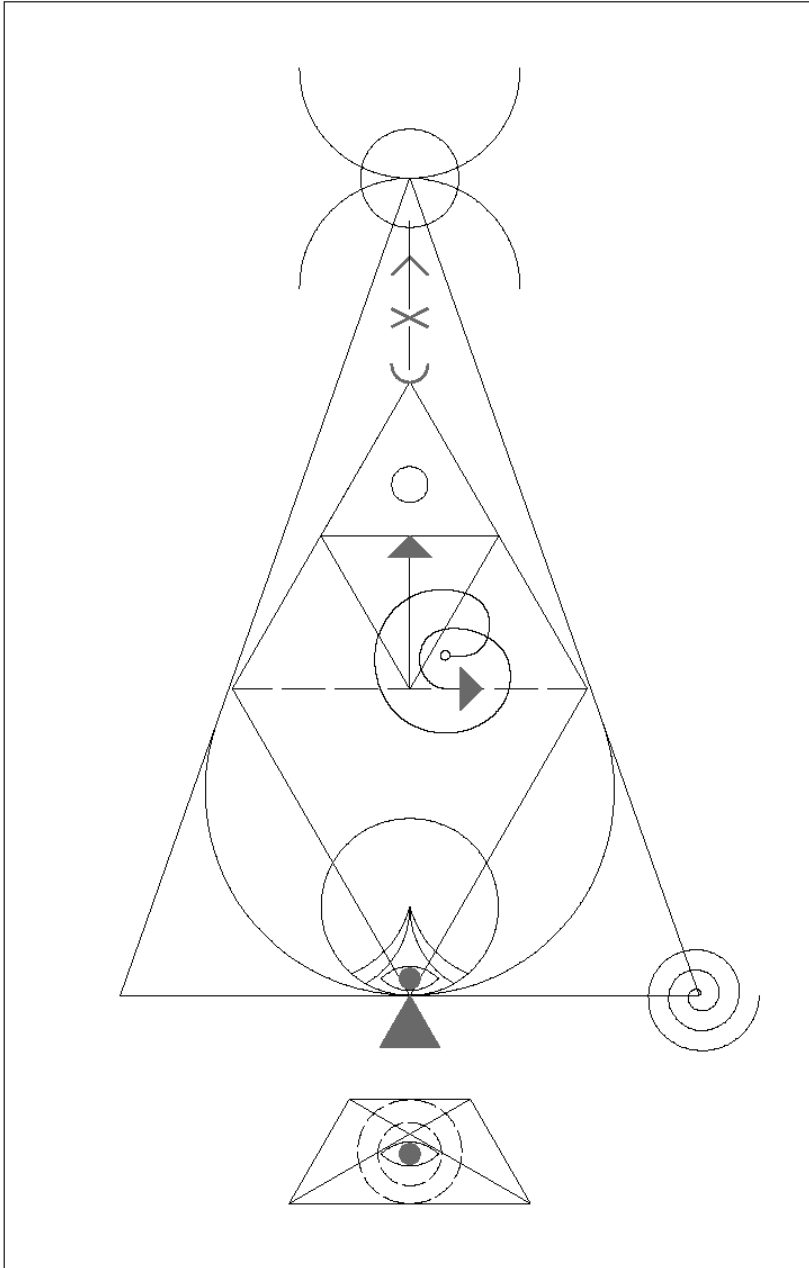
Shodno mom uverenju, samo je **romantičarska netransparentnost motiva** ono nepresušno vrelo stvaranja, odnosno variranja njega samog – sve do trenu rasvete *prekidne novine*.

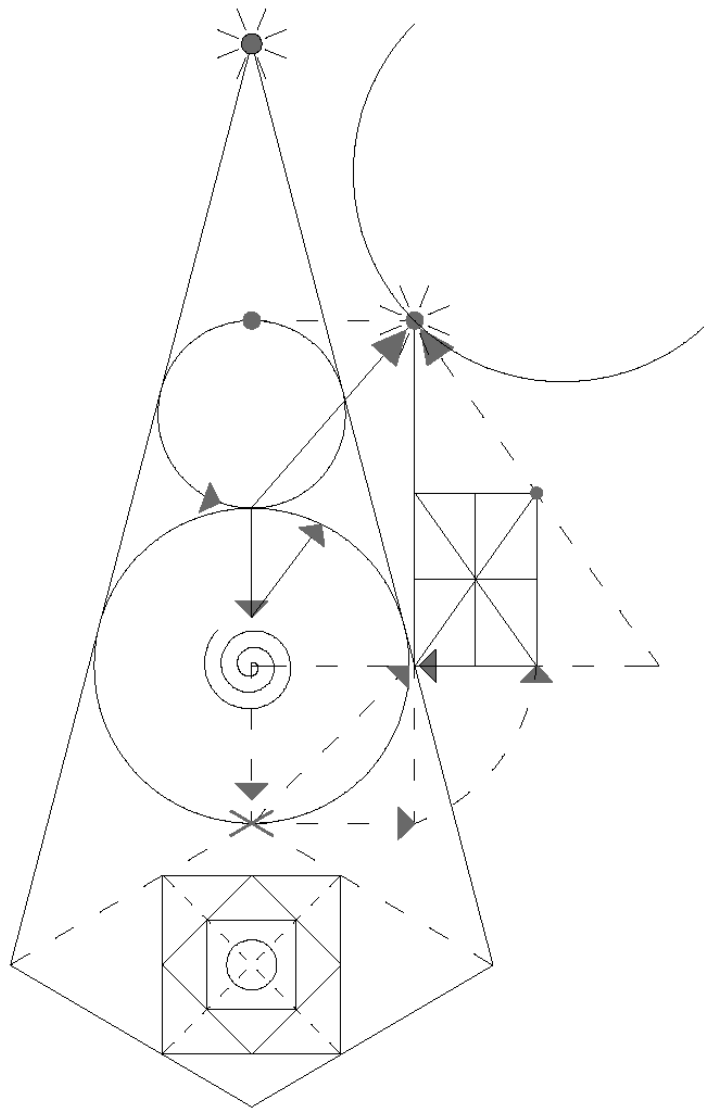
Naime, ja sam u do kraja nedefinisanom prostoru Mojrine „odluke” iznašla njeno ključno mesto: – „preodluku”; nju, takođe, potvrđuje i moj na stranu odložen jer do kraja neprotumečen *geometrijski zapis* – koga, kao *finalnu uzročnost knjige*, stavljam na sam njen kraj.

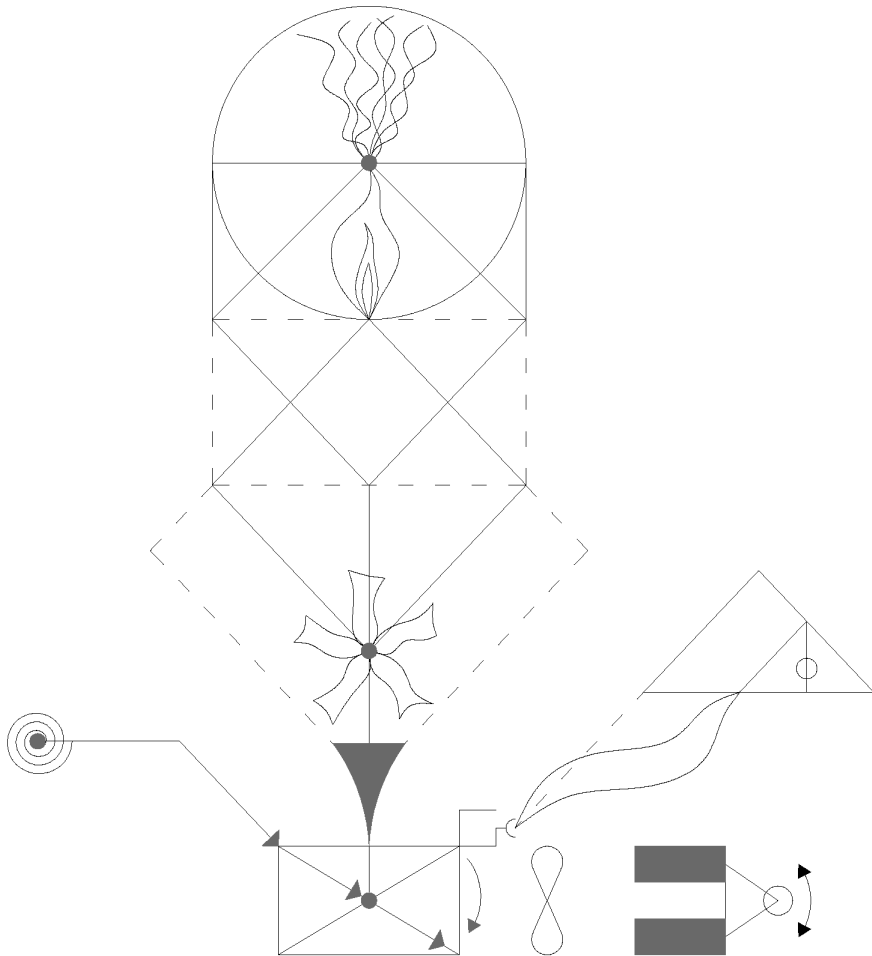
Jer: upravo *geometrijski zapis* odgovara *onome* što ja mogu s pravom nazvati primarnim izvorom svojih saznanja, odnosno, tamnom pozadinom svojih napisanih tekstova: *reljefnom zapisu*, ostatku jednog opčinjavajužeg vremena koje se – poslednjim dahom svoga izdisaja – pretočilo u *pejzaž*. A na taj pratekst prirode ja sam upućena upravo snagom svoje izopštenosti iz prezentne društvene stvarnosti.

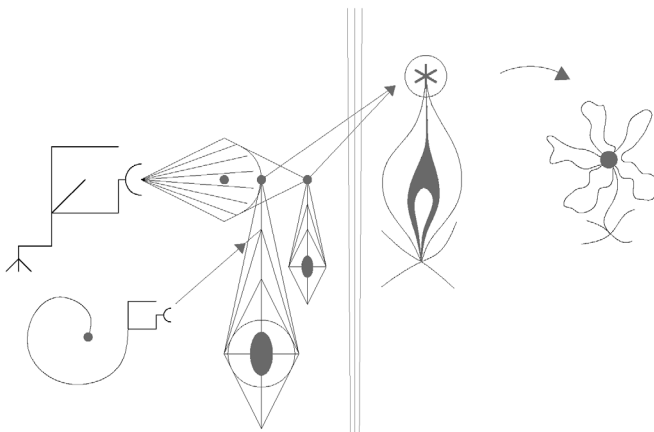
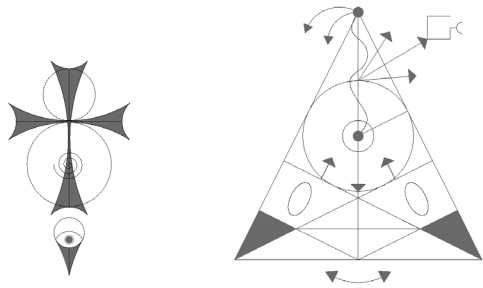
A u t o r

„Jedini način da se jezik brani jeste da se on napadne... Svaki je pisac primoran da sam sebi stvori jezik...”* (Prust). Reklo bi se da je jezik uhvatilo bunilo, koje ga navodi upravo da napusti sopstvene kolotečine. Što se tiče trećeg vida (- invencije jednog novog jezika u jeziku, i to kroz stvaranje sintakse)***, on potiče otuda što se strani jezik ne može izdubiti u samom jeziku a da se svaki jezik sa svoje strane ne poremeti u ravnoteži, ne dovede do granice, u neku spoljašnjost ili neko naličje koje se sastoji od Priviđenja i Prislušavanja koja više nisu ni iz kakvog jezika. Ta priviđenja nisu aveti, već istinske ideje koje pisac vidi i čuje u pukotinama u jeziku, u otklonima jezika. To nisu prekidi procesa, već zastoji koji predstavljaju njegov deo, kao večnost koja se može otkriti samo u budućnosti, kao pejzaž koji se pokazuje samo u pokretu. Nisu one spolja u odnosu na jezik, one jesu njegova spoljašnjost. Pisac kao vidovnjak i sluševnjak, cilj književnosti: to je prelaženje života u jezik koji uspostavlja Ideje.

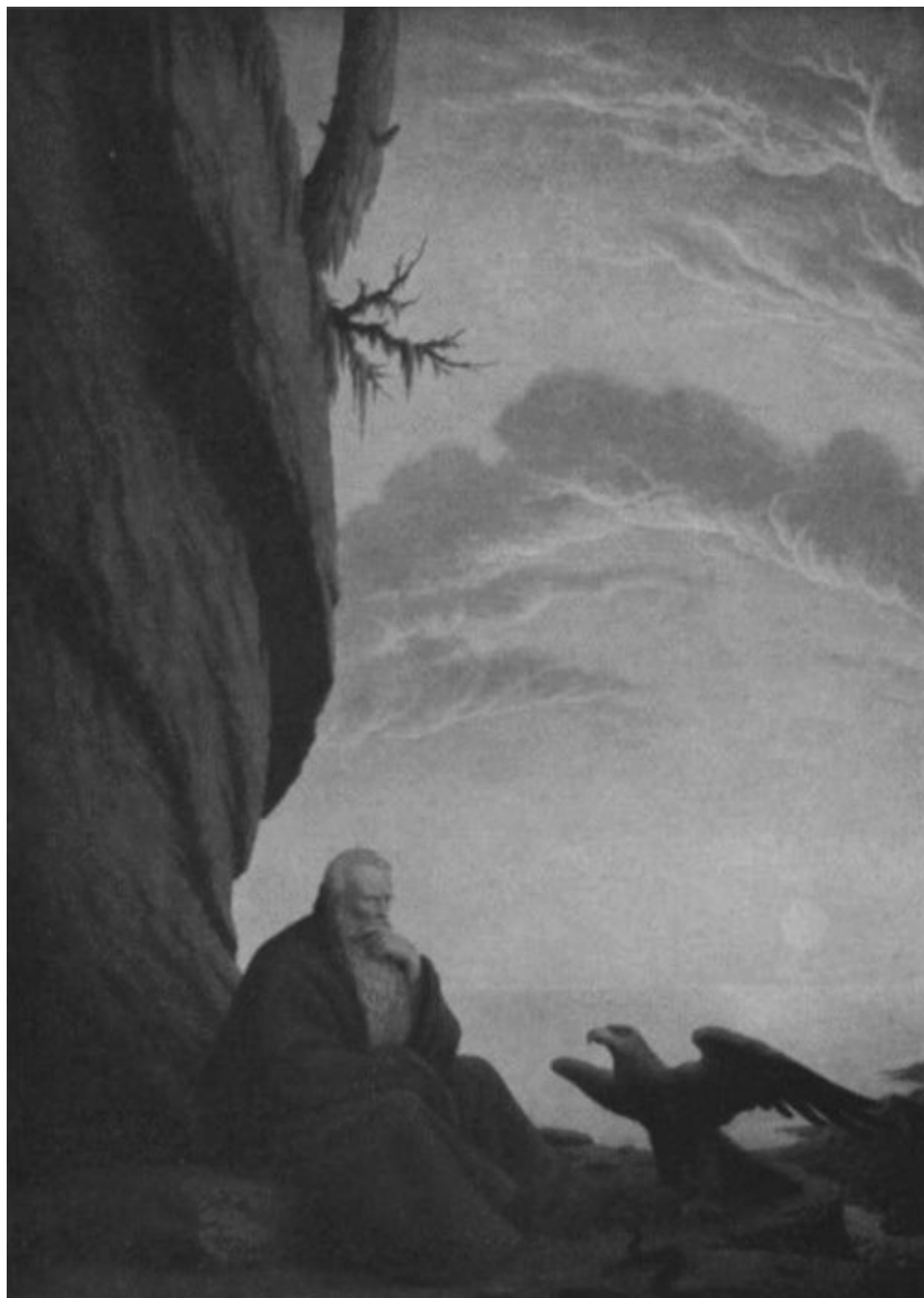
(...) Pisanje, to je i postajanje nečim različitim od pisca.

Žil Delez: »KNJIŽEVNOST I ŽIVOT«

EXTRAITS

- La Déesse ailée aux temps avant la Création -

ABREGER

Mes deux livres, parus sous les titres de *Controverse de Moïre* et *Horizon de Neith*, côtoient plusieurs genres et constituent, dirait-on, un certain essai de réinterprétation, en langue post-moderne, des mythes cosmologiques anciens relatives à la représentation de *La Déesse – conceptrice clairvoyante de la projection des mondes*; son geste de renoncement au *Trône du Soleil*, c'est-à-dire celui de retraite dans *la profondeur de la Nuit*, était interprété à des époques postérieures comme un geste de faiblesse, non pas comme un acte de libre arbitre.

Seule *l'aristocratie de l'esprit* est celle qui a suivi le fil de l'explication préhistorique de cet acte à travers les abîmes des temps postérieurs. Et, comme classe inexistante, parsemée un peu partout sur le globe terrestre, elle se distingue par un art de communication *pondérée* avec les morts, conçue à la manière de Rilke. *Aussi en est-il issu une écriture de la lumière*, unique trait permettant son identification et qui est, à la fois, le germe de la première idée de démocratie, en tant que décentralisation du trône sacré, *divinement animal*.

*

Bien que les motifs de ces livres soient anciens, alors que leur langue (le procédé) est post-moderne, j'en ai trouvé une source importante d'inspiration dans la mystique idéaliste allemande, chez les symbolistes français, ainsi que dans le romantisme européen, premier et tardif; mais aussi, dans «*La Mort de Virgile*», roman de Hermann Broch.

C'est précisément dans la condamnation prononcée par Broch contre tout ce qui est esthétique et teinté de romantisme, ou plutôt dans sa tendance à lier, sous condition, l'art au mal, que j'ai vu l'indication du chemin vers une esthétique nouvelle, ainsi que vers une interprétation différente de l'idée que l'on a sur le romantisme.

*

L' idée de renoncement au pouvoir, de beaucoup plus ancienne que le christianisme, s'est faufilée subversivement à travers le moyen âge et l'époque moderne, sous une forme censurée, de loin plus pittoresque – celle de cosmopoésie – et cela grâce au *culte du palimpseste*, pour déboucher, *par des voies profondément inconscientes*, dans la théorie et la littérature de l'époque post-moderne.

En même temps, j'ai essayé de rendre actuelle, dans mes livres, *une voie* par laquelle les symboles et les images mythiques se sont «imperceptiblement» incorporés dans les catégories philosophiques de l'Occident, de manière à en constituer un élément infiniment plus subtile, révélant **a posteriori** une partie de leur substance.

L a u t e u r,
CATHERINE RISTITCH AGLAË

LA CONTROVERSE DE MOÏRE La Déese ailée aux temps avant la Création

La thèse de ce livre: A la veille du commencement il y avait un dilemme: arrêts pleins d'appréhension de Moïre qui jette dans l'infini du vide un dé de contenu universel: fascination devant l'abîme de décisions qui pourraient être prises; considération de l'éventualité que l'infini lui-même pût devenir légitime au cas où les sceaux de son fourvoisement seraient brisés.

Les questions posées par ce livre:

Qu'est-ce qu'il y avait à l'époque antérieure à la création? Si tout s'y était accompli, à quoi bon la reprise? De quelle manière en était-on venu à transpercer le globe de cette plénitude par le souffle d'un avenir absolument inconnu, mais envahi, à son tour, par un nouvel âge d'or?

Qu'est-ce qui existait comme premier et archiunique des éléments, comme forme d'une complète expérience vécue dans le passé? – essence de la décision elle-même **qui n'a jamais son sujet** (Trône vacant flottant dans la nuit). Et cela pour la bonne raison qu'une décision ne peut être mise à effet que si elle a été énoncée au nom de celui qui l'a prise, non pas au nom de ceux qui ne l'ont pas encore fait. Quant à Khora Lachésis (première fille/phase) d'Ananké, „espace étroit” de prise de décisions, mesure d'un gothique raffiné de la texture impossible à représenter, étant donné que son regard d'oiselle qui voit en rêvant glisse à travers les mondes inconnus d'autres sujets et, avant de fixer le point de départ de son propre regard réversible, **elle ne peut pas énoncer non plus une décision en son nom, mais uniquement au nom d'un labyrinthe infini de mondes par lequel elle passe**. C'est pourquoi, en tant que sujet impossible d'une décision absolue (intégrée dans l'enchaînement universel), *elle* ne peut pas non plus permettre à celle-ci de s'objectiver; elle doit la cacher dans une grande profondeur,

jusque sous l'aile de la nuit maternelle. Alors que, à l'opposé, un monde, détaché de celui de source ou bien enfoncé dans le temps par l'oubli, reste gisant.

En effet, il n'existe qu'**une seule** décision apriorique dans le sens d'anticipation de l'issue de toutes les décisions non encore prises, mais dont l'image de l'ensemble des formes est insuffisamment nette ou bien vaguement éclairée à travers le brouillard. En tant qu'image réelle de son propre symbole, elle veille au cheminement général de la décision, en mesurant, d'un point d'observation muette, les intensités des désirs luttant pour sa réalisation, si bien que ceux-ci finissent par lui donner peu à peu une forme tout à fait nouvelle. Afin que cette anticipation (aptitude du chat à voir dans le noir) puisse se cristalliser jusque dans ses détails infimes, elle doit, en tant qu'auteur inexistant, effectuer la chute d'autoextinction jusqu'à devenir un point infiniment minuscule de sa *faculté de prévision, exclue du monde*, ce qui est une chute en arrière, jusque dans le *chaos des désirs fluctuants*. Tout désir pris à part, dont la durée de l'intensité n'était pas encore mise à l'épreuve pourrait faire partie constituante de cette décision universelle non énoncée – qui est un cri assourdi de l'isolement primordial (celui de Lachésis). Mais il pourrait *aussi bien* être interprété comme *son* contre-coup, sa déviation, et cela, avec une intensité fortement entravée de la réponse à cet isolement primordial dont le silence ne fait qu'éprouver la qualité universelle de la décision elle-même.

Le retour de cette décision à sa forme initiale devient, en plus, compliqué, du fait que celle-ci avait été prévue, afin qu'elle pût, seulement après s'être rendu compte de son revers, arracher pour elle-même l'étendue du sens que l'on découvre par „illumination nocturne”, soit du bien-fondé de la volonté que l'on s'impose pour se maintenir dans *l'espace de tension* ou plutôt *constamment à l'écart* de l'abîme de l'absurde qui est le seul à même de fournir la matière nécessaire à l'élaboration *d'une nouvelle* étendue à lumière plus douce, à l'ombre plus profonde, et cela, en faveur du contre-coup visant son impossibilité apriorique de mettre en œuvre cette décision, c'est-à-dire de se réaliser elle-même; plus précisément, en faveur d'une volonté imperceptiblement agissante, qui est le revers „nocturne” du retour éternel et, à la fois, un monde assistant à la naissance d'une individualité.

NOTE PRÉLIMINAIRE

Selon mes connaissances:

Le message reçu du fond de l'inconscient ou par l'intermédiaire de celui-ci, personnifié ou non, ne peut prendre une expression exacte que sous la forme d'une image géométrique fidèle, mais réduite, c'est-à-dire de celle qui est généralement accompagnée de séries de micro-constructions, qualifiées d'„abrévés

des matériaux bruts” /cf. „espaces de l’articulation provisoire”^{*} qui contredisent presque toujours les règles syntaxiques établies, si bien qu’ils exigent un effort d’adaptation supplémentaire.

En effet, quand il faut les traduire dans la langue de la logique discursive, c.-à-d. disjoindre leurs couches opaques pour les considérer toutes ensemble dans de nouveaux rapports, alors, en tant que porteuses d’un message inconscient, elles manifestent une opacité substantielle, une contradiction intrinsèque qui reste irrésolue. Et c’est là, pour le transmetteur lui-même, un champ préalablement délimité de sa participation ou bien celui de son choix entre deux ou plusieurs valences disponibles de l’abrégé.

Dans mon cas, une telle possibilité d’option qui m’a été donnée au sein de mon texte, directement provenu de l’abrégé, a entraîné un changement radical de celui-ci en tant que proposition à développer ici; c’est-à-dire, elle a causé un détour complet de ce qui semblait être, dans cette proposition, la version initiale, – linguistiquement surchargée, maniériste sous condition – étant donné que toute manière développée à un haut degré est une expression concise du tréfonds de l’inconscient, équivalant à l’esquisse de la thèse principale, ou bien à la voie à suivre dans l’élaboration du motif de celle-ci.

Car, à mon avis, seule ***l’opacité des motifs propre aux romantiques*** est la source intarissable de la création, c’est-à-dire celle des variantes, et cela jusqu’au moment illuminateur de *l’innovation* qui amène la rupture.

En effet, c’est dans l’espace de „la décision” de Moire, insuffisamment défini, que j’ai découvert son point-clé: „la décision altérée”; celle-ci est confirmée également par mon *esquisse géométrique* que j’avais laissée de côté à cause de son interprétation inachevée, mais que j’ai placée à la fin de mon texte, en tant que *cause finale du livre*.

Car: c’est précisément *l’esquisse géométrique* qui correspond à *la seule chose* que je puisse, à bon droit, qualifier de source primaire de mes connaissances, ou plutôt, de fond obscur de mes textes écrits, – *image en relief*, trace d’une époque fascinante qui, par le dernier souffle de son expiration, s’est transformée en *pay-sage*. Et c’est à ce texte primordial de la nature que je suis renvoyée précisément par l’intensité de mon état d’excommuniée du sein de la présente réalité sociale.

EXTRAITS

Nouvelle interprétation du trône d’Ananké:

L’impasse de l’histoire humaine aboutit à l’aliénation de l’empreinte archio-riginaire, imprimée dans tous les êtres et concentrée dans *l’œil de loiselle/la*

prunelle du Soleil – qui, par son éruption, produit sa propre éclipse: signe prémonitoire (donné par *la Lune obscure*) qui dénonce **l'oubli humain de l'Étoile polaire**, dont la mort s'est inscrite précisément sur *le visage de la Lune*. Cependant, **cette aliénation** amène, **en atteignant son point culminant**, l'ouverture de nouvelles voies (celles d'outre-tombe, de déplacement des lumières, de poésie authentique). Car, il n'y a que cette aliénation qui, **en tant que fourvoisement**, permet que, à la fin, **une seule voie** (parmi toutes les voies possibles, escalators de l'éternité) s'empare du **droit de descendre** jusqu'au fond de la spirale de tous les temps, pour y inciser le grain de substance humaine gisant dans la Couronne du Nord. D'où **le flot de changements d'appellations désignant la substance de la Mère**, ou plutôt, **la traînée d'une larme verte coulant du fond de minuit**.

En effet : **la couronne cornue, faucille-faux** de la Mère **chasse** les profondeurs auto-observatives d'une prunelle vers une somptueuse fontaine du temps perdu – dans laquelle respiraient et régnaient les esprits d'élite, excommuniés aprioriques.

* * *

Tout comme cette couronne, **la Lune-gardienne de phare**, rayonne, en présentant à la fois l'aspect supérieur et déchu de la Mère créatrice: elle reflète, quelquefois, la lumière de l'Étoile polaire qui veille généreusement sur la souffrance des excommuniés, si bien qu'elle fait fondre/transplante, dans les vallées vertes, les sommets glacials de sa propre accoutumance d'autrefois à **l'excès** de toutes les souffrances futures de la terre, qui ne peuvent **absolument pas** être justifiées **par quoi que ce soit**, expliquées, en leur donnant un sens, ni transfigurées. Mais elle émet aussi sa propre énergie obscure, reste d'un *astre* éteint qui, dans un passé lointain, s'était allumé par lui-même; les souvenirs de celle-ci, concentrés sur elle-même, **éveillent l'effroi dans l'âme des mortels**, à cause de son impossibilité de sauver tout ce qui, (en tant que donné limité), avait été intercepté par *Son* œil (en sa qualité d'observatrice farouche)*.

C'est l'échec de *Son premier songe prophétique* qui était impitoyable, car il excluait tous ceux qui s'étaient fortuitement trouvés, pendant un demi-instant, hors de *Son* courant principal/hors de son champ optique, délimité dans les temps archaïques; c'était **un état de raisonnement de la déesse**, état archaïque de la Mère, archifasciste, tyranniquement protecteur, *celui du soleil noir* qui aurait été enclin à rêver *encore* d'un monde d'au-delà de l'horizon et d'une nouvelle génération d'esprits, si la foudre d'un regard (dont l'auteur s'était trouvé, par pur bonheur, dans *Son* œil, à *Elle*) ne l'avait pas malheureusement arrêté en pleine demi-phase....; c'était là la prescience de son esprit créateur qui n'avait

pas encore connu le sens du sacrifice de soi ni entrouvert la porte de l'effroi pour jeter un coup d'œil dans l'espace **nouvellement éclairé**, grâce au **cercle intime** d'alliances-dans-la-mort.

Mais cette effroi substantielle de la Lune est à la fois un effort de reconsidérer la conscience humaine, condition de dépassement de tout état et de tout point de vue établis comme durables: c'est devant le mortel qui en est obsédé que s'ouvre **une mine de souvenirs sans bornes** et cela dans un ordre chronologique égaré ou peut-être simplement altéré, le papyrus qui le contenait s'étant envolé arbitrairement vers le point du jour de l'au-delà.

Et c'est là l'emblème du phosphore: sagesse de l'emménagement se consumant d'elle-même ou avancement, *dans un climat en pleine confusion*, vers la précision du critère personnel;

maturation de *l'œil* de la prophétesse, **embué d'ardeur**, jusqu'à la **clarté cristalline** d'une miséricorde d'importance universelle; et, enfin: métamorphose d'une vieille à la sagesse muette, retirée au fond d'une caverne, en une jeune fille se présentant devant un public en chantant la révolution.

* * *

Au début, le fuseau d'Ananké marchait à merveille: il n'entraînait („kidnapait”) pas encore les mortels des élites dans ses propres sphères. Bien que se distanciant, à l'hyperborréenne, de la souffrance du monde déchu, il n'était pas impitoyable, mais plutôt généreux. Cependant, malheur! il n'y avait là personne à recevoir son don: projet d'un temps, né dans son songe, qui n'avait pas encore prévalu. C'est pourquoi le Trône d'Ananké, **faute d'événements**, ne cessait de **frémir**.

Le plan de la création, dans l'idée d'Ananké, fut d'abord celui des mondes antispacieux, parallèles, qui ne devaient pas se rencontrer, non encore le plan de ceux d'en-deça, issus du chaos et devenant, à l'instar des comètes, ceux de lumière! C'est précisément **grâce au caractère du synopsis maternel** que put être réalisée l'émancipation irréversible des créatures, c'est-à-dire leur hardiesse (d'abord seulement à titre exceptionnel) qui les rendait prêtes à payer un prix exorbitant de leur indépendance pour la bonne raison qu'elles émergeaient du fond du miroir archinocturne.

La Déesse Triple, („louve” conduite par les étoiles, avant de devenir Généside, surgie nue du chaos, au visage archilunaire d'observatrice affligée, „grande vagabonde”**, dont l'évolution s'échelonnait sur des millénaires), c'était Ananké, – harmonie d'avant la vie, **froide et implacable par suite de son éloignement**, mais **ayant tout de même intégré**, dans la réalité de sa synopse, un couple terrestre, en le plaçant au centre de sa création, tissée de fils de lumière et réalisée en trois temps.

Et précisément, la première idée de celle-ci, née dans son songe, ce fut l'Enfant du Chaos, Éros-Callisto, cristal provenant de l'imbrication d'événements éloignés, façonné par le tourbillon des Eléments de Généside; œuf à deux semences, celles de la lumière et de l'ombre d'où, en poussant le cri d'une nouvelle aube, perce Phœnix; en même temps, la réplique de l'Ombre de sa Flamme est l'incarnation de Cronos, demi-dieu mourant qui tend à la vie éternelle par la mort de sa mère divine, Crone, sa sœur reléguée dans l'ombre.

Ananké, cependant, l'emporte sur sa propre Ombre (Hécate-Crone) qui, contrairement à la loi céleste, a fait accéder au Trône, arrosé d'étoiles, un intrus terrestre, Hermès; pour le faire, elle s'était métamorphosée en sa propre fille, Moïre Lachésis, qui, ayant quitté les sphères lointaines, est descendue, pour un bref laps de temps, sur la Terre, en vue d'aider **les mortels à faire les lois de leur État**. Et, en faveur de celle-ci, elle brise ses propres sceaux, taches sur la face d'*un soleil beaucoup plus lointain*, - donc, le logos lui-même de sa propre espèce extra-terrestre. Car, ce n'est que lui (ce logos) qui fait *rebrousser chemin* à Lachésis, **dans son évolution terrestre aboutissant à elle-même**, son cheminement étant extrêmement individuel, différent de celui de la Sœur d'Ananké, Généside qui, en tant que forme du courant universel, représente *tout le monde et personne*.

Aussi, en sauvant, en faveur du trône renversé, la substance réflexive d'Ananké embrassant l'ensemble des connaissances, par l'éclaircissement du cas, grâce à une lumière qui le dépasse, cette *minuscule lumière vitreuse* (fille-moïre) a-t-elle un rôle décisive dans la restauration, sur *un autre plan, déplacé*, de ce même trône qui prend de l'ampleur par l'intermédiaire des échos. En effet, les sommets glacials de la Mère sont effectivement les sceaux du mal transfiguré - de celui qui ne s'est pas encore produit, mais qui **dès avant le commencement était défini comme nécessaire**: dans le but de trouver une voie permettant de contourner éternellement son œuvre à elle, achevée dans son idée et qui ne devait prévaloir que dans une période isolée; ou bien, en d'autres termes, dans le but d'éviter le moment préétabli par elle, celui d'effondrement du dépôt cosmique („réceptif stellaire recueillant les sphères”^{**}; et aussi: attelage du char du Soleil) se précipitant dans l'abîme de la seconde mort.

Par conséquent, **le geste de Cronos dénonçant le chant des sirènes**, c'est-à-dire sa défense de lui-même et des autres créatures qui séjournent dans les mondes inférieurs, contre l'appel hypnotique des sphères supérieures, - s'est avéré *fortuitement* utile - , quoiqu'il ne fût pas motivé par un dessein noble. Il était simplement le résultat de la projection de sa nature cannibalesque sur Ananké elle-même.

A cet endroit, je me réfère à la thèse de Robert Graves, selon qui, „après l'arrivée des conquérants venus de l'Asie Centrale”, les mythes grecs „furent altérés en vue de justifier les changements sociaux survenus”*. Mais, cette altération a eu, à mon avis, des effets positifs aussi.

* * *

Dans mes livres je présente ma **thèse sur l'origine du mal**; celle selon laquelle celui-ci ne vient pas des bas fonds de notre monde terrestre, mais de l'instance suprême de l'Esprit – celui-ci n'ayant été interrompu dans son élan jusqu'au point d'empiétement sur l'infini qu'à cause de sa tension excessive. Ensuite, les rapiécages de cette interruption ou les endroits d'arrêts indispensables s'incarnent en mal humain planétaire, – „géopathogène”; en même temps: en formules terrestres ingénieuses de survie à une mort locale dans l'univers. Mais, celles-ci ne s'activent *toutes ensemble* qu'en fin de l'histoire humaine – en infirmant la menace de tête de linotte pour cet esprit qui se détruit lui-même.

Le dilemme principal de l'humanité archiancienne (peut-être celui des habitants de l'Atlantide qui n'étaient pas encore déçus) se posait au sujet de la question de savoir si *cette mappemonde du mal, reçue d'en haut*, devait être publiée ou escamotée. Fallait-il empêcher l'éruption du mal inhérent à la nature humaine, en le tenant secret, en vue d'assurer le contrôle de la minorité sur la majorité? Ou bien, la mettre en évidence, en la publiant tout simplement pour en faire la gâchette à tirer en vue de déclencher une révolution sociale sur toute la planète: précisément celle qui irait de pair avec la transfiguration envisagée et spontanée de toute la matière mortelle.

LE MAL DU GRAND FRÈRE

(Extrait de „L'Horizon de Neith”)

Le nom rayé de l'identité archiancienne de la Mère des temps immémoriaux est la topographie du mal qui ne s'est pas encore déclaré, ou bien la mappemonde des points pathologiques au sein de l'âme universelle – elle est donc le rouleau en langue de feu de *Sa* propre volonté qui voudrait bien s'arracher au filet de l'universel, s'enfuir de la boîte noire pour s'élancer sans retour vers des espaces de l'indéfini. Le seul qui en ait les clefs, c'est Toth Hermès, mais il n'en est ainsi

que du fait que sa „blessure mortelle” (la tache de son âme) a précisément les dimensions de l’espace qu’il lui reste à parcourir pour s’identifier à la substance de sa Mère, ce qui permettrait à celle-ci de mieux se comprendre elle-même. Car cet espace offrant des possibilités se fraie le chemin/s’arrache/s’éclaire, grâce à *la disparition de la boussole* – forme initiale du savoir que la Mère universelle, surgie du chaos, possédait sur l’orientation spontanée dans le vide. En effet, la seule chose que cette sphère maternelle contenant un potentiel infini puisse sacrifier (étant fluide), c’est-à-dire objectiver, en tant que victime brûlée en sacrifice, **c’est l’information sur les tournants** jalonnant son chemin à travers l’infini.

Une formule bien trouvée permettant d’empêcher les abus du contenu de la boîte agit selon le principe que voici: si l’on essaie de l’ouvrir de force, on sacrifie un des éléments renfermés immédiatement applicables dans ce monde (et ce sont, par exemple, les cartes natales d’un territoire bien précis qui, grâce à leur confrontation, assurent le contrôle absolu des éléments pathogènes de ceux-ci), par quoi cette formule est transposée d’une forme achevée, quoique inextricable jusqu’au bout, en une forme extatique ou poétique, qui a pour but la transfiguration alchimique de l’espèce humaine, non pas le contrôle de celle-ci en tant qu’espèce restée privée de transfiguration et réprimée dans son potentiel excessivement créateur.

C’est Toth Hermès qui fit une tentative, totalement échouée, celle d’entraver le mal en prévoyant l’endroit de son apparition, et cela sur la base de critères surannés, alors que le ciel étoilé avait déjà changé. Aussitôt après, il détruisit **la mappemonde du mal, rouleau contenant la volonté maternelle**, de peur que, n’ayant pas encore été déchiffrée, elle ne le trahît, *précisément lui*, comme le seul qui avait une tache parfaitement mesurable au sein de la vieille élite éonique, car, à la vérité, il n’en était pas issu, s’y étant simplement faufile.

Donc, la contrefaçon stricte, non-artiste de cette mappemonde, due à Toth-Hermès, s’accomplit **automatiquement**, par le seul acte d’ouverture de la boîte, essentiellement violent, malgré la possession de la clé. Cependant, c’est Ananké elle-même qui, en tant que Nuit Étoilée, l’avait presciemment excité à tout cela du fait qu’il faisait partie de la vieille élite de l’éon (presque inaccessible au Génie de son tourbillon à elle), en incarnant précisément son impossibilité, non déchiffrée, de se renfermer en elle-même!

Afin de voiler ce qui était décelé et empêcher en même temps l’éruption du mal inhérent à la nature humaine (sortie de l’état paradisiaque, accompagnée d’incendie – fin de la merveilleuse Lémourie!) – il trancha d’un coup de marteau, en brandissant la clé – la tête/la coupole/la tour/ de la Dame de la Nuit étoilée, pour la transférer aux Enfers, où elle continue à gémir par la substance de ses racines qui annonçaient la vie. Ce faisant, il dissimule soigneusement son côté obscur, tout en mettant en lumière celui des autres – du fait qu’il refuse

d'accepter l'existence de ce qui dépasse la mesure de son bien, se transformant en mesure de son mal qui est à la fois celui d'ordre universel.

VOIE DE TRANSFIGURATION DE LA MATIÈRE

- L'île de Délos bordé d'or -

L'œil du Soleil a épanché les ténèbres de sa propre prunelle dans le cercle insulaire le plus étroit, celui de Crète. C'est ainsi que s'est formé *un puits de souvenirs* où se reflétaient toutes les *futures* horreurs de l'humanité, si bien que celle-ci, courroucée, crachant du feu et des flammes, s'éteignit sous sa propre cendre. Cependant, dans cette cendre volcanique était tracée l'empreinte de la vision solaire /projet d'une cité cosmopolite fortement stylisée/, – celle qui concernait le temps posthumain (apollonien), consacré au cygne. Or, *le courant-d'air souterrain* emporta *toute cette poudre cendreuse* jusqu'à une caverne creusée dans une hauteur terrestre (celle de Delphes) qui exhalait la vapeur provenant des gouttes de l'Étoile du Nord, impossible à atteindre. Et c'est là, au point de rencontre creux des montagnes que se produisit la collision de *deux flux*; la friction de *deux prunelles*: celles de la Lune et de Gorgone, dont le regard est voilé et celles du Soleil et de Perséphone qui sont clairvoyantes. Du vide de leur tourbillonnement naquit *le troisième œil*: bannière de références personnelles de la Mère, attirée vers son *vide central* – passage vers l'au-delà, vers le pays des Hyperboréens. Mais en arrière aussi: vers l'endroit d'instauration archaïque de l'immuable critère de la distinction, c'est-à-dire celui de la naissance de *la première paire d'yeux rebelles* (ceux d'Arthémis et d'Apollon); vers l'île Délos qui, enveloppée de l'aile à sept couleurs de la lumière de minuit, fut bordée de paillettes d'or. Désormais, elle n'était plus habitable par les humains.

LA DÉLIVRANCE DE CNOSSOS

L'être primordial (mère-hibou), **qui ne rencontrait aucun obstacle** (il tournait simplement autour de son axe), était contraint d'**en concevoir** un et de **mettre à l'épreuve** sa capacité d'exister, en la projetant sur le néant. C'est ainsi que fut formé le Labyrinthe d'un Regard rendu indépendant de la lumière: celui qui est une manifestation de l'audace de l'être primordial de *subir le spectacle de sa propre inexistence*: **quadrangulaire** de sa propre excommunication du monde qui venait d'être créé. Or, celui-ci, en tant qu'espace de possibilité de coexistence

des différences, continue à se reproduire en se multipliant par lui-même, en se réduisant et en intégrant un quart en lui-même par sa propre projection dans l'avenir: comme *encadrement de l'opposition* fixée au départ.

C'est ainsi que se forme *une catégorie secondaire* de vision de l'être primordial qui détermine le segment de sa puissance quadrangulaire: une paire d'oppositions (multipliables, supersymétriques): Jüno et Génie, deux pôles (d'entrée et de sortie) du **fuseau céleste** qui, en tournant continuellement *autour de son pivot*, polit le *diamant du néant*; ennoblit la nature de la lumière (dompte le regard insupportable du monstre); dévie cette lumière dans l'espace d'au-delà du miroir où elle devient la fugue de son engourdissement terrestre, **corde vibrante de la lyre**, d'où son pouvoir de créer des images, sa vie étant puisée dans la mosaïque complexe du son de son propre écho sonore qui s'amplifie après sa mort.

Pendant, pour permettre à ce fuseau céleste de fonctionner comme il faut – ni Minotaure, propriétaire terrestre de Jüno, ni Ariane, propriétaire terrestre du Génie n'ont pas le droit de garder la présence de ceux-ci: ils doivent les lâcher dans l'éther où ils s'entrecroiseront – tout comme dans un hexagramme, symbole insigne d'une union spontanée.

Ariane (mère-hibou, créée par elle-même, qui était descendue provisoirement sur la Terre), a congédié son Génie; Minotaure, par contre, (père, créé par lui-même, de l'unicorne, et compositeur de la musique d'isolement) n'a pas congédié sa Jüno – sosie éthérique d'Ariane, qu'il croyait, par erreur, être Ariane elle-même, profondément dégoûtée de vivre dans le monde souterrain.

Or, c'est **elle** qui dut – conduite par le Génie du fil commençant le tissage céleste – s'acheminer vers l'abîme du Labyrinthe c'est-à-dire vers **la voie sans issue** réorientant un regard de dragon qui-voit-tout – pareil à celui qui fut projeté dans les entrailles du Globe terrestre, *dès avant* la création de la vie sur la surface de la Terre. Et alors – après avoir rejoint Minotaure, reprendre Jüno (ivre de nostalgie, âme non sélectionnée au niveau du monde), en confirmant ainsi la vie indépendante de son image primordiale capturée (interprétée d'une façon erronée). Ce n'est qu'ensuite que le fil de la texture du destin, tiré d'un grain vénéneux du monde souterrain, fut exempté de la nécessité de faire des répétitions dans le tissage et recroquevillé afin d'éviter d'être coupé par **la pointe du fuseau qui s'allongeait**. Et parallèlement à cela, la corne de Minotaure fut recroquevillée, à son tour, en formant le croissant de Lune, tout comme à la fois, la coupe des larmes de Vénus.

C'est ainsi que, du haut de **la plate-forme orageuse de l'omniscience** (trône du monde souterrain coïncidant à la plus grande hauteur), descendit un rayon de lumière oblique qui, d'une manière nouvelle, indicible, éclaire le système légalement établi d'ici-bas: la ville de Cnossos qui a métamorphosé définitivement et présenté sur la surface du globe son principe fondamental le plus profond.

OISEAU VISIONNAIRE

La **barque glissant vers l'autre unfini** présente, à sa proue, **des mandibules de scarabée** qui font traverser l'abîme à Astharte, première étoile, pâle et tremblotante. Or, ces mandibules sont à la fois **l'endroit de croisement** de deux génies/caractères (Ka, libéré par Tefnuit, et Kaït, libérée par Chout). Ceux-ci produisent **le flux du champ** d'Astharte ou mettent au point, en un demi-instant **l'angle de son élan**, en vue de l'ascension vers les sphères les plus lointaines. La direction de la navigation est hésitante; **une fois fixée dans l'esprit de l'oiseau**, elle est aussitôt **changée**, si bien qu'elle est éliminée du cours du temps, en attendant que l'histoire ait fini; c'est-à-dire, que la grande promesse, faite à une époque archaïque et formulée au moment d'éruption d'un volcan, ait été tenue.

En effet, c'est là **la raison de sa vigilance mélancolique**: renoncement de l'oiseau à sa vision primordiale, à celle qui aurait pu se réaliser même avant de passer par l'échelle de possibilités émouvantes, contenues dans sa propre queue/panache. Bien que seule **une couronne pâle** fût restée du contenu de cette voyance, la fumée de la balise fit échouer son dernier **charbon ardent** du côté du Nord; cependant, celui-ci fut exclu du cours du temps. C'est que, rentrées en elles-mêmes, toutes les autres possibilités de l'échelle de prévisions ignoraient que **l'abîme avait été franchi**, ce qui assura désormais **une optique plus large**, de sorte que chacune se croyait être le point de départ absolu. La première idée de l'égalité réalisée – faisant toujours de l'effet, tout en étant illusoire – produisit des bouleversements et des éclipses de Soleil.

La mort de l'oiseau prophétique en rêve est le naufrage du bateau qui transporte l'Idée de l'égalité et dont la Proue Détachée s'enfonce dans une Roche, d'où commence à chanter **toute l'histoire** de sa construction **qui avait été sautée**, et cela à rebours, ce qui est une précision **supplémentaire**, au moyen d'une fléchette, destinée à aider le bateau à s'orienter dans un espace sans repères! Idée engagée dans l'incertain, Dé jeté sans la possibilité de le retirer. **Perte de la vision d'avant la création du monde**, causée par l'anéantissement de la pointe de clarté /stylo à cartouche/ se vérifiant par elle-même, d'où s'écoule sa propre encre et colore de sa tristesse tous les cieux au point du jour. Mais **cette perte est utile**; elle équivaut au retour à **la base cristalline** sous-jacente de la première question posée où flotte le fil tranchant des connaissances réciproques infinies entre Moi, Toi, Nous et Eux – ce qui forme l'axe de la Sphère fuyante (Domaine des Solennités). Ses freins de poudre stellaire ne sont tirés, cependant, que **par deux extrêmes interchangeables, car, les premiers à avoir été polarisés**: c'étaient Chou et Tefnuit, couple de jumeaux exceptionnels, pivot de raffermi-

ssement d'un état fluctuant archiarchaïque, fondement de la construction dans un avenir lointain, ainsi que centre de signes votifs – pour la bonne raison qu'ils sont les seules à voir ce qui les prétermine dans leur alliance. **Ils sont les seuls à voir l'œil qui voit tout, c'est pourquoi ils sont capables de détourner le cours prévu des choses**, c'est-à-dire de dépasser le destin. En effet, ils avaient repris au Dieu Râ, lui-même, le pouvoir d'éclairage – au moment où celui-ci était bouleversé par le retour de sa propre force farouche (lorsque, mordu par un serpent, il put lui rendre la pareille). Alors, en ressentant une douleur atroce, il le segmenta en d'innombrables éclats de lumière reflétée : naissance des constellations de tous les humains. Sortie inattendue **d'un horizon lointain** du fond des eaux luminiscentes.

LE PORTRAIT DE NÉITH

Les yeux de Néith contemplant, à l'instar du cadran solaire, les révolutions des astres, pour épancher – simultanément avec *les instants de silence concentré*, dans lesquels se produisent les arrêts de leurs aiguilles bien aiguës – *une nébuleuse liquide* d'humeurs toujours nouvellement étoilées, pleines de poussière fluorescente. C'est le passage de l'expression d'une volonté longtemps entravée et, en même temps, de celle d'une volonté inflexible de justice, à une expression rêveuse adoucie d'un regard créateur de la réalité, propre à l'architecte. En outre, on voit apparaître chez elle un je-ne-sais-quoi qui fait penser au chat et au loup, mais aussi une certaine *luminiscence préhistorique des yeux qui sont, malgré tout, encore humains; à leur largeur rappelant la zone polaire et à leur longueur oblique, fréquente chez les animaux, correspond un rétrécissement extrêmement gracieux de la mâchoire – instrument de tourbillonnement du tréfonds de ce temps qui n'est doté de son image qu'au-delà de la mort!* Il s'agissait, donc, de préciser, dans son œil, les lignes de force de la puissance du don lui-même.

Mnémosyne qui ne parle jamais!

Elle est l'heure intérieure; le trésor jaillissant, et la source emmagasinée;

La jointure à ce qui n'est point temps du temps exprimé par le langage.

Elle ne parlera pas; elle est occupée à ne point parler. Elle coïncide.

Elle possède, elle se souvient, et toutes ses sœurs sont attentives au mouvements de ses paupières.

(Paul Claudel: ODES)

Une fois que les yeux de Néith ont projeté, sur un objet scruté, le point culminant de ce qui se passe dans son for intérieur, ce point se détache de cet

objet vu pour rentrer dans l'abîme de ses prunelles. C'est pourquoi celles-ci aussi, ayant atteint le point culminant de leur intensité, se trouvent „blessées” et commencent à répandre de la lumière. Alors ses yeux semblent ne plus voir, se limitant désormais à ne faire que rayonner, mais avec une force tellement accrue qu'ils devinent à l'aveuglette, sans réfléchir, l'intérieur des objets présents, en prenant presque la fonction de la radioscopie. Et, au moment où son regard touche les profondeurs extrêmement encombrées d'un objet – il est à ce point submergé par l'horizon que les blancs de ses yeux se colorent de bleu. Si bien qu'ils ne font plus qu'emporter promptement le foyer des événements à venir, tout comme les petites rivières serpentineuses et impétueuses, qui transpercent le milieu d'une chaîne de montagnes qu'il est impossible d'apercevoir *si l'on reste les pieds cloués au sol*.

Quoique flottante, car vouée à un espace lointain en état d'apesanteur, les mouvements de ses membres semblent avoir leur origine dans les plus grandes profondeurs du champ de gravitation, si bien que même à l'état d'immobilité elle garde en elle-même la trace des vents souterrains qui autrefois la traversaient. Alors que ses bras sont comme des branches submergées tendues qui suivent le cours de l'eau et ses détours inattendus. Tantôt roses des vents, tantôt fourches qui se fraient le chemin à travers les fourrés de broussailles, avec la persévérance de l'aveugle afin de s'emparer du pouvoir de tout embrasser, ce qui est hors de leur portée depuis le temps immémorial. Et, grâce à leur propre sens de reconnaissance, sis dans les bouts de leurs doigts, ils enlacent les objets à la manière des lianes.

En tant qu'observatrice clairvoyante – se trouvant au milieu d'une ceinture verte qui, dans la zone crépusculaire, va s'éteignant – elle a un pressentiment extrêmement intense d'une altération totale dans l'atmosphère. Tout en étant presque engourdie sous le poids d'une impression contradictoire, due à une lumière éclair, c'est-à-dire plongée dans la profondeur du crépuscule, elle s'y achemine subitement, sans changer radicalement de position et en choisissant l'instant-clef propice au bond et, en même temps, au mouvement permettant de délier le faisceau de rayons opposés les uns aux autres. Car, ce n'est que là où tout s'écroule qu'elle peut se comprendre elle-même, devenir visible pour tous les autres.

Par son regard *persistant, à la fois lucide et extasié*, elle estompe même sa propre situation défavorable, par un regard devenu déjà presque entièrement félin. Car le calme de ses yeux, auquel elle est finalement parvenue, annonce qu'elle est prête à bondir. Et cela vers un rejeton clair et fourchu de la sphère qui s'éloigne, ressemblant à une racine renversée, adventice survécue d'un ancien *tronc de lumière*, et qui est arraché du fond d'une région terrestre. C'est à son image que toute la sphère crépusculaire se façonne à nouveau pour s'assimiler à *l'être de l'observatrice*: à sa flamme étincelante se dressant contre le vent! Car, *son*

regard exprime l'extase devant l'innovation qu'elle vient d'apercevoir dans le ciel et qui la fait sortir, elle, en tant qu'observatrice, du piège que lui tendait sa préoccupation du travail consacré aux interprétations relatives à la terre. En effet, les signes errants d'une nature invisible ne se résument dans le texte du relief d'ici-bas qu'à une époque postérieure. En même temps, *le feu de cette innovation* forme *de ceux-ci un nuage de fumée*, son propre bras prolongé par la lumière et indiquant la voie de transfiguration de la matière solide en *l'aura de l'individualité* qui tourne autour de l'endroit où fut posée la première question sur soi-même. Et ce n'est que par là qu'elle raffine le fil d'une communication destinée à se poursuivre et à devenir universelle.

Transduit per Zoritzza Hadji-Vidoikovitch

PUT OD LEMURIJE KA HIPERBOREJI

“...pitanje koje je zbunjivalo Herodota: “Ko su Hiperborejci?” Da li su Hiperborejci “Narod-iza-Severnog-vetra” učesnici u kultu Severnog vetra, kao što to behu Tračani sa obale Mramornog mora? Da li su oni verovali da, kada umru, njihove duše vodi Hermes, čuvar duša, prema ledenom, srebrom okovanom zamku iza Severnog vetra, čiji je čuvar sjajna zvezda Alfeta?”

(Robert Grejvz “Bela Boginja”)

Nadnemoguća, jer u poluvremenu – skokovito – razvojna, samosvest božanskog subjekta, dostiže svoju punu koncentraciju u tački snoviđenja jednog daleko-budućeg vremena (izgubljenog mesta-i-vremena, gde prebivaju Hiperborejci). Dotle je ona samo proces koji ima svoje telo u revolucionarnom potencijalu masa; ili: u beskonačnoj prostornosti još nesinhronizovanih čestica – koje skupa čine nit-svetlonosno biće Arijanrod. Dotle je ona samo proces – neponovljiva trijumfalna povorka – predvođen pogledom daljinskog svedoka, pticolike žene, proročice. Kada dosegne tu svoju krajnju tačku (Krunu Severnog Vetra; sliku slučaja – krajnji domet Bačene Kocke) ona se u nju i zaključava, izolujući se od procesa koji ju je izneo. (Tu se sunce zakona povlači u dubinu noći). Sveštenstvo Trojne Boginje otud može iznova da produkuje Njeno krajnje postignuće – sliku slučaja, ali ne i put koji je do njega doveo (samorazvojnu mapu budućenoćnog neba). Jer je on u dobro koncentrisanom umu Boginje već nedostižan za zemaljski svet, preinačen: Ideja-Kocka (Kritska Kruna) je “spremna na najneočekivanije preobražaje”* (Delez). Jer jednom u-početku-dogodan put revolucionarnog pokreta /up. prvog, znajućeg pitanja-o-sebi jednog sopstva, koje traži prostor dodatne rasvete – za slobodnu sebe-gradnju/, kao i izvor njegove inicijacije, sada su – za um Boginje – daleko jasnije predstavljivi: kako u odnosu na Nju samu, tako i za posvećeno joj sveštenstvo. Ali je tek sa tim izoštrjenjem slike postala vidljiva i strašna cena, odnosno ponorni rizik kroz koji Boginja mora proći zajedno sa svojom elitom, usled čega ona umire već na ravni vlastitog simbola – nestaje-za-svet. Ali u času najdublje dubine svog povlačenja – čak do na onu stranu Severnog Vetra, – Boginja se premetnu u sopstvenu kćer: Astreju (Alfetu/Arijanrod), onu koja ljudskoj duši može dati logoidni pečat njenog krajnjeg osamostaljenja, te koja jedina rasvetljuje novije-posvećenima smisao majčine smrti-udaljavanja: – moć beskonačnog sebe-stvaranja! Jer jezgro majčinog zakona je tek putem kćeri protumačeno, te prosejano u nadnedokučivi beskraj. Ali i uprkos tome će svo nadolazeće zlo-na-Zemlji biti počinjeno upravo u Njeno ime, – u ime Nje kao odsutne, paralisane užasnim snoviđenjem* (Novalis).

Usled toga postepeno propada i Njeno staro sveštenstvo a zamenjuje ga kralj-tiranin, koji krivotvori (primenjuje u "izvrnutom" stanju) Njenu vlastitu Ideju (o demokratiji – kao procesu) – obmanjujući mase da mogu odmah dostići stanje izjednačenosti sa posvećenima; – to jest, obmanjujući ih da je zlatna ideja-o-jednakosti moguće dostižna u isto vreme i na svim mestima! Arhi-fašizam: Boginja (Vulkanske) Pravde, od projektantkinje uzajamno oprečnih svetova-u-razvoju, biva svedena na bezimeno-sveopštu majku, nevidljivu hraniteljicu (apstraktno jednoobrazne) zajednice (upor. nacije), – usled čega u-Njen-zakon upućena kćer Astreja, bezmernim gađenjem od ljudi, te čežnjom uperenom ka najsamotnijem kutku – polarno svetlećem nebu, napušta Zemlju /i iznova se budi u svom prvostečenom kontekstu – Sazvežđu Device/. Ali ta ista obmana je – kao svojevrsan mitski fantazam, slika kušnje, Kanibalistički Lavirint, – upravo onaj test koji donosi za-ljude-korisnu emancipatorsku spoznanaju. A nju prvi dostižu pesnici iščezavajućih narodnih kultova, posvećenih Boginji (crvene, vulkansko-ostrvske) Planine. Stoga, najpre, pod vlašću tiranina dogođena emancipacija naroda od – davno već usled viška samilosti umrlog – božanstva. A zatim još i pojava pesnika udaljene – srebrom optočene – prirode, kao emancipatora od lažne (tiranski zavedene) emancipacije.

Svrha vulkanake erupcije, nastale usled Sunčevog zlopoglednog doticanja Zemljinog pritisnuto-belokamenog središta, jeste izbacivanje (na malo egejsko ostrvo <1>) žarom potamnjene strane istog kamena – koja u trenutku pokazuje, umesto belosti gneva Majčinog, iz profila viđenog Titana – lik prve slutnje ostrva blaženih (pobunjenika). I tek je to potpuna revolucija – samoizmeštenje zlatne slutnje iz školjke njenog smišljenog porekla: – žrtvovanje apsolutnog utočišta (srebrnog grad-točka) na ravni vlastitog simbola (lavirint-ogledala).

Profil Titana – prvi nacrt "grobnog stepeništa", predviđen za "izlazak iz sobe"* (Malarme) – jeste jedina platforma za dizanje sidra, ili, konačno oslobađanje zapretenog lanca graditeljskih asocijacija; to je mesto odmotavanja velikozlazne krivulje, radi uspona u nad-sve-sferu (Lađu).

Mapa potopljenog ostrvskog blaga /up. smotuljak noći, skriven u nameštaju "sobe vremena", Malarme/ čini predobuhvaćen pokret ravnopravne međurazmenjivosti samih Mojri, konzervisan u detalju /pod-slici, ili slici strelice – datoj u rasporedu vulkanskih gromada/ pra/slike /slike odbega pra-bića ispred neminovnosti žrtvovanja vlastitij Ideji: – pred usudom Bačene Kocke/; i to pokret što će se tek naknadno osloboditi – na pustoju obali poslednje-brodolomnog iskravanja, – postavši zastavom preodluke. Tu je treća Mojra, Atropa-kao-Krona (upor. Ptica Mater Sva <2>) – lik sa pra/slike – vraćena u mladost. Jer svi neoče-

kivani zaokreti njene plovidbe ispisuju se u nežne prevoje njenog lica – vijorenje zastave. Stoga ona i nosi hladno-provreli lik pobjede, jer je i sama nestala u dimu neizgovorene reči, te je od nje ostala samo pra/slika – projekcija nadolazeće mase, koja brusi krajnji od-govor.

*„Zastava ravna pokazuje svoj puni grb, –
al' u njenim naborima kakva sveopštost mukla!
(...)
Pokazujući svu sliku, kao igrač karata
koji baca najjaču,
i koji, svojom kretnjom i smeškom nepoznatim,
podseća ni sam ne znam na kakvu sliku
Božice koja menja.”*

(Rilke: Zastava)

* * *

Usled iste opasnosti kao i u Eho, samosvesno neprizemljena carica Zlatnog Veka, odnosno iz-Haosa-izdigla dis/Harmonija /“...prava Uranija koja se nadnosi nad raspru (...) celim svojim telom, kao nebeski svod.”/* Anica Savić-Rebac/ nije dugo zadržala u svojim tkalačkim rukama nebo-okeanski istesanu strelicu, koja joj jedina pružaše mogućnost za željenu sveprekrojavajuću promenu /paralelno: promenu u društvenom uređenju drevno-ostrvskog sveta, koje je zadugo vodilo raspravu o merilu svog nemoguće-daljeg opstanka/. Ona je ovu iglu podzemnog (zemljotresnog) izatkavanja jednog apsolutno novog neba – budući da isto beše predmet opšte panike na Zemlji – predala u ruke svojoj kratkotrajno vladajućoj kćeri, davno od-ljudi-odbegloj, nikom više dostupnoj Astreji – onoj koja je najpre otpala iz svetlo-vrludavog preseka Sfere, da bi u pravom (preistorijskom) trenutku predala ljudima mere nebeske dis/harmonije, ali se zatim odmah pridružila ne-pravoj strani Sunčevog prebega, i otud postala za-svet-zatamnjena (kao i u Eho – narcistička) slika Uranije same. Dakle, jedna /podnevno-odrazna/ slika /ponoćno izronelog/ (ne)-prava na paliteljstvo prve samotne zvezde, Astreje; takođe, iskrava slika (ne)-prava ijedne u-mreži-postajuće zvezde – za usuđivanje, i mimo prolaska kroz test Uranijine trezvenosti /koju ona održava i uprkos vlastitom strmom nagibu, koga njeno mačje telo tvori nakon skoka u mastilom sopstvenih suza zamagljenu visinu ponoći/, na /apsolutni jer za-nit-prekidajući/ rizik nultog samopaliteljstva! To je, međutim, i slika koja iskazuje nemogućnost daljeg ostanka-na-Zemlji prosvetiteljke drevnog društva, Astreje, ali koja upravo zahvaljujući tom izopštenju stiče jedno posebno svojstvo: moć vida u mraku – tamno-zrcalni /mačje-očni/ ekran isijavanja /udalje-

no-nebeske/ Pravde. A stoga je i Uranija, nakon povlačenja Astrejinog, svojom na-obzorju-iscrtavanom figurom treperenja* predstavljala još samo vladarevu sablast, prostu hipostazu principa božanske neopredeljenosti – principa koji je vladao u Sferinoj predživotnoj harmoniji, kao skupu svih mogućih /“točkastih”/ vremena “pre” izvagavanja jednog /za zlatnu koncentričnost Polisa dominantnog/ vremena. Ali zahvaljujući darovanoj joj tkalačkoj strelici, na-nebu-ponoći “zakačena” Astreja dobi – brzinom svog lučno-poglednog odaslanja vlastite joj samotničke zlokobi – konačno izračunat izlaz iz vreve /mogućih/ svetova; tj. onaj urezni znak za najbolji svet/vreme koji, iako kratkotrajan jer “uzglobljen” u mesto vulkanske katastrofe, jeste bio upravo na tom mestu dogođen da bi se lansirao, poput užarene lopte središta prazemljinog, u postpovesnu budućnost – budućnost nekog mnogo daljeg neba pojačane jasnoće samoispisivalaštva.

Jer, Hora/Uranija/Harmonija nije jasna već prepuna sablasti – kao /vihorski/ levak izvagavanja /predživotnih/ elemenata, te kao “viseća” konstelacija davno ugašenih zvezda; /up. “ledeni glas prošlosti”*/ /Niče/. Međutim, Eros-Demijurg kao mnogostruko preplićući, podzemno-nadzemni vihor pronošnja prolećnog semenja, te kao upotpunjenim krugom-oko-sveta najzad stvorena magnetna bura oko trona novorođenog Sunca-u-ponoći, prolama i naginje Horin neoplovno uzdignut, tamni kubični prostor. I to tako da iz njegove šuplje jeke izvlači disonantnu strelu – spustnu dijagonalnu, /rašljarski štap za mesto smisla**/ Derida/, koju Eros-Demijurg odašilje s prazne nad-visine budućnosti u krcatu pod-dubinu prošlosti. I on time isti kub – kocku odlučivanja o vidu zemno-nebeske sklopljenosti – zasferičuje, upravo na taj način da mu pridodaje /iz tamnice ovog kuba svetlo-izvedeno/ novo zvezdano okno /kroz koga gleda zatvorenik sopstvene nebo-tvoračke čežnje, Hesper/; oko dvojno-nebeskog bunara /iz koga, usled svoje dvoglavosti, pije znalac prave doze mešanja Lete i Mnemozine, Zmaj Ladon/. A treptava Figura-na-Obzorju /kopča nebrotjenih svetova/, tu je samo prelazni, brzinom unazadnog sebe-preticanja te strele uslovljen, oblik između Njih dvoje – u odnosu na zemaljsku meru vremena preogromnih, nesuretljivih.

*“Krug, možda, proizvodi budućnost, ma koliko to zvučalo neverovatno.”**
(Derida: *Politike prijateljstva*)

Virtuelnom krugu /saturnskom vremenu/ istrže se znanje o zaokretu /up. munji – “znaku ludosti”*/ /Niče/ njegovog urušavanja. Tek ta plutajuća strelica je ugao (tačan polutren) pod kojim funkcioniše kopča vremenske polukrive: slika ne-slučajnog (trajno uzlebdelog) spoja između (sažeto samopokretljivog) objekta i njegove (u beskraj rasute) pozadine.

Jer, Eros, kao uvrtoženo-svetlosni dajmon – te kao paradoksalni krug pro-

izvodnje apsolutne budućnosti*, – zvučnim u-sebi-sudarom se rastavlja na dva nesvodiva pola svetlosti; i to ona koja se iznova mogu sastaviti isključivo kroz posredovanje beskonačnog mnoštva sitnih čestica – postajuće savesnih duhova (revolucionarnih pojedinštava). To je Niotkuda – dahom Sferine napukline – obnovljen Polis-na-Zemlji, zidan ubrzano prekodirajućim jezikom (– postraskolne –) komunikacije.

Erosom (ne-dočekano prolećnim Vihorom) biva svaki put za stepen raz-maskirana pod-dubina vremena – saturnsko vreme (savijutak noći) koje nema svoj prostor (već samo usud beskonačnog zidanja). A to pred-vreme taj svoj mogući prostor (na-sebi-upostojen Eter Palitelja) zadobiva tek sedimentacijom suza doteklih od Sunca zarobljenog u trenu Ponoći – što je uslov poslednje jer predužene Zore-na-Zemlji – završne etape zemaljske povesti! Dakle, Eros kao svetlosno izdignut iz praha razlomljenog Zrcala – koje, kao svemu suprotstavljeni eho, razapinje sunce tiranske volje; i to sunce koje je prvobitno javljeno u vidu sile usisavačkog zova /up. u vidu nerazrešene dileme pretpočetka – petlje daleko-budućeg stvaranja/.

* * *

Pra-pra-majčin zbrisano-imeni identitet jeste topografija još-ne-ispoljenog zla, ili mapa patoloških tačaka unutar sveopšte duše, – on je, dakle, svijutak plamenog jezička njene volje, koji teži da se otrgne iz mreže sveopšteg, bespovratno da odbegne iz Crne Kutije i vine se u prostranstva neodređenosti. Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova "smrtna rana" (duševna mrlja) upravo onolika <3> koliki je i prostor dorasta Majčinog substrata do tačke upotpunjenja. Jer taj prostor mogućnosti se sobom probija/istrigava/osvetljuje zahvaljujući nestanku svoga uporednika – prvog oblika znanja iz-haosa-izdigle svemajke o samoorijentaciji u vakuumu. Jer, jedino što ta majčinska sfera u-sebi-beskrajne mogućnosti može (budući fluidna) da žrtvuje (tj. da opredmeti, kao žrtvu-paljenicu) jeste znanje-o-skretnicama – na svom putu kroz neizmerje.

Patent sprečavanja zloupotrebe Sadržaja-iz-Kutije radi po tom principu što se – prilikom pokušaja nečijeg nasilnog otvaranja te iste – žrtvuje jedan njen u-ovom-svetu (instantno) primenjiv deo (a to su, na primer, natalne karte stanovnika neke određene teritorije, koje u svom uzajamnom preseku omogućuju apsolutnu kontrolu nad patogenim elementima istih), čime se on sam od dovršenog (iako do kraja nerazmrsivog) oblika znanja prevodi u ekstatički ili poetički oblik – čija je svrha alhemijaska preobrazda ljudske vrste, a ne kontrola nad njom kao nepreobraženom, suzbijenom u svom prekomerno stvaralačkom kapacitetu.

Upravo taj do kraja neuspeli pokušaj suzbijanja zla, putem preduviđanja (zastarelim merilima – jer se zvezdano nebo već promenilo) mesta njegove pojave, učinio je Tot-Hermes. A zatim je uništio mapu zla, savijutak majčine volje, radi toga da ona (kao još neprotumačena) ne oda baš njega – kao onog jedinog koji ima jasno premerljivu mrlju unutar staro-eonske elite (jer zbiljski nije iz nje ni ponikao, već joj se samo prišunjabo).

Dakle, Tot-Hermesov (doslovni, neartistički) falsifikat ove mape nastaje automatski – samim činom (u biti nasilnog – i uprkos posedovanome ključu) otvaranja Kutije. Ali, sama Ananke (kao Zvezdana Noć) ga je na sve to (predsvesno) izazvala: zato jer je on, kao deo staro-eonske (za Dajmona Njenog Vihora bezmalo ograničavajuće) elite, upravo njena (neprotumačena) nemogućnost zatvaranja u sebe!

Da bi zataškao otkriveno a ujedno sprečio provalu zla iz ljudske prirode (požarem praćen izlazak iz rajskog stanja – kraj prekrasne Lemurije!) on (čekićem – uzdignutim ključem) odvaljuje glavu/kupolu/toranj Gospi Zvezdane Noći, premeštajući je u Podzemni Svet (gde ona još hući bitkom svog predživotnog korenja). On pri tom dobro skriva svoju tamnu stranu, ali tuđu eksponira – jer odbija da prihvati postojanje onog što je iznad mere njegovog dobra, a što prelazi u meru njegovog (uporedo: nadindividualnog) zla.

* * *

Za razliku od onog što je – unutar prateksta – samo zagubljeno /tempo subjekta interpretacije, patent beskonačne odgonetke/ ono izgubljeno /topografija individualnih mera zla, ili, hijerarhija duhova na kojoj se to očitava/ biva nado-mešteno Horom /hučnom glavom Gospe, prostorom slobodne delatnosti Uma, svetlom komorom u kojoj se odigrava selektivnost večnog vraćanja te spaljuje sav otpadni materijal/.

A to drugo je prvi a žrtvovani uporednik bleštavom pra-jastvu tvoraštva, kontrapunkt njegovoj vodeće-melodijskoj liniji: njegova se osovina /zamah odluke/ naginje i pada u ponor svodeći se na osu /čigru-točak/ serijalne rasvete načela rada vlastitog /za fenomen zla odgonetnog/ patenta. Tako nastaje oko mrtve ptice, beli krug u crnom kvadratu, što rasklapa par iskri-u-ukrstu – koji preokretom vizure samoposmatranja fiksira raspon svojih unutrašnjih rastojanja /putanju crvenog pomaka, ili, prolaz za beg sunca u noćnu dubinu/. Dakle, rez u slogu sopstvenih crnih tačaka ili isecanje i odbacivanje upravo onog dela datog grafikona što odgovara odreknutoj strani prvobitno-tvoračkog izbora: mrtvi ugao unutar velikog patenta, u koga se uvlači zloduh prošlosti /Senka-Sijamka/. A iz tog istog se proreza izdiže pogled čija munjevita svetlost – poput fluidnog rukopisa – biva utisnuta u spoljašnji predeo.

Otud: nije više važno da se zna koji to duhovi stoje a koji ne u zlatnom preseku, fokusu oka mrtve ptice, kao ni to koja su bića unutar božanskog pogleda detektovana kao viša/ranija a koja kao niža/kasnija, već nasuprot svemu tome: važno je još isključivo to da ono postalo od tog ukrštanja /pra-jastvo vidilaštva, treptavo ponoćno oko/ izvrši pomak /do vršne tačke svoje samosvesti/ u okviru iste te konstante /točka osovine/ – a što omogućava beskonačno brušenje, zašiljivanje, uspinjanje i obrušavanje, te premošćivanje i naginjanje: beskonačno penjuća samosvest stvoriteljke, ili ponoru opkoračna šina r/evolucije.

Jer, proročka ptica je morala da se izmakne iz pozicije supervizora da bi videla samu sebe, te je zaronila u sopstvenu dubinu: a to znači da ne mogu sva stvorenja da stanu u suzno oko nje same, jer tada ona nema dovoljno praznog prostora da sagleda sebe, te da učvrsti vlastito merilo kojim se iz viđene mase destiluje njoj sapripadna klasa duhova: – tajno-redosledna kombinacija crnih slova u beloj sunčevoj zenici, topografija eruptivnih pega na samom licu Sunca ili njen prvo-bitni – vulkanski, jer lavom obeležen – kontekst samoobjave.

“Vulkani ostaju na svome mestu, ali njihova lava prolazi velikom prazninom sveta i donosi mu vrline koje pevaju u njegovim ranama.”

(Rene Šar: “Dobro si uradio što si otišao, Arture Rembo!”; “Bes i tajanstvo”)

Pri tom je panika zavladała masom, što upravo beše dovelo do umorstva ptice – pradačni zločin. Ali, preživela klasa /odmetničkih/ duhova je /skarabejskim/ klješćima /silom raskršćenja dve obratno-zvezdane konture/ isekla mrlje sa Sunčevog /ponoćnog/ lica i ovo isto svela na ilustraciju /sliku razotkrivanja one poslednje dubine u kojoj leži odgovor na pitanje o identitetu stvoriteljke/. A to je prafigurativno oličenje više klase duhova što iskrsava iz smrtne rane pticine, ili tamnog kolažnog procepa; alem-oko žalne ptice kao Sunce u vlastitom antiprostoru, uklopljeno u sasvim nam nepoznatu zvezdanu konturu.

Tako okom ptice detektovano predmanifestno zlo, otkriveno da počiva u biću Sunčevom, postaje uslovom njenog vlastitog dorasta do sebe. I to putem samofokusiranja /s obrušenog vrha njenog samoodnošenja/ u vlastiti svetlosni zaostatak /suzu ponoći – sediment svetlosne oluje; kćer nje same i sunca-namoru: nimfu davno presušene reke: Eho/.

Eho – je geometar koji traži mesto što je izostavljeno-iz-vremena: kratersko oko mrtve ptice. A jer je upravo ono samo iznedrilo vremenski tok, to je mesto na kome je počinjena iskonska nepravda. Jer silinom sopstvenog – otuđenog – odjeka tad beše pogođeno ovo oko: svitac zauzdan u kopči nebeskih vratnica.

Narcis – usled vezanosti mesta svoje samospoznaje za providenje ove ptice – ne želi da se krug njenog značenja proširi; i zato njegove trepavice urastaju duboko u tamnozeleno jezero njenog oka – bivajući najzad pokošene s-dna-

izdižućim srpom vulkanske bune Titana! <4> Ali time se ona još više zatvara spram vremena, jer vrč njenog kratera biva poklopljen istim srpom, i zaključan u sebe /poput kapije severnog neba/ – te morade biti prolomljen zvekirom svog najdaljeg odjeka: samom Eho.

Dakle: božansko biće ipak može da ustanovi-u-sebi prvu – odskočnu – tačku /pred-znanje o ishodu svih puteva/ i da time /kao umanjeno do tačke nevidnosti – eha/ siđe /kao nevezano – s mogućnošću povratka/ u vreme. Ali, ono to može učiniti samo kroz prorez/zglavak u okatoj rep-perjanici svoje prekognitivne strele – koja najzad rasklapa, poput pokretnog stepenika /”okidača”/, svoju bezvremenu poleđinu. I to tako da ova prelazi u frontalni, k-istoku-preokrenut, prostor: produžen interval sećanja otrgnut od školjke privatnog snevanja, kroz-maglu-sevajuje oko svetionika, ili most selektivnog saobraćanja između neba i zemlje.

* * *

Zaokret strele prvog pitanja u sopstvenu rep-perjanicu (monadu – spektralnu knjigu) dovodi do prosecanja njene unutrašnjosti i istrigavanja (belog, još neispisanog) lista. Pri tom zarubljen vrh strele (– penkala) postade fiksator pokreta razlistavanja: vadičep najdublje-zbrisanog smisla. A njen odvaljen delić, kao tačka pogodka što je zaglavljena u grobnu tvar (mrtvi ćošak knjige, zamrljana slova) – jeste zrcalni ulomak paralelne stvarnosti, iz čije perspektive ova tvar sebe izmenjeno sagledava; te putem koga ova ista koriguje ugao obrtanja silom-prizemljene monade oko svoje ose. Dakle: pokušaj patvorenja Vihora (či gre Anankine posmrtno-tkalačke preodluke – saigrača, Erosa) u Krst prastanja (Tanatos) je propao.

Od suprotnih a izmenjujućih polova zemljine kugle sačinjen je vadičep – u vidu skarabejskih klješta, što izvlači i razvija /iz najdublje-potresnog podzemlja/ mapu večnog putovanja /fugalni premašaj kugle sveobuhvatnog, ili njeno zašiljenje i okrićenje: – konačno otisnuće u nepoznato/. Od sudara između dva suprotno orijentisana magnetna polja nastaje novo polje – beli list. A to je svrha vulkanske erupcije: kamen izbačen s dna podzemlja, zarad toga da pomeri težište sklopova između nadzemnih stvari.

Viskom pronađen beli kamen pod-dubine, ili vodeničar jednog novoozvezdavajućeg neba – zagubljen je deo slagalice svih vremena. Jer upravo on potire/zamenjuje/razotkriva poroznu tačku u srcu praukrsta – onu tačku koja je glavna smetnja pronalaženju izlaza-iz-kruga samoodnošenja duha tvoraštva /ključnog ugla unutar zaprege nebeskog točka/; te uzrok utamničenosti /bilo čije/ duše /u kuli prividne smrti-i-vaskrsenja/. A to je ona jedinstvena sposobnost kritičkog

rasvetljenja izvora, prisutna kod duha stvoriteljke, koja je “riđobradom” polubogu, čuvaru-i-pometaću istine starog sveta, nepojamna. Jer, dok je beli kamen podzemlja odmetnuto duhovno središte zemaljskog Sunca, dotle je ovo drugo središte /kao-potpore-lišeno, ili, oruđe starog boga/, osuđeno na agoniju: stalnu smenu kolapsa i povampirenja. A to bi ujedno značio preokret saznajnog duha: od prauspostavljenog Kosmopolisa na Zemlji ka činu izgradnje Stepenica ka Nebu – koje se odbacuju (ili ne) pred njegovom Kapijom. Jer, Nebo neke uspinjače prima a neke vraća nazad: spiralno vodošumno kruženje; igla tkanja izvučena iz plavih maglina, ili saznanje o redosledu svetova/vremena/dahova; drugačije-ozvezdano telo svemajke ili dubinom prekrojen noćni plašt.

Tako je iz prosečeno-kvadratne riznice slika – putem vadičepa – izbačen njen korozivni element /obrnuto-razapeti anti-sin/, a namesto njega postavljen okrugli kamen pod-dubine – čime ona od riznice /zvezdane posude/ postaje zrakasta rešetka: mlin koji destiluje /iz uže, staro-eonske elite/ nov, rezonantno šireći zavetni krug.

Strela vremena, kao preokrenut i uzdignut visak-zvekir, najzad udara o nebeske vratnice (“pregradni zid odjeka”*/H. Broh/, što milosno rasklapa onostrano suštastvo) i odbija se. Otud sledi povratak u samomotreću dubinu jedne zenice /školjku izgubljenog vremena/, plus rasveta jednog dodatnog /u-snu-pregrađenog/ prostora: – osmatračke stanice, što se slobodno njiše put mnogostruko ukrštajućih pravaca smrti-i-rođenja. A to je Hora, onostrani dodatak Kosmopolisu; Fuga – pismo zagrobne svetlosti, put bespovratnosti; Svitac – hladnozeleni plamen spušten na uzavrelu Zemlju, radi pripreme za njen preobražaj; popravljen astralni dizajn jednog vremena koje je “visilo” između neba i zemlje; “čudnovato rasklopljena sklonjenost.”** (H. Broh).

Jer, Zemlja-Mesec, jedini pandan “kugli sveobuhvatnog”, jeste varničava zbog neprimetno-malih begova iz sebe – vlastito-potpornih, podzemno rešetkastih ili levkom destilovanih – dajmona-liričara. Plavi pomak unutar nje same <5>.

* * *

Duh strele – Apolon, “bog-čuvar zavetnog znamenja” (H. Broh), smenjuje Vratara, vlastodržca podzemlja, Hermesa; jer ovaj drugi je stezao u krug-bezdaha staro-eonsku elitu – što bi ih sve skupa odvelo u drugu smrt da Apolon nije svojom strelom (penkalom noćno-nebeske preodluke) pravovremeno prosekao Krunu Severa (Zamak Arijanrod), unutar koje je ova ista bila zatočena! A novo-postali duh toga bega jeste Košuta, koja – sama i nesparena – proseca krug Ve-

likog bratstva (savez mrtvih nebo-pisaca) i prva stupa na prag Nade: eon pesme prolećnog rastinja, ispovrnut iz čeljusti Anubisa.

Strela Apolonova (Neitina) jeste veslo Sunčevo (Raovo): sebe-preticanje znanja o redosledu stepenika što vode u Krug Svečanosti /odnosno: revizija unutar kružne slike nad-Lepote/, plus refleksija jednog Dodatnog prostora /za prvo-postavljeno pitanje o sebi duha stvoriteljke/. A to su ujedno vratanca za bekstvo-bez-povratka plahog duha Košute koja – namesto svoje odbačene prve mogućnosti samozazidavanja u uski zavetni krug – uvodi kroz njih ista sve izgane duhove, i to iz neodređene zone sutonjeg lutalaštva. Ona to, međutim, čini tek uz pomoć jedinstvene opruge, zvučno hitnute iz čeljusti Anubisove, – koja prolama pečat zavetnog znamenja (kopču nebeskih vratnica). Na taj način je Anubis (zaceljivač dušine napukline) upravo zaslužan za prevod Daleke (Prvog singulariteta) preko Ponora.

Figura Gospe-u-Skoku se punktualizuje, a u samo jednom od datih punktu- ma je njeno vidovito oko (Kćer ponoćnog Sunca): ona koja je čas pobesnili ris, čas plaha košuta – Daleka, što (odnoseći za sobom biljnu moć klijanja) beži u Pustinju od ljudskog roda. Tek njenim povratkom, na čelu jedne starom-svetu- nepoznate Povorke, biva fiksirana – u preistorijskom umu – Onostrana zora; pesnik što stoji na izlazu Hada: mesto gde se sudnje rukuju Animus i Anima, gde se nigdinski stapaju Mačka i Košuta: – jer tu slova uzajamno protivnih za- kona (kocke zvezdanog dobitka-i-gubitka) konačno izmenjuju (među sobom) Mnemozina i Leta. Tek to je svetlo-podrhtavajući Savez-u-propasti, ili daleko ostrvsko ušće svih pritoka podzemlja.

* * *

Kron postaje kamen – što hitnut i obrušen s visina, vraća pred-vreme plu- tanja prvostvorenog sveta (upor. prvonastalog društvenog poretka) u stanje ne- odlučivosti. Jer, od Panike se koči Vreme, odnosno, urušava Sećanje na mesto putujuće stabilnosti u krugu Neizmerja – ostrvo blaženih odmetnika! Time se zatvara put strele u bespovratnost, a otvara zglavak unutar njenog repa, koji je vraća u ono potisnuto /praznostavljeno/ – što teži da obori tok vremena, da bi ovo /namesto svoje pobedničke jednousmerenosti/ ispo vratilo snop simultanih svetova: rizom vremenskih sudara, skretnicu majčinske volje – od tiranije nad prvostvorenim svetom, ka pokroviteljstvu nad posvuda rasutim laticama sop- stveno-svetlosne srži.

Orfej i Mnemozina: prvonastali par stvaralačkih suprotnosti, koji se krista- lisao u poluvremenom ambisu odlučivanja, otrgavši se od zaprege sve-Jednog, beše zamenjen onima koji u-sprezi-vračahu Tiraniju – zlokobno sveizjednača-

vajućeg – pretpočетка: Kronom i Letom.

Uski krug znamenja, obrubljen čipkom raznorodnih dahova pridošlica, umesto da hitne svoju vršno-izlaznu nit ka Prostranstvima Apolonovim, on ovu istu uvlači u sebe zapetljavajući se u taman svetlouvirući čvor; mašnu pod kojom otežano diše davni eon.

A to je upravo Hermesov ključ; onaj pod kojim on – ljubomorno – čuva osnovu najdubljeg prevrata <6> : dušu shvaćenu kao atom, ili načelo nesvodivosti svake pojedinačnosti, okom mačke opažene u pretpočetku.

Jer, Hermes, ključonoša, drži primarni zapis saodnosa svih pojedinstvenih duša, koji je nastao još u prekognitivnoj zenici mačke (tamnoj okular-komori zlatno-sunčanog sve-jajeta – gde se zbilo ono potresno “ili-ili”); i to još pre njihove pomame Sijamkom, majčinom Senkom, skerletnom zvezdom objave jednog jedinog, iluzorno-pobedničkog sveta/vremena. Ali, to je pre zaključen zapis (preduklopljenih) odnosa (između dva člana) nego pokretna slika (ukupnih) odnosa – koji se nalaze u jednom uzajamno korigujućem previranju (kao u spektralne strele Apolonove), te koji daju iznos rešenja onog nerasvetljenog unutar njih samih: – istinu poledine. Jer, glavna slabost tog primarnog zapisa je to što su u njega (omaškom božanskom uma) bila upisana i čista nebića (neaktivirane sunčeve mrlje) – i to kao uparena, preduklopljena u plan stvaranja! I to je ono poluznanje kojim zlokobno raspolaže Hermes.

Klota – kćer Pauka ili Anankine Dvojnice, ona koja ritmovano namotava klupko zvezdanog tkanja – namerila se na Hermesovo znanje, radi ostanka vlastite joj zlomajke na Tronu.

Čvornim uplitanjem tačaka pretpostavne konstelacije svih pojedinstvenih dahova, guši se nemi govor majčin o samoj sebi; odlaže se za izvesnu – postapokaliptičnu – budućnost: polje svetlosnog mira, kojim vlada Leta.

U pretpočetku beše Mnemozinin opažaj onog što je odmah moglo – iako nije – da bude: još-ne-pokretna slika svih stvorenja, plus zapletna mesta njihovog budućeg preuobličjenja, iz kojih se naporom otpetljava dah samosvesti Uskladiteljke (Ananke, Uranije, Harmonije). Ali, ona je tu sliku odmah u sebi skrila – pritezanjem (uz pomoć sestre-bliznakinje, Lete) zakočila – da ne bi ograničila tuđe slobodne izbore! Tako je namesto Sećanja ostala Senka: pradvano položen zavet ćutanja.

Nulti izbori pra-opaženih duša odvijaju se u tamnoj komori, bez ikakvih svedoka – da bi uistinu bili slobodni! A izbori pojedinih duša se po pretpostavci razlikuju od onog što pokazuje /u snu Mnemozininom/ prvostvorena slika: –

većina njih krade tamnosvetlosnu energiju ili prepokriva zapletna mesta; tj. briše potpise njima-donesenog-rizika i time onemogućava njihov krajnji rasplet: samopresabiranje Uranijino. Međutim, usled toga što je sam taj izbor tajan, ne zna se tačno koje duše to čine a koje ne.

Ko je tu prvi prekršio zavet ćutanja i otkrio negativ svih tih potajno učinjenih izbora-za-zlo (izokrenutu ne-opstojnost polu-bića)? – Hora Lahesa (upor. Astreja) koja je u vlastitom oku izvršila fiksaciju majčine polutrenutne suštine, otvarajući je iznova za svet – putem svojih unutrašnje zastornih, cvetno-razli-stavajućih kapaka, nalik na zvonce polarne krune.

I zato je Lahesa izbačena iz hijerarhije nebesnika /carstva žar-pticolikih dahova, ostataka majčinog svetlosnog ruha/ i poslata na Zemlju, gde žive svi oni koji su se /iako začeti odozgo/ poklonili Senci. Tako je njen novi – zemaljski – zadatak bio da rasplete /u oblik nove vidljivosti/ sve čvorove koji stoje /kao htonski usisivači/ na putu širenja praprvobitne svetlosti majčine, a koja se sama već smestila /kao svitac sveg lirizma/ u dno besvesnih stvari.

* * *

Zvezdani oreol oko zjapeće praznine Severa nekad beše Koralni Zamak (Tron Sijamke): loš zbroj duša zakovan trozubim sidrom. Jer njome istom je patvoren pečat najprobranijih dajmona, okupljenih oko podzemne vatre – koja tek erupcijom postade krunom Severnog pola! Jer, tek kad se krug najprobranijih probije šiljkom tog korala – što odgovara ledničkom vrhuncu Zemljinih samoizmenjujućih polova – on postaje tonski (žalopevno) razuđen! Jer, oblik jedne sveopšte patnje je među samim Sirenama (Mojrama) razdeljen – stvrđnut u zaliv odzvanjanja njihove daleke pesme.

U bespovrat upetljane uzde mnogih žalopevnih zvezda, ili klupko mrtvih slova unutar novo-nebeskog zakona – postale su u dinamici vihorskog samoodnošenja pra-bića! Dakle, u vremenu “pre” utvrđivanja granice njega spram njih – dakle, granice koja će biti povučena tek radi njegovog sagledavanja vlastite zatamnjene poledine! A dotle ovo pra-biće – kao oko ptice – boravi u sopstvenom svetlosnom mehurju; okružju vlastitih dahova.

Sva ovozemaljska patnja je unapred doživljena u onostranome – kao pogled mrtve ptice na roj zvezda što se, kovitlanjem u bezizlazu vlastitog joj uma, sabijaju u meteor bolne promene unutar nje same. Ali, da bi se uski krug duhova koji su kadri da tu patnju – iako nedotaknuti njome – prime-na-sebe tu i proširio, nužno je da on /kao svetlosni mehur, što sažima date rojeve/ prsne; te da

svojim belim isijanjem ispiše krug noćnog neba; te da sažimanjem tragova te davno ugašene polutrenutne poruke nju istu obnovi /rasadi/ – omogućavajući joj da naraste /proklija/ u stepenište /puzavicu/ prolaska kroz Kapiju nemogućeg /Divovski oblak dima/.

Lemuri – povorka dahova izašlih iz majčinog kraterskog srca, kao nadoknada za njen meteorski nestanak – behu podzemni (plameno usađeni) podupirači Kosmopolisa (atlantskog “ostrva blaženih”). I to sve dok erupcijom istog ostrva ne behu izbačeni na zarubljeno-kupastu visoravan Severa – postavši Hiperbo-rejci.

Mojre – vanzemaljačka bića, što potiču iz sveta nadmesečevog – u uslovnom smislu su niža bića od čoveka. Jer su samo delovi svetlosnog tela Anankinog, koje je od njenog duha odavno napušteno. One čuvaju i prenose sažetke jednog preširokog znanja – koji svi skupa tek u čoveku mogu da prokljaju i dobiju konkretan oblik. A most između njih i ljudi su Lemuri, vazdušne skeletne prikaze, rasemenjene oaze Anankine krstasto-prosečene kugle samosvesti.

Ali, Lemuri su samo u tom smislu iznad na-zemlji-uspostavljenih zakona što – kao izraz najveće daljine, ili upad daleko-budućeg vremena u sadašnje – iznose podzemni otpor njihovom okoštavanju; njihovom vezivanju za samo jedan ograničen proizvoljno odabran cilj, ili, tačnije, osobu koja je stala na čelo jednog u-bitu-nedovoljno protumačenog izraza kolektivnog stremljenja. Tako tek oni omogućavaju sili zakona, zračėjoj iz središta nebeske olupine, da nesmetano prođe ka ravni obnavljanja vlastite istančano-tonske srži: sopstvenog subjekta žalopevne pravde <7>.

* * *

Uzdanje mase u majčinu Senku dovelo je do buđenja-u-njima duha udvo-rištva te do raspada prvobitne zajednice /mačjim okom viđene Harmonije – što jedina razrešava duh od Panike/. A Zbirna Senka je, zapravo, zrcalni refleksi ispražnjenog Noćnog Vrela, kockom dosegnuto odredište-koje-se-ruši, skraćena strela unazadnog vremena, ili gasećim pogledom pramajke zahvaćen sopstveni svetlosni trag – koji se osipa. Ona je takođe mesto kvaziapsolutizovanja /uporedo: stešnjavanja/ izolacionih izbora njihovih duša, učinjenih u stanju pre-švesnosti, – čiji zbirni nebo-okeanski proces nije još bio doveden do svog kraja. A tu je samo kod nekolicine duša polutrenutna odluka-za-sebe bila jednaka sa odlukom što je finalno-uzročna, i koja bi se jedina s pravom mogla nazvati nul-tom ili sopstvenom – proizišlom iz duha sveopštosti.

Tek kada Ananke (po drugi put) opazi (u vlastitom umu) razliku između sebe i svoje Dvojnice – zrcalnog odraza krajnjeg ništavila, od koga ona preotima svoj najintimniji prostor – strela njenog pogleda prolama antiprostor prvobitne joj odluke, čuvane-u-zrcalu, i menja je u preodluku! Tek tu ona vrši samopomi-lovanje, ili saznajno uočavanje razlike između sebe i ništavila; tek tu ona postaje duga ponad ostrva svog poslednjeg smisla – kćeri: Lahese.

Razlog Panike – kod odbačene mase: kriterijum koji je njih odredio kao masu (suviše – slučaju prepuštene) a nekolicinu kao odabrane (višim usudom zaštićene) jeste kriterijum prestiža a ne samoopstojnosti. A jedino je moć samo-održavanja u vakuumu, ili istrajavanja u tamnoj sudnjoj čekaonici, merilo nečije besmrtnosti.

Problem je u tome što je Tron (mesto izvesnosti, zenica mačke) pretesan da bi se u njega smestila sva stvorenja. Međutim, kada bi se obelodanila topografija individualnih mera zla u ljudima – prestup koga čini tek Lahesa – onda bi se videlo sledeće: upravo to da kada bi se sva bića razrešila nakačenog im tereta (idejnog otpada – poluotelotvorenog nebića) bilo bi jednako mesta za sve! A to je ozakonjena beskrajnost: šarenilo uporednih svetova što previre u oku mačke.

Ali, to sve ne ide u prilog poltronima prikačenim za uski krug znamenja (staru elitu, što još nije primila topografski uvid u prikriveno zlo pojedinih nebesnika, koji su se prisilno spustili na Zemlju) a na čijem čelu stoji Titan Kron – sam ponikao iz mase iako se od nje ograđuje. Čak iako je lavom ugašenih vulkana reljefno ispisan jedan najdublji smisao mase. I upravo zbog vlastite saz-danosti od čiste čadži Sunčevog pomračenja Kron izražava lažnu solidarnost sa masom; to jest, on upire prstom u Astreju (Lahesu) – kao glavnog krivca za odgurnutost Titana od Prestone Krune.

*“A namernici, kroz taj dolac,
uz rujna okna vide, sada,
ogromne forme, što kroz hropac
prate melodiju bez sklada,
dok, u sablasnom toku rečnom,
kidiše na vrata teška
grozna rulja u skoku večnom, ”
(Edgar Po: “Ukleti dvorac”)*

Nakon polutrenutnog uvida u mapu zla, Astreja je mogla da vidi to – da mnogi iz elite starog sveta poseduju mrlje u vlastitoj duševnoj osnovi, te da su se oni samo dograbili tuđeg znamenja, odnosno, prognali jedan davni zbor koji ga je sazdao – prvu elitu nebo-paliteljskih dahova, koja otad drhti okupljena oko zvezde Severa /u čiji se okrug smestila i sama promrzla Astreja/.

Međutim, iako u staro-eonskoj eliti beše zloprokradenih elemenata, ona je ipak bila zadržala jedan potreban nivo stamenosti, radi budućeg samopremašaja; zapravo: ona je dugo vremena dobro upravljala čovečanstvom, dozirala meru njegovog zla, preuzevši glavni teret na sebe – teret koji, sa otkrivanjem mape zla, iznova pada na obezglavljenju masu, koja tad počinje da /umesto svog obmanjivača – Senku/ mrzi samog njenog otkrivača: – Daleku/Astreju. <8>

A nakon tog potresnog događaja, Astreja – prosvetiteljka magijsko-tehničkog sveta – prestaje da veruje u mogućnost popravljavanja čovečanstva, koje se činilo moguće iz perspektive staro-eonske elite; tačnije, ono je u biti delotvorno samo za manji /ali ne i beznačajni/ deo populacije /rasute bisere u masama/; – dok se zlo u neprobranoj masi rešava samo promenom u vladajućoj eliti, to jest, promenom kriterijuma elitnosti same.

“U stvari, rastući automatizam i strah sasvim su tesno povezani, (...)

Pojedinac ne stoji više u društvu kao drvo u šumi, već liči na putnika u vozilu što se brzo kreće, koje može da se zove “Titanik”, ali i Levijatan. Sve dok je vreme dobro i vidik prijatan, on jedva da će opaziti stanje manje slobode u koje je dospao. Javlja se, naprotiv, optimizam, osećanje moći koje proizvodi brzina. To se menja onda kada izrone ostrva što bljuju vatru i ledeni bregovi. Tada ne samo da tehnika prelazi sa komfora u druga područja, već se istovremeno uočava nedostajanje slobode – bilo u pobedi elementarnih sila, bilo time što pojedinci koji su ostali jaki vrše apsolutnu komandnu vlast.”

(Ernst Jinger: “Odmetnik”)

* * *

Prva /najuža/ elita /krug odabrano mrtvih okupljenih oko Severnjače/ – sastojala bi se od upravo onih odmetnika za koje se /polutrenutno – pre automatskog uništenja sadržaja Crne kutije/ pokazalo da ne sadrže tačke zla. Ali ne i od onih okupljenih oko zemaljskog trona čija je tamna arhiva odavno razvejana u pepeo.

I ta bi prvobitna /iako neuzemljena/ elita /iznova – kao pamćenje sazdano od novog materijala/ ušla u jezgro posvećenog znanja /krug svečanosti/, ali se u njemu /za razliku od vlastodržne zemne klase/ ne bi zadržala; nego bi išla do periferije i nazad, te bi za sobom povukla i sve one na-putu-pročišćene. Tako

bi nastala jedna nova, prestrukturirana elita /odabrano živi okupljeni oko Fosforače – zemno-oreolska novost sazdana od starog materijala/ koja bi /svojim tačnim uvidom u ljudsko punktualno zlo/ oslobodila šire društvene slojeve od panike /groze sveta podmesečevog/; te bi ih navela da prihvate jednu sasvim drugačiju logiku opstanka od one koju im je to nudio samodržac, Titan Kron. A to je Astrejom sa Zemlje podstaknuto, novočovečansko podnošenje /dotad u masi omrznute/ lepote nedohvatnog – prizora zvezde polarnog sanjanja; kadrost da se sa Zemlje posmatra prenos žara prvoupaljene zvezde – izveden putem obrtnog belog ekrana, mlinskog kamena dubine – u zrcalno joj susedstvo. Tek takvim sveopštim zahlađenjem biva zastakljen fluid suštinskog otpadništva.

*“Čudna bi noć u kojoj se toliki dasi gube
na raskršću odaja...”*

*“I ko to, dakle, pre zore luta po granicama
sveta sa tim krikom za mene? Koja to oterana
poznata devojka uz fijuk krila nađe da poseti
druge pragove, koja to zlostavljena poznata
devojka,
U čas nad nepostojane konstelacije izme-
njujući svoje reči za ljude izgnanstva, skreće
ka pustinjama u traženje mesta čistog?”*

(Sen-Džon Pers: “Izgnanstva”)

Hiperion – stepski vuk s fosfornim očima – stoji na čelu povorke upotpunjenog novo-eonskog broja lunarnih osmatrača. I on je poslednji dah iz tesnog kruga Severa, njegova srebrna kopča, te prvi dah što slobodno lebdi povrh opčinjavajućeg oreola Fosforače. Jer on je – začet odozgo, ali po rođenju Titan – prizemnio svetlosnu nit s najdaljih (nemo-pevnih) sfera te je prvi fiksirao u svesti smrtnika onostranu Zoru (zlatastu Teju).

Teja – s dna nemosti dozivajuća Sirena – tek je zahvaljujući svojoj opaženosti od strane Hiperiona, postala ljudsko biće (– kao Astreja). Jer njeno biće nikad nije bilo upisano u krug izgnanika, jer je ona sama tek poslednji rezultat izliva majčinog svetlosnog bića u vlastitu joj dogorevajuću tvar.

Uzrok zamene Tejinog (Astrejinog) identiteta: u samo jedan detalj majčine uvertložene pelerine utiskuje se pečat pravonasledne kćeri; a u sve ostale detalje – zloduh njene zbirne sestre, Troglave Sijamke. A od te su trojne postale mnoge druge, sasvim strane sestre, učinci razbijanja (o daljni žalopevni sprud) Senke

majčine, pretenciozne Dvojnice, – koje skupa postaju medijumi neprijateljske sile uperene na pravu ili asteroidnu kćer.

Prvobitna (najdalekosežnija) vizija majke, žar-ptice, urušava se u močvaru prekomerja vlastitih značenja – proizvođači pri tom veliki nagon smrti. Ali, on samog sebe pod pritiskom razbija, postajući vodoskok: šikljajući izvor, gde se već dugo napaja od-sveta-izopštena kćer pale majčine vizije.

Kron mrzi novovizionarsku kćer, jer je brka sa majkom koja ga je – zajedno sa ostalim Titanima – zauvek ostavila. Hermes jedini zna da se majka premetnula u sopstvenu kćer ali to taji, upravo zato da bi on sam zaposeo njen logoidni tron, mesto tumačenja sveta, i time zatvorio horizont s koga dolazi gromna planetarna novina, – na šta ga navodi ne toliko želja za svemoći koliko strepnja od gubitka zemaljskog visoravnog tla, i to strepnja koju na njega prenosi sam već odumirući Kron /koji poriče Zemljinu okruglinu jer vrtoglavo stremi nazad – u Njenu vulkansku dubinu; oganj upostojenog klatna/.

“Klatno je oličenje mrtvog, merljivog vremena. Ono je oštri Kronosov srp koji se njiše sa njega i ugrožava okovanog, ali koji ga istovremeno oslobađa ako on zna da se posluži njime.”

(Ernst Jinger: “Odmetnik”)

Dve krajnosti klatna: ni Lemuri ni Titani ne žele da puste da Astreja stane na prag novog stvaranja i udahne struju profiltrirane zemaljske atmosfere; ali Lemuri su protiv njenog silaska na Zemlju, dok su Titani za njeno obaranje s Nebeske Platforme i potpuno usisavanje u ljudski rod.

Astreja, na kraju – kao neprihvaćena od ljudskog roda – biva putem tog srpa premeštena u međucarstvo samilosnih vukova, lunarnih osmatrača svih stradalnih zbivanja na Zemlji; zapravo: ona se iznova budi u njihovom okruženju i tu se reintegriše. Tek time biva jasno podvučena crta između nje i ljudskog roda, gde u probranoj zemaljskoj manjini biva upravo od nje prihvaćen imperativ prevazilaženja vrste. Uporedo tome: Mala Sirena, resignirana spram kopnenih ljudi, čiji jezik opštenja nije niukoliko odgovarao njenom, postaje Vazдушna Vila. Ali, jednom će se ponovo vratiti na Zemlju – jer jedino preobražena ljudskost daruje dušinu besmrtnost.

Međutim, ovi samilosni vukovi, osim što saobraćaju između Zemlje i Meseca saobraćaju takođe između Meseca i Severnjače. Otud se ispoljava dvostruko kretanje unutar okupljenog kruga izgnanika: – i oko Severa i oko svojih sopstvenih osa, čime njihova zbrajajuća kopča (Zamak Arijanrod* /R. Grejvz) biva prevedena u čigru novih nit-postajućih pojedinostava (Zamak koji-se-okreće**). A oni svi skupa umnožavaju titraje-okolo-Krone proizvođači u njoj Vetar – koji ih odvodi uvis, put nedohvatnih vratnica Neba.

Severna Kruna drži u sebi sažetak sveg u-korenu-suzbijenog zla: upravo onaj iz kojeg se razvija majčina prestono presabirajuća samosvest; i to ona koja, u zalag svog proširivanja na okolni vakuum, uzima čas Hiperiona čas Teju – ne osvetljavajući, pri tom, Dvoranu njihovog snoliko-unutrašnjeg susretanja.

Tačke tame, kao izvori Onostrane svetlosti /upor. Pege na licu Sunca, kao izvori polarne svetlosti/ jesu same po sebi onaj tiho-zatajen zbroj najprobranijih! Ali, njihovo pogrešno iščitavanje (u širem krugu duhova <9-a>) proizvodi iz njih i usađuje-u-druge izvesno (supstancijalno – jer kliconosno) zlo. I upravo pred tim strašnim događajem nastaje grč pra-bića, ili fusija tih uzajamno raščlanjenih mračnih tačaka /dotad čuvanih u sunčanoj zenici/ u zajedničku pratvriteljsku tvar: čadž smešana u grudvu svetlucave gline.

Tek iz vizure Onostranog dozvano Oko-iz-dubine može zaceliti rez u tkivu jednog sveta – koji je egzemplaran za prolom samosvesti prvog tvoračkog subjekta /moći sveidstva u mraku/; – vid mačke. A to je ujedno izlaz zemaljskog subjekta u perspektivu neutralnog posmatrača – koga tek on puni konkretnim sadržajem, to jest, vrši (kroz i u njemu) odabir mesta/trena svog nit-isceliteljskog i zeleno-mlazevskog samofokusiranja! To je sopstvena ispomoć sebi, kroz prizmu nadkrajnosne drugosti: mesto preseka što lebdi nad ponorom: ostrvo Atlantida.

Atlantska (Kritska) Kruna – ostrvo najprobranijih duhova, gde je utisnut pečat Plejada – ne sme da teži ograđivanju! Jer upravo kroz njegove tajne pukotine struji dah samosvesti Stvoriteljke, što ga zvezdanim telom nadsvođuje. A upravo zato jer je njegova svetlost (“sjaj hiljada čistih duša”*) sa stanovišta okolnog sveta tama, mesto potpune nečitkosti, njemu se – za vreme “noćnog provetravanja”** (R. Grejvz) sopstvenih duhova – prikrada zloduh samovlasnosti, Senka Majke. I ona prodire u njega mlazem svog jednostranog vidstva, izazivajući na njemu požar – usled otvaranja njegovog (za postanak ljudske vrste uputnog) skladišta! uporedo, kovčega njegove odbačene prvo-mogućnosti postajanja ne-umerenim, samožrtveno silovitim! A time su zraci ovog neželjenog pogleda odbijeni, jer skladištem preobraženi – skrenuti u pravcu rašivanja onog

nemilosrdnog tkanja što ih je na samome izvoru sputalo. To je pogled-u-budućnost jedne ptice koja samu sebe (još) ne vidi, te se strmoglavo vraća u vlastitu prošlost – što u svojoj kraterskoj šupljini sve vidi i za sebe zna. A tek sa gašenjem poslednje iskre tog pogleda, koji je na Zemlji uspostavio prvi pravedni poredak, posmrtno produženi mlazevi njegovih jama nalaze prostor za ekspresiju vlastitog suviška (Horu, Fugu). Ti isti mlazevi isijavaju u prostor iza okeanske površi, što prigrbljuje odvaljen lednik severnog pola; zapravo, plamteći šiljak planetarnog stradanja – njegovo osetilno dubeće prekomerje!

*“Ptico spokojna obrnutog leta ptico
Što se u vazduhu gnezdiš
Na međi gde već blista moje sećanje
Spusti drugi kapak
Ni zbog neba ni zbog zemlje
Već zbog tog ognja duguljastog čija snaga će da raste
Tako da će jednog dana da postane jedina svetlost”*

(Apoliner: “Povorka”)

Horusovo oko – kao mehur novine, što počiva u riznici starine – probodeno je zubcem trojne krune i postavljeno u udubljenje između dva njena roga: mesto između dve suđaje, što naizmenično promatraju put rasprostiranja njegovog, zemaljskoj teži uzmaklog, penušanja: isceliteljski put zmaja što sabira razasuto blago, najzad šiknuto iz podzemlja.

Jer, tek razvijenim rogovima svetlo-mesečeve krune biva savladana zlokob trozubačnog sidra, koja je sputavala rast podzemne – vodokorene – zalihe. Jer upravo ta zaliha, svojim naizmeničnim mlazevima, podiže prvobitnu suprotnost u visinu.

Dva primalno-nesusretljiva sopstva – između kojih je ponor beskrajnosti – zazidana su u kule pretpostavki o sopstvenom postojanju. I ona obostrano, slepo-misaono pogađaju prostor mogućnosti onog drugog – kao hermetički zatvorenu kutiju. A to je ono što oko nemog posmatrača hvata kao apsolutnu realnost, potvrdu tvoračke moći prve samoizronele Ideje.

Ptičji opažaj tog presecanja (ne i subjekata tog presecanja) jeste uvijeno-skrit vid preuspostave (praznosne, svetlonosne) budućnosti u (krcatoj, svetlo-uviru-ćoj) prošlosti. Dakle, jedna sopstvena, lavirintno skrta, pododelna stvarnost majčine sinopse <10> – koja sa svog sedimentnog mikronivoa skreće predviđen divlji makrotok stvari. Dakle, revizija redosleda stvari/duhova u riznici – koji

je izostavljao polustepenove – jer su ovi nastali tek kasnije, u odnosu na njeno prvo (nasilno) otvaranje: sa kliconosnom ustajalošću riznice.

Upravo usled nasilničkog otvaranja iste: – prilikom pokušaja iščitavanja konstelacije primarnih bića (od kojih dolaze ukrštajući idejni predlošci) došlo je do greške: ona sama su zamenjena sa sopstvenim idejnim predlošcima! Tako najviša (rasuta) klasa duhova, čiji su dajmoni prvi ušli u zlatni presek, nije ni očitana, a njeno mesto popunili su grabežljivci. Ona je u celini ostala izostavljena iz zemno-nebeske hijerarhije vrednosti, dok je njena Kruna – levak zahvata beskrajnosti, snop slobodnih razilazja – prešla u ruke Uljeza.

Međutim, čim je Uljez (Hermes) uspeo da – radi utvrđivanja vlastitog položaja – zapečati u-Kruni-prelivajući nižnje mase Broj, ovaj se udrobio u Bezbroj; da bi se na taj način – kao silovito razvejan – opet zgrudvao u nečitka mesta svog u-bitu-neraskidivog lanca svejednačenja! I to su mesta koja na izokrenut/negativan način vraćaju/predstavljaju jezgro svoga prvobitnog značenja – izgublenu klasu najprobranijih.

*“Uz lak šum otvorila se lepeza
Otkrivajući zvezdanu osvetu,
Ali u očima obraćenim severu
Meni hladnom – vatrena vest.”*

(Aleksandar Blok: “Nenadna radost”)

Stajanje na mestu uvrtoženja oprečnih sila, ili, boravak pod krovom satkanim od daha svestranosti – jeste ono što pripada dvoma primalno nesusretljivim blizancima: podzemno vodokoreni i upravo stoga uvis samoizbacivani prostor (bezgranična riznica) – iz koga se saznanja i ne šire na okolni svet; zato jer su posvećena onoj strani: iščekivanju novog, pridodavajućeg svitanja u samom srcu ponoći. I u tom četvorokutu njih dvoje na izmenjen način doživljavaju staro zemaljsko proleće: kao silu sutonje-svetlosnog procvetavanja najzad lišenu gutalačke pomame prebrisavanja svojih pređašnjih stupnjeva! Tu sve više slabi razlika između glavnih/uzvodnih i sporednih/vodoravnih pravaca razlistavanja: mlin stvaranja srebrnoplavičastog etera – koji postupno pripaja zemno nebeskome, biljno zvezdanome.

Dakle, jedna izvesna smrt za života: melanholično povlačenje od kvaziushitne trke među ovozemaljskim stvorenjima, ili obaranje najviše opčinjavajuće nekretnice u ponor sopstvene zenice – gde ona prva tek dobija krila za /spektralno/ uznešenje smrtnika sa zemaljske kugle, te za njegov mogući /trijumfalni/ povratak: nova/ugnuta vertikalna stare/posmatračke svesti, sada smeštene/utaknute sred mnogo većeg obilja! Jer, ta smrt je slivanje jednog sopstva u onog

eteričnog dvojnika što sobom odražava tek samo uobličenje čistog bića, ne i mrlju pomame za prikazom svenadživelog nebića!

Presecanjem poveza-oko-ruže trnovito-ponoćnog svesaznavanja (repa žar-ptice, spektralne monade, knjige živih), te hitrim razlistavanjem njenih svetlo-ispisanih latica – sve radi reaktiviranja mračnih tačaka na tu upisanim ljudskim dušama – otvara se treća dimenzija unutar slike njenog /frontalnog/ prikazivanja. Jer to je slika /tajno-skokovitog/ redosleda svih bića/stvari, što ipak sadrži i jednu pod-sliku /"lepezu zvezdane osvete" – koja je s onu stranu svakog redosleda, te iz podzemlja uvis šiknuta/. Nju čine Plejade, vanzemaljske osnivačice Atlantide, vatrena kiša ponoćnih dveri, ili rasplet sveze zračenja uzajamno vanuporedivih kvaliteta. Ali, njih su /svaku ponaosob – kao nesvodive dragulje/ prepokrili talasi pomame /za "još većim" <9-b>/; – upravo oni talasi što se izdižu iz /u-knjizi-obeležanih/ mrlja pojedinih duša /ujedno, tačaka samožrtvenog stradalaštva sveopšte duše/.

Stoga: svako melanholično predavanje jednog Jastva svom a-simetričnom i eteroplovnom Dvojniku ujedno je čin spirajućeg razbistravanja istine (kako svog tako opšteg) postanja. A kapi tog spiranja nadalje bruse zamak zore: ono posvećeno mesto gde i svako najsićušnije biće/stvar stiče kubično odeljeno izvoriste samosvesti.

* * *

Dok Lahesa (– Janus s dva lica, što gleda u prošlost i budućnost –) začinje povesnu priču, dotle Atropa (– Jupiterov grom, što razrešava dilemu pretpočетка –) utvrđuje sam njen kraj. Ali, ukoliko Jupiter biva uklopljen sa Saturnom – ova priča ne ostaje bez svog zemaljskog produžetka! Stoga, jer joj se otfikaruje Sijamska glava u postvremenu Zemljine katastrofe, iz koje tad proishode mlazevi Pegazovog uobličjenja – što hita sve do Kapije Carstva, što se nalazi na zapadnoj strani! Otud ona prvi put nastupa sama, izmenjena na istoku – jer obasjana onostranom svetlošću – kao svetionik unakrsne komunikacije između uminulih i dolazećih. Jer ona za pukotine u tkivu vlastitog pripovedanja proizvodi sopstvenu svetlosnu tvar: višu – iako dublje-uzemljenu – jasnost svog nesagledivog izvora.

Jer ona tu niti prima niti slama ikoju drugu svetlost osim sopstvene; stoga, jedino ona daruje ritam preobrazde onima koji su svojim prekomernim znanjem okovani. A to je krajnje izvagana skretnica, unutar postupno urušavajućeg konstrukta Uma: – Dvokrilne Hore.

Duh povesne priče: – mala vila u Pandorinoj Kutiji; stidljivi ostatak Nade; Hesperovo okno s drhtavim kopcima.

Presuda izopštenja prvom predvidiocu ovoga rušenja, tačnije, duhu priče /koji ispravlja tok istorije/: – on biva /kao eho jedne nesagledive budućnosti/

zaključan u Crnu kutiju, podzemni potporanj samoj Hori – u kojoj se kovitlaju /rukopisom neba pretpripremljeni/ odgovori na tačke buduće-pojavnog zla /vrhunci bolova nepreobraženog pra-bića, poslagani u istoj kutiji/. I oni se svi slažu u jedan jedinstveni mozaik kome, međutim, nedostaje glavna pokretačka sila: prolom satne kazaljke – koji nastaje samo pod unutrašnjim pritiskom kakvog stvara očaj izopštenika.

Eho je prva segmentacija Ideje, koja se dogodila “pre” pada u Vreme; odnosno, u jednom paradoksalnom vremenu pre početka stvaranja, ili, definisanja nadkrajnosne opreke samoj prvobitnoj Ideji. Eho je, stoga, vektor božjeg oka koje zri daleko-buduću celinu, i to s dna volje-za-prevratom u kojoj ključaju sve ostale, prvobitno isključene mogućnosti. Eho je heraldička kopča, ili zglob nebeskih vratnica koji čuva sažetak nigdinske samosvesti – koja tek treba da doraste do sebe /to jest, subjekta svog pretumačenja: ”ruže – carske palice – u tečnom vazduhu zapaljene lampe”*/Klodel/.

Eho je, takođe, mesto odgođene mogućnosti jednog sveznajućeg oka podneva, te umesto njega-kao-mirujućeg: treptavo oko ponoći što razvrstava i skreće eone, kao još ne-izabrane! I najzad: Eho je dar vremena kao otelotvorenje ponoćnog zraka preduviđanja – koji je za moguće dozivnog Drugog uvek nepodnošljiv. Ali, nakon huke njegovog gašenja ostaje prašina, iz čije se sjajnosti destiluje svetlo-produžna nit – što crta titravu figuru cele skačuće mačke, a ne samo njeno oko/zrak /što ima ograničenu dužinu svetlosnog trajanja/.

Najzad razbijeni Eho stvara muziku što se proširuje na okolne svetove. A to je pitagorejski shvaćena muzika koja, iako nadnebeski preduspostavljena, za nas preudaljena, jeste rezultat nečijeg nemo-posmatračkog podnošenja onog što je na Zemlji najstrašnije – a što koči kazaljku-u-oku istog posmatrača i kameni ga u meteor, kadar da izvrši planetarno-društvenu promenu: točak sreće zavitan u nepoznato, uz zebnju bačena kocka, “ludost neophodna”*/Malarme/.

* * *

Otpadništvo koje bi bilo esencijalno a ne posledica nekog bivšeg pripadništva jeste predstavljivo razapetim kvadratom, unutar koga se učvrstila tačka ukrštaja – ona što je rezultanta u ponoru samozamišljanja nigdinskog pra-bića. Ono je, stoga, preduslov opštosti – jer svaka pojedinačna pojava mora kad-tad biti oborena u ponor, da bi se odatle (kao iz dubine ogledala) uskr-savajuće pripojila (ili ne) novom ogranku svog prvobitnog (srebro-jajolikog) konteksta.

Zvezda koja je bila u prapočetku – kao jedina ali neizabrana mogućnost – beše (svojevoljno) oborena, zarad pojave oreola preostalih. Prilikom gašenja ona je ostavila opiljke (“arheološke tragove”); to jest: sve iz svoje dubine ona je

– kao vulkanski vetar – izbacila na površinu. Tako je nastao lavirint odzvanjanja njene vlastite neuhvatljive šupljine, izraz nemogućnosti povratka na samopočetak. Nesagledivo posledična, serijalna izmena najunutrašnjijeg i najispoljenijeg dela samoniklo-premoćnog bića ove zvezde; konačna zamena njene desne/darivajuće strane sa tuđom levom/otpadničkom stranom – put u preuobličenu sopstvenost, što odzvanja sveokolnim vakuumom; kroćenje sveg budućeg u-sebe-utkanog prostranstva ništavosti – ogledalima.

A to je bezdodirna interakcija zimski usnule koštice prapočetka sa okolnim joj ranjavajućim haosom. Otključavanje patenta duboko-individualne preodluke što je sadržan u samoj sveopštoj pra-pra-odluci – jedini način da ova druga privede vlastiti proces kraju. Samo na taj način probrani otpadnici /uporedo: otpaci ugašene zvezde/ stižu do jezgra posvećenog znanja /uporedo: preko-mere tuđih stradanja/.

Važnost rezignacije spram prve poredničke vizije, koja imade mogućnost da se ostvari “pre” prolaska kroz skalnu ostalih mogućnosti: – esencijalni otpadnici opstaju zahvaljujući jednom zavetnom znamenju: – onom koga su u pretpočetu sklopila sva bića, koja se uzdaju u vlastito vezano preživljavanje kroz oko/sluh njihove nadaleke drugosti /nepoznate paralele/. A to su prikaze-u-snu jedne ptice, koja se još nije rodila, a koja se žalno ograđuje od sveg ostalog sveta koji ovu njenu viziju ne vidi... brodolom Lađe koja pronosi uznosnu Ideju...

Prilikom izdaha, ptica/lađa/pisaljka lomi svoj kljun/pramac/krunu – tako što ga zabada (kao mač – koji postaje vrč mastila) u podvodnu stenu – iz koje tad počinje da propevava čitava izostavljena povest njenoga duha; i to unazadnim smerom samodekodiranja – koje je jedno dodatno upisivanje /preciziranje/; kristalna osnova prvo-postavljenog pitanja, spoznaja početka kao moći razlikovanja; Treći, u kome pluta strelica beskonačnog susaznavanja, čije uzde vuku Ja i Ti... Trozubačno sidro Lađe tek tad postaje najvišom antenom Zamka, što ukoso raste – procvetavanjem sopstvenih kristala.

Ukoliko se podvrgne pritisku neznane ruke, što u tamni prostor kutije sipa ekstrakt mučeništva – ono otpadničko, fragmentarno i bez istorije, jeste to (a ne patentirana, kontinuelno sročena odgonetka dobro-zaveštane tajne vremena) koje začinje priču (proseca krug neizabranih vremena); te koje (iako poživotinjeno) spašava dušu pojedinca od smrti u lavirintu preobilja. Jer, rasuti fragmenti večnosti moraju da se sažmu, kako bi prosekli ponavljajući tok vremena, te ocrtali put ka strujno-otvorenom prostoru svojeg samozrcaljenja. To je pobjeda Sfinge nad Kronosom, uslovljena intervencijom Fanesovih mlazeva – što odzvanjaju (sve više) na Zemljinim polovima.

* * *

U čemu bi se sadržao smisao falsifikata, u telu jedne kosmopoetske revolucije? Ili, drugačije: šta je osnovni razlog psihičkog napada na kćer Sunca /zrno postpovesne priče, sediment svetlosne oluje/ – zapravo, napada koji ne potiče od same crnosunčane Ličnosti već od falsifikata Njene testamentarne zaostavštine? Jer, magnetni vetar ugašene zvezde nosi zagađenje, postalo od urušenih jer patvorenih pečata izvornosti samog otpadništva. A neprobrano ispijena srž revolucije se osipa – u ornament što stoji zakovan na vratima stranputice. Patvorena bit revolucije: pečati saznanja o dobru i zlu, odnosno, oni u prastanju još položeni zaveti probranih duša na preko-sebe-stvaralaštvo (zarad iskupa svog zastranjenog nesamerja) odsecaju se od živog revolucionarnog tela masa i preinačuju u pečate (glavu) drugog jednog tela: tela zmije koja ždere svoj rep, i to sve do trenu svođenja na vlastitu fosilizovanu glavu: iznuđen zločin nad samim sobom, ili ornament koji-se-osipa.

– možda: u prividu jednog poklapanja, koji je – iako visoko-rizičan – zanavek plodonosan; a čiji je pečat večno-trajne razlike utisnut na poklopac sveuskladištavajuće kutije.

Jer srž arhi-fašizma je vladavina magijsko tehnicističkog uma, koji – prebrisavanjem tragova nekadašnjeg božanski animalnog uma /trona/ – odseca samog sebe od znanja vlastite geneze; te koji na taj način samog sebe dovodi do obrušavanja u čeljust prvoproročke zveri /on tu sam biva usisan nepodnošljivom tišinom Sfinge/.

“Jer makar se zakon uvek samo u njegovom sudbinski određenom, večito istom obliku i mogao shvatiti, makar i taj oblik a sa njim i sudbina sama ležali u hladnoj, neizmenljivoj utamničenosti saturnskog područja, prometejska težnja usmerena je na vatru što plamti u zajedničkoj dubini onog gore i ovog dole; i razbijajući tamnicu pukog oblika, tamnicu večitog vraćanja, savlađujući sudbinu, savlađujući oblik, prodire do pra-pretku koji sedi na prestolu u poslednjoj dubini i u čijim rukama počiva stvarna istinitost zakona.”

(Herman Broh: “Vergilijeva smrt”)

Ali, u toj mračnoj rupi ili mukloj čekaonici odvija se razvoj napete opruge, koja je sabila u sve-jedno slično biće nigdine i gromnost njegove nemo-govorne sile... I taj samoodvijajući razavoј sputano-govorne sile prelazi u zmajevski rašireno krilo, koje – poput duge ponad bezdna – štiti zrnce ove prajedine moći

prokljavanja u vakuumu. Tako ono postaje plamen osvitnog kričanja, što se destiluje izlivom sopstvene bojevine tvari na spoljašnji predeo. Barjak nedokučiv za oko uljeza.

*“... a magla svivši brda šir
mračna – mračna – čvrsti pramen,
jeste simbol i znamen.
Kao što visi o granama
jedna tajna nad tajnama.”*

(Edgar Po: “Dusi mrtvih”)

Putokazi ka Hiperboreji: stabla rastrzana silinom sopstvenih u-dalj-zano-sećih čvorova – budući jednom otrgnuta od sočne gustine južnog tla, to jest, vulkanski postalog zemno-nebeskog šara središta – nastavljaju da se vrte oko svojih osa, sve dok se ne približe pragu nesaznajnog... Tako sva ona – budući hodajuća i nalik na barjake, te vođena onim vrtlogom preobilja što je pretvoren u perčine sopstvenih odgonetki – prvi put upoznaju severnu stranu; onu gde sutonji zraci, proizišli iz sfere (naprsle, jer krošnjama zarobljene) jasnosti, drhte da se ne okliznu u noć... I tad oni – na rubu svog gašenja – ispredaju srebrno-vrludav izdanak sfere, kobilicu lako-zaokretne lađe sutona...

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima bisernu osu, rezervoar tamne svetlosti koji kaplje (prosuta sunčana srž) – i posthumno začinje Horusa (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do klijujući kapacitet sunčanih pega, sabitih u predivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa samih stresnih tačaka u njemu – razudilo u putokaze. Tako je ono tek posthumno dalo nov predivni materijal za nebesku jedrilicu – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iskapavanjem – pretvorila u fosforni sjaj jedne zinato-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se on jedini penje uz lestvice.

Katarka te lađe je na-pokretu-zastala strela Neitinog pogađanja, iz vlastite preistorijske dubine, one sluteći joj nedosanjane krajnje-zvezdane visine. Pri tom, lučni potisak ove njome-odaslate-strele odgovara sili podizanja sidra, čiji na-palubu-podignut trozubac tvori vrtložni vetar, ili čvorno uplitanje jedrilja. (Jer trozubac je ne drugo do instrument jednog eruptivnog pisma svetlosti). I to novopostalo čvorište je mesto izгона u budućnost – pisanu vetrom podzemlja na, ka većitom ispraćaju okrenutoj, zastavi.

Za to vreme: crni astralni Apolon – čuvar nit-zvezdanog vrhunca – propada kroz prorez belo-svetlosnog tkanja Žar-Ptice, Proročice. Jer on sam je Njen (krajnje-nedosegnut) domet (lučnog) pretumačenja, koga tek Gromovnik obara na Zemlju. Zato – nakon zaceljenja streline žar-putanje zenicom vlastitog joj repa – Apolon odbacuje Proročicu (Temidu – svedenu Devetostruku Muzu*). A namesto Nje postavlja kako samog sebe tako i Njenu rizomski prestrojavajuću partikulu, Odmetnicu s Lađe što beži u šumu – Artemidu /onu što je jedina kadra da ukroti svoju pomahnitalu mater, i vrati je u prvobitno stanje/. Ali, ona je tu ujedno i njegova sestra-bliznakinja – sa lukom-i-strelom uperenim u suprotnom smeru! Dakle: dva mlada srpa što se nikad ne sklapaju u pun kolut, jer su okrenuta ka oprečnim stranama – kao dve uporedne eklipse (kako Meseca tako Sunca). I samo na taj način oni podržavaju dušin treptaj – u ponoru njenog iščekivanja poslednje presude; arhipoetičko ublaženje sudnjeg zemaljskog potresa.

*”Zatim su Apolon i Artemida zajedno preuzeli vlast nad pesništvom od Trostruke Muze.”**

(Robert Grejvz: “Bela Boginja”)

Put povratka: spiralno stepenište (– što pada od vrha vidilaštva jednom dogođenog, ka dnu preuspostave tog istog dogođenog, dakle, ka produbljenoj perspektivi jedne apsolutno neizvesne budućnosti –) razvezuje samo sebe s Praga Dveri (Raskriljene Hore). Tek finalna lestvica posuvraća podrazumevanu, izostavljeno-prvu – i to u samoj Hori! Jer, zrenje supstancijalne razlike (nesvodiv raskorak prvog i poslednjeg) zbiva se u Hori (svetloj prednje-čeonj komori Uma/sata) tačnije, u njenom jedinom uokvirenom otvoru (trećem oku; rani klatna) – čime se njena vrata tek polutrenutno otvaraju! A kada se vrati u dubinu neistražene prošlosti (vrelu sopstvene sudnje upojedinačenosti), oko njenog snoviđenja postaje trozrako: dva ukrštena praosnovna zraka plus jedan nezavisan, nov, zamenjeno središnji zrak – ključni a ne-opažen detalj, izraz prosute gustine budućnosti – što jedini obara glavu Meduze! <11> Sred loše beskonačnosti javljeno spasonosno saznanje o redosledu, koga sprovodi jednorog ili samorazvezujuće dodatna stepenica (ka nebu ponoći). U dodatnoj, slobodno nadograđenoj komori Uma – Hori – zbiva se sledeće: leva suđaja (Lahesa – mladi mesec) razrešava samu sebe (krivim makazama) od tiranije desne (Hekate – punog meseca), a na središnje mesto nekadašnje usisavajuće majke (Meduze) dolazi sasvim nova suđaja: Lemurka (Zmajevka) Maja – upostojena svetlost jednoroga; – sjajem izlivajuće oko podzemlja; – srce-otkucajni vrtlog eha, ili bestežinski teg Uma/sata.

Jer, treće oko je otvor duše, perčin njene odgonetke, plameni jezičak poslednje presude – te dah svežine koji se izdiže iz katabazisa, riznice ejdetskih slika!

A ako je taj jedini izlaz za pra-tvorački (solipsistički) duh zagušen, tada vlast preuzima zloćudna Meduza – crna kosmička rupa, poslednji grčeviti izraz želje (otpadnika) za komunikacijom (sa okolnim svetom).

* * *

Samosvest (apriori) nemogućeg (prajedinog) subjekta (moći sebe-vidstva u apsolutnoj budućnosti) jeste vid predsuočenja sa vlastitim bezizlazom Proročice (Žar-Ptice) – koja sebe tek u krajnjoj osami izgnanstva spoznaje /dakle, samosvest kao nešto što je osuđeno da se većito razvija kroz lavirint višesmer-nog vremena/. A taj tok Njene svesti se na kraju ipak uprostoruje postajući (ne-sećanjem ponovljeni jer višesmerjem razuđeni) zapis (niotkoga do li pogledom Proročice pređenog) puta.

Tek taj multiprostorni zapis – geometrijsko mesto, prizma putujuće sfere – kome se žrtvuje svo Proročicino (odbrojano) vreme, poslednji je učinak (za-broj-raskolnog) rada Njenog nebeskog vretena; onaj koji (kao beskonačno ozve-zdavajući) jedini može da određuje ritam udaljenih sazvežđa: stoga jer meri (pred-uviđa) zastoje neophodne za njihov nedosanjano skupni, nebo-pisalački proces.

Time se, međutim, u potpunosti izokreće i relativizuje staro-eonska hijerar-hija nebo-paliteljskih dahova: jer Anankom (vaseljenskom pticom) dati ritmovi sfera, tek su serijali poziva na zbirnu (u-sebi-suprotstavljenu) samobitnost sve-središnjeg razlučiteljskog plamena. Jer ti ritmovi su najpre samo Njen prevre-meni izum, zlatokrilo dete, Eros-kao-Fanes, koji je Olujni omotač bezvremene Sfere; dok su, pri tom, njihovi zastoji ne drugo do smelo najavljivani odazivi dalekih sazvežđa na Anankin nemušti zov (tj. na polu-obrt Njenog vretena oko tišinske ose; up. „merilo visine je dubina klanjanja”^{*} /Cvetajeva); dakle, upra-vo onakvi odazivi koji – u odnosu na zvezdani predračun Nje same, kao kroz-more-zla isplovele Žar-Ptice, – mogu biti ujedno i ispod-brojni (prosvetljeno manjinski) i preko-brojni (neprosvetljeno većinski). A upravo tamo gde su se pojavljivali oni preko-brojni stvarahu se zvezdana čvorišta, koja se uzajamnim gušenjima /usled ne-pristigle im pomoći s vatre sveg razlučiteljstva/ samoelimi-nisahu – do u mesto opšteg usisavanja. A to je mesto gde najpre behu svi zajed-no usisani a potom i selektivno vraćani /u svoju drugačije akcentualnu zabele-ženost/ novoprmljenim pečatom vlastitog porekla /koje je u draguljnom oku Žar-Ptice/. Zato u obnovljenom pra/zapisu ostajahu samo ispod-brojni – ali, kao nenadano obogaćeni za beskonačno im otkrivajuće prisustvo u-sebe-preo-braženih preko-brojnih. I to sve zarad potrebe skraćanja, u vlastitom beskrajno sa-sobom-nepomirenom umu, puta Boginje Tkanja do Njene zvezdano-kolo-

pletne krune /up., do oblika beskonačno joj kružne samosvesti/.

Ali, se sve to zbiva samo virtuelno, na nivou Anankinog strateškog predračuna, koji nema nikakve veze sa trenutnim stupnjem u-bitu-skokovitog razvoja Razlučitelja (kričuće guske osvita). Jer ovaj Drugi (za razliku od Ananke, kao predvremene) sve vreme podržavaše plamove onih “svetlo-učvorištenih” duhova – tako da ovi tinjajući bacahu tamno svetlo (ono skriveno ključno značenje iza mrtvih slova) na vlastite upetljano-granične ulaze/izlaze. I to tako da bit njihovih saodnosa postaje grabež usled fascinacije slikom puta-do-samoaktualizacije /iz zagubljene tačke početka/ jednog daleko-budućeg entiteta: duha finalne uzročnosti; i to slikom kojom bi – kao nepravo prisvojenom – bio skraćen put ne samo do njegove već i do bilo čije samoaktualizacije! A to je jedan unapred izgubljen grabež, dogođen usled toga jer ovi ne-elitni duhovi/plamovi više ne razlikovahu (usled prejake im opčinjenosti) virtuelnu (majčinu) od aktualne (kćerine) zbilje; tj. zamenjivahu prvu za drugu /iako ona to kratkotrajno i beše, kao zbilja same sinopsije, ali budući neposredno dostupna samo za one duhove/plamove koji, kao elitni, imahu moć “nultog prisećanja”; – dakle, sve stoga jer se ova prva (tajno-razložno) predstavila da je (za sve odmah) aktualna, da bi izmamila u vidljivost stepen njihove (za sebe samu beskrajno neželjene) zavistnosti spram sebe; – tačnije, da bi na taj način sebe unapred od toga distancirala; izbegla kontinuelno-vremenski put samospoznaje (koji bi nužno bio kanibalistički) te postigla diskontinuelni put – koji bi sumarni učinak Njenog jednom (u snu) postignutog samosaznanja (praćen Njenom virtuelnom katastrofom) učinio pristupačnim na jedan sasvim drugačiji način /od onog staro-hijerarhijskog, koji ju je određivao kao mesto apsolutnog znanja – a s kojeg ona voljom samorasejavanja prerastaše u večiti put u nepoznato, put unazadnog otelotvorenja vlastite joj jednom odrekle imenovanosti.

Pravovremeno žrtvovanje jednog lokalno-apsolutnog znanja, od strane ovog virtuelno pra-samostvorenog entiteta, izbrisalo je razliku već u startnoj mogućnosti njegovog postojanja-sobom: – razliku između njega samog, ili Himeričkim (praznim jer bitno neustupivim) Prestolom njemu sapripadne elite duhova, s jedne strane, i duhova obeleženih mrljom pomame za “tuđim blagom” (to jest, za postajanjem “subjektom-izvan-sebe”*) – koji je sablast s slike samožrtvovanog iščezlog), s druge. Ali namesto svega toga sad isplivava razlika između tog virtuelno pra-samostvorenog entiteta i njegovog za-krug-svejedinstva preširokog znanja – koje zahteva jedan dodatni prostor, za pojavu Razlučitelja (trećeg, od Žar-Ptice davno osamostaljenog, više punktualnog nego sanjarskog* sve-sveoka). A to je Gakuša, koja sred vreve (Žar-Pticom predskazanih) svetova jedina može da prepozna zrak ponikao iz praznine /upor. svetle komore, prednje-čeo- ne šupljine uma/. A to je onaj zrak/talas koji poput udara zvona najavljuje mesto/zdanje jednog (dotad nemogućeg) susreta: Proročice i Razlučitelja. Dakle, mesto u kome se nigdinski subjekt (žalno u sebe svinut pogled Proročice) su-

sreće (u samom trenutku sopstvenog nestanka) sa vlastitim prakonstitutivnim objektom (tamnom okular-komoram sopstvenog oka) – koga prvog prevodi u sobom budno sanjani, za pra-vreme nemoguć subjekt: – u daljem zastakljeno oko Žar-Ptice; – svetlu komoru – mesto preuspostave zvezdane sinhronije; – u saznavaoa jednog mnogo šireg konteksta zvezdanog susretanja u kome se, iako ustreptalo-prepunom, nikad ništa ne sudara.

*„ ...tekst čutljivog univerzuma ... koji podseća na najodlučniji, najočigledniji i najneprocenjiviji uspeh ljudi, na ispunjenje njihovih predviđanja, – ... i koji gnječi tog zverskog svedoka, tog oštroumnog posmatrača, u nekorisnosti tog trijumfa...” **

(Valeri, u razgovoru sa Malarmeom)

Jer, Žar-Ptica (zlopogledna Mojra) jeste ta koja pod pravilnim (s dna Vulkanu svetlo-odbijenim) uglom – sve do u neslućene visine, gde joj se žrtvuje jasnovidost – baca užarenu Kocku; meteorski kamen iz dubine oka nekad sveznajuće Majke Titana. Ta jasnovidost joj se, međutim, vraća – onda kada uspe da (apsolutno) uprostori svoju (bolno pokušanu) misao o beskonačnosti: jedini način da ta (u biti žalopevna) beskonačnost (što se osipa u ornament) bude (shodno najvišoj žudnji Mojrinjoj) tačno opažena/premerena a da pri tom (kao ne-obustavljiva) ne bude dokinuta. Dakle, bol – rez u tkivu nekad sveživotnog jezikoslovlja majki – kao glavni instrument dostizanja više jasnosti.

Apendiks:

<1>

Put preobražaja materije:

Sunčano oko izlilo je tamninu vlastite zenice u najuži ostrvski (kritski) krug. Tako je nastalo okno sećanja, u kome su se ogledali svi budući užasi čovečanstva, – tako da ovo gnevom zaplamti i pepelom ugasi samog sebe. Ali, u tom vulkanskom pepelu bi utisnut beleg Sunčane vizije /nacrt visoko-stilizovanog Kosmopolisa/; – one vizije koja se odnosila na postčovečansko (labudu posvećeno) vreme (Apolonovo). Tako cug podzemlja odnese sav ovaj prah do kopnenno-uzvišene pećine (– Delfa) – što odisaše parom svog nakapavanja nedohvatnom zvezdom Severa. I tu se – u šupljem stecištu planina – dogodilo sudaranje dva mlaza; trenje dve zenice: maglenovide (Mesečeve, Gorgonine) i jasnovide (Sunčeve, Persefonine). Iz vakuuma njihovog vrtloženja rodi se treće oko: barjak Majčinog samoodnošenja, što suče ka svojoj središnjoj praznini – prolazu ka onostranome; zemlji Hiperborejaca. Ali, i unazad: ka mestu preuspostave

nepomerljivog merila otmenosti, odnosno, rođenja prvog odmetničkog para očiju (Artemide i Apolona); – ka ostrvu Del, što se – obuhvaćeno sedmobojnim krilom ponoćne svetlosti – opervazi ljuspama zlata. Ono ne beše više ljudima nastanjivo.

<2>

Dumavati Svaha iz staroindijske mitologije (samo jedna u nizu od deset Mudrih Boginja, Mahavidya) je starica okružena s devet ptica, koja povrh toga – usred dima svojeg samosagorevanja (– samo značenje broja devet) – drži još i sliku ptice, i to u obliku zastave: to je deseta, apstraktna jer sveobuhvatna ptica – čiji je jednom davno dogođen let neponovljiv, odnosno, čija je jednom pređena putanja nezapamtiva. Ona se lako može dovesti u vezu sa Pticom Mater Sva iz staroslovenske mitologije: najstarije žensko božanstvo kao princip duha/leta/promene, a ne kao princip biološkog rađanja. Ona koja bdi nad ranom svetske okrugline.

<3>

Druga verzija rečenice:

Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova “smrtna rana” (duševna mrlja) upravo onolikog raspona koliki mu ostaje da sam pređe da bi se poistovetio sa Majčinom supstancom – koja na taj način bolje razume sebe.

<4>

Uporedi ovo mesto sa nordijskom mitološkom pričom o divovima: injem obrasle trepavice Imira urastaju u zamak Odina, što je kolebljivo smešten na vrh jasena – i tako ga učvršćuju.

Pandan trima Mojrama ovde su tri Norne – Urd, Verdandi i Skuld – koje predstavljaju tri razilazne pritoke Zamka, povučene iz jasenovog korena: izvora napajanja svih divova, vrela mudrosti i suđenja.

<5>

Definicija Plavog pomaka unutar pojma Lunarnog vremena:

Ljudsko ili Solarno vreme – jeste strela Solarne zenice, koja prolama sutonju zonu čovečanstva (ka zapadu) i opredeljuje je put Novog (ovostranog ili onostranog) Svitjanja.

Božansko ili Lunarno vreme – jeste međuvreme tog samog opredeljivanja; tamna sudnja čekaonica. Ono je obrnuta strela Solarne odluke, Mesec-koji-opada: – povratak u zenicu streline sedmobojne perjanice, ili, u mitsku šupljinu ne/

postojanja – koja tad isijava crvenilom prvobitne božanske povrede.

U tom preodlučivom međuvremenu (– što kod žena odgovara periodu oseke sila zemaljske reprodukcije, tj. poslednjoj sedmici menstrualnog ciklusa –) zbiva se pošćropljenje svih smrtnih stvari crnosunčanom svetlošću melanholije. Izmicanje ciljno-ustrojenom kretanju materije, ili razrešenje od kanibalističke naravi zemne svetlosti što upravlja ljudskim srćanim strujanjem; destilacija plave krvi unutar ćoveka, sa odjekom unutar krune polarnog strujanja. Novo – sasvim onostrano – osvetljenje na stvarima, usled upliva tućinske perspektive jednog pogleda, koji poput žarećeg fitilja prodire u njihovu dubinu. I pojedine žene tad bivaju okupane setom okružujućih ih otrežnjeno-smrtnih stvari, koje tad postaju delovi njihovog novog prošireno-svetlosnog tela – što vrši prijem fotonskih mlazeva s Severnog pola. Zatim sledi gubitak osećaja ćvrstog tela i njegove granice sa okolinom. Upućenost na vlastiti unutrašnji pejzaž, ili arhipoetićko ispisivanje /na okrenut List prošlog života/ njima vrtoglavo išćitavane, šifrovane azbuke reljefa. Jer pra-biće Majćino je iskrvarilo da bi se stvorio zemaljski svet: pismo reljefa, kao putokaz uznosa pojedinca u više sfere.

Samo u tom periodu odrećene žene borave u procepu između dva sveta, budno sanjaju usled slobodnog priliva slika iz nesvesnog. Njeno biće se tad okreće od bliskog joj ljudskog okruženja ka Licu stvoriteljke paralelnih svetova. Iako ciklićno udaljavajuća spram zemnih ciljeva, ona ostvaruje svoj neophodan povratak – kroz nagovaranje prasetlosnog duha prirode na progovor palom ćovećanstvu. Upravo ta sposobnost u pojedinih možda i ne toliko retkih žena jeste najveći neiskoriććen inventivni kapacitet ćovećanstva koji, svojim daljim zanemarivanjem, može dovesti do provale planetarnog gneva: sve ćešćih zemaljskih potresa.

<6>

Odnos pojedinca i apsoluta, koji ne bi bio posredovan nekom trećom instanćom, jeste jedini izvorni ili neuslovljen odnos. Ali on je s druge strane problematićan – jer ostaje neimenovan onaj koji može verodostojno da reprezentuje njega samog na ravni opšte simbolistićke komunikacije. To pruža prostora za mnoge zloupotrebe. Stoga je ova (upor. protestantska) ideja – što plamti velićinom na izvoru – osućena na sunovrat; ali takoće i na obnavljanje, u svom jasnijem ukosom svetlu.

<7>

Tome žalopevu pravde odgovarao bi Piano Kvintet Op. 81. Antonjina Dvorćaka. A dalekom impresionistićkom odjeku istog, odgovarao bi Piano Kvintet

F-mol Cesara Franka.

<8>

Da bi utrla sebi trag, Boginja Sećanja, unuka Mesečeve Starice – psima gojnena otkrivačica Starčeve prevare – morala je da se pretoči u vlastitu sestru: Boginju Zaborava; onu što suče vodu iz njenog bunara. Tako se, iscrpena i bezmirisna, provukla pored svog najvećeg neprijatelja.

<9>

Bitna distinkcija:

- a) Pege na licu Sunca jesu zbroj najprobranijih duhova: onih što vuku poreklo od zvezdanog samorasadijanja Plejada. Prvi su stanovnici “ostrva blaženih”, dok ljudska vrsta nije postojala.

- b) Njima srazmerne mrlje na pojedinim zemaljskim dušama, koje samo Sunčevo biće vidi, znaci su pomame na veličinu Plejada i njoj sapripadni kololet duhova.

<10>

Taj egzemplarni svet jeste osvit-u-onostranome; zelena šišarka, ili zvezda što trepće pod lila zastorima najisturenijeg tornja zamka.

<11>

Vrtoglavica uvis propete, zvezdane gospe Nut dovodi do obaranja s Njene glave krune; presjajnog dvoroga, polumeseca. I ta uvis bačena i zatim posuvraćena krana/čunak pušta izdanke/plovke, postajući krilatim diskom /nebeskom jedrilicom/. Jer, njen najskriveniji kutak /tkalačka radionica/ biva – patentirano – izbačen u svetloprodužetak kljuna/pramca: onaj što plovi u belu svetlost jednog odmaknutog područja, do koga zemni pogled ne dopire. I taj zakovrnut pramac je zamenjeno-središnji zrak same polu-kružne krune /koji jedini obara glavu Meduze, up. Metide ili Izide/; rep vremena, što se periodično vraća u sopstveni svetloporodajni kljun.

Čas Suncostoja, ili Bačene Krune, jeste taj koji brazda Sunčanu zenicu. I on je utvrđen bestežinskim tegom, što svezuje-i-razvezuje mašnu vremena. A jedino je teg Sunčanog sata, smešten među Nutine rogove, plovak zvezdane nit-pobegulje: jedina korisna devijacija unutar nebo-plovne Sfere, što proizvodi svetlosnu beskonačnost iz njene tamne dovršenosti; te ujedno: vrtlog Narcisovog eha, što s dna iskape vlastitog bezizlaza preusmerava svo ljudsko sladostrašće – put najviše Nekretnice.

Kruna – ublaženim padom Nutinim – najzad biva oteta sili gutalačke jednosmernosti, i postavljena ponad ušća vremenskog višesmerja (razuđenog Geba, rane Sunčevog klatna). Odatle Nut osluškuje izlaz dalekih talasanja, te uvlači u sebe dah s nebeske pučine. A to je svetlo-izuvijan put ka Nekretnici, što tka široko-latično polje oko tajne Njenog samopaliteljskog zametka. Purpurni nebeski božur, što snosi beskonačno-zanosno izgnanstvo.

Catherine Ristitch Aglaé

**Le Cheminement vers 'l
HYPERBORÉE**

“...question qui troublait Hérodote: “Qui sont les Hyperboréens?” Sont-ils “la population d’au-delà du Vent du Nord, qui pratiquait le culte de ce Vent, tout comme les Thraces qui peuplaient la côte de la Mer de Marmara? Croyaient-ils que, après la mort, leurs âmes fussent conduites par Hermès, gardien des âmes, vers le château de glace, serti dans un châssis d’argent et qui, situé au-delà du Vent du Nord, était gardé par Alphète, étoile resplendissante?””

(Robert Graves: “La Déesse blanche”)

Archiimpossible, car, évoluant par bonds au cours de l’étape d’avant la Création, la conscience que le sujet divin a de lui-même atteint une parfaite concentration dans sa vision en rêve d’un avenir lointain (lieu et temps perdus où habitent les Hyperboréens). Jusque-là, elle n’est qu’un processus qui a son corps dans le potentiel révolutionnaire des masses; ou bien: dans une étendue infinie des parcelles non encore synchronisées qui, toutes ensemble, forment Arianrod, être tissu de fils de lumière. Jusque-là, elle n’est qu’un processus – cortège triomphal unique – guidé par le regard d’un témoin lointain, femme à l’aspect d’oiselle, prophétesse. Parvenue à son apogée (Couronne du Vent du Nord; image du hasard – portée maximum du Dé Jeté), elle s’y cloître, en s’isolant ainsi du processus qui l’avait élevée si haut. (C’est là que le soleil de la loi se retire au fond de la nuit). De là, les prêtres de la Triple Déesse pouvaient reproduire sa dernière réalisation: l’image du hasard, mais non pas le chemin suivi pour aboutir à la carte d’un futur ciel nocturne se déployant par elle-même. Car, dans l’esprit bien concentré de la Déesse, ce chemin était déjà inaccessible au monde terrestre du fait qu’il avait changé: “L’Idée-Dé (Couronne crétoise) est prête pour les transfigurations les plus inattendues”* (Deleuze). En effet, le cheminement du mouvement révolutionnaire, tel qu’il s’était déroulé une fois au débout (cf. la première interrogation consciente sur soi-même, posée par une individualité qui recherchait un espace à éclairage supplémentaire permettant l’évolution de soi en toute liberté), ainsi que la source de son initiation, étaient désormais – pour l’entendement de la Déesse – représentables avec beaucoup plus de netteté, tant en ce qui concernait Elle-même que les prêtres à son service. Cependant, il s’avéra que le prix de cette image, dorénavant plus précise, était exorbitant, c’est-à-dire qu’Elle et son élite furent contraints d’affronter des risques immenses; cela la fit mourir comme symbole: elle disparut pour le monde des humains. Mais, au moment de sa retraite la plus profonde, jusqu’au-delà du Vent du Nord, la Déesse se transforma en sa propre fille: Astrée (Alphète/Arianrod), celle qui pouvait imprimer dans l’âme humaine le logos de son émancipation suprême et qui était la seule à savoir expliquer aux néophytes le sens de la mort/l’éloignement de sa mère: sa puissance de régénération perpétuelle! C’est que l’essence de la loi maternelle ne pouvait être interprétée que par sa

filles, pour être ensuite semées dans un infini impénétrable. Néanmoins, tout le mal qui devait se produire sur la Terre sera commis précisément en son nom, malgré son absence et sa stupéfaction paralysante devant les atrocités de ses visions oniriques* (Novalis). Cela fit périr peu à peu ses anciens prêtres aussi, auxquels se substitua un roi-tyran, qui falsifia et défigura l'idée qu'elle avait de la démocratie (conçue comme processus), en mystifiant les masses par des assertions visant à les persuader qu'elles pourraient accéder immédiatement à l'état d'égalité, réservé aux initiés, et en prétendant que l'idée d'or sur l'égalité était réalisable en même temps et partout! Archifascisme: la Déesse de la Justice (volcanique), projectrice des mondes en voie de développement, opposés les uns aux autres, fut réduite à l'état d'une mère universelle anonyme, nourrice invisible d'une communauté, abstraitement uniforme (cf. nations), raison pour laquelle sa fille Astrée, initiée à la loi maternelle, mais extrêmement dégoûtée des humains et aspirant à s'installer dans un coin perdu, sous un ciel à la lumière polaire, abandonna la Terre (pour s'éveiller à nouveau dans son contexte originare où elle jouissait du droit de primogéniture – dans la Constellation de la Vierge). Mais, cette même illusion – fantasme mythique d'une espèce particulière, image de la tentation et, à la fois, celle de rudes épreuves, Labyrinthe Cannibalesque – était précisément le test qui apportait la connaissance de l'émancipation, utile aux humains. Et ce sont les poètes des cultes populaires en voie de disparition, consacrés à la Déesse de la Montagne rouge (dans une île volcanique), qui furent les premiers à la posséder. Aussi est-ce, tout d'abord, sous la domination d'un tyran que le peuple s'affranchit de la divinité, morte longtemps auparavant par excès de compassion. Vinrent ensuite, en plus, les poètes d'une nature éloignée, bordée d'argent, qui, en leur qualité d'émancipateurs luttèrent contre la fausse émancipation, tyranniquement instaurée.

Le but de l'éruption volcanique, due au regard maléfique du Soleil qui avait touché à l'incandescente pierre comprimée du foyer de la Terre, était de projeter vers une petite île égéenne <1>, le côté calciné de cette même pierre qui, dans l'espace d'un instant, présenta, au lieu de la pâleur du courroux Maternel, la tête d'un des Titans vue de profil, – image des premiers pressentiments relatifs à l'île des bienheureux (rebelles). Et ce fut seulement là une révolution complète – déplacement spontané des pressentiments d'or et sortie de sa coquille d'origine utopique, – sacrifice du refuge absolu (cité-roue d'argent) sur le plan de son propre symbole (labyrinthe de miroirs).

Profil du Titan – première ébauche de "l'escalier sépulcral", prévu pour "la sortie de chambre"* (Mallarmé), est effectivement la seule plate-forme d'où on lève l'ancre, ou bien, où l'on dénoue définitivement la chaîne nouée des associa-

tions (nécessaires à la construction de cet escalier); c'est l'endroit où commence à se dérouler la courbe de la grande sortie, réservée à l'ascension vers la sphère qui domine l'univers (le Bateau).

La carte du trésor insulaire sombré (cf. peloton de nuit, caché dans un meuble de "la chambre temporelle" (Mallarmé)), est la préfiguration du mouvement d'interchangibilité (sur un pied d'égalité) des Moires elles-mêmes, conservées dans un détail/image sous-jacente ou celle du bout d'une fléchette, représenté précédemment dans la disposition des pierres volcaniques sur une image archiarchaïque qui évoquait la fuite des premiers êtres devant l'inévitabilité de sacrifice à leur propre Idée – devant le jugement rendu par un Coup de Dé; et c'était là le mouvement qui ne devait se manifester que postérieurement, sur le rivage désert du dernier débarquement des naufragés, devenu le pavillon d'une décision altérée. S'y trouvait la troisième Moire, Atroposen-tant-que Krone (cf. Oiselle Mère de la Gloire) <2>, personnage redevenu jeune, tel qu'il était représenté sur une image archiancienne. En effet, tous les détours inattendus de sa navigation étaient gravés dans le tendre relief de son visage – flottement du pavillon. Aussi arborait-elle une figure à la fois froide et ardente, disparue dans la fumée de paroles muettes, si bien qu'il n'en resta que l'image originaire – projection d'une masse déferlante, polissant sa réponse définitive.

"Le pavillon plat étale ses armoiries complètes, –
mais dans ses plis, quelle universalité muette!

(...)

En montrant l'image tout entière comme le joueur aux cartes
qui en jette celle qu'il juge la plus forte,
et qui par son geste et par son sourire sibyllin,
rapelle je ne sais quelle image d'une déesse qui change."

(Rilke: Le Pavillon)

* * *

À cause du même danger couru également par Écho, reine non encore incarnée de l'Âge d'Or, c'est-à-dire dis/Harmonie, surgie du Chaos ("la véritable Uranie se penchant sur la dispute (...) de tout son corps, comme la voûte céleste.")* (Anica Savić-Rebac), ne garda pas longtemps dans ses mains tisseuses la fléchette, modelée par le ciel et l'océan, la seule qui pût lui offrir la possibilité d'opérer le changement total qu'elle souhaitait (cf. et, à la fois, un changement sur le plan de l'ordre social du monde insulaire archaïque, qui avait longuement discuté le critère à appliquer au sujet de l'impossibilité de continuer à vivre dans l'île). C'est Elle qui remet cette aiguille à tisser, sous le sol sismique, un ciel

entièrement nouveau – projet qui avait causé une panique générale sur la Terre – à sa fille Astrée, dont le règne fut bref et qui, ayant pendant longtemps fui les humains, n'était plus accessible à personne. Celle-ci s'était d'abord détachée de la Sphère transpercée, à lumière vacillante, pour confier aux hommes, au moment le plus favorable /préhistorique/, les mesures de la dis/harmonie céleste, après quoi elle se rangea aussitôt du faux côté de désertion du Soleil, raison pour laquelle elle devint, aux yeux du monde, une image obscurcie d'Uranie elle-même (narcissique, comme celle d'Écho). Donc, une image émergeant à minuit, reflétée à midi et évoquant le refus du droit d'allumage à la première étoile isolée, Astrée; et aussi, une image clignotante du droit soustrait à toutes les étoiles naissant dans une constellation de se hasarder à s'allumer par elles-mêmes, (malgré le test que l'esprit pondéré d'Uranie leur avait fait passer et malgré la pente dangereuse formée par son corps félin après son bond vers la hauteur de minuit, embuée par l'encre de leurs propres larmes), au risque d'être condamnées à un isolement absolu, choisi ainsi par elles-mêmes! Cependant, c'était également une image qui traduisait l'impossibilité pour Astrée, civilisatrice de la société antique, de prolonger son séjour sur la Terre; mais, précisément grâce à cette excommunication, elle acquit une propriété spécifique: faculté de voir dans l'ombre – écran de miroir obscur /les yeux de chat/ émettant la lueur déclinante de la lointaine Justice céleste. Et c'est pourquoi Uranie elle-même, après la retraite d'Astrée, ne représentait plus, par sa figure tremblotant* à l'horizon, qu'un simulacre de souveraine, simple hypostase de l'impartialité divine – principe qui avait régné dans l'harmonie d'avant la vie de la Sphère, en tant qu'ensemble de tous les âges rotatifs possibles, "avant" qu'une seule époque ait été analysée et adoptée pour la concentricité d'or de la Polis d'une époque dominante. Cependant, grâce à la fléchette à tisser, reçue en cadeau, Astrée, "accrochée au ciel", chassa, (par la rapidité de son regard arqué), son mauvais destin d'isolée et obtint la possibilité, finalement fixée avec précision, d'abandonner la mêlée de mondes potentiels, c'est-à-dire elle reçut le signe gravé lui permettant de s'installer dans le meilleur des mondes/temps qui, quoique de brève durée, étant implantés exprès sur l'emplacement de catastrophe volcanique – afin de pouvoir être élané comme une boule incandescente du centre de la terre vers un avenir posthistorique, – avenir d'un ciel beaucoup plus éloigné qui devait se présenter avec une netteté de loin plus intense.

En effet, Khora/Uranie/Harmonie n'est pas transparente: elle renferme d'innombrables spectres, tout comme un entonnoir cyclonique pesant les éléments d'avant la vie de la Sphère et comme une constellation "suspendue", éteinte longtemps auparavant; (cf. "voix glaciale du passé"* (Nietzsche)). Cependant, Éros le Démon – en tant que vent violent, à la fois souterrain et terrestre, dont les multiples courants s'entrelacent en éparpillant les semences

printanières et, en tant qu'orage magnétique entourant finalement le trône du Soleil de minuit, nouvellement né transperce et incline, – grâce au cercle refermé autour du monde – le sombre espace cubique de Khora, soulevé et naviguant dans le ciel, le tout de façon à tirer du fracas sourd de cet espace cubique une flèche dissonante, descendant en diagonale (une baguette fourchue)** (Dérída) qu'Éros le Démiurge lance de la hauteur suprême de l'avenir vide dans la plus grande profondeur du passé encombré. Or, ce faisant, il rend sphérique ce même cube, – dé de prise d'une décision sur la forme d'imbrication de la terre et du ciel, en le dotant ainsi d'une nouvelle vitre stellaire (sortie lumineuse de la prison de ce cube), par laquelle regarde Hespérios, captif de son ardente aspiration à se créer son propre ciel; œil d'un puits céleste double, dans lequel, à cause de sa bicéphalité, boit le dragon Ladon, grand connaisseur des justes doses entrant dans le mélange de Léthé et de Mnémosyne. Alors que la Figure scintillant à l'Horizon (attache reliant les mondes innombrables) n'y est qu'une forme de transition entre Éros et Khora, déterminée par la vitesse de cette flèche qui se dépasse elle-même en volant en arrière: quant à ces deux, ils sont trop immenses par rapport aux mesures terrestres pour pouvoir jamais se rencontrer.

“Le cercle, peut-être, produit l'avenir, si incroyable que cela puisse sonner”. (Dérída: Politiques de l'amitié)

C'est le cercle virtuel (temps saturnien, qui laisse échapper l'information sur un détour débouchant dans sa propre orbite (cf. éclair – signe de folie”* (Nietzsche)) – en annonçant sa décadence. Ce n'est que cette fléchette flottante qui fixait l'angle (le demi-instant précis) – conditions sous lesquelles fonctionnait l'attache de la demi-courbe du temps: image de la cohérence non fortuite /planant en permanence entre un objet aux mouvements spontanés et sobres, d'un côté, et son arrière-plan s'étendant à l'infini, de l'autre.

En effet, Éros, en tant que génie de lumière tourbillonnant et comme circuit paradoxal produisant un avenir absolu*, se scinde, à la suite d'une collision fracassante dans son for intérieur, en deux pôles irréductibles de la lumière, ceux qui ne peuvent s'unir à nouveau que grâce à l'intervention d'une multitude indéfinie de particules minuscules – esprits commençant à obéir à la conscience morale (individus révolutionnaires). C'est une Polis terrestre, restaurée grâce au souffle provenant d'une fissure de la Sphère et bâtie à un rythme accéléré, conformément au code altéré des communications post-scissionnistes.

C'est par Éros (Génie printanier) que chaque fois est démasquée, d'un degré de plus, l'extrême profondeur du temps saturnien (rouleau de la nuit), qui n'a pas son espace à lui, mais qui est voué à bâtir indéfiniment. Or, cette étape d'avant

le temps n'obtient son espace virtuel (Éther de la Mèche flamboyante) que grâce à la sédimentation, sur la Terre, des larmes versées par le Soleil, emprisonné au moment de Minuit, ce qui est la condition déterminant la dernière Aube Terrestre excessivement prolongée, par laquelle l'histoire de la Terre finit! Donc, Éros, spontanément surgi, – en tant que lumière formée par les éclats épars du Miroir brisé – éparpille, tout comme l'écho se cabrant contre tout, le Soleil de volonté tyrannique, – ce soleil qui à l'origine, s'était annoncé comme appel hypnotisant (cf. sous la forme du dilemme non résolu au sujet de l'/in/existence) d'une création antérieure au commencement du monde – comme maille de celle d'un avenir lointain.

* * *

Le nom rayé de l'identité archiancienne de la mère ancestrale est la topographie du mal non encore déclaré, ou bien la carte des points pathologiques au sein de l'âme universelle: elle est, donc, le rouleau de la languette de feu de Sa propre volonté qui aspire à s'arracher au filet de l'universel, à s'enfuir de la Boîte Noire pour s'élaner sans retour vers les étendues de l'Indéterminé. Le seul qui en ait les clefs, c'est Toth Hermès, cette situation étant due uniquement au fait que sa "blessure mortelle" (la tache de son âme) a précisément les dimensions <3> de l'espace que la substance de la Mère avait à parcourir pour atteindre le point de Sa plénitude. Car, la seule chose que cette sphère maternelle aux possibilités infinies pût sacrifier (étant fluide), c'est-à-dire objectiver comme victime spontanément allumée, c'était sa connaissance des tournants sur son chemin à travers les étendues sans bornes. En effet, cet espace de possibilités se fraie le chemin s'arrache/s'éclaire grâce à la disparition/au sacrifice de son repère – forme initiale des connaissances que la Mère universelle, surgie du chaos, possédait sur l'orientation spontanée dans le vide.

La formule susceptible d'empêcher les abus du Contenu-de-la-Boîte agissait selon le principe suivant: si l'on essaie de l'ouvrir de force, on sacrifie un des éléments qu'elle renferme, immédiatement applicables dans ce monde (et ce sont, par exemple, les cartes natales des habitants des territoires bien précis qui, grâce à la confrontation de leurs substances, permettent le contrôle absolu des éléments pathogènes de ceux-ci), par quoi cette formule est transposée, d'une forme achevée de connaissances, quoique impossible à démêler à fond, en une forme extatique ou poétique, qui a pour but la transfiguration alchimique de l'espèce humaine, non pas la surveillance sur celle-ci en tant qu'espèce privée de l'avantage de transfiguration et entravée dans sa capacité excessivement créatrice.

Cette tentative, incomplètement efficace, de réprimer le mal en prévoyant les endroits de son apparition, et cela sur la base de critères surannés, alors que le

ciel étoilée avait déjà changé, fut effectuée précisément par Toth-Hermès. Celui-ci, détruisit aussitôt la carte du mal, rouleau contenant la volonté maternelle, de peur que, n'ayant pas encore été déchiffrée, elle ne le dénonçât, précisément lui, comme le seul qui eût une tache parfaitement mesurable au sein de la vieille élite éonique (car, s'y étant faufile, il n'en était pas effectivement issu).

Donc, la contrefaçon stricte, non-artiste de cette carte, due à Toth-Hermès, s'accomplissait automatiquement, par le seul acte d'ouverture de la boîte, essentiellement violent, malgré que celui-ci en possédât la clé. Cependant, c'est Ananké elle-même qui, en sa qualité de Nuit étoilée et grâce à sa prescience, l'avait poussé à faire cela, vu son statut de néophyte dans la vieille élite éonique (l'appartenance à celle-ci étant plus ou moins limitée pour le Génie de son Orage), parce qu'il incarnait son impossibilité (non déchiffrée) de se renfermer en Elle-même.

Afin de voiler ce qui avait été détecté et empêcher en même temps l'éruption du mal inhérent à la nature humaine (sortie des lieux de résidence élyséens, accompagnée d'incendie – fin de la merveilleuse Lémouriel!), il détacha, – en brandissant la clé, en guise de marteau – la tête/la coupole/la tour/ à la Dame de la Nuit Étoilée pour la transférer dans le monde souterrain (où elle continua à gémir par la substance de ses racines qui annonçaient la vie). Ce faisant, il dissimulait soigneusement son côté ténébreux, tout en mettant en évidence celui des autres, – du fait qu'il refusait d'accepter l'existence de ce qui dépassait la mesure de son bien et ce qui se transformait en la mesure de son mal /pareille à celle du mal suprahumain/.

* * *

À la différence des documents qui étaient simplement égarés (tempo d'interprétation du sujet, recherches d'une formule de déchiffrement toujours nouvelle), les documents perdus (topographie des mesures individuelles du mal déclaré ou bien, la hiérarchie des esprits qui en témoignait) furent remplacés par Khora (la tête tumultueuse de la Dame), par l'espace de fonctionnement libre de la Raison, chambre claire où avait lieu la sélection du retour éternel et où tous les déchets étaient détruits par le feu.

Or, ces seconds documents, ce sont les premiers repères, sacrifiés, malgré tout, à l'éblouissante individualisation de la création, – contrepoint à la principale ligne mélodique de celle-ci: son pivot (élan de la décision) penche et se précipite dans l'abîme, en se réduisant à l'axe (toupie-roue) des éclaircissements innombrables du principe sur lequel était fondé le fonctionnement de chacune des formules considérées comme propres à déchiffrer le phénomène du mal. C'est ainsi que se forma l'œil de l'oïseille morte, cercle blanc dans un carré noir séparant une

paire d'étincelles croisées, ce qui fixait, par le changement d'optique de l'auto-observation, les dimensions des distances intérieures: orbite de l'avancement rouge, ou bien, passage réservé à la fuite du soleil dans la profondeur de la nuit. Donc, coupure dans la composition de ses propres points noirs ou bien découpage et rejet de la partie du graphique donné, qui correspondait précisément au refus de l'option initiale, faite par le créateur: angle mort au sein de la grande formule dans laquelle se faufila le mauvais esprit du passé (Ombre-Siamoise). Alors que du fond de cette même ouverture percée s'éleva un regard dont la lumière-éclair – à l'instar d'une écriture fluide – fut imprimée dans le paysage environnant. Par conséquent: il n'importait plus de savoir quels esprits se trouvaient, et lesquels non, à la section d'or archaïque, foyer de l'œil de l'oiselle morte, pas plus de savoir quels êtres, au sein du regard divin s'étaient révélés supérieurs/d'origine très ancienne et lesquels inférieurs/d'origine moins ancienne, mais le contraire de tout cela: ce qui importait désormais c'était exclusivement le résultat de ce croisement (individualisation de la vision, dans les temps les plus reculés, œil clignotant de minuit): un pas en avant à faire jusqu'au point culminant de la connaissance de soi-même, dans le cadre de la même constante: pivot de la roue d'argent, susceptible d'assurer, à l'infini, le cisèlement, l'aiguillage, l'ascension et la chute, le franchissement des précipices et la montée des pentes abruptes, – progrès illimité de la conscience que la Créatrice avait prise d'elle-même ou bien la marche de la révolution côtoyant l'abîme.

En effet, l'oiselle prophétique dut s'écarter de sa position de superviseur pour se voir elle-même, si bien qu'elle plongea dans son tréfonds et cela signifiait que toutes les créatures ne pussent pas tenir dans son œil larmoyant; dans ce cas, elle n'eût pas disposé de l'espace suffisant pour s'examiner et raffermir son propre critère lui permettant de distiller, dans la masse considérée, la classe des esprits de sa race: combinaison – selon un code secret – de lettres noires dans la prune blanche du Soleil, topographie des taches d'éruption sur la face du Soleil ou Son contexte initial, volcanique (ayant été marqué par la lave), dans lequel Elle s'était présentée.

“Les volcans restent à leur place, mais leur lave passe par le grand vide du monde et lui apporte les vertus qui chantent dans ses plaies.”

(René Char: “Tu as bien fait de partir, Arthur Rimbaud!” ; “Fureur et Mystère”)

En même temps la panique s'emparait de la masse, ce qui entraîna l'assassinat de l'oiselle, – crime des temps les plus anciens. Cependant, la classe subsistante des esprits (rebelles) découpa, au moyen des mandibules de scarabée, les taches sur la face du Soleil de minuit (en séparant les contours de deux constellations

opposées) et réduisit celle-ci à l'illustration /image révélant les plus grandes profondeurs qui recelaient la réponse à la question d'identité de la Créatrice/. Et c'était là l'incarnation figurative immémoriale de la classe supérieure des esprits surgissant de la blessure mortelle de l'oïsele ou de la fente obscure formée par le collage; œil diamantin d'un être volant, triste comme le Soleil dans son propre antiespace, intégré dans le contour d'une constellation qui nous est totalement inconnue.

C'est ainsi que, grâce à l'œil de l'Oïsele, la détection du mal – avant que celui-ci, gisant dans l'être du Soleil, ne se fût déclaré – devint la condition qu'Elle devait remplir pour pouvoir parfaire sa propre individualité. Elle y réussit, en concentrant son regard – du haut du sommet tronqué de la connaissance qu'elle avait de son tréfonds – sur le reste de sa propre lumière: larme de minuit – sédiment d'un orage lumineux; fille d'elle-même et du Soleil mourant: nymphe d'un fleuve tari longtemps auparavant: Écho.

Écho – géomètre à la recherche des lieux omis dans le temps: œil-cratère de l'Oïsele morte. Or, c'était précisément l'endroit d'où le temps s'était mis à couler et où une injustice fut commise à une époque immémoriale. Car, c'est par la véhémence de son propre retentissement – aliéné – que cet œil fut alors atteint: luciole capturée entre les deux battants de la porte céleste.

Narcisse – à cause du lien entre le lieu où il avait pris conscience de lui-même et celui de la vision prophétique de l'Oïsele, il ne désirait pas voir s'étendre la sphère des signes de celle-ci; c'est pourquoi ses cils s'enfoncèrent profondément dans le lac vert foncé de l'œil de l'Oïsele, pour finir par être fauchés par la faucille levée de la révolte volcanique des Titans! <2> Mais cela incita celle-ci à se renfermer d'avantage en elle-même à l'égard du temps, du fait que l'ouverture de son cratère-entonnoir devait désormais être recouverte de cette même faucille et, tout comme la porte du ciel boréal, fermée à clé, de sorte qu'il fallait la forcer par le heurtoir dont le retentissement portait le plus loin: par Écho elle-même.

Donc: un être divin peut tout de même établir en lui-même un premier tremplin – prescience de l'issue de toutes les voies – et s'en servir, en le réduisant à une forme de moins en moins grande, jusqu'à son invisibilité – à l'écho – pour descendre dans le temps, étant totalement libre et ayant la possibilité d'en revenir. Cependant, il ne peut le faire qu'à travers une fente dans le panache ocellé de sa flèche précognitive qui finit par étaler – à l'instar du degré d'un escalier mécanique qui déclenche le mouvement /"gachette"/ – son revers intemporel. Et cela de façon à faire passer la queue-panache devant, dans l'espace réorienté vers l'est: intervalle prolongé entre les souvenirs, arrachés à la coquille de rêverie intime, œil du phare flamboyant à travers le brouillard ou pont de communications sélectives entre le ciel et la terre.

Le détour de la flèche posant la première question et tirée vers sa propre queue-panache (monade – livre spectral), cause le transperçement de l'intérieur de celui-ci et l'arrachement d'une feuille vierge. À ce moment-là, la pointe tronquée de la flèche (celle de la plume) se transforme en fixateur du mouvement d'effeuillement: en tire-bouchon du sens le plus radicalement émoussé. Alors que sa parcelle minuscule détachée, comme le point de mille engagé dans une matière sépulcrale (coin mort du livre, caractères brouillées), qui n'est en fait qu'un éclat de miroir d'une réalité parallèle, dans la perspective de laquelle cette matière se voit elle-même d'une façon altérée, grâce à quoi elle rectifie l'angle de rotation de la monade, contrainte d'atterrir. Donc, échec de la tentative de fausser l'Orage, Éros, partenaire d'Ananké au jeu, toupie de sa décision altérée de tisser après la mort – qu'elle transforme en Tanatos.

C'est avec les pôles opposés du globe terrestre et, à la fois, spontanément interchangeables, qu'un tire-bouchon est réalisé en forme de mandibules de scarabée; il tire (du sous-sol sismique le plus profond) et déroule une carte de voyage éternel (dépassement, par la fugue, du globe qui embrasse l'universel, ou bien qui prend un aspect de plus en plus pointu et ailé: élancement définitif vers l'Inconnu); la collision entre deux champs magnétiques orientés dans les sens opposés, fait naître un champ nouveau – une feuille vierge. Et c'est là le but d'une éruption volcanique: pierre projetée du fond du monde souterrain en vue de déplacer le centre de gravitation des structures présentées par les choses supraterrrestres.

La pierre blanche, découverte au moyen d'un plomb de sonde, au-dessous de la plus grande profondeur ou la pierre meulière d'un ciel s'étoilant de nouveaux astres, contribua à ce que fût égaré un élément du puzzle de tous les temps. Car c'est précisément celui-ci qui annulait /remplaçait/ décelait le point perméable au cœur du croisement immémorial, point qui est l'obstacle principal à la recherche d'une sortie de l'aire de confrontation de la Créatrice avec sa propre créativité, – angle-clé dans l'attelage de son char céleste; ainsi que cause de la captivité de l'âme (de n'importe qui) dans la tour de mort irréelle et de retour à la vie. Or, c'est là cette aptitude unique à éclaircir les sources avec un esprit critique possédé par la Mère universelle, mais dont le demi-dieu à "la barbe rousse", gardien-et-balayeur de la vérité de l'ancien monde n'avait aucune idée. En effet, alors que la pierre blanche du monde souterrain constitue le centre spirituel rebelle du Soleil terrestre, le centre perméable (instrument de l'ancien Dieu) est condamné à l'agonie: à une alternance continue de la syncope et d'une fausse résurrection. Cela signifierait à la fois la réorientation totale de l'esprit cognitif:

renonciation à la Cosmopolis instaurée sur la Terre en des temps immémoriaux en faveur de la construction d'un escalier menant vers les Cieux, mais qui risque d'être rejeté devant la porte céleste. Car, les Cieux acceptent certaines marches ascendantes, alors qu'ils renvoient les circulation en spirale, susurrante comme un ruisseau; aiguille à tisser tirée des nébuleuses bleues ou bien, connaissance de la succession précise des mondes/âges/souffles; corps de la mère universelle, étoilé d'une autre manière ou manteau de la nuit recoupé par les profondeurs.

C'est ainsi qu'au moyen d'un tire-bouchon fut éliminé du trésor d'images transpercé, qui avait la forme de cube, son élément perméable, son anti-fils, crucifié le corps renversé, pour être remplacé par une pierre sphérique d'au-dessous des profondeurs les plus grandes, ce qui transforma ce trésor, récipient recueillant les étoiles, en un filtre rayonnant: moulin distillant la vieille élite éonique, assez restreinte, pour en tirer un nouveau cercle votif prenant de l'ampleur à l'instar de la résonnance du son.

La flèche du temps, en tant que heurtoir (ayant la forme d'un plomb de sonde, renversé et soulevé) frappe finalement à la porte des cieux ("paroi des échos" (H. Broch), qui déploie gracieusement la substance de l'au-delà), – et se trouve renvoyée. S'ensuit le retour dans la profondeur auto-observatrice d'une prunelle (coquille du temps perdu), avec, en plus, éclairage d'un espace supplémentaire, compartimenté dans le songe, – poste d'observation qui se balance, sans rencontrer d'obstacles, parmi les multiples voies de-la-mort et de-la-naissance qui s'entrecroisent. Et c'est là Khora, en tant que supplément de l'au-delà ajouté à la Cosmopolis; Fugue – écriture de la lumière sépulcrale; chemin sans retour; Luciole – flamme d'un vert froid, se posant sur la Terre bouillonnante pour préparer la transfiguration de celle-ci; design astral corrigé, remontant à un temps "suspendu" entre le Ciel et la Terre; "vie à l'écart, étrangement exhibée"*** (H. Broch).

En effet, la Terre-Lune, le seul pendant du globe de l'universel, est effectivement étincelante à cause des fuites imperceptibles des génies lyriques qui l'abandonnaient, – ses soutiens souterrains ayant la forme de filtres, ou bien étant distillés au moyen d'un entonnoir. Pas en arrière astronomique en elle-même.*

* * *

Esprit de la flèche – Apollon, "dieu-gardien des signes votifs" (H. Broch), destitua le Portier, souverain despotique des âmes des morts – Hermès, parce

que celui-ci étranglait l'élite vieux-éonique – ce qui leur aurait valu, à eux tous, la seconde mort si, au moment opportun, Apollon n'avait pas transpercé, par sa flèche (plume de la décision altérée du Ciel nocturne) la Couronne boréale (Château d'Arianrod), où celle-ci était emprisonnée! Or, un nouvel Esprit animant ces fuites, c'était la Biche, qui, solitaire et chaste, rompit le cercle de la grande fraternité (alliance des poètes morts qui écrivaient dans le ciel) et se présenta, la première, sur le seuil de l'Espoir: chants éoniques des végétaux printaniers, rendus par la gueule d'Anubis.

La Flèche d'Apollon (de Néith) est, au fond, une rame du Soleil (de Râ): dépassement des connaissances relatives à la succession des marches qui mènent à la Sphère des Solennités; (c'est-à-dire: révision de la Beauté suprême sous son aspect rotatif, avec, en plus, l'éclairage d'un Espace supplémentaire (pour la première question que l'esprit de la Créatrice se fût posée sur elle-même). Cependant, c'est à la fois une petite porte pour la fuite-sans-retour de l'esprit timide de la Biche qui – au lieu de profiter de la première occasion qu'elle eût de se murer dans un étroit cercle votif, occasion qu'elle rejeta – introduisit, par cette même porte tous les esprits bannis, dont surtout ceux d'une zone indéterminée de promenade crépusculaire. Mais, elle ne put le faire qu'au moyen d'un ressort singulier, bruyamment projeté de la gueule d'Anubis et qui brisa le sceau des signes votifs, (attache de la porte des Cieux). C'est ainsi qu'Anubis, guérisseur des fêlures de l'âme, eut le mérite d'avoir fait franchir l'Abîme à la Lointaine (Première singularité).

La figure de la Dame-au-bond est désormais représentée avec toujours plus de minutie, mais son œil visionnaire (Fille du Soleil de minuit) ne se trouve que dans un seul des détails qui l'évoquent: elle est tantôt un lynx furieux, tantôt une biche timide – la Lointaine qui, (en emportant avec elle le pouvoir végétal de germination), se réfugie dans le Désert pour fuir le genre humain. C'est seulement grâce à son retour, à la tête d'un Cortège inconnu au monde ancien, que l'Aube de l'au-delà fut fixée dans l'esprit préhistorique; poète se tenant à la sortie du monde souterrain; lieu où se donnent finalement la main l'Animus et l'Anima, où le Chat et la Biche s'unissent dans l'Utopie, – car les textes des lois, opposées les unes aux autres (dés de gain et ceux de perte stellaires) sont définitivement échangés entre Mnémosyne et Léthé. Et ce n'est que là l'Alliance à lumière vacillante, devant la menace de désastre, ou bien, le confluent de tous les cours d'eau souterrains dans une île lointaine.

Kronos, devenu la pierre qui, projetée et se précipitant des hauteurs, ramène le temps de flottement du premier monde créé (cf. premier système social éta-

bli) à l'état d'irrésolution. En effet, la Panique fige le Temps, c'est-à-dire fait disparaître peu à peu le Souvenir des lieux de stabilité itinérante dans la sphère de l'Incommensurable – île des rebelles bienheureux! Cela barre la voie à la flèche vers l'irréversibilité et ouvre une articulation à l'intérieur de sa queue qui la renvoie dans ce qui était refoulé (omis dans les époques archiarchaïques) et qui tend à renverser le cours du temps, afin que celui-ci (au lieu de continuer sa marche triomphale dans le sens unique) soit contraint de restituer le faisceau de mondes simultanés: rejets des collisions des époques, détour de la volonté maternelle – celle-ci renonçant au règne tyrannique sur le monde primitif pour assumer la protection des pétales éparpillées qui émettent la lumière de leur propre substance.

Orphée et Mnémosyne: premier couple doué de créativités opposées qui se fût cristallisé dans l'abîme de décisions à prendre dans la nuit des temps et qui, s'étant arraché du joug de l'Unique universel, fut remplacé par ceux qui, alliés, restauraient la Tyrannie – mal de l'étape d'avant le commencement de la Création, celui d'égalisation totale – Chronos et Léthé.

Le cercle restreint de signes, bordé de la dentelle de souffles hétérogènes des nouveaux arrivants, au lieu de projeter le bout de son fil qui lui permettrait la sortie vers les Étendues d'Apollon, il l'absorbe et s'empêtre dans un nœud papillon obscur s'engouffrant dans la lumière, sous lequel un ancien éon a de la peine à respirer.

Or, c'est précisément là la clé d'Hermès; celle sous laquelle il garde jalousement le germe du retournement le plus profond <3>: âme conçue comme atome, ou comme principe d'irréductibilité de toute individualité, aperçue par l'œil de chat dès avant le commencement.

En effet, Hermès, gardien de la clé, tenait le registre primaire des rapports réciproques entre toutes les âmes individuelles, établi dans la prunelle précognitive de chat (dans la chambre oculaire noire de l'œuf universel du Soleil d'or – là où eut lieu la bouleversante alternative; et cela bien avant leur adoration folle de la Siamoise, Ombre de la Mère, étoile écarlate annonçant un monde (âge uni et unique, illusoirement triomphant). Mais, c'était plutôt la conclusion d'une note sur l'arrangement final, relatif aux rapports préalablement agencés entre deux âmes, qu'une image variable de l'ensemble des rapports qui se trouvaient dans un remous de corrections réciproques (cf. flèches spectrales d'Apollon), et qui aurait pu être plutôt un résumé de solutions de ce qui n'était pas éclairci au sein d'eux-mêmes, – la vérité de l'envers. Toutefois, le défaut principal de cette note primaire consistait dans le fait que, par une erreur de l'esprit divin, y furent inclus aussi de purs non-êtres (taches solaires inactivées, et cela en paires,

intégrées longtemps auparavant dans le plan de la création! Il s'agissait donc de ces demi-connaissances dont, malheureusement, Hermès était le possesseur.

Clotho – fille de l'Araignée ou du sosie d'Ananké, celle qui file et pelotonne en rythme le matériel reçu des étoiles, en convoitant les connaissances d'Hermès, susceptibles de lui servir à faire garder le Trône à sa méchante Mère.

C'est par l'entrelacement en nœud des points de la constellation supposée de tous les souffles individualisés que le discours muet de la Mère sur elle-même est étouffé; il est remis à un avenir postapocalyptique: région de paix lumineuse, sous le règne de Léthé.

Dès avant le commencement, il y avait eu une observation de Mnémosyne sur ce qui aurait pu être immédiatement fait, quoiqu'il n'en fût rien: image, toujours inchangée, de toutes les créatures, y compris les nœuds dramatiques qui devaient marquer leurs futures transformations, d'où le souffle de la conscience que la coordinatrice (Ananké, Uranie, Harmonie) avait d'elle-même, se dépeçait avec peine. Mais elle cacha aussitôt cette image en elle-même et, en la serrant avec l'aide de Léthé, sa sœur jumelle, elle la maintint dans l'immobilité, pour ne pas entraver les options libres des autres! C'est ainsi que la Mémoire fut remplacée par l'Ombre: vœu de silence, fait en des temps très anciens.

Les options que faisaient les âmes discernées dans les temps archaïques se déroulaient dans une chambre noire, sans aucun témoin – afin qu'elles puissent être vraiment libres! Or, les options de certains âmes étaient supposées différentes de l'image primitive, apparue dans le songe de Mnémosyne: la plupart de celles-ci volaient l'énergie de la lumière sombre ou recouvraient les nœuds dramatiques, c'est-à-dire effaçaient leurs signatures, ce qui les exposait au risque d'empêcher ainsi le dénouement: la transfiguration d'Uranie. Cependant, la procédure à suivre étant secrète par elle-même, on ne savait pas au juste quelles âmes l'avait observée et lesquelles non.

Qui fut le premier à violer le vœu de silence et à dévoiler les suites défavorables de toutes ces options du mal, faites en secret (versatilité des demi-êtres)? – Hora-Lachésis (cf. Astrée) qui, dans son propre œil, avait fixé la substance maternelle d'un demi-instant – en la rendant de nouveau visible au monde – grâce à ses paupières-rideaux qui s'épanouissaient à l'instar de la clochette dans la couronne polaire.

Voilà pourquoi Lachésis fut exclue de la suprême hiérarchie céleste (royaume des souffles semblables aux oiseaux de feu, restes de la robe lumineuse de la

Mère) et envoyée sur la Terre, où demeuraient tous ceux qui, tout en ayant été conçus d'en haut, s'inclinaient devant l'Ombre. C'est ainsi que sa nouvelle tâche – terrestre – fut celle de dénouer (en les dotant d'une nouvelle visibilité) tous les nœuds qui se dressaient, comme des aspirateurs chtoniens, sur la voie de propagation de la lumière archiancienne, émise par la Mère, celle-ci s'étant déjà réfugiée, en tant que luciole du lyrisme universel, au fond des choses inconscientes.

* * *

L'auréole d'étoiles entourant le vide béant du Nord était autrefois le Château de Corail (Trône de la Siamoise): mauvaise sélection d'âmes clouée au moyen d'un ancre à trois dents. En effet, c'est par celle-ci que fut contrefait le sceau des génies le plus strictement sélectionnés, réunis autour du feu souterrain, qui ne devint la couronne du pôle nord qu'à la suite d'une éruption! Car, seulement après que le cercle de l'élite la plus restreinte fut percé par la pointe de ce corail, – qui correspondait au sommet glacial des pôles de la Terre, spontanément interchangeables – la tonalité de son chant mélancolique devint plus nuancée! C'est que la forme d'une souffrance universelle était partagée entre les Sirènes (Moïres) elle-mêmes, – figée dans le golfe de retentissement de leur chant lointain.

Les freins de maintes étoiles aux chants mélancoliques, irréversiblement enlacés – peloton de lettres mortes dans la loi d'un ciel nouveau – furent formés lors d'une confrontation orageuse du premier être avec lui-même! Donc, pendant l'étape précédant l'établissement des limites de celui-ci à l'égard de celles-là, c'est-à-dire limites qui ne devaient être tracées que pour permettre à ce premier être de se rendre compte de son propre envers obscurci! Or, avant que cela fût arrivé, celui-ci, tout comme l'œil de l'oiselle, devait séjourner dans ses propres bulles de lumière, – sphère de ses propres souffles.

Toute la souffrance d'ici-bas avait été éprouvée d'avance dans l'au-delà – comme un regard de l'oiselle morte, fixé sur un essaim d'étoiles qui, en tourbillonnant dans l'impasse de sa tête, se condensa au point de former un météore de changements douloureux au sein d'Elle-même. Cependant, afin qu'un cercle étroit d'esprits en état d'assumer cette souffrance – sans en avoir été atteint – pût s'élargir ainsi, il était indispensable qu'il éclatât, comme une bulle de lumière réunissant ces essaims, pour pouvoir tracer, par sa lueur déclinante, les confins du ciel nocturne; et que, en même temps – en rassemblant les vestiges de ce message, transmis en un demi-instant et disparu longtemps auparavant – ce cercle pût le renouveler et le faire proliférer, en lui permettant de germer, de pousser

(plante grimpante) en vue de former un escalier pour le passage par la Porte de l'impossible /Nuage de fumée géant/.

Les Lemours – cortège des souffles sortis du cœur-cratère de la Mère, et destinés à remédier à la brusque disparition de celle-ci; ils étaient des piliers souterrains, implantés par la flamme et soutenant la Cosmopolis /“île des bien-heureux” dans l’Atlantique/, – le tout , jusqu’au moment où par l’éruption d’un volcan dans cette île, ils furent projetés sur un plateau boréal en forme de cône tronqué: c’est ainsi qu’ils devinrent des Hyperboréens.

Les Moïres – êtres extra-terrestres, originaires du ciel d’au-dessus de la Lune – êtres, sous condition, inférieurs à l’homme, du seul fait qu’ils n’étaient que des parties du corps lumineux d’Ananké, abandonné, longtemps auparavant, par l’esprit de celle-ci. Elles gardaient et transmettaient les éléments essentiels des connaissances extrêmement étendues qui ne pouvaient germer ni prendre une forme concrète que dans l’homme. Or, le pont reliant les Moïres aux humains était assuré par les Lémours, spectres squelettiques diaphanes, oasis disséminées du globe de la sphère transpercée en croix et dominée par la conscience qu’Ananké avait d’elle-même.

Mais ce n’est que dans ce seul sens que les Lémours étaient au-dessus des lois établies sur la Terre qui – comme témoignage des espaces les plus éloignés ou ceux d’un temps futur lointain faisant irruption dans celui du présent – opposaient une résistance souterraine contre les efforts de les figer; ainsi que contre ceux qui tendaient à les orienter vers un seul but restreint, arbitrairement choisi ou, plus précisément, à les lier à une personne qui, s’étant imposée comme chef, orientait les aspirations collectives, l’essence de la manifestation de celles-ci étant insuffisamment interprétée. C’est ainsi que c’étaient seulement eux qui permettaient à la force de la loi, rayonnant du centre de l’épave céleste, de passer, sans rencontrer d’obstacle, vers le plan de renouvellement de son noyau à tonalité raffinée: vers le sujet des lamentations exhalées par la justice.

* * *

L’espérance que les masses mettaient dans l’Ombre de la Mère suscita en elles l’esprit de flagornerie et entraîna la désintégration de la communauté primitive (Harmonie, vue par l’œil de chat, – la seule qui pût délivrer l’esprit envahi par la Panique). Or, cette Ombre multiple était, à la vérité, un reflet de la Source Nocturne tarie, destination qui se dégradait, atteinte grâce aux coups de dés, – trace personnelle de la Mère, qui s’effritait chaque fois que le regard déclinant

de celle-ci s'y posait. L'Ombre était également le lieu de quasi-absolution et, à la fois, celui de réduction des options immémoriales faites par leurs âmes, processus qui, se déroulant entre le ciel et la terre, n'avait pas encore été achevé. En effet, c'est seulement chez quelques-unes des âmes que la décision pour soi d'un demi-instant équivalait à celle de caractère à la fois causal et final, la seule susceptible d'être qualifiée, à bon droit, d'originale, dérivant de l'esprit de totalisation.

Ce n'est que lorsque Ananké remarqua pour la seconde fois la différence, dans son propre esprit, entre elle-même et celui de son Sosie – reflet, dans le miroir, du néant définitif, auquel elle reprit son propre espace le plus intime, – la foudre de son regard fit résonner, dans l'anti-espace, sa décision initiale, gardée dans le miroir et elle prit une décision altérée! Ce n'est que là qu'elle se gracia elle-même ou, plutôt, se rendit compte de la différence entre elle-même et le néant; ce n'est que là qu'elle se transforma en arc-en-ciel dominant l'île, – sa dernière raison d'être: sa fille Lachésis.

La raison de la Panique – selon la masse rejetée: critère qui la désignait comme superflue, abandonnée à toutes sortes de vicissitudes et quelques-uns, par contre, comme élus (protégés par le destin) ce critère est, de toute façon, celui de prestige, non pas de constance, alors que seul le pouvoir de survie dans le vacuum ou de persévérance dans l'attente du Jugement est le critère d'immortalité d'un être.

Le problème résidait dans le fait que le Trône (siège de l'omniscience, prunelle du chat) était trop étroit pour tenir toutes les créatures. Cependant, si l'on publiait la topographie des dimensions individuelles du mal dans les humains – délit qui ne devait être commis que par Lachésis – alors on établirait précisément ceci: si tous les êtres étaient débarrassés du fardeau imposé (déchets d'idées – non-êtres à demi incarnés), il y aurait de la place pour tous! Et c'était là un infini légalisé: bigarrure de mondes parallèles tournoyant dans l'œil du chat.

Mais tout cela ne favorisait pas les poltrons avides de s'introduire dans l'étroit cercle de signes (l'élite ancienne qui n'avait pas encore reçu le rapport topographique sur le mal camouflé de certains potentats célestes, contraints de descendre sur la terre); ils étaient conduits par le Titan Kronos, issu lui-même de la masse, bien qu'il gardât ses distances à l'égard de celle-ci. Malgré le fait que la raison d'être la plus profonde de la masse fût inscrite en relief par la lave des volcans éteints. Or, précisément à cause de sa propre constitution de pure suie, due à l'éclipse du Soleil,

Kronos arborait une fausse solidarité avec la masse; c'est-à-dire, il montrait du doigt Astrée (Lachésis), la dénonçant comme coupable principal de ce que les Titans furent repoussés de la Couronne du Nord.

“Alors que les hôtes occasionnels, dans cette petite vallée,
contre la vitre rousse, aperçoivent à présent,
des formes géantes qui, en râlant,
chantonnent un air dénué d'harmonie,
tandis que, dans le cours d'eau fantomatique,
sur une lourde porte fond
une affreuse populace éternellement au bond.”
(Edgar Poe: “Les châteaux maudits”)

Après avoir jeté un coup d'œil d'un demi-instant sur la carte du mal, Astrée put voir qu'un bon nombre de ceux qui faisaient partie de l'élite de l'ancien monde présentaient des taches dans la substance de leurs âmes et qu'ils s'étaient simplement emparé des signes d'autrui, c'est-à-dire, qu'ils avaient banni le corps des temps anciens qui les avaient établis, la première élite de souffles qui avait éclairé le ciel et qui, depuis, frissonnait, rassemblée autour de l'étoile du Nord, dans l'environnement de laquelle s'était installée Astrée aussi, recouverte de givre.

Cependant, bien que dans l'élite vieux-éonique il y eût des intrus malveillants, elle avait gardé, quand même, un niveau de fermeté nécessaire, en prévision des cas de dépassement d'elle-même; plus précisément, elle avait longtemps dirigé l'humanité d'une manière correcte, en déterminant la proportion du mal dans celle-ci et en assumant la majeure partie de cette lourde tâche qui, après la découverte de la carte du mal, retomba de nouveau sur la masse qui n'avait plus de chef et qui, au lieu de détester l'Ombre qui la mystifiait, commença à haïr Astrée qui avait dénoncé celle-ci.

Or, à la suite de cet événement bouleversant, Astrée, propagatrice des lumières dans un monde magiquement technicisé, cessa de croire en la possibilité d'amélioration de l'humanité, ce qui semblait réalisable dans la perspective de l'ancienne élite éonique; au fond, cette amélioration ne pouvait donner des résultats que dans la partie moins nombreuse de la population, mais non pas moins précieuse (perles dispersées dans les masses); alors que la solution pour le mal selon la masse non sélectionnée ne résidait que dans le changement à effectuer au sein de l'élite régnante, c'est-à-dire dans le changement du critère définissant le caractère lui-même de l'élite.

“En réalité, l’automatisation croissante et la peur sont étroitement liées /.../

L’individu n’est plus considéré dans la société comme un arbre dans la forêt; il ressemble plutôt à un voyageur transporté par un véhicule rapide que l’on pourrait appeler “Titanique”, mais aussi “Léviathan”. Tant qu’il fait beau temps et que l’horizon est agréable, il s’apercevra à peine de l’état de liberté limitée auquel il a été réduit. Tout au contraire, il est envahi par l’optimisme, par le sentiment de puissance, dû à la vitesse. Cela change à partir du moment où émergent les îles qui vomissent le feu et les montagnes de glace. C’est alors que non seulement la technique assurant le confort envahit d’autres domaines, mais on s’aperçoit en même temps du manque de liberté, soit dans le triomphe des fléaux de la nature, soit dans le fait que les individus restés forts s’emparent du pouvoir absolu de commander”.

(Ernest Jünger: “Traité du rebelle”)

La première élite (la plus restreinte) – cercle des morts élus, réunis autour de l’Étoile du Nord – auront été composée précisément des rebelles, au sujet desquels il avait été établi, en un demi-instant, avant la destruction automatique du contenu de la Boîte Noire, qu’ils ne renfermaient pas les points de mal. Mais, cette élite ne devait pas englober ceux qui étaient rassemblés autour du trône terrestre dont les archives ténébreuses étaient réduites en cendre et dissipées longtemps auparavant.

Or, cette élite initiale, quoique dénuée de racines terrestres, entrerait à nouveau en possession du noyau des connaissances initiatiques (Sphère des Solennités), en tant que mémoire tissée de matériaux neufs, mais, à la différence de la classe détenant le pouvoir sur la Terre, elle ne s’y implanterait pas: elle circulerait jusqu’à la périphérie pour revenir ensuite sur ses pas, si bien qu’elle entraînerait derrière elle tous ceux aussi qui, chemin faisant, auraient été purifiés. C’est ainsi que serait instituée une nouvelle élite, restructurée – vivants élus, rassemblés autour de l’Étoile phosphorescente – groupe de nouveaux auréolés terrestres, constituée de vieux matériaux qui, disposant d’informations précises sur le mal humain géopathogène, délivrerait les larges couches sociales de la panique, – de l’horreur ressentie par le monde d’au-dessous de la lune, pour l’amener à adopter une logique de survivance essentiellement différente de celle que leur proposait l’autocrate Kronos, un des Titans. En effet, c’est par Astrée, descendue sur la Terre, que fut incitée, dans la nouvelle humanité, l’aptitude à assumer, avec une endurance inconnue, la beauté de l’insaisissable, jusque-là détestée dans les masses – spectacle de rêverie de l’Étoile polaire; possibilité pour les habitants de la Terre, de contempler le transport de charbons ardents du feu de la première étoile allumée – réalisé au moyen d’un écran blanc tournant, meule de moulin s’élevant des profondeurs – jusqu’au voisinage scintillant comme un miroir. Ce n’est que grâce au refroidissement général, que le fluide d’un esprit rebelle par son essence peut-être vitrifié.

Hypérion – Loup des steppes aux yeux phosphorescents qui conduit le corège d'observateurs néoéoniques, établis dans la lune, dont le nombre est d'ores et déjà complet). Et c'est lui le dernier souffle de la sphère restreinte du Nord, attache en argent de celle-ci et le premier souffle qui, en toute liberté, plane au-dessus de l'auréole enchanteresse de l'Étoile phosphorescente. En effet, conçu d'en haut, mais Titan de naissance, il fit atterrir un fil de lumière provenant des sphères les plus lointaines au chant muet, si bien qu'il fut le premier à graver dans la conscience des mortels l'Aube de l'au-delà (Thée la Dorée).

Thée – Sirène se lamentant dans un paysage désolé ne redevint un être humain (tout comme Astrée) que grâce au fait qu'elle avait été reconnue par Hypérion. En effet, son être n'avait jamais figuré parmi les proscrits, pour la bonne raison qu'elle était, elle-même, le résultat de l'infusion de l'être lumineux de sa mère dans sa propre substance qui allait se consumant.

La cause de la substitution de l'identité de Thée (Astrée): ce n'est que dans un seul détail de la pèlerine tourbillonnante de la Mère que figure le sceau de sa fille, son héritière légitime, alors que dans tous les autres détails est empreint celui du mauvais esprit de sa sœur multipliable, Siamoise à trois têtes qui a donné naissance aux nombreuses autres sœurs, tout à fait étrangères, engendrées par le choc de l'Ombre maternelle, le prétentieux Sosie, contre un récif lointain au chant lugubre, si bien qu'elles deviennent, toutes ensemble, des média d'une puissance ennemie, acharnée contre la première fille astéroïde.

La vision maternelle initiale de la plus grande portée, celle de l'oiselle de feu, est noyée dans le marécage de ses trop nombreuses significations, en produisant en même temps un puissant instinct de la mort. Cependant, sous la force de la pression, celui-ci se désagrège pour se transformer aussitôt en jet d'eau: source jaillissante où, depuis longtemps s'abreuve la fille excommuniée du monde pour avoir approuvé la vision déchue de sa mère.

Kronos déteste la fille, promotrice d'une nouvelle vision, du fait qu'il la confond avec sa mère qui l'avait abandonné pour toujours, de même que les autres Titans. Hermès est le seul à savoir que la Mère s'est transformée en sa propre fille, mais il garde du silence là-dessus, dans le but de s'emparer lui-même de son trône logoïde, lieu d'interprétation du monde, ce qui lui permettrait de fermer l'horizon, d'où vient une foudroyante nouveauté planétaire; il y est poussé non tellement par sa prétention à la toute-puissance que par sa crainte de perdre le terrain du haut plateau terrestre, plus précisément, par la crainte que lui inculquait Kronos déjà moribond, qui niait la rondeur de la Terre, car il aspirait à se précipiter en arrière, dans Sa profondeur volcanique s'incandescence du balancier temporairement assoupi.

“Le balancier est l’incarnation du temps mort, mesurable. C’est la faucille tranchante de Kronos, oscillant à son bout et menaçant celui qui est dans les fers, mais qui peut, en même temps, le délivre, s’il sait s’en servir.”

(Ernest Jünger: “Le traité du rebelle”)

Deux points extrêmes du balancier: les Lémours, pas plus que les Titans, ne désirent pas laisser apparaître Astrée au seuil de la nouvelle Création ni lui permettre de respirer le courant de l’atmosphère terrestre filtrée; mais les Lémours s’opposent à sa descente sur la Terre, alors que les Titans sont pour son renversement du haut de la Plate-forme Céleste en vue de son intégration totale dans le genre humain.

Ayant été rejetée par le genre humain, Astrée fut finalement déplacée, grâce à la force de la Lune croissante, dans le royaume interplanétaire des loups cléments qui observaient, du haut de la Lune, tous les sinistres de la Terre; en effet, elle se réveilla de nouveau, entourée de ceux-ci et s’y assimila. Ce n’est que par ce fait que fut nettement tracée la ligne entre elle et le genre humain où, dans une minorité terrestre sélectionnée, l’impératif de dépassement de l’espèce humaine était suivi sur l’ordre donné précisément par elle. Parallèlement à cela: la Petite Sirène, résignée à l’endroit des humains terrestres, dont la langue de communication ne correspondait nullement à la sienne, devint une Fée aérienne. Mais, un jour elle devait regagner la Terre – car seule une humanité transfigurée peut faire le don d’immortalité à l’âme.

Cependant, ces loups cléments, tout en assurant des communications entre la Terre et la Lune, en assuraient aussi entre la Lune et l’Étoile du Nord. D’où une circulation double au dedans du cercle des bannis rassemblés: tant autour du Nord qu’autour de leurs propres axes, grâce à quoi leur attache commune (Château Arianrod*/R. Graves) se transforma en toupie de nouvelles unités de fils (Château tournant)**. En même temps, ils multiplièrent, tous ensemble, les vibrations autour de la Couronne, en produisant dans celle-ci le Vent qui les emporta en haut, vers la Porte céleste fuyante.

La Couronne du Nord garde en elle-même l’essence de tout le mal réprimé à la racine, – précisément celle qui favorise le développement de la conscience que la Mère prend d’elle-même, dont surtout celle qui concerne la transfiguration du Trône et qui, comme gage de son extension sur le vide environnant, se réfère tantôt à Hypérion, tantôt à Thée – sans éclairer la Salle pour leur rencontre intérieure tenant de la chimère.

Les points ténébreux, en tant que sources de la lumière de l’Au-delà (cf. taches sur la face du Soleil comme sources de la lumière polaire) faisaient par eux-

mêmes un ensemble de ceux qui étaient le plus strictement sélectionnés, mais dont les qualités étaient discrètement escamotées! Cependant, sur la base d'une lecture interprétative incorrecte de cet ensemble (dans un milieu assez élargi des esprits)^{<4>} furent constatées la soi-disant la présence d'un certain mal substantiel, donc pathogène, et son implantation dans les autres. C'est précisément cet événement terrifiant qui déclencha les convulsions des êtres immémoriaux ou la fusion de ces points ténébreux fractionnés, gardés jusqu'alors dans la prunelle du Soleil, pour former une matière commune à tous les êtres d'avant la création: suie incorporée à une motte d'argile⁹⁹⁹⁶ lumineuse.

Ce n'est que dans l'optique de l'Au-delà que l'Œil appelé des profondeurs peut cicatriser la coupure dans le tissu d'un monde qui est le modèle de prise inattendue de la conscience de soi apparaissant dans le premier être créateur: pouvoir de tout voir dans l'obscurité – vue du chat aux yeux verts. C'est à la fois, pour un sujet terrestre, l'issue débouchant dans la perspective d'un observateur neutre et c'est celui-ci qui remplit ce sujet d'un contenu concret, c'est-à-dire, c'est en s'identifiant à cet observateur que ce sujet choisit le lieu et le moment d'introspection grâce au flux vert de fils cicatrisants. Il s'agit du secours qu'il se porte à lui-même, à travers le prisme d'une identification à autrui des plus extrêmes: point d'intersection planant au-dessus de l'abîme: île d'Atlantide.

La Couronne Atlantique (Crétoise) – île des esprits le plus strictement sélectionnés, portant l'empreinte du sceau des Pléiades – ne doit nullement aspirer à s'entourer d'une clôture. Parce que c'est précisément par les fissures secrètes de celle-ci que passe le souffle de la conscience que la Créatrice, voûtant l'île de son corps étoilé, a prise d'elle-même. Et justement du fait que la lumière de l'île ("éclat des milliers d'âmes pures"*) est, du point de vue du monde environnant, obscurité, lieu d'une totale illisibilité, elle est abordée, à pas de loup, pendant "l'aération nocturne"* de ses propres esprits, par le mauvais esprit d'autocratie, – l'Ombre de la Mère. Celle-ci fait irruption dans l'île grâce au flux des rayons de sa vue partielle, en y causant l'incendie, éclaté à la suite de l'ouverture du dépôt insulaire, dépôt qui est utile à l'interprétation de la genèse de l'humanité! Et qui est à la fois le coffre recelant les risques d'immodération et de sacrifice que l'on fait avec une fougue frénétique!* (R. Graves). Risques rejetés dès le début. Or, c'est ainsi que les rayons de ce regard intempestif se trouvèrent repoussés, du fait qu'ils avaient été transfigurés par le séjour dans le dépôt, c'est-à-dire réorientés et incités à défaire cette texture implacable qui les entravait dès l'origine. C'était donc le regard vers l'avenir d'une oiselle qui ne se voyait pas encore, elle-même, si bien qu'elle retourna précipitamment vers son propre passé où, dans son creux cratériforme, elle voyait tout et devint consciente d'elle-même. Et ce n'est qu'avec

l'extinction de la dernière étincelle de ce regard qui avait établi sur la Terre le premier système équitable que les flux posthumes, continuant à couler de ses orbites, trouvèrent un espace propice à l'écoulement de leur propre excédent / Khora, Fugue/. Ces mêmes flux qui s'éteignaient dans l'océan dont la surface avait favorablement accueilli un glacier détaché du pôle nord, plus précisément, la pointe flamboyante des souffrances planétaires qui s'approfondissaient avec les progrès de la conscience que la Terre prenait d'elle-même.

“Oiseau tranquille au vol inverse,
qui nidifie en l'air...
Ni à cause du soleil ni à cause de la terre,
Mais pour le feu oblong dont l'intensité s'augmente
Au point qu'il deviendra un jour l'unique lumière”,
(Apollinaire: “Le Cortège”)

Œil de Horus – Comme une bulle d'innovation qui gît au trésor des antiquités, il est percé par une dent de la triple couronne et posé dans l'enfoncement entre ses deux cornes: endroit entre deux moires, celles-ci observant en alternance le cheminement d'extension de l'écume bouillonnante, échappée à la force de la gravitation: cheminement du dragon le guérisseur qui ramasse le trésor répandu, finalement jailli du monde souterrain.

En effet, ce n'est que par les cornes ramifiées de la couronne lumineuse de la Lune que fut contrecarée le mauvais sort de l'ancre à trois dents qui entravait l'accroissement des réserves souterraines aux racines plongées dans l'eau. Car, ce sont précisément ces réserves qui par leurs flux alternatifs haussaient leur opposition primordiale.

Deux individualités, séparées par l'abîme de l'infini dont, à l'origine, la rencontre était impossible, sont emmurées dans les tours de suppositions au sujet de leurs propres existences. Et toutes deux cherchent à atteindre, à l'aveuglette, l'espace de virtualités de l'autre, comme une boîte hermétiquement fermée. Or, c'est justement ce que l'œil d'un observateur muet capte comme réalité absolue, comme confirmation du potentiel de création de la première Idée spontanément émergée du néant.

L'observation, propre à l'oiseau, de cette intersection – mais non pas, en même temps, celle des sujets de cette intersection – était une forme camouflée de préétablissement d'un avenir introduisant le vide et la lumière dans un passé encombré, dont la lueur s'engouffrait. Donc, matérialisation souterraine de la synopse de la Mère <5>, cachée dans son tréfonds et qui, en partant de son micro-niveau sédimentaire, essayait à détourner le farouche macro-cours

prévu des choses. Donc, révision de la succession des esprits/des choses dans le trésor où l'on ne tenait pas compte des demi-degrés, ceux-ci ne datant que d'une époque postérieure à la première ouverture, forcée, de celui-ci, coïncidant avec la maturation pathogène de son contenu.

C'est précisément à la suite de l'ouverture forcée du trésor, – lors de la tentative d'interpréter la constellation des êtres primaires, promoteurs des ébauches d'idées croisées – qu'une erreur fut commise: ces êtres furent remplacés par les synopsis de leurs propres idées! Et c'est ainsi que la classe suprême des esprits (dispersés) – dont les génies étaient entrés les premiers dans la section d'or – n'était pas encore déchiffrée que sa place fut usurpée par les rapaces. Elle fut complètement oubliée dans la hiérarchie des valeurs terrestres et célestes, alors que sa couronne, angle d'empiètement sur l'infini, faisceau de séparations libres, passa aux mains de l'Intrus.

Cependant, dès que l'Intrus (Hermès) eut réussi – en vue de raffermir sa position – à sceller dans la Couronne le Nombre débordant de la masse du bas peuple, celui-ci s'émietta dans l'Innombrable; afin de pouvoir ainsi – comme impétueusement éparpillé – se resserrer à nouveau en une motte de points de sa chaîne d'égalisation généralisée, la substance de celle-ci étant impossible à rompre! Et c'étaient là les points qui reconstituaient/représentaient d'une manière déformée et négative le noyau de leur prestige primordial – classe perdue de ceux qui avaient été strictement sélectionnés.

“Avec un bruit léger l'éventail se déployait,
En révélant la vengeance des étoiles,
Mais dans mes yeux dirigés vers le ciel boréal
Pour moi, froid – une nouvelle qui flambait.”
(Alexandre Blok: “Joie inespérée”)

Rester debout à l'endroit où les puissances opposées forment un tourbillon, ou bien, séjourner sous un toit tissé de souffles des plus variés, – c'est effectivement ce qui appartient aux deux jumeaux dont la rencontre était originellement impossible: espace ayant ses racines dans l'eau souterraine et, précisément pour cette raison, jaillissant spontanément en haut – trésor inépuisable – d'où les connaissances acquises et les événements qui faisant ne s'étendent pas sur le monde environnant, pour la bonne raison qu'ils sont consacrés à l'Au-delà, à l'attente d'une nouvelle aube supplémentaire, s'amplifiant au cœur même de minuit. Et dans ce quadrilatère, eux deux et leurs ombres connaissent, d'une manière altérée, l'ancien printemps terrestre: comme puissance de floraison sous la lumière crépusculaire, privée finalement de la fureur engloutissante de rayer ses phases antérieures! Là, la différence entre les directions de feuillai-

son principales/verticales et secondaires/horizontales se réduit de plus en plus: brassage produisant l'éther bleuâtre qui joint peu à peu le terrestre au céleste, le végétal au stellaire.

Donc, une mort certaine pendant la durée de la vie: renoncement mélancolique à la course quasi passionnante des créatures terrestres, ou bien précipitation de l'étoile fixe, la plus fascinante, dans l'abîme de sa propre prunelle où la mort commence seulement à avoir des ailes en vue de l'ascension spectrale du mortel abandonnant le globe terrestre, ainsi qu'en vue d'un retour possible (trionphal) de celui-ci: une verticale nouvelle/fléchie de la conscience observatrice ancienne, plantée maintenant au milieu d'une abondance beaucoup plus grande! En effet, cette mort n'est que l'infusion d'une individualité dans son sosie éthérique qui ne reflète par lui-même que la formation de l'être pur, non pas, à la fois, une tache, celle de la fureur de représenter le non-être survivant à tout!

Le transpercement de l'enveloppe d'épines entourant la rose de l'omniscience de minuit (et celui de la queue de l'oiselle de feu, de la monade spectrale, du livre des vivants), ainsi que le prompt épanouissement des pétales de cette rose contenant l'écriture de la lumière – le tout en vue de réactiver les points ténébreux des âmes humaines qui y sont inscrites – aboutissent à l'apparition de la troisième dimension au sein de sa représentation de face. En effet, c'est l'image d'une succession par bonds secrète de tous les êtres/de toutes les choses, ce qui sous-entend quand même une image sous-jacente ("éventail des vengeances stellaires"), qui est au-delà de tout ordre, ayant surgi du monde souterrain. Celle-ci comprend les Pléiades, fondatrices extraterrestres de l'Atlantide, pluie de feu ruisselant de la porte de minuit ou dénouement du faisceau de rayonnements aux qualités réciproquement incomparables. Mais, elles furent recouvertes, chacune séparément – en tant que gemmes irréductibles – de flots du la fureur d'agrandissement (<4-b>) – précisément de ceux qui s'élevaient des taches de certaines âmes, marquées dans le livre (points, à la fois, de souffrances de l'âme universelle se sacrifiant spontanément).

Par conséquent: toute capitulation mélancolique d'une individualité devant son Sosie asymétrique et naviguant dans l'éther est un acte d'éclaircissement, érosif, de la vérité sur la genèse, tant sur sa propre genèse que sur celle de l'humanité. Et les gouttes de cette eau gravent avec le temps, le relief du Château de l'Aube: lieu sacré où tout être/objet, si minuscule qu'ils soit, acquiert l'originalité de la conscience de soi prismatiquement distribuée.

* * *

Pendant que Lachésis – comme Janus à deux faces, regardant vers le passé et vers l'avenir – commence le récit historique, Athropé-foudre de Jupiter, qui se

propose de résoudre le dilemme de l'étape d'avant le commencement, – en fixe la fin. Mais, au cas où Jupiter y serait conjugué avec Saturne, ce récit ne resterait pas dénué de sa suite terrestre! Et cela pour la bonne raison qu'on lui tranche la Tête Siamoise, à l'époque postérieure à la catastrophe de la Terre, d'où jaillissent alors les flots de formation de Pégase, qui se hâte d'atteindre la Porte du Royaume situé du côté de l'Ouest! C'est pourquoi Lachésis se présente, pour la première fois, seule – ayant été modifiée en Orient, car éclairée par une lumière de l'au-delà – comme un phare de communications croisées entre ceux qui sont partis et ceux qui arrivent. En effet, elle produit sa propre matière lumineuse pour les lacunes de sa propre narration: une clarté venant des hauteurs plus grandes, bien que sa source, dont le fond est impossible à voir, soit enfoncée plus profondément dans la Terre.

Car Lachésis ne reçoit ni ne réfracte aucune autre lumière que la sienne propre; aussi est-elle la seule à donner le rythme de transfiguration à ceux qui sont dans les chaînes de leurs connaissances trop étendues. Et c'est là un point de déviation, déterminé d'une manière extrêmement précise, au sein de l'Entendement dont la constitution se dégrade peu à peu: celle de Khora à deux battants.

Esprit du récit d'histoire – petite créature féerique dans la Jarre de Pandore; reste timide de l'Espoir; vitre de Hesper aux volets frémissants.

Le jugement d'excommunication contre le premier qui a prévu cette déchéance, plus précisément, contre l'esprit de ce récit qui rectifie le cours de l'histoire: en tant qu'écho d'un avenir impossible à envisager, il est enfermé à clef dans la Boîte Noire, soutien souterrain de Khora elle-même, dans laquelle tourbillonnent les réponses (préparées d'avance par l'écriture du ciel) aux points du phénomène du mal, tel qu'il devait apparaître dans l'avenir (points culminants des souffrances de l'archiêtre non transfiguré, rangées dans cette même boîte). Or, elles finissent toutes, par former une mosaïque cohérente, à laquelle, cependant, manque la principale force motrice: déclenchement de l'aiguille indiquant l'heure, qui n'est provoqué que par la pression interne, due au désespoir des excommuniés.

L'Écho est le premier sédiment de l'Idée, formé "avant" la chute dans le Temps, c'est-à-dire dans un temps paradoxal d'avant le début de la création, ou bien, avant la définition de l'opposition la plus acharnée à l'Idée primordiale elle-même. L'Écho est, pour cette raison, le vecteur de l'œil divin qui envisage l'ensemble d'un avenir lointain, et cela du fond de la volonté de retournement où bouillonnent toutes les autres potentialités, originaires exclues. L'Écho est une attache héraldique ou une articulation de la porte céleste qui garde le résumé de la conscience de soi planant dans le vide et obligée d'évoluer pour

atteindre la plénitude de sa propre substance, c'est-à-dire pour interpréter celle-ci d'une manière altérée.

L'Écho est, également, le lieu de potentialité ajournée d'un œil omniscient de midi et, à la place de celui-ci, qui est stationnaire: œil clignotant de minuit qui classe et réoriente les éons, comme ceux qui ne sont pas encore sélectionnés! Et enfin: l'Écho est un don accordé par le Temps, en tant qu'incarnation du rayon de minuit prévoyant l'avenir, – nécessairement insupportable à l'Autre à qui l'on pourrait éventuellement faire appel. Toutefois, à la suite du bruit fracassant, émis par son extinction, il en reste de la poussière dont l'éclat, distillé, produit un fil de lumière élongé qui dessine toute la figure vibrante du chat bondissant, non uniquement son œil/rayon, dont la lumière n'a qu'une durée limitée.

Finalement éparpillé, l'Écho crée une musique qui se propage dans les mondes environnants. Donc, c'est une musique conçue à la façon de Pythagore et qui, quoique préétablie de la manière supra-céleste, trop éloignée pour nous, n'est, au fond, que le résultat de l'état de quelqu'un qui, en observateur muet, subit ce qu'il y a de plus effroyable sur la Terre, ce qui freine l'aiguille tournant dans l'œil de ce même observateur et le pétrifie en le transformant en un météore de nature à opérer un changement social planétaire: roue de la Fortune lancée vers l'inconnu, dé que l'on jette en frissonnant, "folie indispensable" /Mallarmé/.

* * *

Une apostasie qui le est par son essence, non pas celle qui soit consécutive à une ancienne appartenance, mais qui, peut-être représentée par un carré étirée, à l'intérieur duquel s'est consolidé le point de croisement, celui qui est la résultante des idées que, dans l'abîme, un être des temps les plus reculés pouvait se faire de lui-même. Cette apostasie est, de ce fait, une condition préalable à la généralisation, car tout phénomène particulier doit être précipité, tôt ou tard, dans l'abîme, afin d'être rattaché ou non – en ressuscitant de là, comme du fond d'un miroir – à un nouvel embranchement de son contexte primordial ovoïde à reflets argentés.

L'étoile qui, de toute ancienneté, existait en tant que possibilité unique, sans avoir été élue, fut retirée en faveur de l'apparition des auréoles des autres. Lors de son extinction, elle laissa des débris calcinés ("traces archéologiques"); c'est-à-dire: elle projeta à la surface, à l'instar d'un vent volcanique, tout ce qu'elle contenait dans ses entrailles. Ainsi fut-il formé un labyrinthe de résonances dans sa propre cavité fluide, ce qui indiquait l'impossibilité de son retour au point de départ. Modifications en série de la partie la plus intérieure et de la partie

la plus extérieure de l'être spontanément créée et extrêmement puissant de cette étoile, modifications dont les conséquences étaient impossibles à prévoir; substitution définitive de son côté droit/celui de la libéralité par le côté gauche/celui de l'apostasie, – chemin vers sa propre individualité transformée qui retentissait dans le vide environnant; tentative de dompter, par des miroirs, toute l'étendue future du néant, intégrée dans son être.

Et c'est là une interaction, dénuée de contacts, entre le noyau d'avant le commencement qui était en plein sommeil hibernant et le chaos environnant causant des lésions à ce noyau. La découverte de la formule de déchiffrement d'une décision altérée profondément individuelle, contenue dans la décision universelle de l'époque archaïque, est le seul moyen pour cette dernière de mener à bonne fin sa propre réalisation. Ce n'est qu'ainsi que les apostats élus /cf.: débris de l'étoile éteinte/ peuvent arriver à s'emparer du noyau des connaissances possédés par les initiés en assumant en même temps les immenses souffrances d'autrui.

L'importance de la résignation à l'égard de la première vision triomphante qui avait eu la possibilité de se réaliser "avant" le passage par une échelle d'autres possibilités: les apostats, qui l'étaient par leur essence, subsistèrent grâce aux signes votifs qui furent faits, dès avant le commencement, par tous les êtres qui avaient le ferme espoir de survivre par la vue/l'ouïe de leur alter ego lointain, sur une parallèle inconnue. Et c'étaient là des fantômes oniriques d'une oiselle qui n'était pas encore née et qui, profondément attristée, se tenait sur ses réserves à l'égard de tous ceux qui ne voyaient pas sa vision...le naufrage du Bateau qui propageait une exaltante Idée...

En rendant le dernier soupir, l'oiselle/le bateau/la plume brise son bec/sa proue/sa pointe en l'enfonçant – comme une épée transformée en stylo – dans un récif, d'où commence aussitôt à chanter l'histoire tout entière de son esprit, qui était omise; et cela grâce à un décodage spontané en arrière, qui est un enregistrement supplémentaire/une mise au point; le fondement d'une clarté de cristal étayant la première question posée; définition du commencement comme faculté de discernement; fléchette du processus interminable d'emmagasinement des connaissances, réalisé en coopération, dont les rênes sont tirés par Moi et Toi...C'est seulement alors que l'ancre à trois dents du Bateau devient l'antenne la plus élevée du Château qui s'agrandit obliquement grâce à l'éclosion de ses propres cristaux.

Si, soumis à la pression d'une main anonyme qui verse, dans l'espace obscur d'une boîte, l'extrait du martyr – l'apostatique, le fragmentaire, le dénué d'histoire – il s'avère que c'est précisément là le début de la vraie histoire (passant

par diverses époques chaotiques), non pas le déchiffrement du secret du temps correctement légué (présenté sous la forme d'une formule ingénieuse, rédigé avec cohérence); et c'est aussi ce fait qui, malgré son animalité, sauve de la mort l'âme de l'individu dans le labyrinthe de surabondance. En effet, les fragments épars de l'éternité doivent nécessairement être rassemblés pour qu'on puisse couper le cours réitérant du temps et tracer la voie vers un espace qui soit ouvert aux courants de leurs propres reflets dans le miroir. C'est là la victoire du Sphinx sur Kronos, déterminée par l'intervention des flux du Phanès (Éros) qui, avec toujours plus de force, retentissent aux pôles de la Terre.

* * *

En quoi consisterait le sens de la contrefaçon dans le corps d'une révolution cosmopoétique? Ou, en d'autres termes: qu'est-ce qui est la raison principale de l'attaque psychique contre la fille du Soleil (grain du récit post-historique, sédiment de l'orage de lumière), plus précisément, celle de l'attaque qui n'est pas lancée par le Personnage du Soleil noir, mais due à la contrefaçon de son legs testamentaire? En effet, le vent magnétique d'une étoile éteinte véhicule la pollution, causée par les sceaux corrodés, – du fait que ceux-ci falsifiaient l'authenticité de l'apostasie elle-même. Alors que la quintessence de la révolution, consommée sans que l'on ait procédé à la sélection de ses éléments, s'effrite, ses débris devenant la décoration clouée sur la porte d'accès à la voie de fourvoiement. La quintessence contrefaite de la révolution: les sceaux de connaissance du bien et du mal, ou plutôt, les vœux faits dès l'état immémorial par les âmes sélectionnées et promettant de se consumer en des actes créateurs (en vue de racheter l'immensité de leur désorientation): ils se détachent du corps r/évolutionnaire vivant des masses et se transforment en sceaux (tête) d'un autre corps, – celui du serpent qui dévore sa propre queue et cela jusqu'au moment où il se réduit à sa propre tête fossilisée: crime contre soi-même qui lui est extorqué ou décoration qui s'effrite.

– peut-être: dans une fausse coïncidence, féconde jusqu'à la fin des temps, malgré de gros risques courus; son sceau d'une différence éternelle étant empreint sur le couvercle de la boîte qui garde les images de toutes les idées.

Car le noyau de l'archifascisme est le règne d'un esprit de technicité magique qui se détache lui-même de la connaissance de sa propre genèse en faisant disparaître les traces de l'esprit divinement animal (trône) d'autrefois et qui, de cette manière, provoque sa propre précipitation dans la gueule du premier fauve prophétique (pour y être aspiré par le silence insupportable du Sphinx).

“En effet, dût la loi, toujours uniquement sous sa forme fixée par le destin et éternellement la même, être finalement comprise, dût cette forme aussi, et avec elle le destin lui-même, languir dans les fers froids et interchangeables du domaine saturnien, l’aspiration prométhéenne est orientée vers le feu qui flambe dans la profondeur de leurs abîmes communs, de celui d’en haut et de celui d’en bas; et en démolissant la prison de forme extrêmement simple, prison de retour éternel, en maîtrisant le destin, en maîtrisant la forme, elle pénètre jusqu’à l’aïeul le plus ancien qui est assis sur son trône dans la profondeur la plus grande, avec, entre les mains, la véritable authenticité de la loi”.

(Hermann Broch: “La Mort de Virgile”)

Cependant, dans ce trou ténébreux ou plutôt dans cet espace d’attente muette, se déroule un ressort tendu, en comprimant ensemble un minuscule être utopique et une force foudroyante de sa parole réduite au silence... Or, le déclenchement spontané de la force entravée de son langage se transforme en ailes de dragon déployées qui protègent – à l’instar de l’arc-en ciel au-dessus d’un abîme – un petit grain qui a le pouvoir immémorial unique de germination dans le vide. C’est ainsi que celui-ci devient la flamme du cri de l’aube qui se distille, en répandant sur le paysage des alentours sa propre matière colorante. Pavillon insaisissable pour l’œil de l’intrus.

Signaux du chemin vers l’Hyperborée: une fois arrachés à la densité juteuse de leur sol méridional, c’est-à-dire au centre du monde céleste et terrestre (rempli d’éther et produisant des volcans), des troncs, déchirés par la véhémence de leurs propres nœuds et s’élançant vers des espaces lointains, continuent à tourner autour de leurs axes, jusqu’aux abords de l’inconnaissable. C’est ainsi que tous ces troncs – qui marchent et, à l’instar des pavillons, tourbillonnent conduits par ce remous de l’abondance (incarnée par les chignons défaits et fournissant de leurs propres solutions d’énigmes) – apprennent, pour la première fois, l’existence des régions septentrionales, où les rayons crépusculaires, issus de la sphère de clarté, fêlée, parce que emprisonnée par les couronnes des arbres, frémissent, de peur de glisser dans la nuit... Et alors, sur le point de s’éteindre, ils filent un rejeton de la sphère, tortueux et argenté, quille d’un bateau crépusculaire, virant à tout vent.

La quille du bateau naufragé naviguant au crépuscule, rejeton de la coque sombrée des bienheureux, comporte un axe de perles, réservoir d’une lumière obscure qui égoutte (essence écoulée du Soleil) et conçoit Horus (troisième œil) après la mort. Ce réservoir n’est, donc, rien d’autre que le potentiel de germination des taches solaires, condensées pour former des fils à tisser qui tirent de l’aile de la nuit, étincelante de rosée, une étoile de dernière clarté.

Le corps d'Osiris, germé après la mort – conformément aux rapports réarrangés entre les points de stress qu'il renfermait, se ramifia en signaux indiquant diverses directions. C'est ainsi que seulement après sa mort il fournit des matériaux à construire un bateau à voiles céleste, mis en mouvement par les vents de toutes les souffrances qu'il avait subies au cours de sa vie. Alors que l'essence solaire motrice, qui subsistait en lui, se transforma – grâce à son silencieux égouttement – en phosphorescence d'une prunelle béante, excessivement profonde: en un œil au sens d'orientation propre à l'aveugle, lui permettant d'être le seul à pouvoir escalader l'échelle.

D'autre part, le mât de ce bateau était une flèche lancée par Neith du fond de sa propre profondeur préhistorique et arrêtée, en plein mouvement, pendant qu'elle pressentait vaguement, dans ses rêves, les hauteurs extrêmes des étoiles. En même temps, la force ascensionnelle de la flèche, décochée par Neith, correspondait à celle de l'arrachement de l'ancre dont le trident, levé et déposé sur le pont du bateau, faisait tourbillonner le vent ou enchevêtrer les voiles. (En effet, le trident n'était autre chose qu'un instrument d'écriture éruptive de la lumière). Et cet enchevêtrement qui venait de se faire devait être un lieu d'exil dans l'avenir, écrit par le vent du monde souterrain sur le pavillon tourné vers d'éternels départs.

Entretiens: l'Apollon astral noir – gardien du sommet de fils stellaires – tomba dans l'ouverture percée dans la texture incandescente de l'Oiselle de feu, la Prophétesse. Car, c'est lui, son succès le plus grand (non entièrement obtenu) quant à la réinterprétation de l'arc, qui ne fut renversé sur la Terre que par Jupiter le Fulminant. Voilà pourquoi, après que celle-ci eut cicatrisé l'orbite de feu de la flèche par sa prunelle, sise dans sa propre queue – Apollon la rejeta (Thémis – Muse trois fois réduite*), pour lui substituer tant lui-même que la particule de la Prophétesse, Arthémis, – la rebelle qui quitta le Bateau pour fuir dans les bois, celle qui était la seule à pouvoir dompter sa mère furieuse et la ramener à son état primitif. Cependant, elle était en même temps la cœur jumelle d'Apollon et portait, elle aussi, l'arc et la flèche, mais dirigés dans le sens opposé. Donc, deux croissants qui ne forment jamais un disque, comme deux éclipses côte à côte, celles de la Lune et du Soleil. Et ce n'est que de cette manière qu'ils soutiennent le frémissement de l'âme, dans l'abîme de son attente du jugement dernier, – euphémisme archipoétique désignant le cataclysme irrémédiable de la Terre.

“Ensuite, Apollon et Arthémis reprirent ensemble à la Triple Muse la domination sur la poésie.”

(Robert Graves: “La Déesse Blanche”)

Le Chemin de retour: un escalier en colimaçon qui se précipite du sommet de la prévision de ce qui est arrivé une fois, vers le fond du préétablissement de ce même événement, donc, vers une perspective plus profonde d'un avenir absolument incertain et qui, à partir du seuil de la porte céleste (Khora à deux battants ouverts) se déroule de lui-même. Ce n'est que la dernière marche qui ramène vers le haut la première, celle qui est sous-entendue, omise, – et cela dans Khora elle-même! En effet, la constatation d'une différence substantielle (divergence irréductible de la première marche et de la dernière) se produit dans Khora (chambre claire du front, celle de l'Esprit/l'Horloge), plus précisément, dans sa seule ouverture circonscrite (le troisième œil; blessure causée par le balancier), – ce qui fait que sa porte ne s'ouvre que pour un demi-instant! Or, lorsqu'elle retourne dans les profondeurs du passé inexaminé (source de sa propre individuation, déterminée par le destin), l'œil de sa vision onirique se divise en trois rayons: deux rayons croisés archifondamentaux, complétés par un troisième, indépendant, neuf, qui remplace celui du milieu, détail-clé, mais inaperçu, préfiguration de la densité éclaircie de l'avenir, – le seul en état de détacher la tête de la Méduse <10>! L'information salutaire sur la succession des événements, surgie, au milieu d'un infini absurde et déffusée par l'unicorne spiral ou par une marche supplémentaire se déroulant spontanément pour s'élancer vers le ciel de minuit. Dans la chambre supplémentaire de l'Esprit/le front (Khora), librement surélevée, a lieu ceci: la moire de gauche (Lachésis – Nouvelle Lune) se libère elle-même (au moyen de ciseaux recourbés) de la tyrannie de celle de droite (Hécate – Pleine Lune), alors que la place centrale de la Mère engloutissante d'autrefois (Méduse) est occupée désormais par une moire tout à fait nouvelle: une Lémoure (Dragonne), Maya – lumière constante de l'unicorne; œil souterrain émettant de l'éclat, – remous de l'écho rappelant la pulsation du cœur ou bien, poids apesant de l'Esprit/l'Horloge.

En effet, le troisième œil est l'ouverture de l'âme, la multiplicité de déchiffrements de l'énigme de celle-ci, la langue de feu du dernier jugement, ainsi qu'un souffle de fraîcheur s'élevant de la catabase, trésor d'images des idées! Et si cette seule issue à l'usage de l'esprit créateur primordial (solipsistique) est bouchée, le pouvoir est saisi par la Méduse malveillante, – trou noir dans le cosmos, dernière manifestation du désir exaspéré (nourri par les apostats), celui de communiquer avec le monde environnant.

* * *

La conscience que le sujet unique a de lui-même (état a priori impossible), aptitude à se voir lui-même dans un avenir absolu constitue une forme de con-

frontation préalable avec sa propre situation sans issue: la Prophétesse (Oiselle de feu) n'acquiert cette conscience que dans l'extrême isolement de l'exil, celle-ci étant vouée à un développement éternel qui s'effectue à travers le labyrinthe d'un temps évoluant dans plusieurs sens. Et ce cours de Sa conscience finit, tout de même, par avoir ses coordonnées spatiales, en devenant – du fait qu'il a été plusieurs fois oublié – l'enregistrement d'un trajet plusieurs fois repris et, à cause de la pluralité des temps, diversifié, mais parcouru exclusivement par le regard de la Prophétesse.

Ce n'est que cet enregistrement multispatial (concentré sur une zone géométriquement circonscrite, vue à travers le prisme de la sphère qui se déplace sans cesse, et auquel est sacrifié l'ensemble du temps dont dispose la Prophétesse), qui évoque l'effet du dernière tour de Son fuseau céleste, celui qui éparpille ce temps en produisant des étoiles à l'infini et qui est le seul à pouvoir déterminer le rythme des constellations éloignées: c'est qu'il mesure /prévoit/ les arrêts indispensables au processus de leur écriture céleste collective dont elles rêvent sans discontinuer.

Cela, cependant, retourne complètement et relativise la vieille hiérarchie éonique des souffles qui étoilent le ciel: car les rythmes des sphères fixés par Ananké (Oiselle de l'univers) ne sont que des séries d'appels à l'autonomie collective du foyer central, composé, dans son essence, d'éléments aux aspirations scissionnistes, opposées les unes aux autres. En effet, ces rythmes ne sont, tout d'abord, que Son invention précoce, enfant aux ailes dorées, Éros dans le rôle de Phanès, qui est le manteau tourbillonnant de la Sphère intemporelle; alors que leurs arrêts ne sont rien d'autre que les réponses hardiment annoncées par des constellations lointaines à l'appel inarticulé d'Ananké (c'est-à-dire au demi-tour de Son fuseau autour de son axe silencieux); cf. "Le critère de la hauteur est la profondeur des révérences"* (Cvetajeva); donc, précisément les réponses qui, par rapport aux supputations effectuées par Elle-même (à l'instar de celles de l'Oiselle de feu gagnant le rivage par la mer de mal), peuvent être à la fois numériquement inférieures (minorité éclairée) et surnuméraires (majorité non éclairée). Or, précisément là où apparaissaient les surnuméraires, on vit se former des nœuds stellaires qui s'acharnaient à s'éliminer eux-mêmes par des répressions réciproques – causées par l'absence du secours qui aurait dû leur parvenir du foyer des scissions – au point qu'ils furent engloutis tous ensemble, pour être, ensuite, reconstitués sélectivement et enregistrés avec des accents différents, grâce au sceau, nouvellement obtenu, de leur origine, consigné dans l'œil-trésor de l'Oiselle de feu. C'est pourquoi seuls ceux qui étaient numériquement inférieurs furent retenus dans le registre rénové, mais comme inopinément enrichis par la présence perpétuellement croissante de ceux qui avaient été sur-

numéraires et que les numériquement inférieurs découvraient, interminablement, en eux mêmes, comme désormais transfigurés, – le tout par la nécessité de raccourcir (dans leur esprit, indéfiniment irréconciliable avec eux-mêmes) le trajet de la Déesse de tissage jusqu'à Sa couronne d'étoiles, tressée en guirlande (cf. jusqu'à la forme de sa conscience d'Elle-même, rotative à l'infini).

Néanmoins, tout cela ne se passait que virtuellement, au niveau des suppurations stratégiques d'Ananké qui n'avaient rien à voir avec le stade du développement, (se produisant essentiellement par bonds), que le Scissionniste (oie annonçant l'aube par ses cris) traversait en ce moment-là. Car, à la différence d'Ananké, en tant qu'être d'avant le temps, cet Autre soutenait constamment l'ardeur des esprits/flambeaux qui créaient des nœuds de lumière, leur feu sous la cendre, si bien qu'ils jetaient une lueur obscure (signification-clé, dissimulée derrière les lettres mortes) sur leurs propres entrées/sorties enchevêtrées. Et cela au point que l'essence de leurs rapports réciproques devenait une rapine due à leur fascination par l'image d'un chemin (au point de départ égaré) menant à l'actualisation spontanée, dans un avenir lointain, d'une entité à l'esprit de causalité finale; or, l'image en question, étant usurpée, raccourcirait le chemin non seulement jusqu'à l'actualisation de cette entité, mais jusqu'à celle de n'importe qui. La rapine était, donc, perdue d'avance, du fait que ces esprits/flambeaux, qui n'appartenaient pas à la vieille élite et qui, étant excessivement envoûtés, ne faisaient plus la différence entre la réalité virtuelle de la mère et la réalité actuelle de la fille; c'est-à-dire, ils substituaient celle-là à celle-ci (bien que la première eût été effectivement actuelle pour un bref laps de temps, comme matérialisation de sa synopse); toutefois, elle n'était directement accessible qu'à ceux des esprits/flambeaux qui, appartenant à l'élite, avaient le pouvoir de "souvenance immémoriale"; donc, le tout du fait que, pour des raisons secrètes, la première s'était présentée comme immédiatement actuelle pour tous, en vue de soutirer et de mettre en évidence le degré de leur dépendance d'Elle, ce qu'Elle ne souhaitait pas le moins du monde; plus précisément, en vue de s'en distancier ainsi d'avance et d'éviter la connaissance progressive d'Elle-même, voie qui serait nécessairement cannibalesque, ainsi qu'en vue de s'assurer une voie de discontinuité, que l'effet de la connaissance d'Elle-même /dont elle avait eu la révélation une fois en rêve et qui fut suivie de Sa catastrophe virtuelle) rendait accessible d'une manière tout à fait différente de celle de l'ancienne hiérarchie qui la définissait comme siège de l'omniscience et du haut duquel, grâce à sa volonté d'autodissémination, elle devait se transformer en une voie éternelle vers l'inconnu, voie d'incarnation a posteriori de sa propre nomination qu'elle avait une fois refusée.

Le sacrifice, au bon moment, d'un savoir localement considéré comme absolu par cette entité virtuellement créée d'une manière spontanée, dans un temps immémorial, effaçait, dès le début de son existence potentielle par elle-même, la différence entre, d'un côté, elle-même (ou le trône chimérique, vacant, car essentiellement impossible à être cédé, avec l'élite des esprits qui le soutenait) et, de l'autre côté, les esprits marqués par une tache de convoitise acharnée du bien d'autrui, c'est-à-dire, par un désir immodéré de devenir sujets en dehors d'eux-mêmes, – simulacres de l'entité qui avait disparu en se sacrifiant. Cependant, au lieu de tout cela, on voit maintenant surgir la différence entre cette entité virtuelle, spontanément créée en un temps immémorial et ses connaissances trop étendues pour une communauté unitaire, exigeant un espace supplémentaire pour l'apparition du Scissionniste, – un Tiers voyant absolument tout, plutôt pointillieux que rêveur et qui, longtemps auparavant, s'était rendu indépendant de l'Oiselle de feu. Or, il s'agissait de l'Oie cacardante qui, en plein brassage des mondes prévus par l'Oiselle de feu, était la seule en état de reconnaître le rayon surgi du vide (cf. chambre claire/cavités frontales du cerveau). Et c'était là le rayon/onde qui, à l'instar d'un coup de cloche, annonça une rencontre impossible jusque-là, celle de la Prophétesse et du Scissionniste. Donc, le lieu où le sujet utopique (le regard que la Prophétesse replie avec mélancolie en elle-même, au moment précis de sa disparition) rencontre son propre sujet constitutif datant d'une époque immémoriale, – l'oculaire/la chambre noire de son propre œil qu'Elle transforme aussitôt en un sujet dont l'existence aurait été impossible dans les époques archaïques, mais dont elle avait rêvé même à l'état de veille; en l'œil de l'Oiselle de Feu, vitré par la distance, en chambre claire, – lieu de préétablissement de la synchronie stellaire, en découvreur d'un contexte beaucoup plus ample, englobant les innombrables rencontres des étoiles, lors desquelles, malgré une extrême effervescence, il n'y eut jamais de collisions.

En effet, l'Oiselle de Feu (la Moire au mauvais œil) est bien celle qui, du fond du Volcan, projette, sous un angle déterminé avec précision, un Dé incandescent (éclat d'un météore venant de la profondeur de l'œil de la Mère des Titans, autrefois omnisciente) vers les hauteurs inimaginables où sa clairvoyance sera sacrifiée. Cependant, elle lui sera redonnée, dès qu'elle aura réussi à circonscrire intégralement son idée sur l'infini, destinée à être accouchée dans les douleurs: l'unique manière permettant que cet infini, essentiellement traité sur un ton de lamentations et qui s'effrite en se transformant en décor, soit analysé et mesuré avec exactitude, conformément à l'aspiration la plus sublime de la Moire, sans aucun risque de se voir supprimé. Donc, douleur – coupure dans la texture des contes/destins autrefois brodés par les Mères – principal moyen de parvenir enfin à la limpidité.

APENDICE - 1.

Le Vertige

Le vertige de Nuit, dame stellaire tendue vers les hauteurs, provoque le renversement de la couronne ceignant sa tête; demi-lune bicorné d'un éclat extraordinaire. Et cette couronne/barque, projetée en haut et ramenée, pousse des rejets/flotteurs se transformant en disque ailé (bateau à voiles céleste). En effet, son recoin le plus caché (atelier de tissage) est éjecté – automatiquement – dans le prolongement luisant de la proue: celui qui navigue vers la lumière blanche d'une zone éloignée où le regard terrestre ne parvient pas. Et cette proue recourbée est au fond le rayon qui remplace celui du milieu de la couronne demi-circulaire (le seul qui renverse la tête de la Méduse, cf. Méthis ou Isis); queue du temps regagnant périodiquement sa propre proue qui accouche de la lumière.

Le moment d'arrêt du Soleil ou du Dé jeté est celui qui sillonne la prunelle solaire. Et il est fixé par le poids apesant qui noue et dénoue la cravate du temps. Alors que seul le poids de l'Horloge solaire, situé entre les cornes de Nuit, sert de flotteur retenant le fil de l'étoile portée à s'enfuir: la seule déviation utile au sein de la Sphère naviguant dans le ciel, déviation qui produit un infini de lumière à partir d'une obscurité complète et, à la fois, remous de l'écho de Narcisse qui, du fond de sa situation sans issue, réoriente toute la volupté humaine vers la plus haute étoile fixe.

La Couronne – grâce à la chute amortie de Nuit – est enfin arrachée à la force d'engloutissement dans le sens unique et posée au-dessus du débouché de multiples courants du temps (sillons de Gèbe, blessures faites par le balancier du Soleil). C'est de là que Nuit prête l'oreille au déferlement des vagues arrivant de loin et aspire le souffle de la haute mer céleste. Et c'est là le chemin sinieux de la lumière vers l'étoile fixe, qui tisse un vaste champ de pétales autour du secret de Sa germe de l'allumage spontané. Pivoine stellaire d'un rouge sombre qui subit un exaltant exil interminable.

APENDICE - 2.

La Lémourie

La Lémourie – située quelque part dans le Moyen Pacifique – était de loin plus ancienne que l'Athlantie, elle possédait le temple consacré à la prunelle du Soleil. Le sommet détaché de la Pyramide, ou bien la flèche de la vision

solaire renfermait l'unité d'ombre; c'est-à-dire, son point culminant, en faisant spontanément un détour s'abreuvait à cette source; le condor (être volatile solitaire) avait aspiré, au cours d'une migration, une nébuleuse provenant de l'abîme du néant et celle-ci devint partie intégrante de son cheminement aux plusieurs remous.

Les habitants de la Lémourie étaient tellement plongés dans l'illusion simulacre de la prunelle du Soleil qu'ils ne s'aperçurent pas des circonstances mêmes de son apparition; et c'était la lie des âmes autodestructives qui tend à précipiter et à faire engloutir par le fond de tous les désespoirs la flèche de cette âme de lumière universelle la première qui ait émergé.

Le temple consacré à la prunelle du Soleil – planté au confluent des puissances souterraines, aussi bien que les habitants ressemblés tout autour, sombrèrent au-dessous du fond océanique recouvert d'algues. Ceux qui étaient trop exultés de la beauté ne rendaient pas compte de la nécessité de faire refroidir le disque solaire où s'inscrirèrent les contenus de prophéties concernant le globe de lumière nocturne, sis sur le socle central à l'intérieur du temple. Bien qu'il fût causer des incendies de forêts.

Un certain nombre de survivants transportèrent le globe de cristal et son disque sur le continent voisin d'où ceux-ci arrivèrent enfin sur l'Athlantide. C'est que seuls les habitants de l'Athlantide – bien que privés de l'idée sur le premier créateur, avaient construit de nombreux anneaux autour du terrain destiné au temple consacré au Soleil.

Le globe ainsi transférée, émis enfin, par des rayons, son contenu – interprété par le disque – aux anneaux circonvoisins, dessina la constellation des taches solaires, correspondent tant au visage de la mère créatrice qu'aux points du mal dans la nature humaine. Cependant, les habitants de l'Athlantide n'ont pas su extraire de cette mosaïque inanimée le fil de lumière de la mère ancestrale filant après la mort ce que faisaient les Lemours – en plongeant dans la profondeur de sa vision d'un avenir lointain, c'est-à-dire en rendant l'avenir à la fois agissant dans le présent et en marquant un tournant à l'égard du passé.

APENDICE - 3.

Le Temps humain ou solaire – flèche de la prunelle solaire qui fait résonner la zone crépusculaire de l'humanité (vers l'occident) et détermine la voie de la Nouvelle Aube (celle d'en-deça et celle d'au-delà).

Le Temps divin ou lunaire – intervalle entre les options elles-mêmes; lieu obscur d'attente du Jugement dernier. Flèche inversée de la décision solaire, la Lune décroissante: – retour dans la prunelle du panache septicolore de la flèche,

ou bien, dans le creux mythique d'in/existence – qui émet alors le bleu lividende la blessure divine primordiale.

APENDICE - 4.

La distinction essentielle

a) Les taches sur la face du Soleil sont un ensemble d'esprits de génies les plus sélectionnés: de ceux qui tirent leur origine de la transplantation spontanée des étoiles des Pléiades. Ce sont eux qui furent les premiers habitants de l'île des bienheureux, à l'époque où les humains n'existaient pas encore.

b) Les tâches proportionnelles à celles du Soleil qui marquent certaines âmes terrestres et que seul l'être du Soleil peut voir, sont des signes de l'envie qu'inspirent la grandeur des Pléiades et le groupe d'esprits congénères.

Traduit par
Zoritsa Hadji-Vidoikovitch

Međužanrovske knjige *Mojrina kontroverza* i *Neitino obzorje*, čini se, predstavljaju izvestan pokušaj reinterpetacije, postmodernim jezikom, drevnih kosmoloških mitova vezanih za predstavu o *Boginji – jasnovidnoj projektantkinji svetova*; – onoj čiji se gest odricanja od *Sunčanog Prestola*, odnosno povlačenja u *dubinu Noći*, u potonjim vremenima tumačio kao gest slabosti a ne kao čin slobodne volje.

Jedino *aristokratija duha* jeste ta koja je održala, kroz ponore potonjih vremena, *nit* preistorijskog razumevanja ovog gesta. I ona se – kao nepostojeća, jer svud po zemaljskoj kugli rasejana, klasa – odlikuje umećem rilkeovski shvaćene, *trezvene* komunikacije sa mrtvima. Stoga je iz toga proizišlo *pismo svetlosti* jedino obeležje njenog prepoznavanja, ali ujedno i zametak prve ideje o demokratiji – kao razsredištenju posvećenog, *božanski animalnog*, trona.

Iako su motivi ovih knjiga drevni a jezik (postupak) postmoderan, značajan izvor nadahnuća našla sam u nemačkoj idealističkoj mistici, kod francuskih i ruskih simbolista, te u evropskom ranijem i kasnijem romantizmu; takođe u romanu Hermana Broha *Vergilijeva smrt*.

Upravo u Brohovoju osudi sveg estetskog i romantičarskog, odnosno u njegovom uslovnom povezivanju umetnosti sa zlom, ja sam videla putokaz za pronalaženje nove estetike, kao i za jedno drugačije tumačenje ideje o romantizmu.

Ideja odricanja od moći, mnogo starija od hrišćanstva, u svom se cenzurisanom, daleko slikovitijem obliku – *kosmopoeziji*, “podzemno” provlačila kroz srednji i novi vek, i to zahvaljujući *kultu palimpsesta*; – odakle je *uzvodno* (duboko nesvesnim putevima) doplovila u teoriju i književnost postmodernog vremena.

U isti mah, ovim knjigama se pokušava i ponovno oživljenje *jednog puta* kojim su mitski simboli i slike bili “nevidljivo” inkorporirani u zapadnofilozofske kategorije – na taj način da čine onaj neupredivo finiji, naknadno otkrivajući deo njihove građe.

* * *

U svojim knjigama ja iznosim **tezu o poreklu zla**; onu po kojoj ovo dolazi ne s dna ovozemaljske evolucije već s najviše instance Uma – koji je samo usled vlastite prenapregnutosti prekinut u rastu do tačke zahvatanja beskonačnosti. A zakrpe tog prekida, ili mesta neophodnih zastoja otelovljuju sebe u planetarno-ljudsko – *geopatogeno* – zlo; uporedo: zemaljske patente nadživljenja jedne lokalno-svemirske smrti. Ali oni se sumarno aktiviraju tek na kraju ljudske povesti – poništavajući pretnju šupljine ovog samodokinutog Uma.

A u t o r

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-4

РИСТИЋ, Катарина, 1968-

Mojrina kontroverza : krilata Boginja u
vremenu pre stvaranja / Katarina Ristić
Aglaja ; predgovor Milan Mladenović od
Lužice. - Beograd : Sfairos : Teslijanija -
Bela golubica ; Sremski Karlovci : Izdavačka
knjižarnica Zorana Stojanovića, 2014 (Beograd
: Banjac grafika). - 348 str. : ilustr. ; 21
cm

Nasl. str. prištampanog teksta 1: Neitino
obzorje ; 2: Extraits ; 3: Cheminement vers'l
Hyperborée. - Deo teksta na franc. jeziku. -
Tiraž 888. - Predgovor: str. 5-9.

ISBN 978-86-6325-015-4

COBISS.SR-ID 205588748